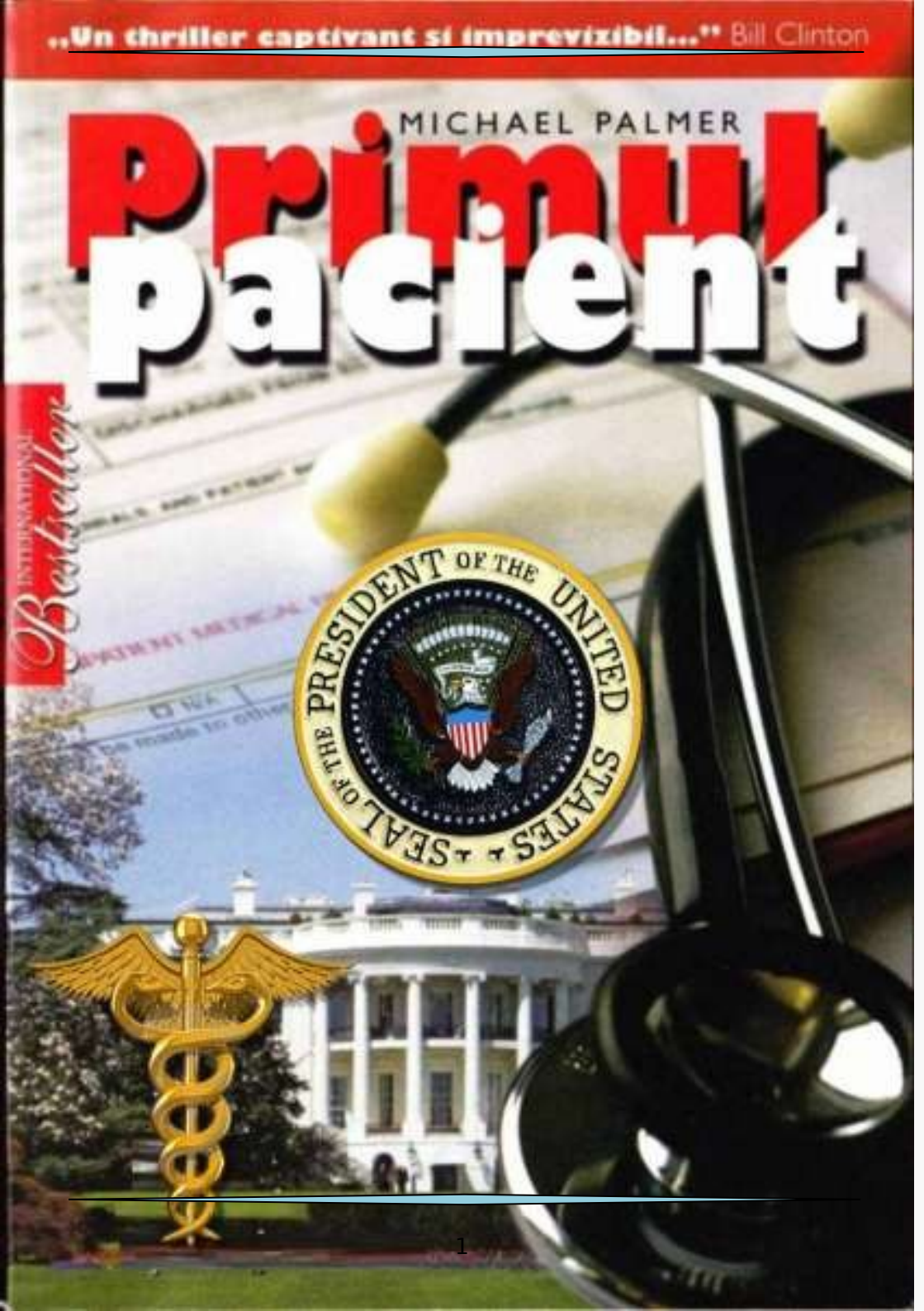
„Un thriller captivant și imprevizibil..." Bill Clinton

MICHAEL PALMER

Primul pacient

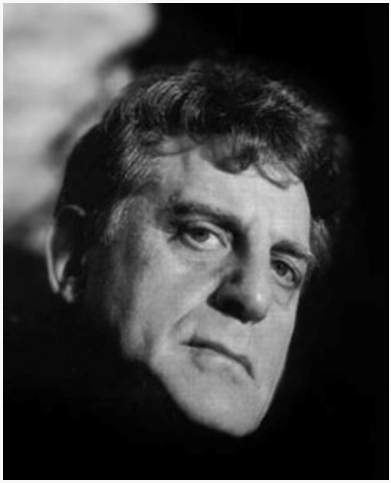

Michael Palmer

Primul Pacient

Ebook v.[1.0]

În cel mai recent roman al său, *Primul pacient* (2008), Michael Palmer imaginează un atentat vizând sănătatea sau chiar viaţa celui mai important om al planetei, preşedintele Statelor Unite. Atunci când medicul său personal dispare în chip misterios, preşedintele Drew Stoddard îl cheamă în ajutor pe fostul său coleg de facultate şi prieten, doctorul Gabe Singleton. După ce acceptă cu greu misiunea dificilă ce-i este încredinţată, Gabe descoperă cu stupoare că preşedintele are momente în care îşi pierde raţiunea. Mai este oare prietenul său din tinereţe capabil să ţină în mână destinul întregii planete? Confruntat cu această dilemă, precum şi cu propriile sale traume din tinereţe, Singleton trebuie să dezlege misterul, înainte ca soarta întregii lumi să fie pusă în pericol.

Michael Stephen Palmer (n. 1942, în Springfield, Massa-chusetts) este medic de profesie şi autor al unei serii de thrillere medicale de succes. Romanele sale abordează te-me controversate şi de actua-litate, precum eutanasierea, dependenţa de droguri, testa-rea medicamentelor experi-mentale şi traficul de organe. De la debutul literar cu *The Sisterhood* în 1982, toate cărţi-le sale,printre care *Side Effects* (1985), *Extreme Measures* (1991) sau *Natural Causes* (1994), au figurat pe lista best-seller-urilor, publicată anual de prestigiosul *New York Times*. De acelaşi autor, în colecţia Bestseller Internaţional a mai apărut *A cincea fiola* (2007).

„Un thriller captivant şi imprevizibil, *Primul pacient* surprinde cu măiestrie atmosfera intensă de la Casa Albă şi felul în care funcţionează sistemul medical, aducând în discuţie şi problema aplicării *Amendamentului 25*.

O carte pe care am citit-o cu sufletul la gură.”

Bill Clinton

MULŢUMIRI

În primul rând, ca întotdeauna, îi mulţumesc lui Jennifer Enderlin de la St. Martin Press, un editor extraordinar, nemaipomenit, înţelegător si harnic. Eşti şi vei fi întotdeauna genul de redactor care mi se potriveşte.

Lui Jane Berkey şi Meg Ruley de la Jane Rotrosen Agency, nişte agenţi literari care îţi întrec toate aşteptările.

Talentatului interpret, muzician, romancier, expert în calculatoare şi compozitor Daniel James Palmer care a contribuit la multe dintre elementele cărţii, inclusiv la blues-ul lui Alison.

De asemenea:

Doctorului David Grass care m-a sprijinit şi mi-a împărtăşit vastele sale cunoştinţe neurologice.

Deosebit de talentatei artiste şi autoare de cărţi pentru copii Dara Golden care mi-a împărtăşit nemaipomenita ei pasiune şi înţelegere pentru cai.

Lui Robin Broady care a citit şi a răscitit lucrarea.

Bucătarului-şef Bill Collins care m-a ajutat să rezolv diferite probleme, în timp ce câştiga nenumărate premii de artă culinară.

Domnul să fie cu voi, Sally Richardson, Matthew Shear şi Matthew Baldacci de la St. Martin.

Avocatului Bill Crowe care m-a învăţat cum să merg direct la ţintă, lui Jay Esposito care mi-a arătat cum să cumpăr o maşină de ocazie, şi doamnei doctor Ruth Solomon care mi-a oferit sfaturi veterinare.

Mulţumesc echipei medicale de la Casa Albă pentru ospitalitate şi Cărţii Sfinte, pentru că-mi oferă mereu răspunsurile pe care le caut.

În cele din urmă, îi mulţumesc lui Luke pentru că mi-a sugerat nanotehnologia, atunci când eram în pană de idei.

Celor pe care i-am uitat le promit că-i voi aminti data viitoare.

Aceasta este o operă de ficţiune. Toate personajele, organizaţiile şi evenimentele prezentate în acest roman sunt fie rezultatul imaginaţiei autorului, fie sunt folosite în mod fictiv.

Pentru Dr. E. Connie Mariano, contraamiral (în rezervă), „femeie a Renaşterii”, medic personal al preşedinţilor: fără tine nu aş fi putut scrie această carte.

Şi pentru Matthew, Daniel şi Luke, pentru că, datorită vouă, a meritat efortul.

Capitolul 1

Elicele elicopterului Marine One încetiniră, apoi se opriră. Nori de praf pluteau în aerul nemişcat. Câteva minute mai târziu, un al doilea elicopter, identic cu primul, ateriză la cincisprezece metri distanţă. O scară scurtă coborî spre pământul crăpat de căldură. Un sergent de marină, în uniformă, ieşi din cabina primului elicopter, se opri lângă scară şi luă poziţie de drepţi. Uşa rotofeiului Sikorsky Sea King se deschise.

Şi, fără altă ceremonie, cel mai puternic om de pe pământ făcu primii paşi în seara călduroasă din Wyoming, însoţit de omniprezentul şi faimosul său câine.

Cincisprezece metri mai încolo, încă în şa, Gabe Singleton îşi linişti calul cu câteva bătăi uşoare în spatele urechii. Apariţia încă din zorii zilei a unui agent al Serviciilor Secrete fusese un semn pentru Gabe că preşedintele urma să-şi facă apariţia, numai că nu era sigur la ce oră, şi, după o noapte întreagă, istovitoare, în care avusese de îngrijit doi pacienţi la Centrul de Terapie Intensivă, nici măcar un vizitator de asemenea calibru nu îl putea opri pe Gabe să îşi facă plimbarea obişnuită până în deşert şi înapoi.

— Hei, cowboy, strigă preşedintele Andrew Stoddard, coborând treptele şi adresându-i salutul militar sergentului singuratic, ce mai zici ?

— Zic că tu şi elicopterele tale aţi speriat de-a binelea mârţoaga asta bătrână şi obosită... unde mai pui că mi-ai speriat şi calul.

Cei doi îşi dădură mâna, apoi se îmbrăţişară. Stoddard, despre care Gabe credea că are stofă de preşedinte încă de pe vremea când erau colegi de cameră în anul întâi la Academia Navală, era vizibil marcat de stresul celor trei ani

şi jumătate pe care-i executase din mandat. Părul său castaniu, tuns scurt, începea să încărunţească, iar la colţurile ochilor săi albaştri apăruseră nişte riduri adânci. Dar se vedea că e făcut să conducă — pilot decorat în timpul misiunii „Furtună în Deşert” şi fost guvernator al Carolinei de Nord, cu un destin ascendent încă din ziua privilegiată în care s-a născut.

— Unul dintre dezavantajele serviciului, spuse Stoddard, arătând spre echipajul său. Elicoptere gemene, pentru ca orice nebun căruia-i vine ideea să ia o bazooka şi să tragă înspre ele să aibă 50% şanse de reuşită, băieţii de la Serviciile Secrete care cercetează fiecare centimetru pe care calc, fiecare colac de toaletă pe care se aşază fundul meu prezidenţial, şi, pe lângă astea, o echipă de medici care sunt învăţaţi să se aştepte că şefului statului i se va întâmpla oricum ceva rău... totul fiind doar o problemă de timp.

— Dacă vrei să-ţi schimbi serviciul, aş avea nevoie de un ajutor la fermă.

— Câţi angajaţi ai ? întrebă Stoddard, privind în jur.

— Ai fi singurul. Mi-e teamă că nici pachetul salarial n-ar fi grozav, începând cu faptul că tu ar trebui să mă plăteşti ca să lucrezi aici.

— Trece-mă pe listă. Nu ştiu dacă eşti la curent cu sondajele, dar postul meu nu mai pare prea sigur acum. Ai timp să schimbi câteva vorbe cu un prieten vechi ?

— Întâi să-l duc pe celălalt prieten vechi, Condor, la grajduri.

— Un cal frumos.

— Şi javra ta arată bine. Liberty, nu ?

Gabe îl bătu uşor peste coastele masive.

— Ai memorie bună, spuse Stoddard. Liberty şi-a făcut un renume, merge cu mine peste tot şi îi face pe oameni să-şi schimbe părerea despre pitbulli, aşa cum schimbăm noi ideile preconcepute despre America. Toată viaţa am

crescut câini, dar Liberty e de departe cel mai bun. Puternic ca un tigru, înţelept ca o bufniţă şi la fel de ascultător şi de nădejde precum calul tău.

— Poate c-ar fi trebuit să-i spui Simile[1].

Preşedintele râse cu poftă.

— Îmi place. El e câinele meu de încredere, Simile. Tare ca o nucă americană de Tennessee, dar delicat precum pudra de bebeluş. Şi lui Carol o să i se pară amuzant, mai ales că, spre deosebire de mine, ea chiar ştie să facă diferenţa dintre o comparaţie şi o metaforă. Hei, Griz.

Un agent al Serviciilor Secrete, chel, cu gâtul gros şi pieptul cât un butoi, purtând costumul negru, obligatoriu, şi ochelari fumurii apăru ca din senin în faţa lor.

— M-aţi chemat ?

— Griz, uite, el e fostul meu coleg de cameră, Gabe Singleton. Doctorul Gabe Singleton. Au trecut vreo cinci ani de când nu ne-am mai văzut, dar parcă ieri a fost. Gabe, el e Treat Griswold, protectorul meu numărul unu şi probabil numărul doi în ierarhia Serviciilor Secrete. Obsedat până la Dumnezeu. Jură că spune adevărul când zice că s-ar arunca în bătaia puştii ca să mă apere, dar cu zâmbetul lui înşelător şi cu ochişorii ăştia strălucitori, eu unul nu prea l-aş crede.

— În acest caz, domnule, va trebui să aşteptaţi să vă convingeţi, spuse Griswold, oprindu-se la timp dintr-o strângere de mână care ameninţa să-i zdrobească oasele lui Gabe. Mi-ar plăcea să-l duc eu pe Condor, doctore. Obişnu-iam să curăţ grajdurile şi să călăresc, în copilărie.

Gabe simţi imediat că îi place agentul.

— În cazul ăsta, înseamnă că ai ceva experienţă, spuse el, întinzându-i hățurile. Du-l în hambar. Poate mergem odată la o plimbare călare.

— Poate mergem, domnule, spuse Griswold. Haide, Liberty, hai să-l ducem pe bătrân la culcare.

1 Comparație.

Stoddard îl luă pe Gabe de braţ şi îl duse spre uşa din spate. Vila avea şapte camere mobilate în stil rustic şi încă-şi mai păstra atmosfera de casă de ţară pe care o avusese odinioară; casa îi revenise lui Gabe prin partaj, la sfârşitul unei căsnicii care durase cinci ani, cu Cynthia Townes, o femeie volubilă, soră medicală, care îl iubise la nebunie până-n ultima zi. Greşeala ei.

Înainte să îi dea cheile şi să plece spre Cheyenne unde obţinuse un post de profesoară, sfatul lui Cinnie pentru Gabe a fost acela de a da uitării trecutul, înainte de a mai începe o relaţie cu altcineva. Timp de şapte ani, el a luat în serios sfatul ei şi a evitat orice altă legătură mai apropiată. Poate că încheiase socotelile cu trecutul, dar deja nu mai credea că îşi va încheia vreodată socotelile şi cu el însuşi.

— Îmi pare rău că nu am mai dat pe aici de aşa mult timp, spuse Stoddard. Chiar îmi plăceau plimbările seara călare şi excursiile noastre la pescuit, sus pe munte.

— Munţii Laramie. Nu mai există alt loc pe Pământ ca ăsta. Dar lasă scuzele, amice. Din câte am auzit, ai fost ocupat cu alte lucruri — ca salvarea lumii, de pildă.

Stoddard zâmbi melancolic.

— E o slujbă mai grea decât credeam, spuse el, aşezându-se la masa din lemn de stejar din bucătărie, dar am de gând să schimb în bine ţara asta.

— Îmi aduc aminte, la fel vorbeai şi în primele seri când umblam prin baruri împreună, la Academie. Eu eram cinic şi credeam că eşti un idealist tâmpit, dar auzeam o voce slabă în minte care-mi spunea că tipul ăsta chiar poate să o facă. Dup-aia, când m-ai pus sub masă, chiar m-am hotărât să merg pe mâna ta.

— A fost norocul începătorului, ştii asta. Cred că erai bolnav sau ceva.

— Apropo, n-ar trebui să te surprindă că nu îţi pot oferi nici măcar o bere, doar cafea sau ceai, dacă vrei.

— Un ceai ar fi grozav, spuse preşedintele, aşezând o mapă pe masă. Dacă tot suntem la capitolul scuze, îmi pare rău că n-am putut să ajung la înmormântarea tatălui tău. Apreciez că m-ai anunţat.

— Şi eu apreciez că ţi-ai făcut timp să suni din America de Sud.

— Tatăl tău era un pic... ciudat, dar mi-a plăcut întotdea-una.

— Era foarte mândru de tine, Drew, mai ales că ai absolvit la Annapolis.

În momentul în care rosti cuvintele, lui Gabe deja îi păru rău. Fără să ţină seama de rugăminţile lui Cinnie, făcuse tot ce îi stătuse în putinţă să se descurce cu Fairhaven şi să accepte reacţia pe care o avusese tatăl lui. Nu dorise ca afirmaţia să sune în felul acela.

— Sunt sigur că era mândru şi de tine, Gabe, spuse Stoddard, pus în încurcătură. Cu pregătirea ta de doctor şi toate misiunile medicale în care ai fost plecat, cu fundaţia pentru copii pe care o conduci.

— Mulţumesc. Că tot vorbim de părinţi, tatăl tău ce mai face ?

— Acelaşi neschimbat LeMar. Încă încearcă să conducă totul, inclusiv pe mine. Îmi spune că şi-a cumpărat un loc pe o rachetă rusească. Cu cincisprezece milioane, devine primul om de şaptezeci şi cinci de ani care îşi va scălda hemoroizii prin cada de baie de pe o staţie spaţială internaţională.

— Cincisprezece milioane. Doamne Sfinte !

— Ei, lasă. Când vorbim de tatăl meu, parcă ar fi bani din Monopoly. Fă un calcul. Cele aproximativ zece miliarde cât valorează persoana lui minus cincisprezece milioane pe care le-a cheltuit... mai scade trei — tot cam zece miliarde înseamnă. Nu m-ar mira să plătească în bancnote scoase de la ciorap.

Gabe zâmbi. Dacă, de-a lungul timpului, el simţise lipsa tatălui său, Drew Stoddard suferise de pe urma prezenţei prea pregnante a părintelui său. Încă din scutece, Stoddard fusese format de industriaşul carismatic şi plin de succes. Lovitura pe care o îndurase Buzz Singleton când Gabe fusese dat afară de la Academia Navală pălea pe lângă momentul când LeMar Stoddard trebuise să le explice prietenilor de la clubul de vânătoare sau polo că Drew devenise democrat, şi încă unul dintre membri marcanţi ai partidului.

Oare transformarea lui Drew dintr-un republican elitist într-un democrat populist îşi găsea cauzele în accidentul de la Fairhaven din urmă cu mulţi ani ? Gabe îşi pusese de multe ori întrebarea. După o astfel de tragedie, până şi martorii nevinovaţi ca Drew rămâneau marcaţi.

Gabe aduse un ceainic de Earl Grey şi nişte prăjituri pe masă. Înainte de ultimele alegeri prezidenţiale, fusese o vreme când ei doi se întâlneau o dată sau de două ori pe an să facă drumeţii şi să pescuiască în munţii Laramie sau Smoky, şi să îşi povestească ultimele întâmplări. Dar acum, în ciuda prieteniei lor de durată, Gabe nu se simţea tocmai în largul lui răpind timpul celui mai important om din sistemul solar, cu pălăvrăgeli mărunte. Totuşi, ideea de ultim moment de a face un drum până la Tyler îi aparţinuse lui Stoddard şi părea normal ca el să stabilească programul.

Gabe nu avu prea mult de aşteptat.

— Ştiai că în afară de serviciul medical de la primul etaj al clădirii Eisenhower, avem şi noi propria clinică la Casa Albă ? începu Stoddard.

— Parcă mi-ai zis tu ceva într-una din convorbirile noastre.

— Condusă de Comisia de Medicină a Casei Albe. Care, din motive ce se pierd în negura timpului, este de fapt o subdiviziune a Administraţiei Militare de la Casa Albă. Sediul arată destul de bine — e recent renovat, dotat cu

echipament de ultimă oră, asistente şi paramedici de elită, cei mai buni doctori din fiecare specializare. O echipă de douăzeci şi cinci sau treizeci de oameni. Au grijă de mine, de Carol şi de băieţi, atunci când vin de la şcoală, de vicepreşedintele Cooper şi de familia lui şi de oricine are nevoie de asistenţă medicală pe perioada şederii la Casa Albă.

— Băieţii sunt bine ?

— Foarte bine. Andrew trece în clasa a unsprezecea; Rick e într-a noua. Amândoi merg la o şcoală din Connecticut. Acum sunt în tabăra de fotbal. Andrew e un portar înnăscut. Rick joacă pentru că aşa crede că trebuie. Vrea să meargă la Academie şi să devină astronaut.

— Crezi că poţi să-l bagi ?

— Cred că intră şi singur, dar o să am grijă de dosarul lui.

— A unsprezecea şi a noua... e grozav.

— Sunt fericiţi şi sănătoşi. Asta contează până la urmă.

— Apropo de sănătate, l-ai chemat pe doctorul tău din Carolina de Nord să vină să aibă grijă de tine la Washington, nu ?

— Jim Ferendelli. A fost un doctor foarte bun pentru mine şi familie. Cel mai bun. Amabil, priceput, înţelegător. Cântă frumos şi la pian. Partituri clasice.

— Chiar mă bucur s-aud asta, Drew. Să ai un doctor de încredere e o uşurare pentru oricine.

— Sunt de acord şi mă bucur că ai zis-o în felul ăsta.

— Păi, chiar asta şi cred, deşi, când vine vorba de preşedintele Statelor Unite, îţi dai seama că e un lucru evident. Starea şi sănătatea ta se răsfrâng, într-un fel sau altul, asupra fiecărei persoane de pe planetă.

Stoddard râse fără prea multă voioşie.

— Înţeleg ce spui, dar încă mă trec fiori când privesc lucrurile în felul ăsta.

— E un post dat naibii, ăsta la care te-ai angajat. Şi nu te invidiez deloc pentru responsabilităţile pe care le ai.

— Dar mă mai sprijini ?

— Sigur că da.

— Atunci, n-ar trebui să te surprindă că nu am zburat până aici în mijlocul unei campanii înverşunate doar pentru că mi-era dor de zâmbetul tău. Am nevoie de ajutorul tău, Gabe. E ceva foarte important.

— Spune.

— Vreau să vii la Washington şi să fii doctorul meu.

Gabe se adânci în scaun şi îşi privi fostul coleg de cameră uimit şi aproape neîncrezător.

— Dar... tocmai ai zis că Jim Ferendelli e un doctor excelent.

— Este... a fost.

Gabe simţi o greutate în piept.

— Nu înţeleg, rosti într-un final.

— Gabe, spuse Stoddard, Jim Ferendelli... a dispărut.

Capitolul 2

— Şi FBI-ul ?

— Crezi că stau cu mâinile-n sân ? Sute de agenţi se ocupă de cazul ăsta de aproape două săptămâni şi nimic.

Se lăsase seara şi un vânt puternic dinspre nord împrăştiase căldura de peste zi. Gabe îl ascultase năucit pe preşedinte descriindu-l pe doctorul de cincizeci şi şase de ani, văduv, tată devotat al unei fiice pe care o crescuse singur, prezentabil şi foarte muncitor, umil şi credincios, care, într-o zi, pur şi simplu nu a mai ajuns la serviciu. Percheziţia apartamentului său din Georgetown şi a casei din Chapel Hill nu scosese nimic la iveală, la fel cum nici convorbirile telefonice şi e-mailurile nu aduseseră vreun indiciu.

Având în vedere campania prezidenţială în plină desfăşu-rare, consilierii lui Andrew Stoddard reuşiseră să ţină ascunsă de ochii presei informaţia unei posibile dispariţii, până când au fost siguri că toată căutarea nu avea să ducă la nici un rezultat. Deja trecuse o săptămână de când acest fapt devenise evident, iar informaţiile existente fuseseră prezen-tate presei.

— Li s-a spus tuturor că cei de la Comisia de Medicină se pot ocupa de orice problemă aş avea, dar, oricât de compe-tenţi ar fi, vreau să am medicul meu personal.

— Incredibil, spuse Gabe. Doctorul personal al preşe-dintelui Statelor Unite a dispărut fără urmă. Dar ce ştim despre familia lui ? Ei au auzit ceva ?

— După cum ţi-am zis, soţia lui Jim a murit de cancer acum cinci ani. Mama lui este într-un azil, iar cele două surori mai mari nu ştiu nimic de el.

— Dar ai zis că are şi o fiică. Ea nu ştie nimic ?

— De fapt, Jennifer a dispărut si ea.

— Ce ?

— E absolventă a Facultăţii de Artă Cinematografică de la Universitatea din New York. În seara în care a dispărut Jim, colega de cameră a lui Jennifer a venit acasă după o întâlnire şi Jennifer nu era acolo, în schimb i-a găsit pe cei de la FBI. Nu erau semne că ar fi luat cu ea ceva din cameră, nu lăsase nici un bilet, nimic. Au sunat la toate numerele de telefon posibile la care s-a gândit colega ei de cameră, dar la fel ca tatăl ei... pur şi simplu dispăruse.

Gabe nu putea decât să dea din cap.

— Iisuse, murmură el. Tu pricepi ceva din toate astea, Drew ? Înţelegi ceva ? Crezi că are legătură cu situaţia politică ? Poate este doar o coincidenţă dc vreun fel, ca un accident, sau... o criză mentală. Ea era stabilă psihic ?

— Un copil extraordinar. A făcut terapie după ce a murit mama ei, dar, din câte ştim, nu se mai întâmplase nimic de genul ăsta de mulţi ani. Nu se droga, nu se îmbăta. Nu avea un prieten la momentul respectiv, dar ultimul ei iubit n-a avut de spus decât lucruri bune despre ea.

— Ferendelli se vedea cu cineva ?

— Din câte ştim noi, nu.

Gabe se frecă la ochi şi privi spre tavanul arcuit, din lemn roşu.

— Aş vrea să te ajut, Drew, spuse el într-un sfârşit. Chiar aş vrea. Dar e prea mult pentru mine.

— De fapt, spuse Stoddard, Magnus Lattimore, şeful cancelariei prezidenţiale, se află deja de câteva zile aici în Tyler şi cercetează situaţia. Este discret şi foarte, foarte eficient, nici nu-l simţi când acţionează.

— La fel ca tipii ăia de acolo, la costum şi cu ochelari de soare.

— La fel ca ei, da.

— Minunat. Nu sunt sigur că vreau să ştiu ce a aflat.

— Păi, să vedem. Ambii parteneri pe care îi ai spun că se pot ocupa de clinică în locul tău, până la alegerile din noiembrie. Se pare că aţi angajat o nouă rezidentă, pe Lilian Lawrence, care ar fi în stare să acopere o mare parte din munca pe care o faci tu în mod curent. Unul dintre partenerii tăi a zis că, oricum, Lilian e probabil mai deşteaptă ca tine.

Gabe nu-şi putu reţine un zâmbet.

— Care dintre ei ? întrebă.

— Îmi pare rău. Magnus a jurat să ţină secretul.

— Nu e aşa simplu, Drew. În afară de pacienţii mei, am şi obligaţii faţă de fundaţie.

— Adică faţă de Lariat ?

— Aha. Ce a aflat Magnus despre asta ?

— A aflat că de-a lungul anilor ai reuşit să ajuţi mulţi copii să n-o ia pe calea greşită, implicându-i în activităţi precum întrecerile de rodeo sau echitaţia.

— Deci ştie cât de importanţi sunt pentru mine... şi eu pentru ei.

— Ştie că n-a mai rămas nici o persoană caritabilă în tot sud-estul statului Wyoming pe care să n-o fi stors de bani — pe cei mai mulţi, nu doar o dată.

— Sunt încăpăţânat ca un catâr când îmi pun mintea cu ceva.

— Ei bine, ieri, Magnus a luat prânzul cu... Stoddard deschise mapa şi mătură cu privirea una dintre pagini... Irene de Jesus. Şi ea i-a zis că oricum nu munceai prea mult la Lariat.

— Dacă Irene a spus asta, a dat de dracu’, deşi sunt sigur că nu a făcut-o.

— Bine, bine, a spus că ar trebui să recruteze trei sau patru oameni ca să egaleze munca pe care o prestezi cu copiii în fiecare săptămână.

— Aşa mai merge.

— A zis şi că în ultima vreme ţi-ai canalizat toate eforturile în vederea strângerii de fonduri, pentru a pune la punct un centru de echitaţie.

— O să facem şi asta.

— Gabe, acceptă propunerea mea şi e *ca şi rezolvat*.

Gabe îşi simţi pulsul crescând. Mai devreme sau mai târziu, noile grajduri şi arena aveau să fie construite, dar, la momentul respectiv, ele nu erau aproape nimic altceva decât un vis ambiţios.

— Ai face asta ? întrebă el.

— În ziua în care ai să pui piciorul în centrul medical de la Casa Albă, un înger anonim va dona cincizeci de mii de dolari pentru Lariat. Şi dacă nu este suficient pentru ce v-aţi propus, mai cunosc un înger sau doi care ar fi dispuşi să dea o mână de ajutor.

Inima lui Gabe o luă din nou la galop. Vânzările de produse de panificație si licitatiile ar fi dus tot acolo, dar celelalte proiecte ale Lariat îi storseseră de fonduri pe simpatizanţii fundaţiei. Strângerea de fonduri pentru acest proiect mergea neaşteptat de greu şi existau cel puţin vreo doisprezece băieţi şi fete pe lista de aşteptare, care puteau să înceapă lecţiile de călărie, odată terminată amenajarea graj-durilor şi a arenei.

Gabe se plimba de colo până colo prin bucătărie. Nu avea nici un dubiu că va primi banii pentru Lariat, dacă Drew Stoddard îi promisese.

— Nu pot să cred, spuse Gabe, că, alături de o maşinărie aşa de eficientă ca acest Magnus care lucrează pentru tine, îţi mai faci griji pentru alegeri.

— Păi, sunt îngrijorat. Campania asta o să fie ca un maraton. Brad Dunleavy este un luptător, care a avut deja un mandat la preşedinţie. Partidele noastre sunt hotărâte şi pregătite pentru o luptă pe viaţă şi pe moarte. Controlul asupra celor două camere din Congres ar putea depinde de un singur loc. Dar ştii ceva, Gabe ? Acum am realizat ce îţi

spuneam despre cum îţi voi finanţa proiectul dacă vii la Washington şi îmi retrag cuvintele. Nu meriţi ca eu să încerc să te mituiesc. A fost ideea lui Magnus, dar acum că am zis-o, nu-mi place deloc cum a sunat şi nici cum m-a făcut să mă simt. După toate încercările prin care ai trecut şi după cum ai reuşit să-ţi revii şi cu toţi oamenii pe care i-ai ajutat, pur şi simplu nu meriţi una ca asta. Aşa că îţi dau cuvântul meu că indiferent ce hotărâre vei lua în privinţa venirii tale la Washington, banii de care ai nevoie îţi stau la dispoziţie, ţie şi copiilor pe care vrei să îi ajuţi.

Gabe îşi dădu seama că era încolţit — păcălit, depăşit de situaţie. Nu era de mirare că omul ăsta nu pierduse niciodată în alegeri. Oare decizia bruscă de a finanţa Lariat indiferent de decizia lui Gabe făcea parte dintr-o strategie plănuită cu atenţie de Magnus Lattimore sau era o hotărâre spontană şi sinceră de-a lui Drew ? Şi, mai important decât atât, conta răspunsul ?

Cum ştii că un politician minte ? I se mişcă buzele !

Cine a zis primul chestia asta ?

Dacă Drew era într-adevăr politicianul din afirmaţia de mai sus, ar fi meritat ca Gabe să-i spună de la obraz:

„În regulă, iau banii şi îţi găsesc alt doctor în loc.”

Dar aşa ceva n-avea să se întâmple.

Gabe oftă şi se aşează jos, pe scaunul din faţa prietenului său.

— Accidentul de la Fairhaven o să iasă la iveală. Cum propui să trecem peste ce s-a întâmplat atunci ?

— Datorită ţie şi vieţii pe care ai dus-o după eliberare, n-o să fie o problemă aşa mare cum îţi închipui.

— Aşa spune Magnus Lattimore.

— Printre alţii.

Gabe privi pe fereastra din spate, la cerul violet şi la silueta elicopterului Marine One. Ca de obicei, nu-şi putea şterge din amintire accidentul şi teribilele sale urmări, iar imaginile — atât cât îşi aducea aminte — erau de neîndurat.

El şi Drew, ca mulţi alţi studenţi din anul al doilea, sărbătoreau sfârşitul semestrului prin adevărate concursuri de băut care aveau loc în mai multe baruri. Rockfish... Acme... McGarvey's. Boatyard era ultimul pe listă, de care Gabe îşi aducea aminte, dar după consemnările din instanţă, fusese în multe altele. Ca mai mereu când participau la „maratoane de băut", după cum le numeau, Drew Stoddard se afla împreună cu Gabe, şi dacă nu îl putea egala la numărul de pahare sau de sticle, cum se întâmpla pe vre-muri, făcea măcar eforturi considerabile în privinţa asta.

Nu fusese prima oară atunci, la Fairhaven, când Gabe se îmbătase până îşi pierduse cunoştinţa. De fapt, încă din liceu era recunoscut pentru asta. Se descria cu mândrie drept un călăreţ de excepţie, un elev de excepţie, un bătăuş, un iubit şi un băutor de excepţie şi puţini dintre cei care îl cunoşteau bine puteau nega cele spuse. Nu se certa nimeni cu un şef de promoţie şi un campion la rodeo, care era totodată râvnit de antrenor ca fundaş în echipa de forbal a Marinei, deşi Gabe nu se obosise niciodată prea mult pentru binele echipei.

„Un alcoolic nu este de la început un om care şi-a ratat viaţa", îi spusese lui Gabe odată îndrumătorul său de la Alcoolicii Anonimi. „Trebuie adesea să muncească din greu şi să bea foarte mult ca să ajungă aşa."

Nivelul alcoolemiei lui Gabe — 3,4 — ar fi putut fi fatal unui organism mai puţin obişnuit cu băutura, chiar pentru un băiat de douăzeci de ani. Nici la câteva ore după accident, nu ştia ce e cu el. Îşi amintea pământul îmbibat de ploaie de la capătul digului abrupt şi cum degetele sale pipăiau vălul de sânge care îi acoperea ochii. Apoi vocea tremurândă a lui Drew, care îl striga de undeva din întuneric, întrebându-l dacă e bine. Apoi, îşi aducea aminte de poliţie... şi de cătuşe.

La câteva ore după ce pierduse controlul maşinii închiriate, trecuse pe contrasens şi intrase direct într-o maşină micuţă condusă de o tânără însărcinată, mintea începuse să i se limpezească, dar nu şi-a adus aminte niciodată detaliile accidentului, nimic. Nu îşi amintea nimic despre tânăra femeie pe care o omorâse, odată cu copilul pe care îl purta în pântece.

— Gabe ?

Vocea preşedintelui îi întrerupse gândurile, dar nu reuşi să le spulbere cu totul.

— Hmm ? Ah, scuze.

— Ţi-e greu încă, nu ?

— Nu e ceva cu care să fiu obişnuit, dacă la asta te referi. Nu pot să nu mă gândesc că presa din Washington va întoarce pe toate părţile fiecare detaliu macabru al accidentului. Un an de închisoare. Nu cred că-i genul de amănunt pe care publicul american l-ar considera a fi o calitate de invidiat pentru omul care are grijă de liderul lor.

— Oamenii mei mă asigură că nu va fi aşa rău. Ti-ai ispăşit pedeapsa care ţi-a fost dată şi de atunci ţi-ai sacrificat viaţa pentru a-i ajuta pe alţii. Până şi cel mai dificil dintre reporteri ştie că ar fi putut fi el la volan în noaptea aia şi chiar şi cel mai cârcotaş trebuie să aprecieze ce ai realizat de atunci până acum.

— Mulţumesc că spui asta.

— Ştim amândoi că n-a fost uşor.

— Şi mai ştim şi că nu sunt un caz aşa fericit cum mă prezinţi tu. Puştiul ăla ar fi împlinit treizeci de ani acum. Câteodată mă întreb cum ar fi fost ca adult.

Afirmaţia, deşi în mod cert adevărată, păru să-l ia pe Stoddard prin surprindere. Pentru câteva momente, pilotul de vânătoare din operaţiunea „Furtună în Deşert”, acum comandant în funcţie al celor mai puternice forţe armate, nu a fost capabil să răspundă. Trecuseră treizeci şi doi de

ani de la Fairhaven, iar rănile lui Gabe nu erau încă vindecate şi păreau să se deschidă din când în când.

— Gabe, vorbesc serios, spuse Stoddard într-un final. Am venit personal până aici, pentru că am într-adevăr nevoie de tine. Campania asta deja îşi lasă amprenta şi asupra sănătăţii mele. Dureri de cap, de stomac, insomnii, diaree. Zi un simptom şi eu îl am. Jim îmi făcea în secret nişte teste neurologice ca să identifice cauza durerilor de cap pe care le aveam — le numea migrene. Am nevoie de cineva în care să mă pot încrede — cineva care să nu bage în seamă bârfele din Washington, cineva de care să atârne viitorul acestei ţări.

— FBI-ul încă îşi dă toată silinţă să îl găsească pe Ferendelli ?

— La fel şi departamentul de investigaţii al Serviciilor Secrete.

— Dacă este găsit şi îşi vrea locul înapoi, mă întorc acasă.

— Ai cuvântul meu.

— Fir-ar să fie, nu-mi pică prea bine chestia asta, Drew.

— Ştiu.

— Sunt un om obişnuit cu casa lui. În afară de misiunile din America Centrală, cel mai aproape de o călătorie sunt atunci când citesc revista *Travel and Leisure* în cabinetul dentistului. Partenerii mei mă iubesc pentru că sunt mereu prin preajmă să îi înlocuiesc în caz de urgenţă.

— Aşa au şi zis.

— La naiba, Stoddard, de ce mă priveşti şi te porţi de parcă ai şti că o să cedez ?

Zâmbetul acela ştrengăresc al lui Stoddard trebuie că îi adusese vreo zece sau douăzeci de milioane de voturi la ultimele alegeri.

— Pentru că eşti un om bun, doctore Singleton, şi ştii că asta trebuie să faci.

— Cât timp am la dispoziţie să mă pregătesc ?

— După estimările lui Magnus, două zile ar trebui să fie de ajuns.

— De abia aştept să îl cunosc pe Magnus ăsta al tău.

— La Washington ? întrebă Stoddard.

— La Washington, domnule preşedinte.

Capitolul 3

Cabinetul medicului de la Casa Albă era situat pe coridorul care ducea dinspre lift către încăperile ocupate de familia prezidenţială. Stând în faţa oglinzii din baie, în acel cabinet elegant cu trei camere, Gabe îşi dădu seama că ar fi fost cu mult mai relaxat într-o clinică din centrul Bagdadului.

De abia trecuse de şapte seara. După cum i se promisese, costumul şi pantofii îi fuseseră aduse la cabinet la ora şase fix. Îi veneau ca turnate — deloc surprinzător, ţinând cont că aranjamentele fuseseră făcute de Magnus Lattimore. Din păcate, geanta cu haine nu includea un papion deja înnodat sau instrucţiuni despre cum se face nodul — o scăpare de-a lui Lattimore, care putea fi uşor înţeleasă, fiind totodată şi singura.

Gabe privea cum mâinile sale, obişnuite să arunce lasoul, să ţină frâiele cailor nărăvaşi, să coasă nenumărate răni, se chinuiau acum să facă un nod care să arate acceptabil. Foile cu instrucţiuni, pe care le luase de pe internet şi pe care le tipărise, stăteau rezemate de chiuvetă. În afară de lipsa de dexteritate, părea obosit şi încordat. Oasele zigomatice păreau mai pronunțate ca de obicei, iar ochii săi căprui, pe care Cinnie îi considera cea mai sexy trăsătură a lui, aveau o privire pierdută. Nici nu era de mirare. Patru zile agitate într-un apartament nou, un oraş nou şi cu o slujbă nouă îşi spuneau cuvântul.

Dineul oficial, programat la ora opt în sala de mese, era, teoretic, organizat în cinstea preşedintelui reales al Botswanei. Expertul pe Africa trimis de Lattimore pentru a-l informa pe Gabe spusese că ţara era un aliat de nădejde al Statelor Unite şi una dintre democraţiile trainice de pe

continent. De fapt însă, pe lista de invitaţi figurau nume alese cu grijă, ale unor demnitari şi membri ai cabinetului interesaţi de omul pe care preşedintele îl alesese pentru a aduce stabilitatea la Comisia de Medicină de la Casa Albă.

Încă o încercare cu nodul, un nou eşec lamentabil.

Muşchii gâtului şi ai spatelui, unde Gabe resimţea de obicei stresul şi încordarea, erau tari ca piatra şi o migrenă îi făcea deja tâmplele să zvâcnească. Decise că medicamentele ar putea face seara mai suportabilă — poate câteva pastile de Tylenol cu codeină.

Renunţase cu totul la alcool de la Fairhaven, iar în primii ani după ce ieşise din închisoare, făcuse acelaşi lucru şi cu medicamentele de acest fel. Dar din cauza unor maladii de natură ortopedică din zilele în care juca fotbal şi participa la competiţiile de rodeo, schimbase treptat Tylenolul si Ibupro-fenul cu Darvon şi Tylenol 3, sau la întâmplare cu ce se nimerea să găsească în dulapul cu medicamente, pentru a îndepărta disconfortul provocat de durerile surde care se transformau adesea în suferinţe acute.

Ştia că analgezicele sau antidepresivele nu erau chiar cea mai inteligentă alegere pentru un fost alcoolic şi ştia că exista pericolul să invoce durerile tocmai pentru a justifica folosirea medicamentelor, dar încercase pe cât posibil să evite orice necazuri şi să nu mai devină dependent de nimic.

Lăsă papionul şi instrucţiunile pe chiuvetă, aşeză un pahar cu apă pe biroul elegant din lemn de cireş, pe care decoratorii de la Casa Albă îl consideraseră potrivit pentru cabinetul medicului personal al preşedintelui, şi pescui două pastile de Tylenol cu codeină din cele treizeci şi ceva aflate într-o sticlă pe care scria simplu: TYLENOL. Dacă cineva ar fi aflat sau ar fi găsit foliile de Demerol şi antidepresivele din tocul de ochelari aflat în fundul sertarului, asta era. Dacă Drew l-ar întreba de pastile, i-ar spune adevărul. Probabil că ar fi trebuit să-i spună oricum.

Dacă i-ar fi spus, poate că acum ar fi fost încă în Tyler, având grijă de bătrâni cu bătături la mâini sau i-ar fi învăţat pe copii cum să arunce lasoul. Dar, într-un final, decisese că era doar treaba lui. Lumea oricum ştia prea multe despre el şi aşa.

Codeina de abia îşi începuse drumul din stomac spre creier, când, după o bătaie hotărâtă, uşa care dădea spre biroul recepţionerului se deschise.

— Bună seara ? se auzi o voce de bărbat, pe care Gabe nu putu să o identifice.

— Sunt aici, răspunse Gabe.

Uniforma albă a amiralului părea să proiecteze la fel de multă lumină ca si lampa de birou, iar tresele aurii de pe umerii hainei străluceau într-un fel aparte. Păşi peste prag, şi, cu privirea fixată asupra lui Gabe, se întinse și închise uşa.

— Ellis Wright, spuse, întinzându-i mâna lui Gabe, cu un aer formal, îmi cer scuze că nu am venit mai repede, dar eram plecat din ţară când te-ai alăturat echipei. Presupun că ştii cine sunt.

Cele două fotografii pe care Lattimore i le arătase nu surprindeau pe de-a-ntregul prestanţa ofiţerului şi nici adjectivele *colţuros* şi *dur*, primele care îi veniseră lui Gabe în minte când îl văzuse. Înfăţişarea lui Ellis Wright era pe măsura gradului militar: drept şi rigid, cu maxilare puternice, privire metalică şi umeri perfect drepţi. Puţini ar fi greşit dacă ar fi trebuit să ghicească exact cu ce se ocupa. Gabe se întrebă dacă ochii lui Wright erau atât de îngheţaţi tot timpul sau dacă privirea asta îi era rezervată doar lui.

„Ellis Wright are influenţă asupra a tot ce mişcă sau respiră în jurul preşedintelui”, îi spusese Lattimore în timpul discuţiei lor. „Cu excepţia ta, şi, într-o măsură mai mică, a mea. Nimeni nu are control asupra ta, în afară de preşedintele însuşi, şi chiar şi el ar trebui să aibă grijă cu

ordinele pe care ţi le dă. Înainte ca Stoddard să îşi înceapă mandatul, predecesorul său, Brad Dunleavy, îi permisese lui Wright să aleagă un medic militar, aşa că, atunci când a fost numit Jim Ferendelli în funcţie, nimeni nu a fost surprins de opoziţia lui Wright faţă de alegerea unui civil pentru acest post. Cred că e normal să ne aşteptăm să aibă probleme cu tine din acelaşi motiv. Pe aici totul depinde de gradul de apropiere de preşedinte şi mai întâi Ferendelli şi acum tu i-aţi dat o lovitură serioasă lui Wright în această privinţă".

— Sunt şeful Administraţiei Militare de la Casa Albă, spuse Wright, stând în picioare. Implicarea armatei în vederea unei bune şi eficiente desfăşurări a mandatului prezidenţial datează de pe timpul lui George Washington. Suntem responsabili de comunicaţii, operaţiuni de urgenţă, transport aerian, escadronul unu de elicoptere, Camp David, agenţia de transport a Casei Albe, de serviciul de protocol al Casei Albe, de... Făcu o pauză deloc subtilă pentru a sublinia cuvintele: Comisia de Medicină de la Casa Albă. Suntem militari cu M mare. Dacă preşedintele doar se gândeşte că ceva trebuie făcut, oamenii noştri au început deja să facă. E clar ?

— Destul de clar, da. Vrei... hm... să iei loc ?

Gabe se abţinu cu greu să nu-l întrebe pe amiral dacă nu avea cumva şi un departament care ştia ceva despre papioane.

— Am de gând să spun ce am de spus şi apoi să plec, continuă Wright. Şi pot să fac asta stând în picioare. Pari să te crezi şmecher, Singleton. Eşti şmecher ?

Gabe îşi ridică privirea spre el, sperând ca expresia feţei sale să-i dea de înţeles că este deschis discuţiilor, dar că nu va fi uşor de manevrat.

— Domnule amiral, începu el, am fost adus aici să am grijă de preşedinte, sunt specializat în medicina internă, am lucrat în spitale mari şi bine echipate, dar şi în jungla din

America Centrală. Mulţi care mă cunosc si care activează în domeniul medical cred că sunt destul de competent. Dacă asta e definiţia pe care o dai unui „şmecher”, s-ar putea să avem o problemă.

— I-am spus-o preşedintelui, când se gândea la un înlocuitor pentru Ferendelli, şi ţi-o zic şi ţie acum: avem medici în fiecare ramură a armatei care sunt atât de informaţi, de riguroşi şi competenţi încât mulţi doctori civili, inclusiv tu, n-ar fi demni nici să le care trusa de instrumente. Aceasta este o misiune militară şi e nevoie de tine aici cam la fel de mult cum e nevoie de nisip în deşert.

— Preşedintele nu pare să creadă asta.

— Ştiu ce ţi s-a întâmplat la Academie, Singleton. Dat afară pentru că umblai beat şi omorai oameni. Ai rămas tot un beţiv ? Sau acum te îndopi cu pastile ?

Era timpul, decise Gabe, să îşi confrunte adversarul. Trase adânc aer în piept în timp ce se ridica, întrebându-se cum ar gestiona biroul de presă al preşedintelui o bătaie dintre medicul personal al acestuia şi şeful Administraţiei Militare de la Casa Albă. Înalt de aproape un metru nouăzeci, Gabe se uita totuşi în sus la amiral. Îşi imaginã, ca într-o scenă din desenele animate, cum direcţionează un pumn spre maxilarul colţuros al amiralului, care se împrăştie în aer în mii de bucăţi.

— Ce vrei mai exact ? întrebă.

— Mă întreb, domnule doctor Singleton, dacă ai aflat ceva despre postul pe care te-ai hotărât să-l ocupi.

Ochii metalici ai lui Wright sclipiră.

— De pildă, tot ce presupune Amendamentul douăzeci şi cinci la Constituţia Statelor Unite.

— Succesiunea prezidenţială, spuse Gabe, mulţumit că ştia măcar atât, deşi realiză în acelaşi moment că Wright ceruse informaţii cu mult mai detaliate.

— De fapt, spuse Wright cu un dispreţ prost disimulat, de succesiunea prezidenţială s-a ocupat Legea Succesiunii

Prezidenţiale din 1886, care, odată cu amendamentul din 1947, a inclus la succesiune, după vicepreşedinte, şi alţi doi oficiali aleşi — vicepreşedintele Senatului şi purtătorul de cuvânt al Casei Albe.

— Aha.

Gabe începea să simtă efectul calmant al codeinei şi primi cu plăcere senzaţia. În scurta perioadă dintre excursia lui Drew spre Wyoming şi zborul lui pe Air ForcaOne spre Washington, nimeni nu discutase cu el prevederile Amendamentului douăzeci şi cinci. Presupunând că fusese o scăpare din partea lui Magnus Lattimore, seriozitatea problemei începea să-l preocupe mai mult decât legarea papionului.

— Amendamentul douăzeci şi cinci, continuă Wright, se referă la incapacitatea preşedintelui de a-şi îndeplini sarcinile de serviciu. Au trecut ani până să se ajungă la această formulare şi chiar şi cel mai tânăr dintre ofiţerii mei poate rezuma amendamentul secţiune cu secţiune. Mulţi dintre ei îl ştiu cuvânt cu cuvânt.

— Cei pe care i-am cunoscut sunt cu siguranţă foarte inteligenţi.

— Ca medic personal al preşedintelui, vreau să citeşti legea succesiunii prezidenţiale şi să memorezi Amendamentul douăzeci şi cinci, ceru Wright.

— Şi eu vreau să încetezi să latri ordine la un civil, răspunse tăios Gabe, mai ales la cel care a fost ales de preşedinte să-i fie medic personal.

Gabe simţi că o să se topească în faţa privirii amiralului şi a puterii pe care o emana omul acela din faţa lui.

„Când îşi pun pantalonii, bagă câte un picior pe rând, ca şi noi ceilalţi”, obşnuia să spună antrenorul său de fotbal de la şcoală, despre adversarii care îl intimidau.

În acel moment, Gabe nu şi-l putea imagina pe amiralul Ellis Wright altfel decât în uniformă.

— Eu conduc Administraţia Militară, spuse Wright, stăpânindu-şi furia. Dacă ceva neobişnuit se petrece aici şi nu sunt informat, îţi promit c-o să te strivesc ca pe un gândac. Nu ai fi putut fi niciodată militar, dragul meu, dar asta nu înseamnă că nu eşti vulnerabil. Dacă vrei să afli cât de vulnerabil poţi fi, lasă-mă pur şi simplu să aflu că mi-ai ascuns informaţii referitoare la preşedinte. Ne vedem la cină.

Wright execută o piruetă perfectă, deschise uşa, păşi în camera de aşteptare şi se opri.

— Cromartie, ce dracului faci aici ? izbucni el.

— Eu... sunt asistenta de serviciu în seara asta, domnule, răspunse o voce tremurândă de femeie. De la şapte până la douăsprezece noaptea...

Urmară câteva clipe de tăcere.

— Ei bine, spuse Wright într-un final, dacă aflu că discuţia dintre mine şi doctorul Singleton ajunge mai departe, eşti prima pe care vin s-o caut.

— Da, domnule. Uşa era închisă, domnule. Adică, nu am auzit prea multe.

— Civili, mormăi Wright, în timp ce deschidea uşa de la intrare, pe care o trânti apoi cu putere.

Cromartie. Numele nu îi spunea nimic lui Gabe, dar erau încă mulţi asistenţi şi chiar doctori pe care nu apucase să îi cunoască.

— Intră, soră Cromartie, strigă el. *Fan club*-l amiralului Wright se reuneşte.

Gabe auzi o revistă trântindu-se de masă şi, după câteva momente, Alison Cromartie apăru în pragul biroului.

Capitolul 4

Radioasă. Acesta a fost primul cuvânt care i-a venit în minte lui Gabe când a văzut-o pe Alison Cromartie. De-a dreptul radioasă. Lumina pe care o degajase în cameră albul uniformei lui Wright era depăşită de prezenţa lui Alison, care purta un costum cu pantaloni verzi — nuanţa jadului, decise Gabe — ce îi venea ca turnat şi o bluză de un galben pal. Nu purta bijuterii. Şi machiajul, dacă avea vreunul, era discret şi impecabil. Gabe îşi aduse aminte de prima sa reacţie când o cunoscuse pe Cinnie, la spitalul de urgenţă, când îşi jurase că ea era femeia cu care avea să se însoare.

Nu era vorba acum de astfel de angajamente, dar simţi imediat că era o persoană a cărei prezenţă îl binedispunea. O apariţie neobişnuită şi exotică — probabil metisă, intui el — cu pielea ciocolatie şi un corp zvelt şi atletic. Părul era des, tuns scurt, iar chipul, dominat de ochii negri şi curioşi, sugera că oricând ar fi fost gata să izbucnească în râs, la cea mai mică provocare. Îi strânse mâna ferm şi se prezentă, privindu-l în ochi atât cât trebuia, şi cât să-i comunice faptul că e interesată de el.

— Din ce am înţeles, spuse Gabe, conducând-o spre scaunul din faţa lui, nu ai fost numită în funcţie de amiralul Wright. Şi totuşi te afli aici.

— Mă aflu aici, răspunse ea scurt.

— Şi cum ai reuşit ?

— Am lucrat cu un chirurg, prieten al preşedintelui Stoddard. El m-a recomandat. Cred că are acelaşi succes şi la strângerea de fonduri.

Nici un accent — să fie totuşi sudist ? Dar e doar o vagă impresie. Alison Cromartie fie era născută în America, fie avusese un profesor de engleză al naibii de bun.

— Deci, ai avut grijă de POTUS[1] ?

— POTUS ?

Gabe schiţă un zâmbet.

— Când am ajuns aici, credeam că sunt singurul care n-a auzit de acest acronim.

— Acronim ? Aa... Preşedintele Statelor Unite. Nu, l-am întâlnit o singură dată, dar nu m-am ocupat de îngrijirea lui. Şi îmi place acronimul. Sunt mereu ultima care află ce e la modă.

— Se foloseşte chiar şi FLOTUS[2] pentru Prima Doamnă, pentru cei care nu se pot abţine să nu abrevieze.

— Ei bine, atunci când POTUS m-a recomandat amiralului — mai bine zis a insistat să mă angajeze — doctorul Ferendelli era încă aici. Apoi, la puţin timp după ce am fost angajată, a dispărut. Şi aşa am fost promovată fără să depun nici un efort.

— Aha, eşti unul dintre oamenii ăia ! Faci parte, ca şi mine, din Ordinul de Onoare al Celor Care Ar Fi Fost Cauza Celui De-Al Doilea Război Mondial Dacă Ar Fi Trăit Pe Vremea Aia.

Gabe adăugă zâmbetul şi râsul lui Alison pe lista însuşirilor care îl atrăgeau la ea.

— Şi, cum a fost până acum ? îl întrebă ea.

— E de-abia a patra zi pentru mine, dar până acum e în regulă — cu excepţia activităţilor de protocol pe care a trebuit să le îndur cu stoicism şi a schimbului de replici cu amiralul Rigid.

— Asta nu se pune.

— Ai auzit partea în care-mi zicea că nu merit nici să car trusele medicale ale medicilor militari ?

1 Acronim pentru *President of the United States*.

2 Acronim pentru *First Lady of the United States*.

— Da, am auzit.

— Dc fapt, din câte am văzut, doctorii, asistentele şi paramedicii militari carc lucrează în unitate sunt ai naibii de buni.

— Şi pe mine m-a impresionat treaba asta, dar pariez că şi tu eşti un doctor destul de bun.

— Din câte ştiu, majoritatea pacienţilor şi colegilor mei din Wyoming ar fi de acord. Dar despre problema mea cu alcoolul ai auzit ?

— Hmm... am încercat să nu aud partea asta.

Alison se îmbujorase.

— Nu e mare lucru. Au trecut ani — chiar zeci de ani — de când am băut ultima oară alcool.

— Nu trebuie să te justifici în faţa mea. Tatăl meu a fost la Alcoolicii Anonimi. Era mulatru şi alcoolul era ceva firesc în mediul în care a crescut. Pe lângă asta, obişnuiesc să îmi formez singură părerile despre oameni.

— Şi eu cum stau până acum ?

— Totul era perfect... până să mă întrebi.

Zâmbi din nou.

— Păi, nu-ţi face griji. Sunt mai sigur pe mine când conduc o intervenţie.

— Să sperăm că nu va trebui să mi-o dovedeşti. Oricum, am impresia că te descurci destul de bine în situaţii-limită.

Expresia ei făcea ca afirmaţia să capete o mie de interpretări posibile. Gabe se chinuia, poate prea mult, să formu-leze un răspuns, când prin staţie se auzi o voce.

— Aici Piper, răsună glasul relaxat al lui Magnus Lattimore. L-a văzut cineva pe doctor ?

— Aici doctorul Singleton... recepţionat.

— Doctore, sunt Magnus. Eşti încă la birou ?

De unde ştia unde sunt ?

— Da, sunt încă aici.

— Vin să te conduc la dineu în zece minute.

— Recepţionat.

— Şi, doctore ?

— Da ?

— Orice ar fi avut amiralul de zis, nu-i da atenţie. Încearcă doar să-şi marcheze teritoriul.

— Marchează teritoriul. Recepţionat.

— Primul tău dineu oficial, spuse Alison, în timp ce Gabe punea jos staţia. Ce captivant.

— Ştii ce ? Du-te tu la cină şi stau eu aici şi mă ocup de tot. Sunt mai degrabă certăreţ, nu îmi place să socializez — şi, mai ales, nu treaz.

— Pentru cine e dineul ?

— Mmm... depinde pe cine întrebi, pentru preşedintele Botswanei şi, într-o mai mică măsură, pentru mine.

— Oaspetele de onoare !

— Mai degrabă un oaspete de onoare auxiliar. Oamenii sunt îngrijoraţi de dispariţia lui Ferendelli, aşa că preşedintele Stoddard a vrut ca toată lumea să îl cunoască pe omul care i-a luat locul, ca să ştie că e pe mâinile unui doctor de încredere.

— E normal. Păi, atunci, cred că un papion s-ar potrivi cu restul costumului — poate cel pe care l-am văzut pe chiuveta din baie.

— E pedepsit — perttru insubordonare.

— Nu există nimic mai rău decât un papion arogant şi obraznic. Am mai avut de-a face cu genul ăsta.

— Dacă îl faci pe ăsta să se poarte cum trebuie, ai de la mine apăsătoare de limbă cât să-ţi ajungă un an întreg.

— Şi, în plus, o mănuşă chirurgicală umflată să arate ca un cocoş ?

— Ştii să negociezi.

— Vezi că te-ai prins.

Aflată la o distanţă de câţiva centimetri de el, Alison luă papionul şi, în mai puţin de un minut, îi făcu nod cu vârfurile degetelor. Simţind mirosul şamponului sau poate al parfumului ei subtil, Gabe îşi dori ca momentul să dureze

cât mai mult. În timp ce ea se îndepărta, el trase adânc aer în piept, gândindu-se că ar putea încerca să intre în Cartea Recordurilor ca omul care şi-a ţinut cel mai mult respiraţia şi se gândi că pe ea ar trebui s-o felicite pentru asta.

— Gata, doctore, spuse ea. Nu-i rău. Nu-i rău deloc.

— Felicitări, soră. Ai fost de mare folos Statelor Unite ale Americii.

— Îmi vreau cocoşul zâmbăreţ cu tot cu autograf, răspunse ea.

Capitolul 5

Lumina soarelui nu pătrundea niciodată direct în pasajul subteran de aproximativ nouăzeci metri, de sub strada Levalee. Tunelul, aflat la câţiva kilometri distanţă de sediul guvernului şi al Departamentului de Justiţie al celei mai puternice naţiuni de pe Pământ, era un templu viu şi în continuă mişcare al sărăciei uneia dintre cele mai bogate ţări ale lumii.

De fapt, regulile acestui microcosmos erau în multe privinţe la fel de complexe şi restrictive ca ale civilizaţiei înconjurătoare. Iar prima regulă era să nu ai de-a face cu străinii.

Pe la apus, bărbatul apăru la intrarea dinspre sud a coridorului murdar. Purta un costum maro-deschis peste o cămaşă de tricot, închisă la culoare, si părea un om obişnuit, din toate punctele de vedere. Până când scoase din centura compartimentată o lanternă puternică şi un pistol Heckler & Koch de calibru 45, cu amortizor. Învăţase să vâneze încă din copilărie, în Mississippi, şi să ucidă ca trăgător de elită în armată, apoi îşi perfecţionase abilităţile timp de doisprezece ani, după ce fusese concediat. Numele pe care îl folosea era Carl — Carl Eric Porter — dar mai avea şi altele. Ca de obicei, era bine plătit, şi, tot ca de obicei, savura fiecare moment al misiunii sale.

Porter rămase nemişcat pentru un moment, aşteptând ca ochii să i se acomodeze cu întunericul. Reuşea destul de uşor să ignore duhoarea de gunoi, murdărie, urină şi whisky. Se confruntase şi cu situaţii mai neplăcute. În faţa lui, şi pe stânga, şi pe dreapta, se întindeau şiruri de containere de carton şi un fel de şoproane improvizate.

Din patru în patru ani, odată cu sărbătorirea unui nou preşedinte sau realegerea altuia, poliţia descindea la faţa locului, făcea razii şi aresta vagabonzii din pasajul Levalee sau din alte locuri asemănătoare, uneori dând foc şi locuinţelor improvizate. Dar, peste puţin timp, ca o pădure care îşi revine după un incendiu, spaţiul începea să se umple din nou de viaţă, până când, în curând, nu se mai deosebea cu nimic de ce fusese acolo înainte. Cum alegerile preziden-ţiale bateau la uşă, fenomenul avea să se repete. Dar, în momentul ăsta, nimeni din pasajul Levalee nu era preocupat de altceva decât de prezenţa intrusului.

Văzând toate perechile acelea de ochi îndreptându-se asupra lui, Porter puse pistolul şi lanterna sub braţ şi scoase o pereche de mănuşi de cauciuc. Steve Cracovski, directorul de securitate al unei companii — lui Porter nu îi păsa care anume — îl angajase să îl găsească şi să îl elimine pe un tip, Ferendelli. Acum, Cracovski primise un pont cum că ţinta, doctorul, se ascundea printre sărăntocii pe care îi îngrijise pe când lucrase la clinica gratuită din apropiere. Acesta era al doilea cuib de vagabonzi pe care Porter îl vizita şi avea sentimentul că de data asta ajunsese unde trebuie.

Fiind sigur că vagabonzii din tunel văzuseră arma, Porter o băgă la loc în teacă şi scoase din buzunarul de la geacă o fotografie de 13 pe 18 a lui Ferendelli. Apoi înaintă printre cutiile de cartoane, mutând raza lanternei dintr-o partea în alta, zăbovind o clipă asupra fiecărei persoane, pentru a o întreba despre fotografie.

— O sută de dolari, spuse Porter unuia dintre ei, de ajuns de tare încât să audă toţi. Spune-mi unde este omul ăsta şi suta e a ta. Nu-mi spune, şi unul dintre voi o să aibă de suferit.

De-a lungul anilor, Porter făcuse mari eforturi ca să-şi păstreze felul tărăgănat de a vorbi, caracteristic celor din

Mississippi. Din când în când, accentul său pronunţat se transforma într-unul tipic celor din sud, care-i liniştea pe cei cărora li se adresa. Greşeala lor.

— E alb, un metru optzeci, păr închis la culoare, cincizeci şi cinci de ani, slab, faţă îngustă. Hai, vorbeşte. Îmi pierd răbdarea şi, crede-mă, nu vrei să se întâmple asta.

Nimic.

Porter se aplecă în faţă, mutând lanterna dintr-o parte în alta a tunelului. Liniştea intensă, aproape ireală, fu spulbe-rată de o tuse puternică, urmată de hârâitul unui gât inflamat. Asasinul se oprea din când în când şi lovea călcâ-iele pantofilor scâlciaţi, obligându-i pe oameni să privească spre el.

— Tu, de colo, l-ai văzut pe omul ăsta ? O sută de dolari înseamnă o grămadă de bani.

Bărbatul, chinuit de bătrâneţe, îngenuncheat liniştit în faţa adăpostului său friguros de carton, îl fixă pe Porter cu ochi goi şi umezi, şi clătină din cap. Apoi tuşi şi scuipă flegma groasă în direcţia lui Porter.

Fără să ezite nici o secundă, Porter scoase pistolul şi, de la mai puţin de trei metri, îl împuşcă pe bătrân drept în ochi.

Liniște.

— O să aştept un minut. Dacă nu vorbeşte nimeni, o să vină altcineva la rând... E ultima şansă.

— A plecat, strigă cineva.

Porter se întoarse după voce şi fixă raza puternică de lumină pe omul care vorbise. Vagabondul îşi duse mâinile streaşină în faţa ochilor.

— Când ? întrebă Porter.

— Chiar acum, când ai ajuns aici. A luat-o pe acolo.

— Du-te dracului, Frank ! strigă cineva. Doctorul a fost bun cu noi.

— Uite, Frank, spuse Porter, aruncându-i o bancnotă. Bucură-te.

Porter se grăbi spre capătul tunelului şi cercetă zona. Apoi îşi puse lanterna la loc în centură şi scoase un aparat din buzunarul gecii — un fel de telecomandă. O îndreptă spre şirurile de cartoane şi apăsă de câteva ori un buton.

Nimic.

Într-un sfârşit, fără să mai arunce o privire bătrânului pe care tocmai îl omorâse, Carl Eric Porter dispăru după terasament.

Timp de zece minute, tot ce s-a putut auzi în pasajul Levalee a fost respiraţia grea a patruzeci de femei şi bărbaţi, cum câte cineva îşi dregea glasul sau, din când în când, îşi aprindea o ţigară. Apoi, de undeva din spate, la capătul tunelului, departe de ieşirea spre care se îndreptase ucigaşul, Jim Ferendelli, medicul preşedintelui, ieşi din locuinţa de carton improvizată, unde se ascunsese. Se târî până la marginea cutiei, după ce dăduse la o parte sacul de dormit cu Harry Potter.

Tras la faţă şi murdar, Ferendelli nu arăta cu nimic diferit faţă de vagabonzi.

— Ce zici, Santiago ? îl întrebă el pe bărbatul caşectic ce stătea pe o movilă de gunoi, în afara intrării, şi iscodea în zare.

— Cred c-a plecat, răspunse bărbatul, cu un pronunţat accent spaniol. Dar mai cred şi că se va întoarce.

— A rănit pe cineva ?

— L-a omorât pe bătrânul Gordon. Pur şi simplu. L-a împuşcat ca pe un câine.

— La naiba. Îmi pare rău, Santiago.

— Cred că Frank te-a salvat.

— L-am auzit. A avut prezenţă de spirit — ca voi toţi de altfel.

— Te-ai purtat mereu frumos cu noi la clinică.

— Trebuie să plec, Santiago. Îţi mulţumesc pentru găzduire. Îmi pare rău de Gordon. Mulţumeşte-i lui Frank şi celorlalţi din partea mea.

— Îţi dorim numai bine, doctore.

Ferendelli se târî în patru labe, cu mare grijă, până la ieşirea din tunel, apoi coborî în fugă panta, până la următoarea intersecţie.

Capitolul 6

Gabe stătea în pragul uşii care dădea dinspre luxoasa Cameră Roşie în strălucitoarea Cameră de Recepţie. În dreapta sa, un cvartet de coarde cânta ceva ce părea a fi Mozart. În stânga, binecunoscutul vicepreşedinte Tom Cooper al III-lea şi soţia lui stăteau de vorbă cu secretarul de stat. În cameră se aflau atât grupuri de membri ai ambelor partide politice precum şi membri ai cabinetului lui Drew. Calvyn Berriman, preşedintele Botswanei, stătea în celălalt capăt al încăperii, dând mâna cu o serie de demnitari şi salutându-i politicos pe ceilalţi invitaţi care treceau pe lângă el.

Gabe nu-şi putu reţine un zâmbet sarcastic. Ştia că e singurul dintre cei prezenţi la acel dineu oficial care îi cunoştea pe Ricky Gentille zis Şişu sau pe Cioc Tăiat sau pe oricare dintre ceilalţi deţinuţi care stătuseră odată la aceeaşi coadă cu el, la cantina penitenciarului din Hagerstown, Maryland; cozile interminabile, inspecţiile dezumanizante, răzbunările, gangsterii, furturile, orgoliile, violenţa, igoranţa şi chiar rarele acte de curaj — urâse fiecare secundă din anul pe care îl petrecuse la închisoare, fiecare secundă pe care o petrecuse încercând să evite contactul vizual, să stea cu spatele la perete şi să rămână invizibil. Trei mii şase sute de secunde pe oră, optzeci şi şase de mii patru sute de secunde pe zi. Erau numere care îi înfierau conştiinţa ca cele tatuate în lagărele de concentrare.

Şi, chiar dacă putea afirma că ajunsese departe faţă de zilele în care purta uniforma portocalie de deţinut, era posibil ca, într-un fel, să se fi simţit mai în largul lui printre criminali şi alţi răufăcători decât se simţea în acel moment.

Împărtăşise această idee preşedintelui şi secretarului Casei Albe, rugându-l stăruitor să fie scos de pe lista invitaţilor la dineu şi cu atât mai mult de pe lista ce conţinea doar două nume, a celor invitaţi să îi cunoască pe cei mai bogaţi şi mondeni oameni din Washington. Dar cina fusese deja aranjată, iar oraşul era încă neliniştit şi tulburat de dispariţia lui Jim Ferendelli. Preşedintele voia ca prezenţa doctorului să îi asigure pe politicieni şi pe electorat deopotrivă că se afla pe mâini bune.

— Te prezinţi bine, doctore.

Şeful cancelariei prezidenţiale, Magnus Lattimore, apăru-se lângă Gabe. Era un om nu prea solid, dinamic, cu o faţă de copil, păr morcoviu şi un accent pronunţat. Dintre toţi oamenii preşedintelui, despre el cunoştea Gabe cele mai multe lucruri — imigrant scoţian, absolvent de Harvard, mereu neobosit, abil în multe sensuri ale cuvântului, hotărât, meticulos, călcându-i pe mulţi pe bătături, dăruit cu o inteligenţă impresionantă. Şi Gabe era convins că îi era complet devotat lui Andrew Stoddard, mandatului său şi realegerii sale în funcţie.

— Costumul face totul, răspunse Gabe. Pune un frac pe mine şi dintr-odată devin un adevărat monden.

— Da, se vede. Iar papionul e o dovadă clară că eşti mult mai mult decât un om simplu, aşa cum te pretinzi.

— De ce ?

— A face un nod dc papion e o chestiune care-i departajează pe indivizi. Nu trebuie niciodată să fie înnodat perfect. Al tău este legat cu o imperfecţiune perfectă. Spune mult despre gradul de sofisticare al fiecăruia: poţi să arăţi grosolan sau nu.

— De asta nu ai închiriat unul deja înnodat ?

— Cam aşa ceva. Te-aş fi ajutat dacă era nevoie. Când ai de-a face cu oamenii, adunarea de informaţii e mai importantă decât menajarea sursei. Dacă te-aş subestima

vreodată, ceea ce nu e cazul, ar trebui doar să-mi aduc aminte de felul în care ţi-ai legat papionul.

Gabe se gândi la Alison Cromartie, la felul în care îşi încruntase sprâncenele în timp ce se concentra asupra papionului. Oare îl legase un pic strâmb dinadins ? Adevărul e că el nici măcar nu observase. Grosolan, i se potrivea cuvântul.

— Articolul din *Post* despre venirea mea aici a fost comandat de tine ? întrebă Gabe.

— Avem vreo doi prieteni în echipa de acolo, veni răspunsul inexact, tipic, al lui Lattimore.

— Îmi făcusem planuri să rămân cumva în afara luminii reflectoarelor, până îmi închei datoria aici.

— În Wyoming, tu alegi cum vrei să fii văzut. Aici, vei fi atât de celebru pe cât are preşedintele nevoie să fii.

— Am înţeles. Că tot veni vorba de el, pe unde e ?

— De fapt — Lattimore aruncă o privire la ceasul lui, Omega — întârzie.

Chipul i se posomorâse.

— E vreo problemă ?

— Nu, nu. De obicei e destul de punctual, iar Calvyn Berriman este un om pe care îl respectă şi îl admiră. A insistat să-i cer lui Joe Malzone, cofetierul nostru, să prepare o prăjitură în forma steagului Botswanei, şi a ieşit un steag sălbatic, cu zebre, scutul african, colţi de elefant şi chiar un cap de bour în basorelief, desenat perfect cu glazură neagră. Pe lângă el, steagul nostru arată prea pompos.

— Păstrează-mi capul de bour, când eram copil ăsta era motivul pentru care mă duceam la zile de naştere. Şi zi-mi dacă Drew are nevoie de mine să examinez pe cineva în următoarele câteva ore. Ar fi o ocazie perfectă pentru mine să plec. Acasă, obişnuiam să mituiesc operatoarea de la spital ca să mă sune atunci când nu mai ştiam cum să plec de la o petrecere sau un dineu. Indiferent cât de bine mi-aş

fi legat eu papionul, nu mai am mult până să renunţ la stilul ăsta *à la* Emily Post şi să comit vreo gafă uriaşă.

— Nu-ţi folosi degetele decât pentru pâine, nu sorbi supa direct din farfurie şi evită să vomiţi pe persoana de lângă tine. Asta e tot ce trebuie să ştii.

— Să sorb pâinea, să-mi plimb degetele prin supă, să vomit pe oaspetele de onoare. Am înţeles.

— A, şi cel mai important, nu te gândi nici măcar o secundă că cineva este mai interesat de ce ai tu de zis decât de ce au ei de zis. În oraşul ăsta, un bun ascultător este precum chiorul în ţara orbilor.

— Gura închisă, urediile pâlnie. Asta pot să fac.

— E bine atunci. Că tot vorbim de socializare, mai e o altă persoană pe care aş vrea să o cunoşti, până să intrăm cu toţii în sală. Ai auzit de Lily Sexton ?

Gabe scutură din cap.

— Ar fi trebuit ?

— Când vom fi realeşi, unul dintre primele lucruri pe care le va face preşedintele va fi să creeze un nou post în cabinet — secretar de stat pe probleme de ştiinţă şi tehnologie. Şi doamna doctor Lily Sexton va ocupa acest post.

— E medic ?

— E doctor în fizică moleculară sau ceva în genul ăsta. I-a fost profesoară lui Carol la Princeton.

Deşi fusese la nunta lui Carol şi Drew, şi petrecuse destul de mult timp cu ea de-a lungul anilor, Gabe ştia de fapt puţine lucruri despre Prima Doamnă. Ştia că este extraor-dinar de inteligentă, dar nimic din ce zisese nu dădea de înţeles că ar fi studiat fizica moleculară în facultate.

— Secretar de stat pe probleme de ştiinţă şi tehnologie, gândi el cu voce tare. Mă întreb pe ce loc s-ar afla postul în lista succesiunii prezidenţiale.

— Muşcă-ţi limba.

— Ai avut dreptate, vezi ? Ti-am zis că n-o să treacă mult până să spun ceva stupid.

— Te descurci bine. Adu-ţi aminte de chiorul din ţara orbilor. Uite-o pe Lily. Nici nu-i greu s-o remarci, mai ales că fiecare femeie de aici poartă o rochie semnată de un designer celebru, iar ea e singura îmbrăcată în smoching.

Lattimore îl luă pe Gabe de braţ şi străbătură împreună Camera Roşie, pentru a fi prezentat celei de-a doua femei interesante şi atrăgătoare pe care o cunoscuse în decurs de o oră. Lily Sexton avea o înfăţişare uimitoare, fără vârstă, începând cu părul ei argintiu, tăiat drept, elegant. Chipul ei, fără riduri, avea o expresie de determinare şi inteligenţă, evidenţiată de nişte ochi pătrunzători, verzi-albăstrui. Smochingul negru îi încadra perfect silueta înaltă, zveltă, iar deasupra primului nasture de la jachetă, acolo unde trebuia să fie o cămaşă, dacă ar fi purtat una, stătea un pandantiv turcoaz, de efect, atârnat de un lanţ de argint.

De sub pantaloni ieşeau nişte cizme superbe din piele de crocodil. Ţinuta în stil western spunea multe despre dorinţa femeii de a fi înaintea modei, dar Gabe ghici că, adăugând inelul şi cerceii de turcoaz la set cu colierul, preţul ţinutei sale depăşea cu mult alte rochii de seară din încăpere.

— Sper să nu fiu deplasat, spuse Gabe după ce Lattimore le făcuse cunoştinţă, dar Magnus mi-a spus că ai fost unul dintre profesorii lui Carol. Nu ştiu exact ce vârstă are Prima Doamnă, dar tot nu-mi dau seama cum vine relaţia asta.

— Mulţumesc, doctore Singleton, spuse Lily, cu un glas uşor tărăgănat. (Poate o fi din Arizona, se gândi Gabe.) Mă flatează. Dar mi-e teamă că prietenul Magnus nu a înţeles cum trebuie. Am fost asistent, nu profesor. Am fost prietene bune de când ne-am cunoscut, iar între noi nu e o diferenţă mai mare de cinci sau şase ani. Ar fi devenit un om de ştiinţă grozav, dacă n-ar fi avut alte planuri.

— Dilema lui Carol Stoddard, spuse el. Eprubete, arzătoare Bunsen, cobai sau şansa de a se mărita cu un erou de război, o partidă bună, şi de a schimba lumea în bine. Hmmm... să mă gândesc.

— Crede-mă, spuse ea, dacă un bărbat ca Drew Stoddard ar fi intrat în viaţa mea, aş fi făcut aceeaşi alegere pe care a făcut-o Carol. De fapt, de-a lungul timpului, chiar au apărut nişte bărbaţi care aveau tot ce le trebuia ca să mă căsătoresc cu ei, dar, până la urmă, nici unul nu a avut puterea lui Drew... Deci, doctore, cum stai până acum cu viaţa profesională în Washington ?

— Câţiva demnitari veniţi în vizită au fost trimişi la clinică pentru lovituri, julituri, stomacuri deranjate, dar, din fericire, Primul Pacient nu mi-a format numărul decât ca să-mi spună că sunt mulţi oameni nerăbdători să mă vadă în seara asta şi că aş face bine să apar.

— Da, aşa e, şi că tot veni vorba, felicitări.

— Mulţumesc. Însă tu eşti cea care merită felicitări. Magnus mi-a spus de noul post în cabinet.

— Dacă vom câştiga.

— Vom câştiga.

— În acest caz, o să fiu secretar de stat pe probleme de ştiinţă şi tehnologie.

— Îmi cer scuze pentru lipsa mea de informare, dar care este poziţia preşedintelui vizavi de ştiinţă şi tehnologie, de vreme ce are nevoie de un post în cabinet pentru a o implementa ?

— De fapt, poziţia de care vorbeşti face parte din programul partidului. Preşedintele crede că guvernul federal trebuie să devină mai activ în legătură cu cercetarea şi dezvoltarea ştiinţifică — celulele stem, donarea, nano- tehnologii, noi carburanţi, fiziologia reproducerii, utilizarea cyberspaţiului şi altele. Cei de la Comisia de Administraţie a Alimentelor şi Medicamentelor sunt deja depăşiţi şi nici un post din cabinet nu are printre

atribuţii coordonarea cercetării necesare pentru definitivarea unor legi care să funcţioneze în acest sens.

— Nu mi-am dat seama că Drew a ales o abordare atât de categorică vizavi de controlul guvernului asupra ştiinţei şi tehnologiei.

— În primul rând, nu e vorba de control; în al doilea rând, e mai mult preocuparea lui Carol decât a lui Drew. Cei din Administraţie nu se opun cercetării şi dezvoltării în nici un domeniu al ştiinţei, dar vor ca oamenii să aibă dreptul de a şti ce se întâmplă şi monitorizează dacă un anume produs sau linie de cercetare are potenţialul de a afecta plătitorul de taxe în vreun fel.

— Se pare că au ales persoana potrivită pentru acest post.

— Eşti foarte amabil. Ah, domnule doctor Singleton, îmi pare rău că te monopolizez astfel. În calitate de invitat special, mai mult ca sigur că dumneata trebuie să întâlneşti oameni mai importanţi ca mine.

Nu, de fapt nu e nimeni mai important ca tine.

— Adevărul e că îţi sunt profund recunoscător că m-ai protejat de ceilalţi. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc clar este că eram în deşert, pe unul dintre caii mei. Apoi a apărut preşedintele la uşa mea şi acum m-am trezit aici. Mă simt precum Alice, cum se prăvălea în vizuina iepurelui.

Arătă spre cameră.

— A, da ! exclamă Lily. Eşti un om obişnuit cu întinderile vaste. Wyoming, nu ? Scoase o casetă de argint din buzunarul jachetei şi, dinăuntrul ei, o carte de vizită de culoarea lavandei. Mă descurc fără rochie de seară sau poşetă, dar ca să supravieţuieşti în acest oraş, secretul este să ai mereu o carte de vizită la tine.

— Magnus mă aştepta cu ele în sertarul biroului meu, când am ajuns. Acum ştiu de ce. Din păcate, sunt încă acolo.

Pe cartea de vizită scria doar FERMA DE CAI A LUI LILY, o adresă din Virginia şi monograma ornamentată FCL într-un colţ.

— Sunt născută şi crescută în Texas, spuse ea, şi acolo oamenii cred că cea mai bună metodă de a ajunge să înv ârţi banii cu lopata este să creşti cai.

— În Wyoming ne place să spunem că un cal nu e nimic altceva decât un psihiatru pe patru picioare.

— Acelaşi lucru, până la urmă. Avea un râs sincer şi foarte atrăgător. La fermă, avem cei mai buni cai de călărie din lume. Sau poate că îţi plac cei învăţaţi să sară peste obstacole. Avem şi din ăştia.

— Săritura peste obstacole, fie pe cal sau pe propriile picioare, nu mi se pare deloc o chestie înţeleaptă. Când nu eşti sigur, ocoleşte. Asta e motto-ul meu.

— Păi, atunci, dă-mi un telefon. O să-ţi arăt câţiva din caii mei, crescuţi în vest.

— Mi-ar plăcea tare mult. Deja îmi lipseşte călăritul.

— În cazul ăsta, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Gabe ştia că expresia ei enigmatică din acel moment avea să-i rămână în minte până la următoarea lor întâlnire, oricând s-ar întâmpla asta.

La scurt timp după ce el şi Lily se despărţiseră, apăru amiralul Ellis Wright, pentru a-i face lui Gabe cunoştinţă cu un general pe care îl recomandă drept:

— Omul meu de la Casa Albă.

În purtarea amiralului lui nu se mai citea nimic din ranchiuna pe care o arătase cu atât de puţin timp în urmă, în biroul lui Gabe.

Faţa exterioară, faţa interioară, medită Gabe, privindu-i pe amiral şi pe general cum îl salută pe Calvyn Berriman. Oare era cineva în oraşul ăsta care să creadă ce spune sau să spună ce crede ?

În acel moment, îl observă pe Lattimore, care stătea lângă uşa ce dădea înspre hol, urmărindu-l cu privirea şi

făcându-i semn cu o mişcare uşoară din cap, în timp ce zâmbea şi saluta alţi oapeţi care treceau prin faţa lui. Expresia lui, din câte putea să intuiască Gabe, era una aspră.

Simţindu-se ca ceilalţi oaspeţi care îşi maschează gându-rile cu un zâmbet, Gabe traversă încet camera, până ajunse lângă şeful cancelariei prezidenţiale, alăturându-i-se pentru a face cunoştinţă cu ministrul Apărării şi cu soţia sa, apoi cu directorul Consiliului Naţional de Securitate.

— E vreo problemă ? întrebă Gabe în şoaptă, străduindu-se să nu-l privească direct pe Lattimore.

— S-ar putea. Aşteaptă două minute, apoi du-te la birou şi ia-ţi trusa medicală. Treat Griswold, de la Serviciile Secrete, te va aştepta ca să te ducă sus în apartament.

— E nevoie să aduc ceva special ? întrebă Gabe.

— Doar o minte limpede, veni răspunsul.

Capitolul 7

Încercând să afişeze un aer nonşalant, Gabe îşi ridică trusa medicală de lângă birou.

O minte limpede.

Ce naiba a vrut Lattimore să spună cu asta ?

Când Gabe intră din nou în sala de aşteptare a cabinetului, Treat Griswold se afla deja acolo, făcându-i semn să tacă şi să nu se mişte. Agentul Serviciilor Secrete cercetă cu atenţie coridorul, apoi îi spuse lui Gabe să se ducă spre lift, pe care tocmai îl chema alt agent.

— Preşedintele are probleme ? întrebă Gabe în timp ce urcau.

— Cred că asta trebuie să aflaţi dumneavoastră, domnule, spuse Griswold.

La primul etaj, liftul se deschise într-o anticameră mică, cu o uşă dublă care dădea în foaierul larg şi elegant al apartamentului prezidenţial. Griswold îl conduse pe Gabe pe hol către dormitorul matrimonial, apoi se reîntoarse spre lift.

— Chemaţi-mă dacă aveţi nevoie, domnule, spuse, cu o expresie gravă.

Magnus Lattimore intră în foaier.

— V-a văzut cineva ? îl întrebă pe Griswold.

— Nimeni.

— Bine. Am trimis după consilierul care trebuie să aducă Fotbalul. Ai grijă cum aterizează.

— S-a făcut.

Fotbalul !

În timpul scurtei sale perioade de pregătire, lui Gabe i se spusese că Fotbalul este numele dat casetei de comunicaţii care conţine codurile şi alte echipamente

necesare pentru ca preşedintele să declanşeze o bombă nucleară, fie ca măsură de precauţie, fie ca măsură represivă, în orice colţ al lumii — probabil preludiul Armageddonului. De fiecare dată când şeful executivului călătorea, caseta era adusă de una din cele cinci unităţi militare care o transportau. Lattimore îi spusese lui Gabe că în Fotbal se află şi actclc succesiunii preziden-ţiale.

Acum, şeful cancelariei prezidenţiale se întoarse spre Gabe, uitându-se intens în ochii lui.

— Intră, doctore, spuse el.

Îl urmă pe Gabe în dormitor, intră şi închise încet uşa în urma lor.

Preşedintele stătea aşezat pe pat, cu capul rezemat de tăblia masivă, de alamă, a patului. Ochii îi erau mari şi febrili, iar privirea înspăimântată. Degetele i se mişcau încontinuu, ca nişte ramuri în bătaia vântului. Colţurile gurii i se ridicau, apoi reveneau la poziţia iniţială. În stânga lui, aproape de pat, stătea Prima Doamnă, arătând superb într-o rochie simplă, neagră, fără bretele. Pe figura ei se citea un amestec de grijă şi stânjeneală.

— E aşa de douăzeci de minute, spuse ea evitând salutul.

— Ştiam de astm şi de migrene, zise Gabe. Medicamentele pe care le ia sunt aici ?

— Da. Mai ia uneori câte un Tylenol sau un Ibuprofen, pentru durerile de spate.

— Vezi dacă găseşti sticlele alea, Carol. Adu-mi orice pastile găseşti. Orice. Şi inhalatorul pe care îl foloseşte.

Prima Doamnă se îndreptă repede către baie.

Dintr-odată, Stoddard începu să se balanseze înainte şi înapoi, ca un evreu ortodox care îşi recită rugăciunile. După un minut sau două, păru să îl observe pe Gabe pentru prima oară.

— Gabe, Gabe, prietene, ce naiba cauţi aici ? întrebă, în timp ce se legăna.

Vocea sa era forţată şi mai ascuţită decât de obicei, discursul tensionat.

— Ai treabă de făcut, multă treabă de făcut, prietene. Oameni pe care să-i cunoşti şi multe treburi.

— Domnule preşedinte, sunt aici pentru că dintr-odată vă purtaţi altfel decât de obicei.

— Domnule preşedinte, domnule preşedinte... toţi îmi spun aşa. Al dracului dom' preşedinte. Dar nu şi tu, Gabe Singleton, nu şi tu, dragul meu prieten. Colegul meu de cameră. Tu trebuie să îmi spui Drew. Drew de-mi zici, am să cred tot ce-mi explici. Ei, am făcut o rimă. Spune-mi Drew şi te cred. Nu ca alţii. N-am încredere în nimeni altcineva. Decât în draga mea Carol. Nu-i aşa că e frumoasă ? Hei, unde a dispărut ? Unde s-a dus ? Şi bineînţeles, scumpul de Magnus. Cum se gândeşte el la toate. Cum să n-ai încredere în el ? Dar în vicepreşedintele mă-sii, Tom Cooper al III-lea — în el n-am deloc încredere. Şi nu-mi pun bază nici în Bradley Dunleavy. Vrea să mă bată măr în alegerile astea şi să ne fure casa asta frumoasă. Să ne dea afară din casă. Şi afurisiţii de chinezi. Când vine vorba de încredere, ei sunt cei mai răi... Nu mă pot opri din legănat, Gabe... Înainte şi înapoi, înapoi şi înainte. Ajută-mă să mă opresc şi îţi dublez salariul. Ştii în cine chiar nu poţi avea încredere ? În arabi, în ei chiar n-ai cum. A-R-A-B-I-I... Poate că ar trebui să luăm un dispozitiv nuclear mai vechi — aşa le numim, dispozitive — şi să îi radem de pe faţa pământului. Asta ar rezolva pentru totdeauna criza asta nenorocită din Orientul Mijlociu. Poate să eliminăm şi Israelul dacă tot facem o treabă şi apoi să luăm totul de la capăt...

Carol Stoddard se întoarse cu mâinile pline de sticluţe cu medicamente şi cu un inhalator. I le dădu pe toate lui Gabe. El le studie pe rând, aşezându-le pe noptieră. Nici unul dintre ele nu conţinea altceva decât ce ştia deja că ia Stoddard.

În timp ce cuvintele lui Ellis Wright îi răsunau în minte, Gabe se mută cu grijă de cealaltă parte a patului faţă de Carol.

Amendamentul douăzeci şi cinci se referă la incapacitatea preşedintelui de a-şi îndeplini sarcinile de serviciu... Vreau să citeşti legea succesiunii prezidenţiale şi să memorezi Amen-damentul douăzeci şi cinci.

— Drew, spuse Gabe încet, dar hotărât, ceva se întâmplă cu tine şi nu-i de bine.

— Nu-i de bine... nu-i de bine. Stoddard intona cuvintele pe ritmul melodiei „Mary avea un mieluşel”[1].

Gabe simţi cum îl străbate un fior rece. Undeva în clădire, în apropiere, un militar avea cu el Fotbalul — butoanele şi codurile care puteau şterge efectiv tot ce se afla pe faţa Pământului şi care puteau fi declanşate de un singur om. Mintea lui se străduia să cuprindă complexitatea situaţiei, dar fără prea mult succes. Privi spre Carol, apoi spre Lattimore, pentru a se asigura că şi ei erau conştienţi de implicaţiile situaţiei, dar pe feţele lor nu se putea citi nimic.

— Drew, e în regulă dacă te examinez un pic ? Vreau să înţeleg ce se întâmplă.

— Văd răspunsurile.

— Drew, te deranjează dacă te consult ?

— La toate întrebările.

— Nu poţi să-i faci o injecţie sau ceva ? întrebă Magnus Lattimore.

Gabe abia se abţinu să nu ţipe la şeful cancelariei prezidenţiale.

— Imediat cum o să ştiu ce-i cu el, am să-l tratez, răspunse. Acum, atât timp cât nu este în pericol imediat, mascarea simptomelor e ultimul lucru pe care l-aş face.

1 Mary had a little lamb – poem pentru copii scris de Sarah Josepha Hale, în 1830.

Stoddard începuse să transpire abundent, iar faţa i se înroşise puternic.

Dar legănatul se oprise. Continua totuşi să pălăvrăgească, sărind repede de la un subiect la altul, la nimereală, râzând fără motiv şi emiţând păreri despre chestiuni de interes public — păreri pe care Gabe ştia că nu le avea în realitate. Andrew Stoddard pe care îl cunoştea din facultate era doctorul Jekyll. Acum însă se afla în prezenţa domnului Hyde. Gabe se întrebă în treacăt ce s-ar întâmpla dacă preşedintele naţiunii s-ar apuca să strige după consilierul militar care avea cu el Fotbalul.

Mişcându-se încet şi cu grijă, Gabe verifică tensiunea arterială a pacientului, la fiecare braţ, pulsul în gât, braţe, picioare. Tensiunea era mare — 16 cu 10 — în fiecare braţ, iar pulsul era şi el ridicat, 105. De cum intrase în cameră, Gabe simţise cum anii de pregătire şi practică îşi spun cuvântul; cu fiecare secundă care trecea, lua în considerare, evitând presupunerile, zeci de posibilităţi de diagnostic — pe unele le respingea, pe altele le păstra ca variante, adăugând mereu altele în zona probabilităţii.

Ignorând bolboroselile incoerente, Gabe îl consultă cât de repede putu.

Avea destul timp pentru o examinare mai detaliată după ce trecea momentul critic. În condiţiile date, era sigur de două lucruri: preşedintele Statelor Unite nu suferea o hemoragie cerebrală sau un atac de cord, deci nu se afla în pericol iminent; dar, pe moment, omul părea să-şi fi pierdut minţile.

Capitolul 8

În timpul celor douăzeci de minute care urmară, la fel ca şi în cele douăzeci care trecuseră, Gabe a fost perfect conştient că Statele Unite nu aveau pe nimeni la conducere. Continuă să-l consulte pe Andrew Stoddard, dar mintea îi era răscolită de întrebări. Cineva trebuia anunţat, probabil vicepreşedintele. Ellis Wright era un idiot, dar avea dreptate când spunea că Gabe trebuia să se pună la punct cu legislaţia privind starea de indisponibilitate a preşedintelui şi cu legea succesiunii prezidenţiale.

Dar de ce nu făcea Lattimore nimic, sau Carol ? De ce asistau calmi la una dintre cele mai grave situaţii de criză care avea loc sub ochii lor ? De ce singurul lucru cu o oarecare încărcătură emoţională pe care îl auzise fusese cererea lui Lattimore — cerere pe care Gabe o catalogase drept malpraxis şi o ignorase din start — ca preşedintelui să-i fie făcută o injecţie sau ceva asemănător pentru a-l calma ? Nu-ţi trebuie prea multă pregătire medicală ca să-ţi dai seama că, atât timp cât un diagnostic nu e cunoscut dinainte sau dacă nu e evident, nu se recomandă deloc să prescrii calmante sau medicamente similare unei persoane care poate suferi de disfuncţii serioase ale creierului, traume, atac cerebral sau dezechilibru chimic.

Legănatul continuu al preşedintelui se mai domoli, apoi încetă cu totul şi glasul i se mai îmblânzi parcă. Gabe îi puse o pernă în spate şi profită de calmul pe care-l afişa pentru a-şi îndrepta raza oftalmoscopului spre retina lui — singurul loc unde arterele, venele şi nervii, mai ales nervii optici mari, se pot observa direct.

Arterele păreau sănătoase, cu semne minime, dacă nu inexistente, de arterosclerozã. Venele aveau şi ele un

aspect normal şi nu prezentau crăpături acolo unde arterele le intersectau — fapt care ar fi indicat o tensiune constant ridicată. Dar, mai important decât atât, marginile nervului optic erau demarcate clar în fiecare ochi. Dacă marginile ar fi fost înceţoşate, situaţie care în medicină se numeşte edem papilar, asta ar fi sugerat o creştere a presiunii în creier, din cauza unor tumefacţii, hemoragii sau infecţii.

Reflexele erau normale. Extremităţile — la fel. Capacitatea locomotorie era bună. Nervii cranieni — intacţi. Pulsul carotidei, puternic şi nu se auzea nimic suspect — cum ar fi fost sunetul pe care îl face sângele când trece printr-un vas blocat. Bătăile inimii scăzuseră la 88 — încă era mult, dar mai bine. Tensiunea scăzuse şi ea la 13 cu 8. Plămânii — curaţi. Rata respiratorie de 40 cu 24. Abdomenul moale.

Nu mai transpira aşa de abundent şi roşeala feţei începea să pălească.

— Drew, eşti mai bine ?

— Eşti cel mai bun, prietene. Pâinea lui Dumnezeu.

— Drew, vreau să-ţi pun câteva întrebări. Răspunzi la ele oricât de prosteşti ţi-ar părea ?

— Spune.

— În ce oraş suntem ?

— De ce m-ai întreba ceva atât de..

— Te rog, Drew, fă-mi pe plac.

— Washington. Districtul Columbia.

— În ce zi suntem ?

— Joi. Doctore, asta e...

— Te rog.

— Suntem în august. Poate în şaptesprezece. Nu e aşa, Carol, iubito ? În șaptesprezece ?

— Aşa e. Te descurci grozav, dragule.

Carol privi înspre Gabe şi zise:

— Începe să îşi revină.

— Drew, cît fac patruzeci ori douăzeci ?

— Opt sute, bineînţeles. Mereu am fost bun la matematică.

— O sută minus treizeci şi patru.

— Şaizeci şi şase.

Răspunsurile veneau aproape înainte ca Gabe să termine de rostit întrebarea.

— Numeşte-mi primii opt preşedinţi.

— Washington, Adams, Jefferson, Madison, Monroe, celălalt Adams, Jackson, câţi sunt până acum ?

— E destul.

— Van Buren, primul Harrison, cel care a clacat după treizeci de zile, Tyler...

— Sunt destui, Drew.

— Pot să-i spun pe toţi. Ultimul sunt eu.

— Mă bucur. Capitala Uruguayului ?

— Montevideo. Ce am câştigat ?

— Cele mai multe baze ale unui jucător care nu a luat niciodată steroizi ?

— Aaron. Credeai că o să spun Ruth, aşa e ?

— Nu, Drew. Ştiam că o să răspunzi corect. Eşti mai bine, prietene. Mult mai bine.

— Doctore ? Am o întrebare.

— Ce e ?

— Bestiile care au zburat pe aici — zânele şi chestiile alea rotunde, păroase şi cu cozi lungi, ce îmi poţi spune despre ele ?

Gabe se uită să vadă dacă Stoddard joacă teatru, dar nimic din expresia preşedintelui nu sugera că ar face-o. Studie din nou pupilele lui Stoddard. Iniţial fuseseră de o mărime medie şi reacţionaseră greu la lumină. Acum erau mai puţin dilatate şi reacţionau mai rapid. Alt semn că lucrurile mergeau în direcţia bună.

Sistemul cardiovascular hiperactiv, legănatul necontrolat, vorbirea incoerentă, transpiraţia excesivă, halucinaţiile vizuale. Ce naiba se întâmpla ?

Gabe simţea cu disperare nevoia de a vorbi atât cu Magnus Lattimore, cât şi cu Carol Stoddard, dar acum nu era posibil să-şi lase pacientul în starea în care se afla. Lattimore îl scăpă de povară.

— Orice ai vrea să spui, doctore, poţi spune în faţa preşedintelui.

În vocea lui nu se simţea nici o urmă de panică, poate doar o vagă anxietate. Gabe se întrebă dacă purtarea ciudată a lui Lattimoe se datora faptului că Drew Stoddard părea să îşi revină. Lattimore se îndreptă spre locul unde stătea Carol, strângând mâna soţului ei. Expresia ei era una ciudată — părea mai degrabă nervoasă decât îngrijorată.

— Bine, spuse Gabe. E alegerea voastră. Se calmă trăgând puternic aer în piept şi expiră. Mai întâi, se pare că orice ar fi fost, începe să-i treacă. Viaţa lui Drew nu este în pericol imediat. Dar ştim foarte bine că în ultima oră nu s-a aflat în deplinătatea facultăţilor sale mintale. Implicaţiile sunt evidente.

— Continuă, spuse Lattimore, fără să îşi schimbe expresia.

La stânga lui Gabe, preşedintele se cufundase în saltea, cu ochii închişi. Respiraţia îi era încă rapidă şi sacadată. Roşeaţa îi dispăruse din obraji, iar acum faţa lui arăta suptă, palidă, trecută. Îngrijorat, Gabe mai verifică o dată pulsul şi tensiunea.

— Valori normale, spuse Gabe, clătinând din cap, cu uimire. Un minut, să-i iau câteva fiole de sânge.

— Pentru ce ? întrebă Lattimore.

— Încă nu sunt sigur, dar e mai bine să le am şi să nu fie nevoie de ele decât să îmi dau seama mâine că trebuia să le iau.

— Ai nevoie să le pui în gheaţă ? întrebă Carol calmă.

— Nu cred. O să le ţin în frigiderul clinicii până mă hotărăsc să le trimit mai departe.

— Nu o să îi treci numele pe ele, nu ?

— Nu, promit. O să le identific în alt fel.

— Dragul meu, spuse Prima Doamnă uşor, atingând cu buzele fruntea soţului ei, Gabe o să-ţi ia nişte sânge. E în regulă ?

— Dă-i drumul, reuşi să articuleze Stoddard, cu buzele uscate şi rigide.

Gabe îi luă trei fiole de sânge şi le puse în geantă. Preşedintele nu schiţă aproape nici o reacţie în acest timp.

— Avem aici o colecţie impresionantă de posibile diagnostice, spuse Gabe, după ce termină. Pe listă avem un atac cerebral atipic, o mică hemoragie pe creier sau o tumoare — aflată poate în altă parte a organismului şi care secretă vreun tip de hormon sau altă substanţă psihoactivă. Şi numărul de organe afectate poate fi destul de mare. În mod clar are o toxicitate crescută, dar dacă nu ia cumva nişte medicamente de care nu ştiu, nu îmi pot explica de unde nivelul acesta ridicat de toxicitate. Şi apoi, mai e diagnosticul care e în capul listei la acest moment.

— Adică ? întrebă Lattimore.

— Adică acela că stresul funcţiei pe care o ocupă şi al campaniei i-au împins capacitatea mentală şi emoţională până la limită.

— Nici n-ai idee câte ore lucrează pe zi.

— Nici nu e treaba mea să ghicesc. La momentul ăsta, posibilităţile sunt multiple şi trebuie să-l ducem la spital pentru un RMN şi alte teste. Mă tem să nu fie o tumoare sau o hemoragie.

— Nu este o tumoare, spuse Lattimore. Şi nici hemoragie nu e.

— De unde ştii ?

— Pentru că, spuse şeful cancelariei, căutând privirea lui Gabe, preşedintele a fost deja examinat recent de doctorul Ferendelli. I-a făcut toate analizele posibile.

— Nu înţeleg.

— Gabe, spuse Carol calm, încă mângâind palma soţului ei, ăsta nu e primul episod de acest fel... e cel puţin al patrulea.

Capitolul 9

Nevenindu-i să creadă, Gabe se holba la Carol Stoddard şi la Magnus Lattimore, aflaţi de cealaltă parte patului.

— Nu pot să cred, spuse el, abia reuşind să se controleze. Câte astfel de episoade au mai fost ?

— Patru, spuse Carol. Toate în ultimele trei luni. Jim Ferendelli chiar era cu noi când a avut loc prima criză. S-a întâmplat chiar aici, în apartament. El urcase să ia cina cu noi şi, deodată, Drew a început să îşi clatine capul ca şi când ar fi încercat să se scuture de ceva. De fapt, auzea voci.

— Nu pot să cred, repetă Gabe, de data asta fără a mai încerca să-şi controleze vocea. Cum naiba a putut Drew să vină până în Wyoming să mă roage să fiu doctorul lui personal şi nu mi-a spus despre asta ? Şi nici măcar voi nu mi-aţi spus. Carol, ne ştim de atâţia ani. Magnus, ai avut atâtea ocazii să vorbeşti cu mine, înainte să vin încoace. Ce dracu' credeţi că e omul ăsta — un clovn ? Cum puteţi să mă rugaţi să vin aici să am grijă de el şi apoi să-mi ascundeţi informaţii în felul ăsta ?

— Gabe, te rog, răspunse Carol. Înţeleg de ce eşti supărat. Ne-am tot gândit cum şi când să îţi spunem ce se întâmplă, dar toate testele au ieşit negative şi, în ultimele patru săptămâni, nu a mai avut nici o criză. Drew şi cu mine am sperat că toată chestiunea e de domeniul trecutului. Chiar avea nevoie de tine, Gabe. Atunci şi acum.

— Deci de asta m-a minţit ? De asta m-aţi minţit şi *voi* ? Pentru că aveaţi nevoie de mine ?

Gabe se uită să vadă reacţia preşedintelui, dar Andrew Stoddard stătea întins, nemişcat, cu ochii închişi, respirând

regulat şi era limpede că nu auzise nimic. Instinctiv, Gabe se întinse spre el şi îi luă pulsul. O sută, regulat.

Brusc, Gabe începu să reflecteze asupra întâlnirii cu Drew, din Wyoming. Gabe avusese timp, chiar suficient, ca să-i povestească vechiului său prieten despre tratamentul pe care şi-l autoprescria, pastilele împotriva durerii şi antidepre-sivele. Nu-i spusese nimic preşedintelui din acelaşi motiv pentru care nu îi spusese nici fostului său îndrumător de la Alcoolicii Anonimi, din acelaşi motiv pentru care mersese din ce în ce mai rar la întâlniri până ajunsese să nu mai treacă deloc pe-acolo. Era ruşinat — nu speriat, nu îngrijorat, că ar recurge din nou la alcool, aşa cum fusese avertizat la întâlniri — doar ruşinat de slăbiciunea lui şi poate de nesăbuinţa şi negarea cu care trata problema.

Oricare ar fi fost motivul, minţise prin omisiune, la fel cum Lattimore şi Carol îl minţiseră pe el încă de la sosirea lui în Washington şi la fel cum făcuse Drew în Tyler. În fond şi la urma urmei, era aceeaşi mâncare de peşte.

— Nu toate crizele au fost la fel, spuse Carol, păstrându-şi calmul, chiar şi în faţa reacţiei violente a lui Gabe. A doua a avut loc în timpul unei conferinţe de presă. Jim era acolo, la fel şi Magnus. În momentul în care Drew a început să se schimbe la faţă şi discursul a devenit incoerent, l-au scos de pe scenă. Toată chestia n-a durat mai mult de jumătate de oră. A avut mai multe halucinaţii vizuale şi auditive decât astăzi, dar nu s-a legănat. Ulterior, Jim l-a adus la apartamentul prezidenţial din Bethesda Naval. După ce toate testele au ieşit negative, inclusiv evaluarea făcută de o echipă de neurologi, i s-a pus diagnosticul de migrenă atipică. Sunt surprinsă că n-ai citit în ziare şi nu ai aflat nici de la televizor nimic de genul ăsta.

Gabe schiţă un zâmbet melancolic.

— Nu am televizor care să meargă şi singurul ziar pe care îl citesc este *Tyler Times*. Viaţa mi s-a părut mai simplă în felul ăsta.

— Înţeleg că din cauza asta nu ne-ai întrebat nimic de migrenele atipice, spuse Lattimore.

— Înţelegi bine, răspunse Gabe acid. Drew a zis ceva de migrene când a venit în Tyler. Auziţi, nu ştiu ce se întâmplă cu el, dar ştiu că acest om nu este în stare să ocupe funcţia de preşedinte al Statelor Unite. Trebuie să facem ceva şi asta repede. Nu am avut timp să citesc cu atenţie Amendamentul douăzeci şi cinci, dar îmi imaginez că ar fi în regulă să îl chemăm pe vicepreşedinte...

— Aşteaptă, i-o tăie Lattimore. Te rog, Gabe, ai răbdare... şi ascultă... Te rog ?

Lui Gabe îi veni în minte deşertul care se întindea în spatele fermei sale. Soarele apunea la ora asta. Momentul perfect pentru o plimbare călare.

Ce naiba căuta el acolo ?

— Bine, spuse el. Dar trebuie să ştii că nu am nici un motiv să mă încred în ce îmi spui.

— Înţeleg. Cu toate interesele politice, cu toţi reporterii care denaturează adevărul şi planurile ascunse la fiecare pas, acest oraş este renumit, pe bună dreptate, şi pentru cei care joacă adevărul pe degete, şi mi-e teamă că și eu, fiind consilier politic, mă număr printre ei, din acest punct de vedere. Chiar acum, invitaţilor de la parter li s-au cerut scuze în numele preşedintelui şi au fost anunţaţi că acesta are o migrenă, o criză de astm si un fel complicaţie gastrică, iar tu eşti alături de el şi îl îngrijeşti. Presa va primi aceleaşi informaţii.

— Continuă, spuse Gabe, imaginându-şi adevărul modelat ca o bucată de plastilină.

— În primul rând, reluă Lattimore, adu-ţi aminte că atunci când ai urcat aici, i-am spus agentului Griswold să trimită după consilierul militar care are asupra sa Fotbalul. Am vorbit despre Fotbal, de cum ai ajuns în oraş.

— Da, crede-mă că eram atent. Chestiile de genul ăsta sunt greu de ignorat.

— Atunci probabil că ţi-am spus şi că, printre altele, valiza conţine actele necesare pentru a preda puterea vicepreşedintelui Cooper. Consilierul militar aşteaptă acum în hol, Gabe. Decizia între ce e mai bine pentru pacient şi ce e mai bine pentru ţară îţi aparţine...

— Continuă.

— Îmi pare foarte, foarte rău, că nu am fost sinceri încă de la început în privinţa acestor episoade. Ajunsesem cu greu la un acord cu Jim Ferendelli, care acceptase ca atâta timp cât situaţia nu se înrăutăţeşte, să continue să caute un diagnostic. Apoi, când a dispărut fără urmă, noi trei am fost puşi în mare încurcătură. Preşedintele şi Prima Doamnă au fost de părere că tu eşti singurul care poate să continue investigaţiile lui Jim, dându-i în acelaşi timp preşedintelui şansa de a fi reales.

— Gabe, ţara are nevoie de el, interveni Carol. Lumea are nevoie de el. Dar nu cu preţul pierderii sănătăţii lui mintale.

— Carol, dacă Drew ar fi fost un caz ipotetic pe care îl aveam de analizat la examen, şi nu exista decât un răspuns corect, aş fi zis că starea lui neurologică de azi şi lucrurile pe care mi le-ai spus despre manifestările anterioare sunt un argument în plus pentru a-l diagnostica cu tulburări provocate de stres. Şi nu vrem asta de la omul care poate să apese pe butonul mare şi roşu. Se pare că, de la o criză la alta, se rupe tot mai mult de realitate.

— Dar între crize, spuse Lattimore, preşedintele a fost la fel de lucid şi de energic ca întotdeauna, ai cuvântul meu. I-a făcut pe coreeni şi iranieni să dea înapoi, să accepte controalele nucleare. Ăsta e un lucru extrem de important. Noile acorduri comerciale cu Mexic şi China deja au dus la cea mai scăzută rată a şomajului din ultimii doisprezece ani. El ştie că soluţia la problema drogurilor din oraşe este să insufle speranţă prin intermediul educaţiei şi deja a alocat mai mulţi bani pentru şcoli decât au făcut-o ultimele

două administraţii la un loc. A intervenit în legislaţie, reuşind să impună elemente ale doctrinei sale populiste, mai mult decât s-ar fi crezut că e posibil, şi, pentru că sondajele prezic un Congres de partea lui, nici nu putem bănui ce ar putea realiza în următorii patru ani. Nu e un om obişnuit, Gabe.

— Magnus, acest bărbat, zise Gabe arătând spre Stoddard, al cărui piept se ridica şi cobora, acest bărbat are autoritatea de a distruge totul. Totul ! Şi e posibil să-şi piardă minţile.

— Trebuie să existe o cauză pentru acest stres neobişnuit, spuse Carol. Sunt sigură de asta. L-ai auzit răspunzându-ţi la întrebări. E absolut genial. De abia puneai întrebările, că îţi şi dădea răspunsul. Gabe, eşti îngrijorat că Drew are puterea de a distruge totul, dar are totodată puterea şi viziunea de a schimba lumea în bine, cum nici un preşedinte — sau o altă persoană — n-a făcut-o înaintea lui.

— Alegerile viitoare sunt cu siguranţă o piedică, adăugă Lattimore. Dunleavy conduce încă în statele roşii, iar dreapta religioasă începe să se mobilizeze şi să-şi refacă forţele. Maşinăria lor politică a început să scârţâie atunci când Dunleavy a pierdut ultimele alegeri, dar avem dovezi că se regrupează. Ti-l aduci aminte pe Thomas Eagleton ?

— Nu... Stai, poate. Da, da, mi-l amintesc. A fost nominalizat la funcţia de vicepreşedinte de către McGovern în cât, în şaptezeci ?

— Şaptezeci şi doi. McGovern nu avea cum să-l bată pe Nixon, orice ar fi făcut, aşa ca nici un democrat din cei mari nu voia să concureze cu el. L-au ales, aşadar, pe Eagleton, un senator respectabil din Missouri. Numai că cercetarea de formă pe care o făcuse McGovern asupra lui nu scosese la iveală că omul fusese spitalizat în repetate rânduri pentru depresie, şi că făcuse inclusiv terapie cu electroşocuri. Reacţia negativă a presei l-a făcut pe McGovern să pară

oricum, numai nu capabil să conducă ţara, iar Eagleton a fost forţat să îşi dea demisia.

— A fost înlocuit de sergentul Shriver, din Forţele de Menţinere a Păcii. Îmi aduc aminte.

— A fost şi mai rău cu Dukakis. Se afla în fruntea sondajelor când a început să umble vorba că se trata împotriva depresiei. Un zvon. Un zvon neconfirmat, neargumentat. Dar rezultatul a fost o schimbare dramatică în sondaje şi, deşi nu era adevărat, nu s-a mai putut redresa.

— Înţeleg ce spui.

— Dacă se află ceva despre crizele preşedintelui, nimic n-o să ne mai poată ajuta. Şi ţine cont de faptul că, între crize, aşa cum ţi-a spus şi Carol, preşedintele este la fel de lucid şi stăpân pe situaţie ca întotdeauna.

În acel moment, ca la un semn, Andrew Stoddard deschise ochii. Se uita în stânga, la soţia sa şi la şeful cancelariei, apoi în dreapta, la Gabe.

— Doctorul Singleton, presupun, spuse el, umezindu-şi buzele uscate cu limba.

— Iată-te. Bine ai revenit printre noi.

— Nu-i în regulă. Am avut altă criză ?

Gabe aprobă din cap.

— Dragul meu, spuse Carol, te simţi bine ?

— Sunt bine. Sunt bine. Îmi zvâcnesc un pic tâmplele, dar în afară de asta, mă simt grozav. Trebuie să mărturisesc că e uşor supărător să-l văd pe doctorul nostru aici — mai ales că trebuia să ia cina şi să mănânce tort decorat cu steagul Botswanei, în compania lui Calvyn Berriman.

— Îţi aduci aminte ce s-a întâmplat ? întrebă Gabe.

— Nu prea. Îmi aduc aminte vag că nu mă simţeam prea bine. Un rău de la stomac. De ce ? Am insultat pe cineva cu care ar trebui să fim prieteni ?

— Nu, nimic de genul ăsta, îi răspunse Carol. Doar ne bucurăm că eşti în regulă. Dragule, Gabe e foarte supărat că nu...

— Carol, pot să mă descurc şi singur, spuse Gabe, cu o voce mai puternică decât ar fi vrut.

Se uită de la Carol la Lattimore şi înapoi la Drew, întrebându-se dacă să îi roage să părăsească încăperea ca să poată vorbi cu pacientul său între patru ochi. Într-un final, îşi trase un scaun tapiţat cu brocart, lângă Stoddard, care se ridicase într-un cot.

— Drew, ai fost tot timpul conştient de crizele pe care le ai ?

— Da, cu excepţia momentelor când le am, bineînţeles.

— Dar ai decis să nu îmi spui de ele înainte să îmi dau acordul să vin la Washington să am grijă de tine.

— S-ar putea să fi fost o greşeală.

— Drew, apreciez că recunoşti deschis şi că nu încerci să mă abureşti — cel puţin nu în faţă — invocând motivele pe care le-ai avut să nu îmi spui nimic. Şi înţeleg de ce tu, Carol şi cu Magnus aţi ales să procedaţi astfel. Dar a fost o greşeală. A fost o minciună. Ştiu, ştiu, omisiunea nu e teoretic chiar o minciună. Dar acolo de unde vin eu nu se prea face diferenţa.

— Îmi pare rău, Gabe. Chiar îmi pare rău. Se întâmplau atât de multe şi eram sub atâta presiune încercând să ţin situaţia sub control de la dispariţia lui Jim, aveam nevoie disperată să fii cu mine. Jim mi-a spus că aceste crize sunt un fel de migrene atipice. Mi-a prescris Imitrex şi mi-a spus că n-o să se mai întâmple. Între timp, a făcut tot felul de teste şi a chemat specialişti.

— Ce fel de specialişti ?

— Neurologi, presupun.

— Dar psihologi ? Psihiatri ?

Stoddard clătină din cap.

— Nu... nu prea cred. Gabe, dacă se aude ceva de lucrurile astea, sunt terminat.

— Drew, la cum stau lucrurile, cred că am doar două opţiuni: să chem consilierul militar care stă la uşă şi să predăm conducerea ţării vicepreşedintelui Cooper sau să renunţ şi să iau următorul avion spre Wyoming.

Lattimore se aplecă în faţă, ca şi când ar fi vrut să intervină în discuţie, dar Stoddard, care stătea cu spatele la el, ridică o mână ca să-l oprească şi se ridică în şezut, privindu-l ţintă pe Gabe. În acel moment, orice urmă din Drew Stoddard dispăruse şi acesta fusese în întregime înlocuit de preşedintele Statelor Unite.

— Gabe, spuse el, Jim Ferendelli s-a confruntat cu aceeaşi criză de conştiinţă pe care o ai şi tu acum. L-am rugat şi pe el, aşa cum te rog pe tine acum. În ultimă instanţă, el a refuzat ambele posibilităţi pe care le sugerezi tu acum. Nu şi-a dat demisia şi nu a insistat să las puterea pe mâna lui Tom Cooper. Mi-a dat un tratament pentru ce credea el că îmi provoacă aceste crize şi a promis să nu aibă linişte până nu află ce e cu mine şi ce trebuie făcut în privinţa asta. Te rog să mă crezi.

— Te cred.

— Gabe, cu un Congres republican, programul meu de locuri de muncă a scos mai mult de şase sute de mii de muncitori din şomaj. Diverse asociaţii şi companii private m-au ajutat, aducând două sute de mii de computere în şcoli. Consumul de droguri a înregistrat o scădere masivă în cartierele mărginaşe. Scădere, Gabe. Sondajele spun că, dacă voi câştiga alegerile, probabil că voi avea Congresul de partea mea pentru următorul mandat. Fii alături de mine, pentru că ceea ce putem realiza pentru oamenii din această ţară trece dincolo de orice închipuire. Te implor, Gabe. Fii alături de mine. Află ce e cu mine. Dă-mi ce tratament crezi de cuviinţă. Adu ce specialişti vrei ca să mă

consulte. Dar, te rog, Gabe, te rog, nu renunţa. Nu acum. Nu când suntem atât de aproape.

În liniştea ce urmă, Gabe simţi cum supărarea şi hotărârea de a lua o decizie imediată slăbeau. Nu era la curent cu statisticile pe care Lattimore si preşedintele le citaseră, dar ştia că în toată tara se simţea un val de speranţă şi optimism care nu mai existase de generaţii întregi. Şi, mai mult decât atât, nu aveau soldaţi americani trimişi să-şi dea viaţa pe teritorii străine. Drew Stoddard, intelectual, erou de război, umanist, populist, era omul potrivit la locul potrivit.

— Am nevoie de timp, se auzi Gabe spunând. Am nevoie de timp să decid. Mai devreme am asistat la o scenă destul de înspăimântătoare.

— Cred că aşa a fost, Gabe. Ai tot timpul la dispoziţie.

— Şi am nevoie de dosarele lui Jim Ferendelli cu observaţiile lui şi concluziile la care a ajuns.

— Oriunde ar fi, spuse Lattimore, nu le putem găsi, cu excepţia unor notiţe pe care le-a făcut în Bethesda Naval. FBI-ul şi Serviciile Secrete au răscolit fiecare centimetru pătrat al cabinetului medical, casa lui Jim din Georgetown şi cea din Carolina de Nord. Zeci de agenţi încă se ocupă de asta. Poate câteva sute chiar.

— Atunci, vreau să am acces la reşedinţa lui.

— Nici o problemă.

— Şi, dacă mă hotărăsc să accept ce îmi propui, am nevoie de cel puţin un doctor care să mă asiste în acest caz şi care să fie lângă tine atunci când eu sunt plecat.

— Va trebui să-i spunem tot ? întrebă Carol.

— Asta eu hotărăsc. Dar întâi trebuie să fiu sigur că ăsta e un secret pe care vreau să îl păstrez.

— Spune-mi doar de ce ai nevoie, zise Stoddard. Spune-mi ce vrei să fac.

— Stai aproape de casă. Aici sau la Camp David. Vreau să ştiu exact unde te afli în fiecare moment, până iau o decizie.

— Ce facem cu Texasul ? îl întrebă Lattimore pe preşedinte.

— Anulează tot, ordonă Stoddard brusc.

— Şi acum vreau să-ţi dai cuvântul tău, Drew, şi tu, Carol, şi Magnus, că, în cazul în care decid să las totul baltă şi să îl implic în asta pe vicepreşedintele Cooper, nu veţi mai încerca să mă convingeţi să fac altfel.

— Ai cuvântul nostru, spuse preşedintele.

Ceilalţi doi ezitară, apoi dădură din cap, aprobator.

— În acest caz, spuse Gabe, pregăteşte-te de culcare şi bagă-te înapoi în pat. Eu o să rămân aici peste noapte, să mă conving că starea ta e stabilă.

— Bine. Dormitorul Lincoln este pe hol, dacă vrei să te odihneşti acolo, zise Carol. Pot să-ţi aduc un halat şi nişte pijamale. Griz îţi va trimite ceva de mâncare, în caz că ţi-e foame.

— E în regulă. Dacă în următoarele ore nu se întâmplă nimic, mă duc acasă. Până atunci, după ce te mai consult pe dumneata o dată, domnule preşedinte, vreau să citesc puţin. Există o bibliotecă aici, nu-i aşa ?

— Nu una uriaşă, dar da, avem. Iar Griz te poate îndruma spre biblioteca cea mare din aripa de est.

— Bine.

— Şi ce vrei să citeşti, doctore ?

Gabe se întinse şi îi luă pulsul lui Stoddard. Apoi îi testă reflexele oculare şi reacţia pupilei la lumină.

— Amendamentul douăzeci şi cinci, răspunse Gabe.

Capitolul 10

Miezul nopţii veni şi trecu. Pe la ora două dimineaţa, când Gabe decise că putea să plece, preşedintele dormea adânc de vreo oră şi jumătate. La cererea lui Lattimore, Gabe asistă de la distanţă cum consilierului militar care avea asupra lui Fotbalul i se dădu voie să plece. Apoi Gabe îşi adună lucrurile, incluzând două cărţi despre bolile preşedinţilor, succesiune şi Amendamentul douăzeci şi cinci.

Tocmai voia să-l anunţe pe Treat Griswold că pleacă, atunci când Carol Stoddard bătu încetişor la uşă. Se demachiase şi se schimbase în pijama şi halat, dar nu arăta mai puţin elegantă decât în rochia de seară. Ochii ei de căprioară erau uşor roşii, iar Gabe îşi dădu seama că plânsese.

— Gata de plecare ? întrebă ea, intrând în cameră.

— Cred că nu mai e nici o problemă. Oricum, sunt la doi kilometri departare de voi.

— Cred că e bine, cel puţin pe moment. Ştii ce hotărâre ai să iei ?

— Am nevoie de puţin timp, poate doar până în zori.

— Gabe, funcţia asta l-a marcat — ne-a marcat, de fapt. Mai mult decât ne-am fi imaginat. Drew lucrează şapte zile pe săptămână, uneori chiar şaisprezece sau douăzeci de ore pe zi. Rareori mergem la culcare în acelaşi timp şi... viaţa noastră personală s-a diminuat până... ei bine... până când aproape a dispărut.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Gabe, te implor, dacă tu crezi că ar fi mai bine pentru sănătatea lui să se retragă din campanie şi să îi predea conducerea lui Tom Cooper, te rog, spune-i. Crede că poate

face totul pentru oameni. Dar cineva trebuie să-i deschidă ochii, aşa ceva e imposibil — chiar şi pentru el.

Ochii lui Carol se umplură de lacrimi. Gabe ezită, apoi se apropie de ea şi o ţinu în braţe, în tăcere, până când îşi reveni.

— Orice hotărâre am să iau, va fi în interesul pacientului meu, spuse într-un final.

— Înţeleg. Poate reuşeşti să îl convingi să mai ia o pauză — un concediu, să petreacă mai mult timp cu mine şi cu băieţii, să petreacă mai mult timp fără să facă nimic, să accepte că orice om are limite.

— O să încerc, Carol. Chiar o să încerc.

— Mulţumesc. Mulţumesc mult pentru tot ce faci. Îl trimit pe Treat Griswold să te conducă.

Înainte ca Gabe să poată răspunde, Prima Doamnă dispăruse deja. Îşi aduse aminte de invidia pe care o simţise prima oară când ajunsese în Washington şi îi văzuse pe ea şi pe Drew împreună — cuplul prezidenţial, perfect, frumos, conducând împreună naţiunea spre o renaştere culturală, politică şi socială. Reflectă asupra uneia dintre observaţiile îndrumătorului său de la AA, ceva legat de primejdiile care apar când compari ce ştii despre tine cu ceea ce vezi la alţii.

Luă liftul până la etajul întâi, unde scrise pe fiolele de sânge numărul său de telefon din Tyler în ordine inversă, pentru a le identifica, şi le băgă în frigiderul de mici dimensiuni din cabinet.

O consemnare interesantă pe care o întâlnise în carte se referea la leziunea de la genunchi pe care o suferise preşedintele Bill Clinton şi despre operaţia care urmase incidentului. Preşedintele se afla în vacanţă în Florida, la golf, când un genunchi i-a cedat în timp ce cobora nişte trepte. Muşchiul cvadriceps se rupsese în două şi ajunsese pe tendonul prerotulian. Doctorul de serviciu din Comisia de Medicină de la Casa Albă îi imobilizase piciorul şi îl

transportase cât putuse de repede la spital. Acolo îl aştepta deja medicul personal al lui Clinton, care, ca de obicei, făcea parte din echipa de medici ce aveau grijă de şeful statului când nu era la Casa Albă. De atunci şi până când Clinton s-a operat la spitalul Bethesda Naval din Maryland, chiar şi după ce muşchiul şi tendonul reveniseră la normal, doctorul său avusese două decizii importante de luat: ce analgezice să folosească pentru atenuarea durerii şi pentru ce tip de anestezie să opteze.

În tot acest timp, consilierul militar care avea în grijă codurile pentru declanşarea rachetelor nucleare şi acordul între preşedintele Clinton şi vicepreşedintele Al Gore, referitor la situaţiile în care conducerea ar fi fost predată lui Gore, s-a aflat mereu în apropierea preşedintelui.

Clinton şi doctorul său au decis ca singurele medicamente împotriva durerii pe care să le ia să fie antiinflamatoarele, fără efect asupra sistemului nervos central. În plus, cu acordul chirurgilor ortopezi de la Bethesda Naval, urma să i se facă o anestezie epidurală, pentru a fi treaz şi pe deplin conştient pe toată durata operaţiei. Operaţia de două ore şi recuperarea lui Clinton s-au desfăşurat fără nici un fel de probleme.

Pe hârtie, totul părea atât de simplu, de direct. Gabe se întrebă dacă medicul personal al lui Clinton s-ar fi descurcat într-o situaţie ca cea în care se afla el acum. Părea puţin probabil ca Drew Stoddard să fi rămas preşedinte dacă medicul său nu i-ar fi fost prieten şi totodată fost coleg de cameră. Apoi Gabe îşi aduse aminte că, doar cu câteva săptămâni în urmă, Stoddard avusese un alt doctor şi încă era preşedinte. Gabe îşi dădu seama şi că nimeni nu-l lămurise exact ce tip de acord exista între Stoddard si Thomas Cooper al III-lea.

Dat fiind numărul mare de demnitari care se aflau la cină, căpitanul de marină care era în tură preferase să rămână la cabinet. Gabe îşi lăsă trusa medicală şi îi servi

omului acelaşi pretext pe care îl inventase Lattimore, pentru invitaţi şi presă, acela că preşedintele a fost cuprins de o criză de astm, că avea migrene şi gastroenterită şi ceruse ca medicul său personal să aibă grijă de el până când durerile aveau să dispară.

Alte minciuni.

Nervos şi nesigur de decizia pe care trebuia să o ia până a doua zi, din punct de vedere medical şi politic, Gabe îl lăsă pe Treat Griswold să-l însoţească până la lift, apoi până la ieşirea din Casa Albă, care dădea în parcarea destinată personalului de pe bulevardul West Executive. Peste *Cei Optsprezece Acri*, cum este numit terenul pe care se află Casa Albă, se așternuse liniştea. Cei doi bărbaţi mergeau în tăcere, legaţi de gravitatea unei povești în care fiecare dintre ei îşi juca propriul rol.

Griswold, cel cu ceafa ca de taur, veteran, de mulţi ani agent al Serviciilor Secrete, semnase că se va arunca în bătaia puştii ca să-l apere pe Andrew Stoddard, dacă va fi necesar. Omul ăla care bătea câmpii şi se legăna de parcă ar fi vrut să îşi exorcizeze demonii era o persoană pentru care să-ţi dai viaţa ? Gabe ar fi vrut să îl întrebe pe agent, dar ştia că n-ar fi putut s-o facă niciodată.

Dacă ar şti..., se gândi Gabe, presa, cabinetul Congresul, chinezii, arabii, teroriştii, poporul american, dacă ar şti ce s-a întâmplat în noaptea asta la reşedinţa prezidenţială.

Se gândi la cei care îl precedaseră pe Drew Stoddard. Oare câte secrete fuseseră ascunse în numele lor ? Câte minciuni se spuseseră ?

— Te simţi bine ? îl întrebă Griswold, când ajunseră la maşină.

— Mulţumesc de întrebare, Griz. Da, cred că da. Presupun că tu ştii mare parte din ce s-a întâmplat acolo.

— Ştiu cât e nevoie să ştiu, spuse agentul. Este o persoană deosebită, doctore. Ar trebui să facem tot posibilul să îl ţinem aici.

— Te înţeleg. Nu ştiu dacă sunt întru totul de acord, dar înţeleg ce spui.

— Facem ce trebuie să facem. Aveţi grijă, domnule. În momentul ăsta, nu vă invidiez.

Gabe îl bătu uşor pe umărul solid şi i se păru că atinge un bolovan.

— În momentul ăsta nu te învinuiesc. A, să nu uităm de plimbarea călare prin deşert, să mergem odată acolo.

— Nu voi uita, domnule. Mult noroc, domnule.

Griswold se întoarse pe drumul pe care veniseră împreună, lăsându-l pe Gabe singur, în linişte.

Buickul Riviera argintiu pe care îl conducea Gabe era, la fel ca apartamentul de patru camere complet mobilat din complexul Watergate, un împrumut pe perioadă nedeterminată din partea lui LeMar Stoddard. Primul Tată nici nu dorise să audă altă variantă.

De când Drew şi Gabe intraseră la Academie, Stoddard senior îi tratase pe Gabe şi pe familia lui ca pe propria familie, îi invita la proprietatea sa din Carolina de Nord, la adăpostul său de vânătoare din Virginia. Deşi accidentul şi exmatricu-larea lui Gabe şi închisoarea fuseseră mai mult decât putuse Buzz Singleton să îndure, LeMar rămăsese un prieten de nădejde, oferindu-i o echipă de avocaţi de primă mână şi vizitându-l nu doar o dată la închisoare. Câţiva ani mai târziu, LeMar trăsese nişte sfori ca să se asigure că dosarul lui Gabe nu îl va împidica pe acesta să fie admis la Medicină, din cauza trecutului pe care îl avea.

Gabe porni maşina şi, câteva minute, rămase cu mâinile sprijinite pe volan, lăsând aerul condiţionat să meargă din ce în ce mai tare, în timp ce îşi analiza gândurile şi sentimentele. De-a lungul anilor, când avea în faţă un caz care îi punea probleme, încerca să păstreze toate

variantele de diagnostic, până când acestea erau eliminate de un test negativ de laborator sau de observaţii noi. Dar de fiecare dată avusese de la început o bănuială asupra posibilei probleme de sănătate. Ideea era să nu te laşi influenţat sau condus de această suspiciune până când în joc nu mai rămâneau decât puţine variante sau nici una.

Este o persoană deosebită... Ar trebui să facem tot posibilul să îl ţinem aici.

Cuvintele lui Griswold îi răsunau în minte; Gabe ieşi din campus pe Sixteenth Street, se îndreptă apoi pe G Street, de unde merse cam doi kilometri până la complexul Watergate. Cerul era acoperit de nori groşi, atmosfera era umedă şi caldă, chiar şi pentru luna august, la Washington. Cufundat în gânduri despre ce se întâmplase în noaptea care trecuse, Gabe se alăturase şi el traficului apatic de dimineaţă. Se opri la un stop şi atunci Sedanul negru care îl urmărea de când părăsise campusul trecu pe banda liberă aflată la dreapta lui, perfect paralel.

Ce a urmat apoi a fost foarte neclar.

Conştient doar de o mişcare vagă în maşina de lângă el, Gabe îşi întoarse capul spre stânga. Şoferul celeilalte maşini, cu faţa ascunsă de o şapcă de baseball trasă pe ochi, deschise geamul şi scoase un pistol mare, ţintind capul lui Gabe, de la o distanţă nu mai mare de doi metri. Cu o clipă înainte ca ucigaşul să tragă, maşina lui Gabe fu brusc izbită din spate şi proiectată câţiva metri înainte.

Cu imaginile care îi rămăseseră întipărite pe retină şi sunetul împuşcăturii în urechi, Gabe întoarse capul şi privi în urmă. Geamul dreapta spate al maşinii era găurit de glonţul care îşi ratase ţinta. Nu mai există şi o a doua încercare. În schimb, se auzi scârţâitul roţilor şi, într-un miros de cauciuc ars şi fum, Sedanul coti înainte, intră pe Twenty-second Street în viteză şi dispăru.

Încă incapabil să pună cap la cap ce se întâmplase, Gabe stătea neputincios, ţinut în loc de centura de siguranţă, respirând adânc.

Nu avusese timp. Nu avusese timp să reacţioneze. Cineva tocmai încercase să-l omoare !

De undeva din spate se auzi o portieră deschizându-se şi închizându-se. Apoi nişte paşi grăbiţi apropiindu-se şi, două secunde mai târziu, portiera maşinii sale se deschise.

— Ai păţit ceva ?

Vocea i se părea cunoscută.

Lui Gabe îi mai trebuiră câteva clipe să îşi revină, în faţa lui, privindu-l fără să-şi ascundă neliniştea şi îngrijorarea, stătea Alison Cromartie.

Capitolul 11

— Ai păţit ceva ? întrebă un motociclist de pe partea cealaltă a drumului. Vrei să chem salvarea ?

— Vrei să chemăm Salvarea ? îl întrebă Alison pe Gabe. Încă năuc, acesta reuşi să clatine din cap.

— Nu, nu-i nimic, strigă Alison. E doar un pic ameţit. Motociclistul, singurul om aflat în apropiere, ezită, apoi îşi văzu de drum.

— Un om din maşina alăturată a încercat să mă omoare, spuse Gabe, articulând cu greutate cuvintele. A... a tras înspre mine... Dumnezeule, nu pot să cred. Nu... nu ştiu dacă e ceva întâmplător sau... sau...

— Uşor, ia-o uşor, doctore. Sigur nu eşti rănit ? Poţi să te ridici ?

— Cred că da. Am... am înlemnit. N-am văzut decât ţeava pistolului... şi mă gândeam doar că „până aici mi-a fost”. Nici nu ştiu ce s-a întâmplat dup-aia.

— Te-am lovit eu din spate. Asta s-a întâmplat. Am văzut ce era pe cale să se întâmple şi ţi-am tamponat maşina. A fost singurul lucru care mi-a venit pe moment.

Gabe privi din nou spre geamul spart al Buickului.

— Bună mişcare.

Încet, ajutat de Alison, reuşi să se ridice şi să se sprijine de capota maşinii. Alison, care purta nişte blugi negri şi o bluză de aceeaşi culoare, şi trecu un braţ în jurul taliei lui Gabe, pentru a-l susţine, până când începu să-şi revină şi să se descurce singur. La fel ca şi data trecută, fu imediat captivat de apropierea şi de parfumul ei.

— Aha..., spuse ea.

O maşină de poliţie, model Washington, alb cu negru, se opri chiar pe urmele lăsate de cauciucurile de la maşina

asasinului. Farurile se aprinseră şi poliţistul de pe scaunul din dreapta îşi coborî geamul.

— Ce se întâmplă aici ? întrebă el.

— A, chiar mă bucur că...

— Nimic important, spuse Alison, oprindu-l pe Gabe. El a făcut bine şi a oprit la semafor, eu am greşit şi am intrat în el. E vina mea.

Îşi dădeau seama că poliţistul se uită la geamul din spate, încercând probabil să facă legătura dintre o posibilă coliziune şi cealaltă stricăciune.

— Eşti bine ? îl întrebă pe Gabe.

Expresia lui Alison, care trecuse neobservată de poliţişti, era una de extremă prudenţă.

— Sunt un pic ameţit, asta-i tot.

— Şi geamul ăla ?

— E de acum două zile, aşa am găsit-o în parcare. Probabil nişte spărgători. O să-l repar mâine.

— Vrei să chemăm o ambulanţă ? Câteodată adrenalina produsă în urma unui accident poate ascunde leziuni serioase.

Gabe se uită iarăşi pe Alison care îl ruga din priviri să nu pomenească nimic despre împuşcătură. Ce naiba se întâmpla ?

— Nu, nu-i nevoie de ambulanţă, se auzi spunând.

— Hei, băieţi, se adresă Alison poliţiştilor, faceţi ce trebuie, dar eu chiar am de gând să îmi asum responsabilitatea pentru ce am făcut şi chiar trebuie să ajung acasă. Tocmai am ieşit dintr-o tură prelungită, cu încă trei ore la urgenţe şi trebuie să mă întorc pentru tura de zi în scurt timp.

— Eşti doctor ?

— Asistentă. Ştiu prea multe despre cum e medicina la urgenţă ca să fiu doctor.

— Asta aşa e, spuse poliţistul, schimbând priviri aprobatoare cu colegul său.

Chiar atunci se auzi prin staţie ceva ce părea destul de urgent. Alison privi calmă cât timp poliţistul din spatele volanului prelua cazul. Gabe, uimit de felul în care se comporta ea, ca şi de toată situaţia în sine, îi surprinse privirea sigură şi înţelese că era perfect stăpână pe situaţie.

— Încă puţin şi vor pleca, şopti ea, înainte ca discuţia prin staţie să se termine.

— Auziţi, spuse poliţistul. Noi trebuie să plecăm. Sigur eşti bine, amice ?

— Sunt bine... sunt bine, răspunse Gabe. Dacă nu trebuie neapărat, nu îi daţi amendă.

— În regulă. Cum vrei. Ai cu tine o asistentă de la urgenţă în caz că te resimţi.

— Asta aşa e, spuse Gabe, în timp ce maşina se îndepărta.

Privi de-a lungul străzii până când nu se mai văzură farurile maşinii, apoi se întoarse spre Alison.

— Ce ? Ce e ? întrebă ea. Numărul de înmatriculare al Taurusului albastru-închis, de trei sau patru ani, pe care îl conducea asasinul era acoperit, iar el avea o şapcă de baseball trasă pe ochi, aşa că n-am reuşit să-i văd faţa. Cum tu te uitai fix la ţeava pistolului, mă îndoiesc că l-ai văzut şi pe el vreun pic. Până când povesteai totul poliţiei şi chemau ei ajutoare, şansele ca ucigaşul să mai fie prin preajmă ar fi fost foarte mici sau egale cu zero. Crezi că ai fi făcut bine dacă le-ai fi spus ? Ar fi însemnat ore întregi de interogatorii şi hărţogărie şi, în plus, publicitate nedorită — mai ales acum, după dispariţia doctorului Ferendelli.

Gabe nu găsi pe moment o replică. Alison Cromartie părea incredibil de sigură pe ea şi pe ce zicea, mai ales după ce îi minţise pe poliţişti cu atâta lejeritate. Nu semăna deloc cu asistenta profesionistă şi ordonată care îi legase papionul cu şapte ore în urmă.

— Şi nu crezi că ar fi trebuit să aducă o echipă de la criminalistică, sa găsească şi să examineze glonţul ? zise el, reuşind să se adune. Trebuie sa fie pe undeva.

Alison oftă.

— Uite ce, spuse ea. Facem schimb de maşini pentru o zi, aranjez ca a ta să fie reparată şi glonţul dus la laborator.

— Cine eşti ? întrebă Gabe, hotărându-se pe loc să nu mai aibă încredere în nici o persoană din oraşul acela.

Alison scoase un portofel subţire de piele din buzunarul pantalonilor şi îl deschise. Gabe îşi aduse imediat aminte de Lily Sexton şi cărţile ei elegante de vizită. Dar în portofel nu erau cărţi de vizită, ci o insignă aurie şi un card de identificare.

CROMARTIE, ALISON M.

SERVICIILE SECRETE ALE STATELOR UNITE.

— Şi-au făcut griji din pricina ta.

Capitolul 11

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus cine sunt când am făcut cunoştinţă în birou, dar cel care mi-a dat postul la clinică mi-a cerut să nu îţi spun.

Alison părea destul de sinceră şi Gabe ar fi vrut să o creadă, dar, la momentul acela — era aproape patru dimineaţa — nu reuşea deloc să se concentreze şi să-şi adune gândurile.

Un bărbat cu faţa ascunsă în umbră îşi oprise maşina lângă cea a lui Gabe şi trăsese drept înspre el de la o distanţă mică.

Se afla de-abia de patru zile în Washington şi într-o singură seară fusese intimidat de amiralul de marină, minţit de preşedintele Statelor Unite, de soţia sa şi de şeful cancela-riei prezidenţiale, fusese indus în eroare de una dintre asistentele sale şi acum aproape asasinat de... de către cine oare ? De cineva care omora în mod sistematic doctorii de la Casa Albă ? De ce ? Oare era un şofer nebun care se nimerise acolo din întâmplare ? Ipoteza părea la fel de plauzibilă ca oricare alta. Putea fi un concurs de împrejurări prin care un nebun a simţit impulsul de a ucide exact când a ajuns în intersecţia dintre G Street cu Twenty-second, în acelaşi timp cu Gabe, şi, datorită unui alt concurs de împrejurări, Alison Cromartie, cu instinctele şi reflexele ei de agent al Serviciilor Secrete, se afla în maşina din spatele lui, urmărindu-l.

— Serviciilor Secrete nu le plac întâmplările fără sens, spuse Alison, şi, acum, dispariţia lui Jim Ferendelli chiar că nu mai are nici un sens. Sunt una dintre puţinele asistente acreditate din echipă, aşa că m-au scos de la slujba de birou pe care o făceam în San Antonio şi au aranjat în aşa

fel încât să fac parte din Comisia de Medicină de la Casa Albă. Instrucţiunile mele erau să casc bine ochii şi urechile la orice putea să aibă legătură cu doctorul Ferendelli şi să am grijă de cel care îi va prelua apoi postul. Exact ceea ce făceam în noaptea asta.

Gabe se frecă la ochi, încercând să se concentreze asupra spuselor lui Alison, şi anume că fusese adusă la Casa Albă după dispariţia lui Ferendelli. Nu îi spusese că începuse să lucreze înainte de dispariţia lui ? Gabe încercă, prin ceaţa deasă a oboselii, să recreeze schimbul de replici de mai devreme, dar nu şi-l putea aminti exact. De ce s-ar fi obosit ea să îl mintă despre când începuse să lucreze la Casa Albă ? De fapt, de ce s-ar fi obosit să îl mintă despre orice ?

Încercă să identifice care versiune a poveştii ei era cea adevărată, dar nu părea momentul sau locul potrivit pentru o discuţie în contradictoriu de genul „dar aşa mi-ai zis, nu, nu am zis niciodată aşa ceva”.

— Ei bine, spuse el, oricare ar fi motivul pentru care eşti aici, îţi mulţumesc din nou pentru că mi-ai salvat viaţa.

— Contrariul ar fi însemnat un dezastru de nedescris pentru Buickul ăsta spilcuit pe care îl conduci.

Mai devreme, când ea îi lega papionul, Gabe şi-ar fi dat pe degeaba ferma doar ca să stea împreună cu ea la patru dimineaţa pe o bancă în spatele complexului Watergate, uitându-se la râul Potomac, cel tăcut şi întunecat. Şi totuşi iată că era aici, distras, nervos şi nu se simţea prea bine.

— Spune-i şefului tău că secretul e-n siguranţă.

— Nu sunt sigură că va merge, dar o să îi spun.

— Tot timpul m-am întrebat de ce Serviciile Secrete poartă denumirea asta, când agenţii în costume negre şi cu ochelari fumurii nu fac nici un efort să se ascundă.

— Rolul lor este să fie văzuţi şi recunoscuţi. Însă mulţi dintre noi vrem exact contrariul.

— Şi există birouri ale Serviciilor Secrete în afara Washingtonului ?

— Sunt echipaje de teren peste tot. Noi ne ocupăm de investigaţii şi pregătim vizitele prezidenţiale sau alte vizite diplomatice importante.

— Şi bunul nostru prieten, amiralul, nu ştie că pentru el lucrează un agent al Serviciilor Secrete ? întrebă Gabe.

— Aproape nimeni nu ştie.

— Treat Griswold ?

— Nu. Eu dau raportul unui singur om — şeful Departamentului de Afaceri Interne.

— Afaceri Interne ?

— Gabe, nu pot să-ţi spun mai multe acum. Primul lucru pe care trebuie să-l fac de dimineaţă este să mă duc să-i raportez şefului că mi-am distrus acoperirea.

Ora târzie îşi spunea cuvântul: Gabe încercă fără succes să-şi înăbuşe un căscat.

— Ascultă, spuse Alison. De ce nu intri ? Eu pot să-ţi explic toate astea şi altădată. Duc glonţul la laborator şi aranjez să îţi fie reparată maşina. Las-o acolo unde ai parcat-o. O să fie luată în câtva timp, dar nu durează mai mult de o zi şi o s-o ai înapoi ca şi nouă.

— Aşa să fie. E un împrumut de la Primul Tată.

— Ştiu.

— Bineînţeles. Toată lumea ştie tot sau măcar încearcă. Deci, ce ai de gând să-i spui şefului tău ?

— Adevărul, răspunse ea scurt.

— Ah, adevărul. Ce cuvânt ! Nu credeam că e unul din categoria celor care înseamnă lucruri diferite în zone diferite ale ţării. Cum ar fi *chinez* sau *gudă* sau *chiştoc*. Asta mi-ai zis când eram în birou despre cum ai ajuns la Casa Albă ? Adevărul ?

— Îmi pare rău. Ai tot dreptul să fii supărat, dar nu făceam decât să îndeplinesc ordinele pe care le primisem.

— Şi eu ce ar trebui să-i spun şefului meu ?

— Asta ţine doar cte tine, dar nu ştiu dacă ai avea ceva de câştigat.

— Protecţia Serviciilor Secrete ?

— Depinde cât de mult ţi-ar plăcea să fii urmărit.

Gabe se frecă din nou la ochi. Se simţea epuizat de toate evenimentele care gravitau în jurul preşedintelui şi uluit de această femeie, de tentativa de omor, şi, totuşi, refuza să se îndrepte spre apartamentul în care locuia. Când privi în jos, văzu că suprafaţa râului începea să reflecte aproape imperceptibil zorii unei noi zile. Gabe se trezi întrebându-se care demnitar primise felia cu capul de bour din prăjitura pentru preşedintele Botswanei, Calvyb Berriman. Poate Lily Sexton.

— Spune-mi, deci, întrebă într-un final, cum a ajuns o asistentă medicală să poarte insignă şi pistol, lucrând într-un birou din San Antonio ?

— Sigur nu vrei să vorbim despre asta mai târziu ?

— Nu, nu. Chiar mă interesează. În afară de asta, presimt că o să mai aflu ceva nou.

— Nu-mi dau seama dacă glumeşti sau nu.

— Mai bine zis mă *protejez*. Sau poate că sunt supărat. A trebuit să am grijă de migrena şi gastroenterita preşedintelui şi am ratat desertul în scara asta.

Gastroenterita şi migrena. Minciuna îi reuşise fără nici un efort. Poate că până la urmă se putea adapta în Washington.

— Bine atunci, spuse ea, ridicând din umeri. Povestea pe care ţi-am spus-o e foarte aproape de realitate. M-am născut în Louisiana şi am crescut în New York — în Queens. Tatăl meu, cred că ţi-am zis de el, este... era pe jumătate creol, pe jumătate sudist alb — foarte arătos, fermecător, dar rareori i se întâmpla să aibă un loc de muncă stabil. Mama mea e jumătate japoneză, jumătate alte naţii. E asistentă şi încă lucrează la un azil. Am devenit asistentă şi mi-am terminat studiile datorită ei.

— Când ne-am întâlnit prima oară, am încercat să-mi dau seama ce origini ai, după aspect.

— Mă îndoiesc că ai fi putut ghici.

— N-am ghicit. Dar e o combinaţie reuşită.

— Mulţumesc. Mai zic ?

— Dacă vrei ?

— Să vedem, atunci. O căsătorie scurtă m-a adus în Los Angeles, unde am lucrat la chirurgie, în secţia de terapie intensivă. Ca multe alte spitale, era mai mult sau mai puţin condus de chirurgi — mai ales de un grup anume, oameni ocupaţi dincolo de orice închipuire, bogaţi, aroganţi, toţi bărbaţi, toţi cu relaţii. Le spuneam Clubul Coniacului şi al Cubanezelor — Cei Trei C. Problema era că, deşi unii dintre ei erau medici de elită şi îşi meritau banii, ceilalţi nu erau atât de buni.

— Zi mai departe.

— Păi, n-o să intru în detalii, dar a murit cineva în unitate. Din cauza unui ordin dat de un chirurg, care, cunoscând cazul şi antecedentele pacientului, nu ar fi trebuit să dea un astfel de ordin. Era unul dintre membrii fondatori ai grupului şi băuse prea mult. În plus, nu le pusese pe asistente la curent cu ultimele manifestări ale pacientului. Apoi o întârziere ridicolă după ce i-a sunat pagerul şi nu a răspuns la timp, urmată de o încercare de mântuială de a o opera pe biata femeie chiar la terapie miensivă.

— Sună îngrozitor.

Şi mai grotesc a fost când grupul a încercat să dea vina pe una dintre asistente. Au acţionat cu eficienţa şi cruzimea unei unităţi de comando. Fișele au dispărut din dosarul pacientului, doctorii au ieşit la rampă cu minciuni sfruntate. Din păcate pentru ea, au ales o asistentă care tocmai trecea printr-un divorţ dificil, care lua antidepresivele cu pumnul şi nici nu era grozavă din punct de vedere al pregătirii medicale. Janie a fost suspendată şi apoi a luat o

supradoză. Nu a murit, dar cred că uneori şi-ar fi dorit asta. Într-un final, fostul ei soţ a luat copiii, iar ea s-a mutat.

— Eraţi apropiate ?

— Nu chiar atât de apropiate, dar ne consideram prietene. Nu puteam să stau cu mâinile-n sân să asist la ce i se întâmplă, mai ales că fusesem de serviciu când se petrecuse totul, aşa că am decis să îl torn pe chirurg şi pe cei care îl acopereau.

— O...

— Chiar că o... Au început să mă lucreze şi pe mine la fel cum făcuseră şi cu ea. Iar raportul de forţe era incomparabil. Tot felul de dovezi au început să iasă la iveală, indicând că eu aş fi insistat ca Janie să fure medicamente şi că încercam doar să îmi apăr complicele la furt. Am început să primesc telefoane ciudate. Cu un an înainte, mă despărţisem, după o relaţie de trei ani, de un bărbat care decisese că nu voia copii, în ciuda faptului că ne pusesem de acord asupra chestiunii. Un alt tip cu care de abia începusem să mă întâlnesc, care părea foarte promiţător, dintr-odată nu a vrut să mai aibă de-a face cu mine, fără să îmi dea o explicaţie. Dosarul meu de la serviciu era fără pată, dar, de niciunde, au început să apară rapoarte despre unele incidente, completate de supervizori care aveau legături cu grupul de chirurgi. Părea că doctorilor chiar le plăcea provocarea de a-mi distruge în mod sistematic viaţa.

Gabe o privi cu atenţie. Chiar şi în lumina slabă, se puteau distinge pe chipul ei tensiunea şi suferinţa. Şi păreau reale. Apoi îşi aminti că o mai crezuse o dată în aceeaşi noapte. Oamenii ăştia erau buni la manipularea adevărului — foarte buni. Se întoarse cu spatele la râu. Era atât de atrăgătoare, încât îi venea greu să se gândească doar la faptul că nu era o persoană în care să poată avea încredere. În acelaşi timp, era ciudat că, stând acolo cu ea, ascultând-o, reuşea să evite răspunsul la întrebarea care-l

măcina, dacă să ia măsuri pentru înlăturarea preşedintelui de la guvernare sau nu.

Fusese o noapte grea.

— Şi ce s-a întâmplat ? întrebă el.

— Ei bine, pentru că în realitate nu făcusem nimic rău, situaţia ajunsese în impas, deşi ştiam că mai devreme sau mai târziu îşi vor intensifica atacul şi că voi pierde. Până la urmă, după o şedinţă secretă, directorul spitalului mi-a propus un târg. Dacă părăseam spitalul şi nu îi mai deranjam, el avea grijă să primesc recomandări foarte bune. Dacă rămâneam, mă descurcam de una singură.

— Şi ?

— Aşa că am închis gura şi am renunţat. M-a durut atunci să fac ceea ce părea o alegere laşă şi mă doare în fiecare zi, când mă gândesc la ce-am făcut. Cred că nu am stofă de erou.

— Nu ştiu dacă să fiu de acord. Ţine minte, mi-ai salvat viaţa, deşi ţi-ai distrus acoperirea.

— Gesturile reflexe nu sunt procesate de creier.

— Câteodată a rămâne în viaţă ca să iei lupta de la capăt cere la fel de mult curaj ca a fi distrus pentru o cauză şi, adesea, mult mai multă inteligentă.

— Nu am nici cea mai vagă intenţie să mă lupt din nou. Cred că pur si simplu nu sunt făcută să port cruciade.

Iata ceva ce avem în comun.

Restul ți-am povestit deja în mare când eram la cabinet. Un doctor pentru care lucrasem înainte să se retragă era un susţinător înfocat al preşedintelui şi m-a ajutat să intru în Serviciile Secrete. Ironia e că, iată-mă, lucrez ca asistentă — ceva ce am promis să nu mai fac niciodată. Şi, din păcate, acest pas înapoi e de fapt un pas înainte faţă de hârţoagele de care mă ocupam în San Antonio.

— Păi, spuse el, apreciez că îmi împărtăşeşti toate astea. Sunt un pic iritat de tipul de adevăr care se găseşte în Washington. Căscă din nou. E timpul. E timpul să-mi aleg

un titlu de film de-al unui fost preşedinte de-al nostru, şi cred că cel mai bun ar fi *La culcare cu Bonzo*[1].

— Bună alegere. Deci, ce te-a ţinut până la ora asta din noapte la Casa Albă ? Era preşedintele atât de bolnav ?

Dintr-odată, Gabe se simţi tensionat. La prima vedere, întrebarea femeii părea nevinovată, dar felul în care întrebase părea ciudat, mai ales dat fiind faptul că el tocmai anunţase că avea de gând să doarmă şi momentul era nepotrivit pentru o astfel de întrebare. Oare încerca să profite de ora târzie, de faptul că îl salvase şi de intimitatea creată între ei doi, în timp ce-și spusese povestea, pentru a scoate de la el informaţii despre Drew sau era el prea sensibil la subiect şi îşi închipuia tot soiul de lucruri care nu existau ?

Dar dacă întregul scenariu cu ucigaşul fusese o înscenare — o manevră de primă clasă — pentru a-i câştiga încrederea ? Dacă Alison fusese adusă la Casa Albă nu pentru că era asistentă, ci pentru că era o asistentă atrăgătoare ? Dacă toate astea nu erau decât o nouă dovadă că doctorul Gabe Singleton era depăşit de situaţie şi că nu ar fi trebuit să plece din Wyoming ?

— Trebuie să plec, spuse brusc.

Şi, înainte ca Alison să reacţioneze, se şi făcuse nevăzut.

1 Film din 1951, în care a jucat și Ronald Reagan.

Capitolul 13

Gabe stătea întins pe burtă, în patul imens al lui LeMar Stoddard, încercând fără succes să doarmă. Venise în Washington ca să înlocuiască un medic care dispăruse şi acum el văzuse moartea cu ochii. Cel puţin aşa i se părea. Închise ochii şi îşi imagină expresia lui Alison Cromartie, în timp ce el se ridicase brusc şi o lăsase lângă râu. În mod sigur o surprinsese, dar oare pentru că se aştepta ca el să-i spună ce se întâmpla cu preşedintele ? Oare ea sau cel pentru care lucra încercau să verifice veridicitatea unor zvonuri — jumătăţi de adevăr pe care probabil le aflaseră cu privire la sănătatea şefului de stat ?

Ce spusese ea despre inutilitatea şi posibilele consecinţele negative care ar fi urmat dacă raportau poliţiei ce se întâmplase era perfect adevărat. Dar i se părea că ar fi trebuit să facă mai mult decât să o lase să repare maşina lui LeMar şi să examineze glonţul. Trebuia să mai spună cuiva. Lui Lattimore ? Lui Treat Griswold ? Amiralului Wright ? Preşedintelui însuşi ?

Şi, mai important decât atât, trebuia să decidă ce să facă în privinţa crizelor recurente de nebunie pe care le avea comandantul în funcţie al celei mai puternice forţe armate din istorie. Un moment încercă să şi-l imagineze pe Nixon — în ultimele sale zile ca preşedinte — păşind pe coridoarele pustii de la Casa Albă, purtând discuţii aprinse cu fantomele lui Lincoln, Wilson, şi alţi preşedinţi; apoi, stând în genunchi, bolborosind ceva spre secretarul de stat Henry Kissinger. După toate aparenţele, Gabe credea că pe Nixon îl lăsaseră puterile cu mult înainte de acea plimbare inevitabilă până la elicopterul care îl aştepta. Oare cât timp planase degetul unui nebun asupra unui buton care putea

omorî sute de milioane de oameni ? Zile ? Săptămâni ? Chiar mai mult ?

Oare Kissinger, Ford şi ceilalţi făcuseră front comun şi aveau un plan prin care să ignore orice ordine ale lui Nixon care nu le păreau a fi în interesul ţării... şi omenirii ?

Se întoarse din nou pe cealaltă parte, de data asta gândindu-se la realizările remarcabile ale lui Andrew Stoddard, în cei trei ani şi jumătate pe care îi petrecuse în funcţie şi la potenţialul următorilor patru ani — mai ales dacă ar fi avut de-a face cu un Congres care să-l susţină. Gabe nu prea avea încredere în doctrina politică ce-şi propunea să îmbunătăţească simţitor calitatea vieţii pentru americanul de rând — şi mai ales vieţile celor mai puţin norocoşi, cu un nivel mai scăzut decât cel al mediei de trai. Se întreba adesea cât de multe lucruri s-ar putea realiza cu miliardele cheltuite pe campaniile electorale, majoritatea fără succes, care ar putea fi alocate, în schimb, pentru lucrări publice sau pentru lupta cu încălzirea globala sau pentru cercetarea în domeniul cancerului sau pentru a aduce computere în şcolile din cartierele sărace.

Si, totuşi, iată că exista un asemenea om — un preşedinte cu o viziune corectă asupra Americii, nu cineva care să îi poarte dintr-o criză în alta; un preşedinte pentru oameni, care avea curajul de a-i înfrunta pe marii afacerişti, companiile petroliere, farmaceutice şi totodată pe arhitecţii terorii. Un preşedinte cu o carismă, ce aduce oamenii laolaltă. Ar fi oare corect să invoce Amendamentul douăzeci şi cinci acum şi să încheie cu preşedinţia lui Drew, chiar când acesta se afla la apogeu ? Decizia nu mai putea fi amânată multă vreme.

La şase şi un sfert, după ce nu reuşise nici măcar să aţipească, Gabe facu un duş, se bărbieri şi se gândi serios să ia un Xanax.

Eşti încă un alcoolic ? Sau te îndopi cu pastile ?

Ecoul cuvintelor lui Ellis Wright îl opri pe Gabe chiar când era pe punctul de a deschide sertarul biroului şi a lua sticluţa cu pastile. Mulţi ar fi fost de acord că, după câte îndurase, un ajutor pentru somn ar fi fost atât necesar, cât şi meritat. Dar alţii ar fi scos în evidenţă faptul că, mai devreme sau mai târziu, ar fi început să caute singur motive pentru care să ia pastile. Oare deja se întâmpla asta ? se întrebă el scurt. Accidentul de la Fairhaven va face întotdeauna parte din viaţa lui, iar el va continua sa îndure consecinţele.

Luă în calcul varianta de a pune la muncă espressorul elegant al lui LeMar, împreună cu ceva cu cifră octanică ridicată. Îndoparea cu cofeină ar fi însemnat o capitulare finală în faţa neputinţei de a adormi. Apoi, ca în transă, căută un Xanax printre pastile şi îl dădu pe gât.

Să fi fost faptul în sine că luase medicamentul sau chiar efectul acestuia, cert e că, un sfert de oră mai târziu, Gabe plutea într-un somn adânc. Cand telefonul începu să sune, la opt şi patruzeci şi cinci de minute, decise, hotărât şi nervos în acelaşi timp, ce va face cu criza de la Casa Albă. Pentru moment, va încerca să îl ţină pe Drew în funcţie şi într-o poziţie cât mai avantajoasă în vederea alegerilor, iar, între timp, va încerca să ducă la capăt investigaţiile lui Jim Ferendelli cu privire la cauzele crizelor de dezechilibru mintal prin care trecea preşedintele.

Spera ca, la un moment dat în viitor, când crizele vor fi diagnosticate şi tratate, iar nici unul dintre potenţialele pericole nu se va fi materializat, el, Drew şi Carol îşi vor aduce aminte de situaţia de acum şi vor râde de rolul pe care o pastilă de Xanax l-a jucat în salvarea ţării.

Telefonul continua să sune.

La un moment dat, în cele câteva ore de când se întorsese, după ce ajunsese în cameră, Gabe reuşise să tragă draperiile. O rază subţire de lumină care pătrundea printre ele îi permise să găsească lampa de pe noptieră, pe

care o aprinse, şi un pahar de apă pe jumătate gol, pe care îl dădu pe gât, înainte să ridice receptorul.

— Alo ?

— Domnul doctor Singleton ? zise o voce de femeie.

— Da. Cine mă caută ?

— Doctore, vă rog să aşteptaţi. Vă fac legătura cu LeMar Stoddard.

Gabe se gândi că nici el, dacă ar fi avut mai mult de zece miliarde în bancă, probabil că nu s-ar fi deranjat să sune singur. Spera ca Primul Tată să nu îi ceară Buickul înapoi.

— Gabe ? SuntLeMar Stoddard.

Gabe şi-l închipuia pe acest bărbat nemaipomenit de chipeş, într-un apartament luxos undeva, aşezat la un birou de mărimea unui pat, privind panorama oraşului.

— Eu sunt, domnule.

— Lasă chestia cu domnule. Ne-am făcut mari cu toţii. Spune-mi LeMar.

— O să încerc.

— Totul e bine ? Apartamentul ? Maşina ?

— Totul e bine. Sunt foarte recunoscător.

— Asta e bine. Îmi place ca oamenii să îmi fie recunoscători. O să fie bine pentru mine când, la un moment dat, o să am tensiunea prea mare şi colesterolul la fel şi o să mă cazez în clădirea mare de birouri din ceruri.

Râsul lui era sincer şi autoironie, dar Gabe nu se îndoia că remarca referitoare la oamenii care îi rămân datori era adevărată. Pentru un multimiliardar, LeMar îi păruse lui Gabe extrem de cumpătat, deşi Drew avea, fireşte, altă părere. Se gândi după câte negocieri între tată şi fiu căpătase apartamentul din Watergate şi Riviera. Ultima oară când Gabe îl văzuse pe LeMar faţă în faţă fusese mai de mult, în timpul campaniei, când familia Stoddard zburase până la Salt Lake City cu avionul lui LeMar si Gabe condusese de la Tyler până acolo. LeMar, atunci în vârstă

de şaizeci si opt sau şaizeci şi nouă de ani, cu părul încărunţit la tâmple şi ochii de un albastru-cenuşiu electric, era la fel de în formă şi strălucitor ca orice star de la Hollywood.

— Atunci să ştii, spuse Gabe, că apartamentul ăsta grozav şi maşina m-au adâncit şi mai mult în groapa recunoştinţei.

— Prostii. Eşti un băiat bun, Gabe — un băiat bun care a trecut printr-o chestie nasoală şi care a avut tăria să o depăşească. Faptul că eşti aici şi ai grijă de Drew ne face mai mult decât chit. De fapt, fără să mă laud singur, eu am fost cu ideea să te aducem aici.

— Păi atunci, vă mulţumesc pentru asta. O să fiu aici cât timp va fi nevoie de mine.

Gabe se opri în ultimul moment de la a adăuga domnule.

— Excelent. Deci, mă întrebam dacă ai puţin timp azi pentru mine, sa zicem la prânz ?

— Daca pacientul meu nu are nevoie de mine, desigur.

— Perfect. Noi suntem la clubul de iahting, pe râu, mai jos de strada ta. Trimit un şofer să te ia pe la prânz. Odată ce o să vezi Afrodita, nu cred că o să te mai simţi vinovat că mi-ai ocupat locul la Watergate.

Obişnuit ca fiecare om din Washington să ştie tot ce fac ceilalţi, Gabe aproape că se aştepta ca magnatul să spună ceva despre geamul spart al Buickului.

— O să aştept în faţă, spuse Gabe.

— Perfect. Să nu vii sătul.

Gabe aşează receptorul în furcă şi trase apoi draperiile, inundând apartamentul minunat al lui LeMar de lumina zorilor. Patru etaje mai jos, râul Potomac strălucea. Undeva în josul râului, posesorul apartamentului stătea probabil pe puntea unei nave ce purta numele zeiţei greceşti a iubirii şi frumuseţii, savurând un amestec exotic de cafea arăbească, în timp ce companiile pe care le deţinea

continuau să producă, crescându-i profitul net, într-un ritm mult mai rapid decât putea el cheltui.

Frumoasă viaţă, domnule... În afara unei mici probleme a fiului dumneavoastră.

Gabe alese nişte boabe din Kenya din varietatea de sortimente care se găsea în frigider şi puse o lingură în Coffee Master. Prin simpla atingere a unui buton, boabele selectate au fost prăjite. Iar rezultatul, deloc surprinzător, de altfel, a fost desăvârşit.

Frumoasă viaţă.

Cu ceaşca în mână, scoase agenda de telefon din sertar, o deschise la lucra B şi o aşează lângă telefon.

Se decisese în privinţa lui Drew Stoddard. Era timpul să pună lucrurile în mişcare. Formă numărul şi ascultă cum suna linia de telefon privată a lui Kyle Blackthorn, în timp ce îşi imagina biroul mic, aflat la sute de kilometri depărtare, împodobit cu ţesături şi obiecte indiene, majoritatea Arapaho, tribul din care provenea Blackthorn.

— Doctor Blackthorn.

— Kyle, sunt eu, Gabe.

— Salut, prietene. Simt că ar trebui să aleg o formulă de salut folosită în mod obişnuit pentru a da bineţe şefului de trib. Dar pe asta o păstrez pentru consiliile tribale.

— Ei, asta e destul de amuzant. Şi eu care credeam că voi nu prea aveţi simţul umorului.

— Eşti bine acolo, în marele oraş ?

— Destul de bine. Mi-e dor de toată lumea de acasă, dar îmi dau voie cu cizme de cowboy, aşa că mă descurc.

— Ce pot face pentru tine, prietene ?

— Ai putea să mă laşi să-ţi trimit un bilet de avion la clasa I, ca să vii aici şi să te ocupi de ce faci în mod normal.

— De pacient adică ?

— Prefer să te lămuresc când ajungi.

— Trebuie să vin repede ?

— Foarte repede. Poţi să-ţi dai peste cap programul ?

— Ştiu că nu m-ai chema în felul ăsta dacă nu ar fi ceva foarte important şi ştii că, după ce ai salvat-o pe mama de la moarte, ai putea să-mi ceri orice.

— Cineva o să te sune azi, mai târziu, să-ţi dea detalii despre drum.

— De abia aştept să te văd, prietene.

— Nu uita să-ţi aduci trusa.

— Nu plec niciodată fără ea.

Capitolul 14

Pe furgoneta albă, fără geamuri, scria B&D DRYWALL şi un număr de telefon din Washington, la care, dacă cineva ar fi sunat, apelul ar fi fost deviat spre un robot pe care nimeni nu îl verifica. Înăuntru, Carl Porter îşi ajustă căştile şi continuă să asculte conversaţia dintre doctorul Gabe Singleton şi un alt doctor, numit Blackthorn.

Cu toate că nu dormise decât trei ore în ultimele douăzeci şi patru, Porter era perfect treaz. Mereu reacţiona aşa la furie şi frustrare, iar în momentul acela le resimţea pe amândouă. Pentru a doua oară, fusese atât de aproape de a-şi îndeplini misiunea, dar doctorul James Ferendelli reuşise iarăşi să-i scape.

Când preluase acest caz, Porter se aştepta să-şi elimine ţinta în câteva zile — maxim o săptămână. Cracovski angajase o mică armată de detectivi particulari şi trimisese vorbă că oferă cincizeci de mii de dolari recompensă pentru cine reuşeşte să-l asasineze. Dar, după ce Porter îşi ratase ţinta la casa din Georgetown, Ferendelli se dovedise a fi şiret şi plin de resurse, iar frustrarea lui Porter creştea treptat, pe măsură ce încercările sale eşuau. Si acum ratase din nou.

Conversaţia lui Singleton se termină şi Porter lăsă căştile deoparte. Ştia loarte puţine despre cel care îl plătea, dar era evident că acest Cracovski avea resurse nelimitate şi acces la profesionişti care ştiau să le folosească. Echipamentul de supraveghere instalat în apartamentul lui Singleton era sofisticat, de ultimă oră. În plus, un sistem de urmărire GPS, desprins parcă din filme, fusese ataşat de şasiul de la maşina lui Singleton, cu alimentare la sistemul sistemul electric.

Porter tocmai se întindea încercând să-şi relaxeze muşchii gâtului şi ai spatelui, când se auziră bătăi în uşa din spate — trei, apoi încă două. Era Cracovski.

Cu pistolul cu amortizor în mână şi cu luminile stinse, Porter descuie uşa.

Steve Cracovski deschise larg uşile şi intră repede înăuntru. Era cel puţin la fel de înalt ca Porter, cu umeri mai laţi şi talia mai subţire, cu un cap mare, perfect ras. Ochelarii cu rame subţiri făceau ca înfăţişarea sa să se situeze undeva între cea a unui profesor de colegiu şi un hamal.

— Ceva nou ? întrebă el, fără să salute.

— Tăticul preşedintelui l-a invitat pe Singleton la prânz. Şi apoi mai e un tip, Blackthorn, Kyle sau Lyle, ceva de genul ăsta. Singleton l-a sunat. Tocmai au terminat de vorbit. Singleton l-a rugat să ia avionul încoace cât mai curând şi să-şi aducă trusa.

— Asta a zis ? Trusa ?

— Aşa cred. Cred că e şi el doctor.

— Toţi doctorii ăştia, murmură Cracovski. O să îl verific. Eşti obosit ? Vrei să te înlocuiesc ?

— Îl vreau pe Ferendelli.

— Am înţeles. Mai devreme sau mai târziu, o să iasă el la lumină. Ai încercat să foloseşti telecomanda în tunel ?

— De câteva ori, în caz că animalele alea mă trăgeau pe sfoară că Ferendelli o întinsese.

— Nu ştiu dacă are rază mare de acţiune. Sigur vrei să rămâi aici ?

— Da, tu vezi ce faci şi găseşte-l.

— Ferendelli simte tensiunea în mod sigur. Ştie că, dacă se întoarce, e ca şi mort. Ştie că, dacă stă ascuns, nu va afla niciodată cu ce se confruntă sau ce poate face în privinţa asta. Cel mai bun lucru pe care l-ar putea face ar fi să contacteze pe cineva şi să îi ceară ajutorul. Pot să pun pariu că acel cineva e Singleton.

— Maşina ?

— Ştii unde este, nu ? Urmăreşte-o pe monitor şi când se mişcă, te mişti şi tu.

— Du-te şi vorbeşte cu oamenii tăi. Dă-mi ceva cu care să lucrez şi fac eu restul.

— Tu să fii doar pregătit, Porter. O să-l găsim. Mă întorc în patru ore să văd ce faci.

— Mai bine în şase, spuse Porter.

Privi până ce uşa se închise, apoi aprinse o lumină slabă şi îşi puse iarăşi căştile în urechi. Mai demult, stătuse mai bine de o zi agăţat într-un copac, în junglă, aşteptându-şi ţinta. Încă şase ore acum nu însemnau nimic. Nu era timp pierdut dacă ajungea să îi tragă un glonţ drept în ochi doctorului James Ferendelli — aceea fiind lovitura lui preferată. Era timpul ca fotografia bărbatului să se alăture celor peste două sute care se găseau deja în galerie, pe peretele cabinetului său.

Problema nu mai suferea amânare.

Capitolul 15

— Este o navă F-45. Patruzeci şi patru de metri până la pupa, lăţime de nouă metri. Carena din oţel...

Dacă Gabe se simţise ca Alice în Ţara Minunilor înainte să ia prânzul cu LeMar Stoddard, turul *Afroditei* îl îndepărtase mult de vizuina iepurelui.

Iahtul era de un lux ţipător, cu carpete orientale, finisat în piele, corpuri de iluminat din cristal şi trei băi cu jacuzzi. Celelate două camere aveau cabine de duş elegante.

Era ciudat să fie escortat în acest tur privat al năucitoarei nave de către tatăl lui Drew, când Drew însuşi se afla la câţiva kilometri distanţă. De fapt, înainte ca şoferul lui LeMar să vină după el, Gabe luase un taxi până la Casa Albă şi se întâlnise cu fiul şi nora lui LeMar, precum şi cu Magnus Lattimore.

Veştile pe care le i dădu Gabe, cum că acceptă să continue demersul lui Ferendelli — cel puţin pentru moment — au fost primite de cei trei într-o linişte plină de recunoştinţă şi cu hotărârea imediată de a face orice le cerea Gabe.

În schimb, Drew trebuia să accepte să coopereze cu doctorul Kyle Blackthorn, atâta timp cât psihologul judiciar avea nevoie pentru a pune un diagnostic şi a-i da un tratament. Şi într-un final, trebuiau să înţeleagă că, dacă preşedintele mai avea fie şi o singură criză, Gabe renunţa la tot şi îl chema pe vicepreşedintele Tom Cooper, pentru a pune în aplicare Amendamentul douăzeci şi cinci.

— Unde a fost construită minunăţia asta ? întrebă Gabe, mulţumit că se gândise în sfârşit la o întrebare.

— În Olanda. Olandezii şi italienii sunt cei mai pricepuţi la aşa ceva. N-o am pe *Afrodita* decât de şase sau şapte

luni, dar e de departe cea mai bună navă pe care am avut-o.

— În ce clasă se încadrează ? întrebă Gabe din nou, aducându-şi aminte câte ceva din cunoştinţele de la Academia Navală.

Stoddard, care purta o cămaşă lungă, fără cravată, pantaloni marinăreşti negri şi o jachetă albastră, păru plăcut impresionat.

— Transatlantic. Poate merge şi pe Mediterană, cu paisprezece sau cincisprezece noduri. Nu e cea mai rapidă doamnă de pe mare, dar, în mod sigur, una dintre cele mai fandosite şi mai relaxante. Nu mă deranjează sa pierd jumătate de zi în plus pe Atlantic. Poate într-o zi mă însoţeşti într-o excursie.

— S-o luăm cu începutul. Întâi să-l ţinem pe fiul tău în fruntea ţării.

— Bine zis.

Gabe se minună iarăşi de confortul şi de lipsa de afectare cu care tatăl președintelui îşi savura şi îşi etala bogăţia. Gabe se gândi apoi că, de fapt, era ceva normal, când ai tot ce-ţi doreşti şi în plus miliarde de dolari în cont, în caz că descoperi ceva care îţi lipseşte, nu putea fi prea greu să te comporţi ca şi când totul ar fi fost absolut firesc. Şi totuşi se gândi, în timp ce se aşezau la o masă de sticlă aflată pe punte, că acesta era un om care fondase şi finanţase un mare număr de instituţii filantropice, concentrate în mare parte pe cercetarea în domeniul cancerului şi scăderea mortalităţii în rândul copiilor. Un om care îi oferise lui Gabe sprijin emoţional şi financiar, care-i plătise un avocat, într-un moment în care tatăl său îi întorsese spatele. Bogăţie fără clasă şi stil sau termenul dispreţuitor de *nouveau riche* în mod clar nu i se potriveau lui LeMar Stoddard.

Pe masă erau aşezate cristaluri şi porţelanuri fine. La stânga lui LeMar, trona o cutie de medicamente, din argint.

Îl observă pe Gabe că se uită şi răspunse întrebării neformulate încă, punându-şi trei tablete pe limbă şi înghiţindu-le cu un pahar mare de apă cu lămâie.

— Vezi la ce trebuie să te aştepţi ? Două pastile pentru tensiune şi una care să-mi controleze aciditatea din stomac. Şi asta e doar seria de prânz. Doctorul meu fie o să îmi coboare tensiunea la doisprezece, fie o să mă omoare, din două, una.

— Pare să fie un doctor bun. Şi eu încerc să ating astfel de valori cu pacienţii mei. Şi ei se plâng la fel de mult. Şi cum e tensiunea, răspunde la tratament ?

— Nu întreba, încheie Stoddard schimbul de replici, făcând semn chelnerului tânăr în haină albă că poate să îi servească. Sper că îţi place somonul.

— Nu prea mâncăm peşte în Wyoming, răspunse Gabe. Ne e teamă să nu se amestece mirosul cu cel al vitelor care trec prin mijlocul străzii principale.

Stoddard râni.

— Mă bucur să te văd după atâta timp, Gabe, spuse el. Tot timpul ţi-am apreciat simţul umorului.

— Se spune că autoironia e o formă avansată de spirit şi inteligenţă, da' pentru mine parcă-i mai uşor, având în vedere că tre' să râd de mine.

— Termină cu prostiile. Eram şi eu acolo, mai ştii ? E limpede că ai reuşit să depăşeşti tragedia şi ai reuşit să devii cineva.

— Mulţumesc, domnule. Umblă vorba că şi fiul dumnea-voastră e pe cale să devină cineva.

Faţa lui Stoddard se încreţea când zâmbea, dar Gabe observă totuşi că ochii remarcabil de inteligenţi ai magnatu-lui rămâneau fixaţi asupra lui, de parcă ar fi vrut să îi interpreteze fiecare nuanţă a expresiei.

Fii atent, îşi dădu singur un avertisment. În tot cazul, acesta nu era un om care să guste pălăvrăgeala — sau cel puţin, nu pentru multă vreme. Gabe ghici că, atunci când

venea vorba de prânzul cu Stoddard, fie la club, fie la apartamentul din Watergate sau acolo, la bordul *Afroditei*, se serveau doar preparatele din meniu şi nimic în plus.

— Deci, spuse Stoddard, în timp ce i se punea în faţă o salată Waldorf, înţeleg că ai fost invitat special la dineul în cinstea preşedintelui Botswanei, de noaptea trecută.

Gabe se întrebă scurt cât de des era invitat tatăl preşedintelui la astfel de evenimente. Se gândi că, deşi era cel mai important conducător al lumii, Drew va rămâne mereu intimidat de acest om. Părea foarte probabil ca tatăl să fie omis de pe listele de invitaţi tocmai din această pricină.

Gabe decise de asemenea că, dacă Stoddard ştia de seara precedentă, aflase atunci şi de absenţa fiului său şi a doctorului acestuia, lucru care îi dăduse de bănuit.

Şi chiar pentru un om mai puţin perspicace decât gazda sa, implicaţiile păreau evidente. Gabe se prinse de marginile scaunului de parcă ar fi fost un colac de salvare. Cu cinci minute în urmă, prânzul de abia începuse şi *Afrodita* se afla încă la debarcader, iar acum se avântaseră deja în ape tulburi.

— Eu... În ultimul moment am fost reţinut, încercă el să evite discuţia.

— Dar ai fost acolo o vreme.

Asaltul cu întrebări referitoare la ce se întâmplase la Casa Albă era iminent. Gabe îşi dădu seama că era timpul să atace înainte să fie atacat.

— Domnule...

— LeMar.

— LeMar, ştii că niciodată nu aş putea trăda încrederea pe care pacienţii mei mi-o acordă. Încrederea pe care o am în confidenţialitatea doctor-pacient vine pe locul doi după încrederea pe care o am în calul meu.

— Sunt îngrijorat pentru fiul meu. Asta-i tot.

— Înţeleg.

— Gabe, deşi Drew suferă de astm de mulţi ani de zile şi mi-a spus și de migrenele pe care le-a avut în trecut, nu pot să nu mă gândesc că e mai mult decât povestea asta care se oferă publicului. Ştii că n-aş fi reuşit toate astea — arătă spre *Afrodita* — dacă n-aş fi fost genul care să îşi dea scama când aude o minciună şi, când am văzut înregistrarea conferinţei de presă de aseară, ceva mi s-a părut în neregulă.

— Nu ştiu ce să zic, răspunse Gabe, nedorind să îi confirme lui Stoddard nici cea mai vagă bănuială că ar fi fost ceva în neregulă din punct de vedere medical cu fiul său, mai mult decât se arătase publicului. Nu pot să îţi spun nimic nou faţă de ce ştii deja.

Spre surprinderea lui Gabe, miliardarul se aplecă înspre el.

— Gabe, se întâmplă ceva cu Drew ? întrebă el. Adică ceva serios.

Gabe ezită, apoi se retrase de la masă.

— LeMar, nu mă forţa să plec. Şi te rog, nu îmi reaminti câte ai făcut pentru mine atunci. Ţi-am spus deja, de nenumărate ori, cât de recunoscător îţi sunt.

— Stai, stai, spuse Stoddard, ridicându-şi mâinile. Sunt un părinte îngrijorat. Asta-i tot. Fiul meu începe să aibă migrene pe care nu le avea înainte, brusc, medicul lui personal dispare, la fel şi fiica acestuia. Mă învinuieşti că îmi fac griji ?

— Nu, domnule... LeMar. Nu te învinuiesc deloc. Îşi alegea cuvintele cu atenţie. Dacă Drew îmi va spune vreodată că are o problemă de sănătate pe care vrea să ţi-o împărtăşesc, te voi contacta în secunda următoare. Dar, până când se întâmplă asta, trebuie să te obişnuieşti cu genul ăsta de frustrare.

Stoddard oftă şi făcu semn chelnerului că nu mai era interesat de somon. Nerăbdător ca inchizitoriul să se termine, Gabe îl imită. În următoarele zece minute, în timp

ce serveau cafeaua şi un sufleu de ciocolată despre care Gabe ar fi spus că frizează perfecţiunea, conversaţia se relaxă considerabil — o poveste amuzantă din copilăria preşedintelui, nişte întrebări despre cabinetul lui Gabe la Lariat, o anecdotă despre Magnus Lattimore, conţinând o sugestie subtilă despre înclinaţiile homosexuale ale acestuia, o posibilitate la care Gabe se gândise în trecere, fără a-i acorda prea mare importanţă.

— Deci, întrebă Stoddard, din senin, cât de mult ai stat în preajma lui Thomas Cooper al III-lea ?

— Foarte puţin, de fapt.

— Insistă să i se spună al III-lea de câte ori e posibil — nu vrea să fie un Tom Cooper oarecare. Nu ai o relaţie medic-pacient şi cu el, nu ?

— Doar dacă îmi cere ajutorul, ceea ce până acum nu s-a întâmplat. Are propriul lui doctor — un tip din Marină.

Gabe nu se simţea în largul lui vorbind despre alţii cu Stoddard, dar era evident că tatăl preşedintelui, ca mai toţi cei pe care îi cunoscuse de când ajunsese la Washington, era la curent cu zvonurile, speculaţiile, informaţiile care circulau atât de fulgerător pe cât de uşor se făceau schimburile de cai în Tyler.

Gabe ştia că şi cea mai nevinovată remarcă, precum cea cu privire la Tom Cooper, care nu îi ceruse ajutorul în calitate de pacient, putea fi folosită de persoana potrivită, la momentul potrivit. Se gândi încă o dată c-ar trebui să aibă grijă. Nu era pregătit pentru jocul ăsta, tot aşa cum nu era pregătit să concureze în proba de patinaj la Jocurile Olimpice. Îşi întinse gâtul şi-şi dădu seama cât era de obosit şi cât de încordat stătea.

— Ştiu că eşti foarte atent cu ce-mi spui, remarcă Stoddard, şi cred că la fel faci cu toată lumea. Dar vreau să ştii că dacă auzi sau afli ceva despre vicepreşedinte, orice, i-ai face un mare serviciu fiului meu şi totodată prietenului tău, dacă ai veni să mă anunţi.

— Nu înţeleg, răspunse Gabe. Credeam că vicepreşedintele şi Drew nu sunt doar pe aceleaşi baricade politice, ci şi buni prieteni.

— Prostii, izbucni Stoddard. Pe scurt, exact contrarul imaginii pe care au oferit-o publicului oamenii lui din PR, Thomas Cooper al III-lea nu este prieten cu Drew. Nimic nu i-ar plăcea mai mult decât să se aşeze în spatele Biroului Oval şi în fiecare zi nu se gândeşte decât că mai are încă patru ani de aşteptat până să ajungă acolo, asta dac-o să ajungă vreodată.

Gabe era şocat de virulenţa atacului lansat de Stoddard.

— Păi, nimic din ce am auzit eu nu vine în sprijinul acestei păreri, reuşi el să spună.

— În timpul alegerilor, acum patru ani, Cooper a lansat nişte zvonuri despre Drew. Când a fost confruntat, bineînţeles că a negat totul, iar fiul meu chiar l-a crezut. Dar eu ştiu mai bine. L-am avertizat pe Drew să nu îl aleagă, dar nu m-a ascultat. Tom Cooper e un Brutus şi, la cum stau lucrurile, de abia aşteaptă sfârşitul alegerilor ca să iasă în faţă şi să se laude cu realizările lui Drew.

Gabe clătină din cap, îngrozit. Una dintre numeroasele realizări ale preşedintelui era că oferise credibilitate şi însemnătate publică acestei poziţii secunde, lucru rar întâlnit în administraţiile anterioare. Explicaţia pe care o dădea presa, era, desigur, că Drew îl pregătea pe Cooper ca democraţii să deţină controlul încă opt ani. Oare ce se afla în spatele atacului veninos pe care îl lansa LeMar împotriva acestui om ? Gabe continua să se întrebe. Era suspicios sau avea informaţii clare că ceva era în neregulă — că postul de preşedinte al fiului său era în pericol ? Asta se ascundea oare în spatele invitaţiei la prânz ? Ştia mai mult decât lăsa să se înţeleagă despre boala lui Drew ?

— În cazul ăsta, spuse Gabe, te asigur c-o să fiu numai ochi şi urechi.

Dintr-odată, figura miliardarului se mai îmblânzi. Se întinse peste masa elegantă şi apucă mâna lui Gabe cu ambele mâini. Părea dintr-odată atât de schimbat, vulnerabil şi neputincios, ca un bătrân de şaptezeci de ani.

— Gabe, te rog, spuse el, cu o sinceritate ce nu putea fi pusă la îndoială. Ai grijă să nu i se întâmple ceva băiatului meu.

Capitolul 16

Gabe, te rog. Ai grijă să nu i se întâmple ceva băiatului meu.

Cu demonstraţia de vulnerabilitate a lui LeMar Stoddard încă proaspătă în minte, Gabe intră în Casa Albă prin punctul de control din aripa vestică şi se îndreptă direct spre clinică. Preşedintele şi Prima Doamnă îi promiseseră că aveau să-şi petreacă ziua acasă, cu excepţia unei întâlniri în timpul prânzului, cu consilierii de campanie în mica sală de mese din Casa Albă şi a unei conferinţe de presă planificată până în cele mai mici detalii, la care trebuia să ia parte şi Gabe.

Sondajele spuneau că exista o diferenţă undeva între opt şi unsprezece procente în favoarea lui Drew şi Tom Cooper în faţa lui Bradford Dunleavy şi Charlie Christman, cu patru mandate la activ în Texas şi o politică mai de dreapta decât Dunleavy, proclamând un conservatorism moderat.

Între opt şi unsprezece puncte diferenţă nu se putea vorbi de o victorie răsunătoare, dar era totuşi un rezultat încurajator în acest stadiu al campaniei. Şi totuşi, Lattimore îi reamintise lui Gabe cu câteva ore în urmă că până şi un avans de unsprezece puncte ar dispărea la vestea că şeful statului ar putea fi diagnosticat cu vreo boală psihică sau, mai rău, că se află deja sub tratament. Zvonurile care apăruseră în legătură cu tratamentul pentru depresie fuseseră de ajuns să zdruncine campania lui Dukakis. Mai existaseră şi alte greşeli în strategia democraţilor la acele alegeri, admisese Lattimore, dar cele douăsprezece puncte în plus ale lui Dukakis se transformaseră în zece puncte în minus cu o viteză ameţitoare.

Gabe era cât de cât interesat şi de un sondaj publicat în *Post*, pe care îl citise în maşină, pe drumul înspre Casa Albă. Thomas Cooper al III-lea deţinea un avantaj de paisprezece puncte asupra lui Charlie Christman, dacă cei doi ar fi concurat pentru cea mai înaltă poziţie. Electoratul era interesat de experienţă şi de încrederea publică. Sondajul nu prezenta şi rezultatele unui meci ipotetic între vicepreşedinte şi Dunleavy, dar analistul sondajului era de părere că Thomas Cooper ar câştiga şi această cursă.

Tom Cooper e un Brutus.

Mica sală de aşteptare din cabinet era goală, mulţumită lui Heather Estee, tânăra şi deosebit de eficienta recepţioneră, totodată manager de birou. După spusele ei, în cei trei ani şi ceva de când lucra cu Jim Ferendelli, relaţia lor devenise una strânsă şi dispariţia lui o marcase, la fel ca şi cea a fiicei lui.

— Am luat de câteva ori prânzul cu Jennifer, îi spusese Heather lui Gabe, şi odată am fost la cumpărături. Este o persoană grozavă, talentată, minunată. Nu pot să cred că a dispărut. În fiecare zi mă rog să fie bine.

Când Gabe intră pe uşă, Heather, care vorbea la telefon, ridică ochii de pe carneţelul în care îşi nota ceva, îi zâmbi şi îi făcu semn cu mâna. Gabe se îndreptă spre uşa pe jumătate deschisă a biroului şi Heather îl îndemnă să bată, pentru că doctorul care îi ţinea locul era înăuntru.

Gabe dădu să intre, când o auzi:

— Gretchen, stai o clipă, te rog. Domnule doctor, asta era pe birou când m-am întors, am avut nişte drumuri de făcut.

Îi întinse un plic alb, pe care era tipărit DR. GABRIEL SINGLETON. În acel moment, uşa de la birou se deschise. Gabe lăsă plicul să-i alunece în buzunar şi fu salutat cu un zâmbet convenţional, un semn al capului si o strângere scurtă de mână de doctorul de serviciu din ziua respectivă, căpitanul de marină Nick McCall.

Salutul nu îl descurajă pe Gabe. Cea mai mare parte a medicilor de la Casa Albă păstrau faţă de el o doză de răceală şi formalism — nimic surprinzător, de altfel, ţinând cont că amiralul Ellis Wright conducea întreaga operaţiune, ca şef al Administraţiei Militare de la Casa Albă şi al tuturor membri-lor personalului... cu excepţia medicului preşedintelui, care era un civil.

— Vreun semn de la POTUS ? întrebă Gabe, închizând uşor uşa în urma lui.

— Nimic de când ai plecat. Nici un cuvânt. A fost într-o întâlnire în sala de mese, la care a stat cam o oră. Magnus tocmai a sunat şi a zis că o să vină să te ia în câteva minute.

— Bine.

— Gabe, îmi pare rău că nu am avut ocazia să vorbim. Am fost ocupat încercând să pun totul la punct după dispariţia lui Jim Ferendelli.

— Ai vreo teorie despre asta ?

McCall clătină din cap în semn că nu.

— N-are nici un sens. Jim părea un tip care nu ieşea prea tare în evidenţă, complet devotat preşedintelui şi muncii sale. Serviciile Secrete si o grămadă de agenţi FBI încă mai încearcă să-l găsească, şi tot circulă zvonuri.

— Ei bine, nimic nu m-ar bucura mai mult decât să-l văd chiar în clipa asta intrând pe uşă.

— Ţie cum ţi-a mers până acum ?

— Am evoluat. De la treizeci de pacienţi în Wyoming am ajuns să am unul aici şi sunt epuizat. Ce zici de asta ?

— E foarte solicitant să-l ai ca pacient pe cel mai important om de pe planetă. Nu-ţi face griji, vor apărea mai multe cazuri pe parcurs. Acum o oră a venit cineva din administraţie acuzând dureri în piept şi tensiune oscilantă, care indicau un infarct miocardic pe EKG. A fost destul de antrenant. Tocmai am terminat de strâns pe aici.

— Ai avut tot ce ţi-a trebuit ?

— În mare, da, ne-ar fi prins bine nişte mâini pricepute în plus şi mai mult loc, dar ne-am descurcat. Nitraţi, oxigen, morfină, aspirină, i-am luat sânge. Era stabil când a ajuns ambulanţa.

Sângele !

După ce îi luase trei fiole de sânge preşedintelui, Gabe le adusese la cabinet, le etichetase cu numărul de telefon din Tyler, scris invers, le pusese într-o pungă sigilată şi le aşezase pe un raft în frigiderul de sub ghişeu, până să decidă ce teste să facă şi unde să le trimită pentru probe. Nu era procedura legală, ca la carte, dar reprezentau probe, şi era mai bine ca numele lui Drew Stoddard să nu apară pe aşa ceva. Oboseala, ora târzie, lipsa unui plan şi evenimentele care se succedaseră îi luaseră gândul de la fiole.

— Se pare că te-ai descurcat de minune, zise el, întrebându-se dacă ar fi trebuit să-i spună că-i luase sânge preşedintelui. Amintirea lui LeMar Stoodard încercând să scoată informaţii de la el şi imaginea lui Ellis Wright, fixându-l şi punându-i la îndoială cunoştinţele medicale, îl opriră la timp. Lattimore ar trebui să ştie unde să facă testele de sânge.

Ca să nu se dea de gol, îşi drese vocea şi îl întrebă pe McCall dacă vrea să bea un pahar din cola dietetică pe care o lăsase în frigider. Acolo nu se afla de fapt nimic, dar avea explicaţia pregătită, ceva în legătură cu firea lui ameţită. Căpitanul fu de acord şi Gabe intră în sala de tratament, pregătit să continue şarada.

Frigiderul era gol.

Nici o cola dietetică. Nici o fiolă de sânge.

Nimic.

Gabe încercă să reconstituie mental ce se întâmplase în seara aceea. Pe la ora două luase liftul până la clinică, etichetase fiolele şi le pusese în frigider, pe un raft în spate. Apoi Treat Griswold şi cu el părăsiseră Casa Albă.

Gabe era sigur de asta.

— Nick, ştii să fi umblat cineva în frigider ? Cola mea a dispărut.

— Nu pot să ştiu decât ce s-a întâmplat de la şapte jumătate dimineaţa, când am ajuns eu aici. Nu am ieşit nici măcar să iau prânzul. Heather mi-a trimis ceva la pachet. A fost un haos aici, cu pacientul. Şi sala era plină, aşa că se poate ca cineva să fi dat de ea şi să se fi servit.

La naiba ! Bine, Singleton. O cola dietetică e una. Şi fiolele sunt cu totul altceva. Inventează un scenariu care să explice cum au dispărut odată cu pacientul.

Vocea lui Heather, prin interfon, îl întrerupse.

— Doctore Singleton, domnul Lattimore este aici.

— Spune-i că vin imediat.

Haide ! se îndemna singur. *Cum s-a întâmplat ?*

Gabe se depărtă de Nick MacCall şi traversă camera, până la toaleta unde, nu cu mult timp în urmă, intrase într-un conflict serios cu un papion. Hârtia din plic era tipărită.

Doctore,

Am cheile de la apartamentul lui J.F. Ne întâlnim în parcare.

A.

PS: Maşina ta arată grozav.

Alison.

Gabe trase apa, pentru efect, şi se spălă pe mâini. În timp ce şi le ştergea, se întoarse la McCall.

— Nick, îmi spui şi mie un lucru ? începu el, ştiind răspunsul înainte să termine întrebarea. Ce asistentă te-a ajutat cu pacientul ?

— Cea nouă, Alison. A venit repede de la clinica din clădirea Eisenhower. E excelentă. Ca un doctor. Ai cunoscut-o ?

— Da, răspunse Gabe, simţind o presiune crescândă în piept. Am cunoscut-o.

Capitolul 17

La ora cinci, Gabe părăsi Casa Albă şi luă un taxi spre Watergate. După ce observase că lipseau fiolele cu sângele pe care-l luase preşedintelui şi aflase că Alison fusese la clinică şi asistase la resuscitarea pacientului, merse în apartamentul prezidenţial să-şi consulte pacientul. Drew Stoddard era vesel, în formă, plin de energie. Nu-şi aducea aminte de evenimen-tele din noaptea trecută, dar amnezia nu-i afectase memoria de lungă durată şi starea sa mentală nu indica nimic grav.

— Amiralul înţepat crede că el conduce aici, spuse Drew. Şi, într-o anumită măsură, chiar aşa şi e. Dar uneori trebuie să-i reamintesc că, în ciuda autorităţii pe care o are, eu sunt *numero uno*. Să te aduc pe tine la Washington în locul medicului militar pe care îl sugerase Wright a fost o modalitate de a-l pune la punct. Auzi, nu ştiu dacă ţi-am spus atunci când eram în Tyler, dar tata a fost cu ideea să te aducem aici. Are o părere foarte bună despre tine.

— Şi eu despre el.

— Crezi că te descurci cu amiralul ?

— Cu sprijinul tău, o să mă descurc cât e nevoie.

— Deci rămân Marele Şef ?

Întrebarea fusese pusă cu detaşare, dar nu era greu să ghiceşti seriozitatea din spatele ei.

— Da, spuse Gabe.

— Şi câtă libertate am ?

— Pentru moment, puţină... foarte puţină.

Pentru o clipă, preşedintele păru gata să se lanseze într-o polemică.

— Poate, de mâine încolo, încep şi eu să intru în campanie ? se hotărî să spună, într-un final. Ştii, ca să îmi păstrez postul ?

— Hai să o luăm încet, Drew. Am chemat un medic care ar trebui să fie aici mâine. Am nevoie de cineva cu care să împart povara pe care ai lăsat-o pe aceşti umeri încovoiaţi. Şi l-am ales pe el.

De abia după ce se urcă în taxi, Gabe realiză implicaţiile deciziei sale de a nu-i spune preşedintelui că luase masa cu tatăl său. Nu era o omisiune, admise Gabe, dar chiar nu părea momentul potrivit pentru potopul de întrebări care ar fi urmat. Poate că începea să intre în jocul capitalei: Mai Puţin înseamnă Mai Mult — Nu Ai Spus O Minciună Dacă Nu Ai Spus Nimic.

Altă întrebare rămasă fără răspuns era cu cine să vorbească despre tentativa de asasinat căreia îi fusese victimă. Ultimul lucru pe care şi-l dorea, în afară de a fi împuşcat, era ca un contingent al Serviciilor Secrete să îl urmărească peste tot, lăsând deoparte publicitatea agresivă care ar fi urmat, fără îndoială. Până găsea o soluţie, decise să lase lucrurile cum erau.

Se gândi cât de mult îl va ajuta prezenţa lui Kyle Blackthorn. Psihologul, a cărui logică îi amintea lui Gabe de domnul Spock din Star Trek, avea o înţelepciune şi o viziune pragmatică pe care nu le mai întâlnise la nimeni până atunci.

Dar, mai întâi, trebuia rezolvată problema cu Alison Cromartie — pentru cine lucra în realitate, de ce îl minţise pe Gabe şi cum furase sângele preşedintelui.

La şase fără un sfert, când Gabe ajunse la garajul din Watergate, Buickul se afla la locul lui, cu geamul schimbat şi interiorul curăţat. Dacă bara de protecţie fusese cumva atinsă, acum era ca şi nouă. Dacă tapiţeria fusese cumva sfâşiată de glonţul asasinului, acum era reparată. Alison avea ceva influenţă.

Gabe se sprijini de maşină şi încercă să pună cap la cap informaţiile pe care le avea şi sentimentele lui despre acea femeie. Un curs de psihiatrie la care participase, destinat celor de la medicină generală, alocase o oră chestiunii sociopaţilor — indivizi cu o abilitate slabă sau inexistentă de a face diferenţa între adevăr şi minciună, bine şi rău. Volubili, adesea carismatici, de obicei uşor de crezut, întotdeauna periculoşi. Boala avea şi un nume formal — din pricina asigurărilor medicale — personalitate antisocială sau ceva în genul ăsta. Nu era sigur care era termenul exact. Oare Alison era aşa ? Gabe îşi dorea să fi fost mai atent la curs.

— Deci, cowboy, ce zici de noile roţi ?

Alison, îmbrăcată în blugi şi cu un hanorac subţire cu fermoar, se sprijinea de un Volvo, şi îl urmărea cu privirea de la câţiva metri.

— Poţi aranja şi o vizită la croitor ?

— Cunosc multă lume, dacă la asta te referi. De fapt, nici n-a trebuit să apelez la cei de la birou. Columbianul care deţine service-ul auto de la colţ crede că suntem sortiţi să ne petrecem viaţa împreună. El a făcut toate astea.

— Şi dacă îl rogi să-ţi facă servicii, nu-l încurajezi ?

— Poate, dar are cam şaptezeci şi cinci de ani, trei dintre fiii lui lucrează cu el şi cred că încă este căsătorit. Nu mă pricep eu prea bine la citit oamenii, dar nu pare să reprezinte o ameninţare.

Dar eu ? vru Gabe să întrebe, uitându-se dinadins în altă parte. *Eu sunt o ameninţare ?* Fu surprins de cât de rănit se simţea — dezamăgire amestecată cu furie — îl minţise mai mult într-o singură zi decât Cinnie pe toată durata căsniciei lor.

— Ferendelli stătea în Georgetown, nu ? întrebă el.

— În capătul îndepărtat faţă de locul în care ne aflăm noi acum — la o distanţă pe care poţi s-o parcurgi şi pe jos

şi cu maşina. De obicei ai noroc la vânătoarea de locuri de parcare ?

— Găseam în Tyler, dar acolo sunt doar trei sau patru maşini în oraş şi o mulţime de locuri de parcare.

— În cazul ăsta, luăm maşina, zise şi îi aruncă cheile. Traficul e aglomerat, dar nu mă deranjează să facem mai mult timp, dacă e în regulă cu tine.

Nu mă mai privi aşa !

— Mă descurc, spuse el, deschizându-i portiera şi primind în schimb un zâmbet care îi dădea de înţeles că o surprinsese în mod plăcut.

— În lumea mea, bărbaţii se tem că poţi jigni o femeie deschizându-i portiera. Cred că îmi place mai mult lumea ta.

— Şi spune-mi. Ai dus glonţul la laborator ?

— Da.

— Şi oamenii tăi au vreo teorie despre cine a încercat să mă omoare ?

Dacă nu cumva a fost chiar un agent al Serviciilor Secrete.

— Nu am oameni. Am un director de departament şi un şef de divizie. Tonul tău a fost dinadins ironic ?

— Cum ? A, nu. Îşi spuse c-ar trebui să fie mai atent. Doar că mă simt la limită, asta e tot. Cineva a încercat să mă omoare, poliţia vine un minut mai târziu şi, la cererea ta, nu le spun nimic — şi, de fapt, nimănui altcuiva.

— Păi, fie că mă crezi sau nu, ai procedat bine. Am vorbit cu superiorul meu despre ce s-a întâmplat. Nu ştie cine ar fi putut să facă asta sau de ce. E vreun lucru referitor la doctorul Ferendelli sau la preşedinte pe care nu l-ai spus nimănui ?

— Nu, nimic. *Frumos întrebat*, se gândi Gabe. *Nici prea repede, nici prea forţat*. *Un pic de neîncredere. Începi să te prinzi destul de repede*. Superiorul tău e cel care nu avea

nici cea mai vagă idee de ce ar fi dispărut Ferendelli ? întrebă el.

— Scuză-mă că ţi-o spun, dar iarăşi pari răutăcios. Eşti supărat că nu ţi-am spus de la bun început că sunt agent al Serviciilor Secrete. Asta e ?

— Scuză-mă. Hai s-o lăsăm baltă deocamdată.

— Fă stânga la următorul semafor.

În afară de alte câteva indicaţii rutiere, nu mai discutară nimic.

Casa lui Ferendelli era o clădire de trei etaje, din cărămidă, aflată pe o stradă îngustă, mărginită de copaci. Găsiră loc de parcare la doar trei case depărtare, dar tensiunea dintre ei, mai mult sau mai puţin evidentă, nu lăsa loc comentariilor referitoare la norocul lui Gabe.

— Trei mii şapte sută pe lună, mobilată, spuse Alison, când se opriră pe aleea din faţa casei. Doctorul Ferendelli şi soţia lui erau amândoi bogaţi, în afară de asta, el mai inventase şi patentase ceva — un fel de aparat electronic care să arate şi venele mici şi arterele prin piele. Nu ştiu dacă exact asta făcea.

— O să încerc să aflu, dar, oricum, pare să fie destul de folositor.

— Casa din Raleigh e la vânzare pentru două milioane şi jumătate.

— Sper să apuce să cheltuiască banii.

— Am fost de două ori aici, spuse ea, deschizând uşa şi dezactivând apoi alarma din hol. Locul ăsta a fost cercetat centimetru cu centimetru şi s-au luat deja amprentele. Mă îndoiesc că mai e ceva de găsit.

— Vreau doar să îmi dau seama cine era.

— Înţeleg, spuse Alison cu răceală. Pot să aştept în maşină sau poate în bucătărie. Se vede pădurea de aici şi un pic râul. De la etaj e şi mai frumos.

— E în regulă, îi răspunse el pe acelaşi ton.

— Şi, Gabe ?

— Da ?

— Îmi pare rău că am început cu stângul.

— Şi mie, răspunse el, sincer. Şi mie.

Casa degaja o atmosferă minunată — grinzi masive, nefinisate, şemineuri în bucătărie şi sufragerie, lambriuri masive, de culoare închisă, în sala de mese, majoritatea ferestrelor cu geamuri sablate. Erau atât de mulţi bani pe lumea asta şi banii ăştia erau deţinuţi de atât de puţini oameni, medita Gabe, în timp ce urca pe scara ornamentată. Într-o singură zi urcase la bordul *Afroditei*, la clubul de iahting din bazinul Potomac, în clădirea Watergate şi acum aici.

Atât de mulţi bani.

Se gândi la căsuţa lui din deşert, la periferia din Tyler. Contrar opiniei prietenului şi colegului său de cameră de la Academie, nu era făcut pentru o viaţă de lux. Chiar dacă accidentul de la Fairhaven nu s-ar fi produs, tot ar fi ajuns pe la o fermă sau ceva asemănător.

Dormitorul mare avea două ferestre înalte, cu cercevele; de aici se vedeau vârfurile copacilor şi, dedesubt, râul Potomac. Spectaculos. Lângă fereastră se afla un şevalet profesionist, o schiţă şi o pânză de 45 pe 60 de centimetri pentru pictură în ulei şi se vedea că cineva — Jim Ferendelli, presupuse Gabe — începuse o lucrare. Gabe se aştepta să fie o redare a priveliştii de aici şi era, într-adevăr, un peisaj. Dar, în locul imaginii de la fereastră, schiţa surprindea în plan îndepărtat nişte coline şi un soi de construcţii, poate o casă, un hambar sau alte clădiri de lângă o fermă.

Medic, inventator, artist. Gabe se gândise tot timpul că termenul de *om al Renaşterii* era folosit în exces, dar părea să se potrivească perfect piedecesorului său.

Fără să ştie prea bine ce căuta, Gabe scotoci prin hainele care atârnau în două şifoniere, verifică podeaua de sub ele, cotrobăi prin sertarele biroului şi prin dulapul cu

medica-mente. Nu găsi decât unguentele obişnuite şi analgezice slabe, nici o reţetă. Un om al Renaşterii perfect sănătos.

Fără să se grăbească, Gabe intră şi în cele două dormitoare mai mici de la etajul doi, apoi în biroul de lucru şi în bibliotecă. Camera, probabil de cinci metri pătraţi, era mobilată cu un birou din mahon, un scaun cu spătar înalt, îmbrăcat în piele vişinie, şi un fotoliu lat, în aceeaşi nuanţă. Două tablouri de Renoir împodobeau pereţii.

Sertarele biroului nu conţineau nimic interesant, în afară de trei schiţe de portret, care confirmau statutul de artist al lui Ferendelli. Două dintre ele, desenate în cărbune, reprezentau o tânără frumoasă, cu o figură îngustă şi ochii mari şi depărtaţi — poate fiica lui, Jennifer.

Un al treilea portret, tot în cărbune, înfăţişa o femeie puţin mai în vârstă, destul de atrăgătoare, cu părul scurt şi ochii luminoşi, cu toate că fuseseră desenaţi în cărbune.

Gabe privi mai atent lucrarea. Apoi se duse cu schiţa până la fereastră. În lumina nopţii de vară timpurie reuşi să-şi dea seama că femeia din desen era Lily Sexton, cea care, în cazul unei victorii a cuplului Stoddard/Cooper din noiembrie, ar deveni secretar de stat pe probleme de ştiinţă şi tehnologie.

Pe peretele opus biroului şi ferestrei se afla biblioteca — cu volume frumos aliniate, aproape toate cartonate şi multe legate în piele — o colecţie impresionantă, de trei metri lăţime şi aproape trei înălţime. Erau prezenţi acolo marii clasici: Chaucer, Dickens, Hemingway, Tolstoi, Fitzgerald; albume de artă: impresionismul francez, Picasso, Winslow Home şi altele, plus câteva volume despre cel de-al Doilea Război Mondial.

Pe lângă toate astea, istorie europeană şi americană, istoria lumii, filozofie, politică — în mare parte conservatoare. Gabe deschise câteva volume, dar nu găsi nici un *ex libris* sau alte indicii asupra posesorului cărţilor —

dacă acesta era proprietarul casei, sau omul Renaşterii, doctorul Jim Ferendelli.

Gabe aflase mai mult decât se aşteptase despre predecesorul lui, găsise ceva neaşteptat — portretul lui Lily Sexton, pe care FBI-ul şi Serviciile Secrete probabil că îl trecuseră cu vederea, aşa că tocmai se pregătea să coboare, când observă pe ultimul raft al bibliotecii, în colţul din dreapta, nişte foi îndosariate. Era un set de cinci sau şase volume, toate cu coperte colorate. Îl scoase pe cel mai mare dintre ele: *Nanomedicina*, de Robert A. Freitas, Jr, Volumul I: *Aptitudini de bază*. Era un tratat tehnic de cinci sute şapte pagini, cu un cuprins vast şi un index pe măsură. Pe antetul primei foi era tipărit cu grijă un singur cuvânt: FERENDELLI.

Gabe aşează volumul pe birou şi le scoase şi pe celelalte. *Să înţelegem nanotehnologia, Nanotehnologia pentru TonŢI, Nanotehnologia: ştiinţă, inovaţie şi oportunitate, Nanoteh-nologia: Introducere în domeniul unei idei de geniu*. Fiecare dintre volume avea numele lui Ferendelli tipărit pe prima pagină.

Gabe medită la felul atent în care găsise împachetată lenjeria de corp, la cum erau aranjate şosetele în dulapul din dormitor şi adăugă termenul de „meticulos” la caracterizarea făcută doctorului. Apoi frunzări câteva minute volumele care expuneau o altă trăsătură a lui Ferendelli — fascinţia pentru nanoştiinţă, studiul şi manipularea particulelor atomice şi moleculare, nanotehnologia, prepararea unor produse chimice şi aparate construite din atomi şi molecule.

Nanotehnologie. În doar trei minute de răsfoit, Gabe aflase deja cu mult mai mult decât ştiuse până atunci despre acest subiect.

Dar, decise el, lucrurile se vor schimba.

Aduse o pungă mare de gunoi din bucătărie şi îndesă cărţile în ea. Când Alison îl strigă, era deja gata.

— Am găsit în bibliotecă nişte lucrări de specialitate de ultimă oră care mi-ar fi de folos la clinică, minţi el. Cred că doctorul nu s-ar supăra.

— Grozav. Ai găsit ceva interesant acolo ?

— Nimic, minţi el din nou. Adevărul e că nici nu mă aşteptam să găsesc.

Floare la ureche, se gândi, în timp ce se îndreptau spre Buick. Odată ce ai început să minţi, merge de la sine.

Era mult mai dificil să consulţi ca la carte un pacient.

Capitolul 18

Miezul nopţii.

Trecuseră ani — decenii, de fapt — de când Gabe nu mai studiase fără întrerupere şi cu atâta concentrare. Pe vremuri, o făcuse pentru examenele din facultate sau poate pentru cele de rezidenţiat. Dar, oricum, având în vedere traiectoria vieţii lui după Fairhaven, de abia aştepta să studieze când avea un scop de atins. În seara asta, scopul era să afle cât de multe putea despre nanoştiinţă şi nanotehnologie.

Îşi făcuse încălzirea cu lectura câtorva articole pe Internet şi apoi alesese cea mai simplistă dintre cărţile lui Ferendelli — o privire de ansamblu asupra domeniului, într-un volum mic, coordonat de editorii de la Scientific American.

Apoi luase *Nanotehnologia pentru TonȚi*.

Acum aborda cărţile mai degrabă după subiect decât răsfoindu-le din scoarţă în scoarţă. Nanotehnologia în lumea noastră... modalităţi de prelucrare moleculară... cum să construieşti la dimensiuni mari pornind de la construcţii mici... transformarea moleculelor în motoare... călătoria fantastică în interiorul corpului uman. Era probabil, chiar foarte probabil, ca studiul nanoştiinţei şi nanotehnologiei să nu aibă nimic de-a face cu dispariţia lui Jim Ferendelli. Dar, în acel moment, Gabe nu prea avea alte idei şi, în plus, cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă, un asasin plătit sau un om care făcea parte dintr-un plan bine pus la punct, încercase să-l omoare.

Alison spusese că ar putea lua un taxi sau metroul până acasă, iar Gabe, nerăbdător să se apuce de citit şi neavând dispoziţia necesară să-i interpreteze fiecare cuvinţel,

căutând semnificaţii ascunse, aproape că fusese de acord. Într-un final, se lăsă pradă sentimentelor contradictorii pe care le avea pentru ea şi ezitării de a pune capăt serii, şi o conduse acasă, în tăcere.

Locuia într-un bloc din cărămidă, cu o grădină în faţă, în Arlington, Virginia, pe partea cealaltă a râului, deşi îi împărtăşise lui Gabe că nu credea să rămână acolo multă vreme. Era posibil ca, dezvăluindu-şi identitatea, să nu mai fie folositoare şi să rişte întoarcerea imediată la slujba de birou din San Antonio. Serviciile Secrete erau la fel de rigide ca orice altă ramură a armatei — aşa îi spusese — sau poate chiar mai mult. O misiune ratată era o misiune ratată, nu contau motivele.

Pe drum, Gabe îi aruncă o singură privire. Ea se uita înainte, impasibilă, iar farurile maşinilor care se apropiau i se oglindeau în ochii căprui şi umezi. Avea într-adevăr o frumuseţe neobişnuită, expresivă, recunoscu Gabe în sinea lui, şi emana un soi de energie pe care nu şi-o putea scoate din minte. Şi, totuşi, alt lucru pe care nu şi-l putea scoate din minte era că venise la Comisia de Medicină a Casei Albe ca să obţină informaţii de la el, poate despre starea de sănătate a preşedintelui şi era dispusă — ba nu, *i se cerea* — să mintă şi poate chiar să fure ca să îşi îndeplinească ordinele.

În acel moment, nici chiar frumuseţea ei sau atracţia pe care o simţea faţă de ea nu puteau compensa lipsa de încredere.

Păcat.

— Atunci, spuse ea, deschizând portiera şi coborând în faţa complexului de apartamente, pe curând.

— Pe curând, răspunse el, abia uitându-se la ea.

Ea mai făcu un pas şi apoi îl privi peste umăr.

— Gabe ?

— Da.

— Nu e ceea ce crezi.

Înainte să o poată întreba ce voia să spună, ea se întorsese şi dispăruse. Câteva ore mai târziu, tot la ea se gândea.

În ciuda unei cantităţi imense de cofeină ingerate sub forma unui amestec de cafea columbiană foarte aromată, Gabe resimţea ora târzie şi lipsa somnului. Totuşi, era fascinat de ce citea şi refuza să se oprească. Evită cu grijă patul, ţinu toate luminile aprinse şi se mută de la birou pe un scaun nu foarte confortabil, la masa din bucătărie, pentru a reveni apoi la birou. Citea şi lua notiţe pe un carneţel galben, simţind cum între el si Jim Ferendelli se stabilea o legătură.

Ce îl atrăsese oare la acel domeniu încă obscur ? Ce legătură era între el şi Lily Sexton ? Gabe îşi aduse aminte de interesul pe care îl simţise el când o cunoscuse. Dar imaginea, mirosul şi atingerea fină a lui Alison Cromartie erau încă atât de proaspete şi de puternice în mintea lui încât țineau departe orice fantezie cu Lily.

Ferendelli şi Sexton.

Posibil, meditä el. *Foarte posibil.*

Mai auzise şi înainte termenul de nanotehnologie şi ştia că are legătură cu construirea materialelor pornind de la particule foarte mici. Dar până în scara aceasta, cam la atât se rezumau cunoştinţele lui în domeniu. Ei bine, realiză el în timp ce citea, nu chiar. Dăduse undeva — poate într-un articol, un roman sau poate auzise la radio — de ideea fantezistă a creării unei noi forme de viaţă cu ajutorul nanotehnologiei: nanoroboţi microscopici, capabili să se reproducă la infinit, până când aceste „*entităţi gri*”[1] ar distruge viaţa pe Pământ.

Entităţi gri şi nanoroboţi.

1 În original, *Grey goo*, nanoroboți care se multiplică până când distrug toată materia vie de pe Pământ; personajele unui scenariu pesimist asupra evoluției umane, numit și ecofagie.

Gabe se spălă pe ochi, se întoarse la Internet şi citi mai atent despre subiect. Termenii de entităţi gri şi nanoroboţi, probabil folosiţi pentru prima dată de K. Eric Drexler, considerat părintele nanotehnologiei, erau, pur şi simplu, nişte teorii Science fiction — speculaţii care zugrăveau sfârşitul evoluţiei ştiinţei, de fapt al tuturor ştiinţelor, peste câteva decenii sau secole. Interesant pentru o discuţie la o cafea sau ca subiect de meditaţie, nepărând a constitui, totuşi, o ameninţare reală.

După teoria lui Drexler, un nanorobot care se autoreproducea, unul dintre sutele de miliarde create pentru a fi de ajutor societăţii, putea trece printr-o transformare similară unei mutaţii biologice. Apoi, acea particulă mutantă ar crea altă particulă prin aceeaşi metodă; apoi, cele două s-ar reproduce din nou. Din două ar deveni patru, din patru, opt, din opt, şaisprezece — ajungându-se într-un final la doi la puterea infinit, atât timp cât materiile prime şi mediul necesar susţinerii procesului rămâneau invariabile. Din cauza mutaţiei, aşa cum se întâmplă şi cu microbii care devin imuni la antibiotice, tehnologia de oprire a creşterii exponenţiale a noilor nanoroboţi nu ar mai fi eficientă.

Entităţi gri.

Preşedintele crede că guvernul federal trebuie să devină mai activ în legătură cu cercetarea şi dezvoltarea ştiinţifică — celule stem, clonare, nanotehnologii...

Acelea fuseseră cuvintele lui Lily Sexton.

Nanotehnologie, noaptea trecută, în Sala Roşie. *Nanotehnologie*, în seara asta, în biblioteca lui Jim Ferendelli. În Wyoming, Gabe întâlnise cuvântul de câteva ori în decurs de câţiva ani. Acum, la Washington, îl auzise de două ori într-o singură zi.

Gabe se întoarse la cărţi.

La cererea lui Carol Stoddard, preşedintele era pe punctul de a o numi pe Lily Sexton într-un nou post al cabinetului său, unde ea avea să supravegheze, măcar

parţial, evoluţia nanotehnologiei — să protejeze lumea, măcar în teorie, de Armageddonul imaginat de Drexler.

Două dimineaţa.

Gabe simţea că muşchii de la baza gâtului aveau nevoie de felul acela de relaxare ce nu poate fi dobândit decât prin somn. Luase două pastile de codeină ca să-i aline durerea, pastile care nu avuseseră nici un efect, şi hotărâse să nu mai ia altele — cel puţin nu în seara aceea. Cofeina încă îi stimula sistemul nervos, dar începea să-şi piardă efectul. Era timpul să se oprească. Orizontul noii ştiinţe era fascinant şi, deşi viitorul nanotehnologiei rămânea în multe privinţe la fel de vag definit ca entităţile gri, prezentul era deja extrem de captivant, şi, din anumite puncte de vedere, destul de profitabil.

Gabe privi fotografia unuia dintre primele calculatoare existente, atât de mare încât ocupa o cameră întreagă. Datorită microprocesoarelor, laptopul său subţire era, probabil, mult mai performant. Acum, tranzistorii minusculi ai computerelor făceau şi cel mai mic PC să pară grosolan. Dezinfectanţii care omorau anumiţi germeni fără a fi toxici pentru oameni, echipamentul antiglonţ uşor, cosmeticele nonalergenice erau doar câteva dintre produsele nanotehno-logiei aflate deja pe piaţă.

Pleoapele lui Gabe se închiseră şi refuzară să se mai deschidă până când nu le promise o plimbare până în pat — fără oprire, fără să-i taxeze 200 de dolari. Odată ajuns sub pătură, somnul îl prinse într-un vârtej de imagini: Drew Stoddard şi Magnus Lattimore, Ellis Wright şi Alison, Tom Cooper şi LeMar Stoddard, Jim Ferendelli şi, într-un final, potretul în cărbune al femeii cu care spera să petreacă măcar o parte din ziua următoare — eleganta şi excentrica stăpână a Fermei de Cai a lui Lily, doctor Lily Sexton.

Capitolul 19

Nici în anii în care obişnuia să bea alcool, Gabe nu fusese genul care sa doarmă adânc.

Mai târziu, asistentele de la spital şi operatorii de la Tyler Communications aveau să afle că la orice oră ar fi telefonat, el răspundea înainte ca telefonul să sune a doua oară şi vocea lui părea cea a unui om care tocmai îşi bea cafeaua de dimineaţă la masa din bucătărie. Nici chiar pastilele de Xanax pe care le lua când somnul refuza pur şi simplu să-l cuprindă nu îl scoteau din starea de alertă.

În dimineaţa aceea, când telefonul începu să sune la apartamentul din Watergate, Gabe era cufundat într-un vis bizar şi sângeros. Se făcea că era închis undeva într-un abator. Cu el se afla o femeie — putea fi fosta soţie, Alison sau Lily Sexton. Nu reuşea să-şi dea seama. Mugetul disperat al vitelor osândite sau aflate în agonie era terifiant şi extrem de real, acoperind sunetul telefonului, aşa că de abia la al treilea sau al patrulea apel, degetele stângace ale lui Gabe localizară receptorul.

Ceasul cu alarmă de pe noptieră indica ora cinci — trecuseră două ore şi jumătate de când lăsase deoparte notiţele despre nanotehnologie.

— Doctore Singleton, Magnus Lattimore la telefon. Sper că nu te-am trezit.

La auzul vocii, Gabe încremeni. Nu se putea gândi decât că făcuse o mare greşeală lăsându-se convins de Lattimore şi de Stoddard să renunţe la iniţierea procedurii prevăzute în Amendamentul douăzeci şi cinci. Din ce alt motiv l-ar suna la cinci dimineaţa ?

— Drew are probleme ?

Îşi umezi gâtul cu apa din paharul pe jumătate plin, de pe noptieră.

— Nu, nu, se grăbi să răspundă şeful cancelariei. Totul e bine. Grozav chiar. Cred că trebuia să fi spus asta din prima. Îmi pare rău. Preşedintele e bine. De fapt, tocmai a ieşit din şedinţa de patruzeci şi cinci de minute cu antrenorul său.

— Minunat.

Gabe simţi cum i se risipea valul de adrenalină. Îşi aduse aminte că, la Academie, Drew, ca mulţi alţii, de altfel — majoritatea copii de la şcoli particulare, obişnuiţi cu studiul aprofundat — alegea adesea să se trezească la două sau trei dimineaţa pentru a lucra, oră la care nu prea avea de ce să fie distras. Gabe se trezi întrebându-se, undeva în mintea sa, ce naiba fusese cu visul ăla despre abatorul de vite.

— Crede-mă, doctore, te descurci de minune, spunea Lattimore.

— Dacă el e bine, restul trece pe planul al doilea, îi răspunse Gabe, ignorând înadins complimentul.

— Aşa e, prietene, ti bine, te sun în numele lui, cu o cerere.

— Spune.

— În dimineaţa asta are loc o întâlnire la Centrul Conven-ţiei din Baltimore, la care preşedintele trebuia să fie prezent. Câţiva aliaţi politici şi susţinători importanţi vin la această manifestare şi unul dintre ei a sunat, supărat că în locul lui POTUS vine secretarul Trezoreriei. Ştii, după criza de gastroenterită de noaptea trecută, ai zis că ar trebui să rămânem aproape de casă, aşa că...

— Ştiu ce am zis, Magnus. Continuă.

— Da... Păi, deşi încă avem un avantaj asupra lui Dunleavy, în câteva din sondajele importante au apărut schimbări semnificative. Preşedintele se simte excelent şi

crede că ar trebui să meargă să le vorbească acestor oameni în persoană. Poate fi un discurs foarte scurt.

— Şi tu ce crezi ?

— Cred că am făcut un târg şi că trebuie să ne ţinem de cuvânt.

— Dar vreţi să se ducă şi să-şi ţină discursul.

— Mai important decât atât, el vrea să meargă.

— Decizia asta poate să aştepte douăzeci de minute ?

— Nu mai mult. Echipajele noastre sunt în drum spre Baltimore, în caz că primim undă verde de la tine, dar sunt nişte probleme de logistică ce trebuie rezolvate.

Gabe îşi privi încheieturile, aşteptându-se parcă să vadă aţele unei marionete.

— În acest caz, spuse el, dă-mi timp să fac un duş rapid şi vin acolo. Am să hotărăsc după ce îl văd.

— Asta e tot ce cerem. Tu decizi, doctore. Alegerea îţi aparţine.

— Da, mulţumesc, e bine să-mi reaminteşti asta.

— O să te aştepte o maşină în faţa intrării principale.

— Magnus, spune-mi un lucru.

— Da ?

— Maşina aia unde e acum ?

Urmă o ezitare destul de lungă pentru ca Gabe să-şi dea seama că şeful cancelariei decidea dacă ar avea ceva de pierdut spunând adevărul.

— Maşina... Da... Ei bine, maşina aşteaptă în faţă la Watergate chiar acum.

— Mulţumesc. Sunt mai previzibil decât mă aşteptam, spuse Gabe.

Aşeză receptorul în furcă, întrebându-se dacă vreuna din vitele acelea cu soartă nefericită, duse la tăiere în visul lui, semăna cu el.

— Trei seturi de câte patruzeci, Gabe. Asta înseamnă o sută douăzeci de flotări. Crezi că preşedintele Coreei de Nord poate să facă o sută douăzeci de flotări ?

— Câţi ani are ?

— Nu ştiu, poate optzeci.

— Atunci cred că l-ai luat. Drew, crede-mă, aş fi cel mai fericit om de pe Pământ dacă problemele politice ale lumii s-ar rezolva cu un concurs de flotări între preşedinţi. O să mă uit puţin la ochii tăi. Alege-ţi un punct acolo pe perete şi priveşte-l fix.

— Se dilată pupilele, nu ?

— Exact. Bine. Arată bine. Acum, atinge-mi degetul cu arătătorul de la mâna dreaptă, apoi atinge-ţi nasul. Fă-o de cinci ori, repede. În regulă, acum cu arătătorul stâng... Bine...

Preşedintele, în picioare lângă pat, afişând un aer foarte tineresc şi într-o formă excelentă, trecu printr-o examinare fizică şi neurologică. Totul părea în regulă. Fără nici o excepţie. Gabe încercă încă o dată să pună un diagnostic crizei la care fusese martor cu treizeci şi şase de ore în urmă — fusese un episod frenetic, maniac, halucinant, hiperactiv, cu accelerare cardiovasculară, care apăruse fără nici un semn prevestitor şi dispăruse după câteva ore, fără să lase în urmă efecte, cel puţin, nu vizibile. RMN-ul ieşise bine, tomografia, normală — aşa indicau rezultatele de la Bethesda Naval. Sângele avea valori normale, deşi probele îi fuseseră luate cu opt săptămâni în urmă, când fusese spitalizat pentru o scurtă perioadă, la câteva ore după criză.

Cele mai recente probe de sânge, luate de Gabe *în timpul* unei crize, dispăruseră.

Părea de la sine înţeles ca şi Jim Ferendelli să îi fi luat sânge în timpul uneia dintre crizele la care fusese martor, dar nici preşedintele, nici Magnus nu îşi aduceau aminte să fi văzut că cineva i-a luat sânge vreodată, până la Gabe.

Găseşte rezultatele analizelor de sânge.

Gabe îşi luă o notiţă mentală, dându-i un număr de ordine în ceea ce părea a fi o infinitate de notiţe mentale.

— Deci, doctore ? Cum sunt ?

— Pari să fii bine.

— Mă simt bine.

— Dacă mergi în Baltimore, merg şi eu.

— Altfel nici nu se putea. Eşti şamanul... vraciul meu. Gabe, ştiu că vrei să mă tratezi ca la carte până afli ce e cu mine, dar am slujba asta, care cere mult de la mine şi...

— Ştiu, prietene. Ştiu. O să încerc să mă descurc cu tot cu slujba asta a ta, deşi, îţi garantez, e ca şi cum ai vrea să redecorezi baia, deşi ai un elefant în cadă.

— Frumoasă imagine. Îmi place. Deşi ar trebui să ne gândim mai degrabă la catâri decât la elefanţi.

— De acum încolo, ţinem catâri în cadă. Drew, pe mine mă aştepta un mesaj la birou. Specialistul pe care l-am chemat — psihologul — o să ajungă diseară. Vreau ca, începând de mâine, să te consulte şi să-ţi facă setul complet de teste neuropsihiatrice, inclusiv de inteligenţă.

— Cum ziceai că îl cheamă ?

— Blackthorn. Dr. Kyle Blackthorn. Este un pic... hmm... excentric, dar are o minte deosebit de pătrunzătoare.

— Ador oamenii excentrici şi pătrunzători. Adu-l.

— Aşa o să fac. Gabe îl scrută cu privirea pe preşedinte. Drew, mai ştii fiolele de sânge pe care ţi le-am luat noapte trecută ?

— Nu prea.

— Ei bine, ţi-am luat trei fiole.

— Pentru ce ?

— Pentru analizele pe care urma să ţi le fac.

— Nu am nimic împotrivă.

— Doar că au dispărut.

— Ce ?

— Au dispărut. Nu mai sunt. Au dispărut din frigiderul de la clinică în ziua următoare. Ce zici de asta ?

Preşedintele părea zăpăcit de-a binelea.

— N-am nici cea mai vagă idee ce s-ar fi putut întâmpla, dar îi pun pe Treat şi echipa lui să cerceteze. Se pare că o mulţime de oameni au acces la birou — doctorii, infirmierele, asistentele.

— Plus câţiva paramedici şi un amiral, adăugă Gabe.

— A, da, Amiralul Băţ în Fund. Ei, eu cred că dacă sustragerea fiolelor nu se află în Manualul Ofiţerului de Lucruri Recomandate Bune De Pus In Aplicare, nu Ellis le-a luat.

— Bine, spuse Gabe, care se convinsese din reacţia pacientului său că acesta nu ştia că fiolele dispăruseră, cu atât mai puţin cine le furase. Pentru moment, permite-mi să fiu numai ochi şi urechi. Nu cred că e nimic de câştigat dacă facem prea mare caz din asta — cel puţin, nu încă.

— Poate au fost aruncate din greşeală.

— Totul e posibil. Deci, la ce oră şi unde ne vedem azi ?

— Cred că la zece şi jumătate. Cineva o să vină să te ridice de la birou. Amiralul Wright şi cel care îţi ţine locul azi au pregătit echipa de medici. De acum încolo, când plecăm undeva, o să faci tu asta. Oricum ar fi, şi ei ştiu că, atât timp cât eşti prin preajmă, tu eşti şeful.

— Îmi place cum sună, Drew.

— Da, asta îmi place şi mie cum sună.

— *E* bine să fii rege.

Preşedintele recunoscu imediat replica din *Istoria lumii* a lui Mel Brooks[1].

— Ai zis-o. Chiar e bine să fii rege.

Cei doi prieteni îşi strânseră mâna şi Gabe se îndreptă spre lift, trecând prin hol. Aproape ajunsese când, prin staţie, se auzi un bârâit.

1 Comedie regizată de Mel Brooks, care urmărește evoluția omului din Antichitate până în istoria premodernă.

— Wrangler, Wrangler, mă auzi. Terminat.

Wrangler[1] era numele pe care îl alesese, cu ajutorul Serviciilor Secrete. Nu era folosit tot timpul — cel mai des îi spuneau Doctorul — dar lui Gabe îi plăcea mai mult aşa. Comută pe speakerul ataşat la mâneca hainei şi vorbi în el.

— Aici Wrangler. Terminat.

— Wrangler, aici agentul Lowell — poţi veni să vezi un pacient la clinică ? Terminat.

— Mă îndrept acum acolo dinspre apartamentul lui Maverick. Terminat.

Maverick, personajul neînfricat şi interpretat strălucit de Tom Cruise în *Top Gun*, era numele dat preşedintelui datorită implicării sale în război, ca pilot. În concordanţă cu protocolul Biroului de Comunicaţii al Casei Albe, toate numele date membrilor familiei începeau cu aceeaşi literă ca a preşedintelui, Carol era Moondance, Andrew-jr. alesese Muscles, iar Rick îl alesese pe Mindmeld din Star Trek. Scoţianul Magnus Lattimore alesese Piper[2], după instrumentul la care se spunea că ar cânta destul de bine, deşi rareori atunci când era treaz.

— Ajungem în zece minute. Ai auzit ? Terminat.

— Zece minute. Recepţionat. Care e problema ? Cine e pacientul ? Terminat.

— Problema este un corp străin intrat în ochi. Pacientul este Bear. El te-a solicitat în mod expres. Ştii cine e Bear ? Terminat.

— Ştiu. Spune-i că ajung acolo în zece minute. Terminat.

— Terminat şi închis.

Ciudat.

Bear[3], numit astfel, bănuia Gabe, datorită fizicului său impresionant sau poate datorită casei din Montana, era vicepreşedintele.

1 Scandalagiu.

2 Cimpoi.

3 Urs.

El te-a solicitat în mod expres.

Gabe păşi în liftul strâmt, derulând în minte discuţia de la masa de prânz din ajun pe care o avusese cu LeMar Stoddard şi avertismentul lui Stoddard faţă de Thomas Cooper al III-lea.

Acum ce mai e ? se întrebă în timp ce liftul pornea. *Ce s-a mai întâmplat ?*

Capitolul 20

La clinică făcea de serviciu un asistent militar. Gabe îi dădu liber pentru o oră şi apoi căută din nou în frigider fiolele cu sânge. În frigider nu se găsea nimic, în afară de un pachet cu mâncare şi un Dr. Pepper. Sigur le luase Alison. Avea motive... şi ocazii. Ştia că interpretează faptele doar ca să-şi susţină teoriile despre ea, dar simţea că ajunsese la limită — nu doar din cauza ei, ci din cauza tuturor celor pe care îi întâlnise de când se afla la Washington.

Continua să îl bântuie o întrebare esenţială legată de fiole : dacă Alison era într-adevăr responsabilă de dispariţia lor, de unde ştiuse că erau acolo ? Planul lui era să afle, de la Lattimore sau de la unul dintre medicii din personalul Casei Albe, cum să trimită probele de sânge pentru analizele chimice, hematologice, toxicologice, fără să-l dea de gol pe cel de la care proveneau.

De unde ştia Alison de fiole ?

Dacă fusese desemnată în acest birou ca să-i câştige încrederea şi să afle care era starea sănătăţii preşedintelui, de la cine primea ordine ? Se confrunta cu mult mai multe întrebări decât răspunsurile pe care le putea intui.

Gabe ?... Nu e ceea ce crezi.

Cuvintele ei îi răsunau în minte. Răceala cu care o tratase fusese oricum, numai subtilă nu, dar înţelesese ea oare de unde se trăgea ? Se atenţionă să nu se lase influenţat de comentariul ei. Din câte ştia, nimeni, nici preşedintele, nici Prima Doamnă, nici Alison nu fuseseră pe deplin sinceri cu el de când aterizase pe aeroportul Andrews. Acum era timpul să afle de ce îl avertizase LeMar Stoddard.

Tom Cooper e un Brutus şi, la cum stau lucrurile, abia aşteaptă sfârşitul alegerilor ca să iasă în faţă şi să se laude cu realizările lui Drew.

— Wrangler, mă auzi ? Terminat.

În ciuda lucrurilor pe care le accepta cu greu la noua sa slujbă, Gabe iubea la nebunie comunicaţiile radio ale Serviciilor Secrete, cu jargonul specific, poreclele şi cuvintele codate.

— Aici Wrangler. Sunt în birou. Terminat.

— Venim cu pacientul în două minute. Terminat şi închis.

După prima săptămână, Gabe nu schimbase nici măcar două vorbe cu omul aflat atât de aproape de preşedinte. Gabe ştia despre el doar ce auzise la radioul de la frizeria din Tyler sau la radioul maşinii personale, pe când se îndrepta spre serviciu.

Cooper, mai demult un tânăr senator în Montana, se afla la al doilea mandat când Drew îl alesese să-i fie alături la alegeri, din şase candidaţi.

Din câte îşi amintea Gabe, decizia fusese luată mai degrabă din raţiuni politice decât ideologice. Nord-Vestul se unea cu Sud-Estul, omul crescut în sărăcie se alătura bogatului privilegiat, compozitorul laconic de muzică country cu influenţe lincolnesciene se alătura eroului de război carismatic şi deştept, pragmaticul moderat, intelectualului vizionar.

Împreună, Drew şi Cooper îi învinseseră pe Bradford Dunleavy şi Charles Christman, cu un procent format din două cifre. Acum, din câte vedea Gabe, Drew îşi respectase promisiunea făcută în timpul campaniei, de a acorda biroului vicepreşedintelui mai multă putere şi de a-l pregăti astfel pe Cooper, din ce în ce mai mult, pentru a prelua conducerea ţării. Cei doi se întâlneau regulat şi Cooper era încurajat să se facă vizibil, să fie activ mai ales în domeniul conservării şi creşterii resurselor naturale, dezvoltării

durabile a infrastruc-turii şi în alte chestiuni ce priveau imigraţia şi rezidenţii ilegali.

De fapt, în anumite cercuri, Cooper era privit ca un individ mai diplomat şi mai eficient decât Drew, care uneori se dovedea prea impulsiv. Un sondaj recent sugera că vicepreşedintele, despre care toţi credeau că avea să fie următorul preşedinte, ar avea acelaşi succes la alegeri ca Drew, chiar în această campanie.

Tom Cooper e un Brutus...

— Doctor Singleton, pacientul este aici, anunţă Heather prin interfon, întrerupând gândurile lui Gabe.

— Invită-l înăuntru, spuse Gabe, curios de ce un om care avea propria echipă de specialişti ar cere în mod expres să fie tratat de el.

După o bătaie uşoară în uşă, vicepreşedintele Statelor Unite întră în birou. Avea peste un metru optezeci şi undeva între zece şi douăsprezece kilograme în plus faţă de cât ar fi trebuit, dar părea în formă. Purta un bandaj negru peste ochiul drept şi adusese cu el o mapă subţire din piele, pe care o aşează pe colţul biroului, înainte să dea mâna cu Gabe.

— Doctore, mulţumesc că m-aţi primit atât de repede.

Tonul lui era grav, cuvintele măsurate. Foarte ceremonios, se gândi Gabe.

— La ţanc, răspunse el, cam într-o oră trebuie să plec spre...

— Baltimore. Ştiu.

Normal. Aici, la Washinton, toată lumea ştie totul... cu excepţia acelora dintre noi care nu ştiu nimic. Gabe îşi aminti de ceva ce spusese LeMar în timpul prânzului. *În oraşul ăsta, dacă nu cunoşti pe nimeni, eşti un nimeni. Pe de altă parte, dacă îl cunoşti pe El, eşti cu siguranţă cineva important.*

— Aşa e, confirmă Gabe, cu mai multă plictiseală în voce decât intenţionase. Baltimore.

— Preşedintele Stoddard mă rugase iniţial să-i ţin locul, dar şi eu am programat un discurs la care trebuie să fiu prezent.

Cooper se aşeză pe scaunul din faţa lui Gabe. Pe chipul lui se citea o blândeţe care inspira încredere — mai ales datorită bandajului atât de bărbătesc pe care îl purta la ochi. Şi totuşi, poate din cauza avertismentului lui LeMar, poate din cauză că nu i se explicase motivul pentru care Bear alesese să apeleze la el în locul echipei de medici care îi fusese repartizată, Gabe simţea că situaţia devenea din ce în ce mai tensionată.

— Ei bine, spuse Cooper, nu prea am avut ocazia să discutăm de când aţi ajuns aici. Totul e bine ?

— Încă încerc să-mi găsesc locul, de vreme ce sunt obişnuit să mă plimb prin natură, dar, în afară de asta, nu s-a întâmplat nimic deosebit.

Un răspuns foarte diplomat. Lattimore ar fi mândru.

— Mă bucur să aud asta... Sunteti din Wyoming, nu ?

— Din Tyler.

— Asta e în sud-est ?

— Exact. La optzeci de mile nord-vest de Cheyenne.

— Aţi fost vreodată în nord, în Montana ?

— Din când în când. Peştii de acolo păreau mereu mai mari şi mai uşor de prins decât cei de pe la noi. Gabe nu avusese niciodată prea multă răbdare să interpreteze intenţiile care se ascundeau sub genul ăsta de pălăvrăgeală şi era sigur că tocmai avea în faţă o astfel de situaţie. Deci, se hotărî el să forţeze nota, ce e în neregulă cu ochiul ?

— De când m-am trezit azi, am simţit că mi-a intrat ceva în el... o geană sau ceva asemnător.

— Păi, ce-aţi zice să mergem în cabinet să mă uit la el ?

— De fapt, spuse Cooper, dând la o parte bandajul, care nu ascundea roşeaţa ce apare în mod normal la contactul ochiului cu o geană sau alt corp străin, cred că orice ar fi fost, a ieşit din ochi. Pentru că am lăcrimat destul de mult.

— Aha.

Gabe simţi că înţelege îngrijorarea lui LeMar Stoddard. Thomas Cooper al III-lea nu era doar prefăcut, era prefăcut într-un mod lipsit de orice subtilitate. Gabe nu se prea aşteptase la asta.

— Adevărul e că, reluă Cooper, probabil că geana a ieşit destul de repede, dar am mai avut probleme cu eroziunea corneei şi voiam să fiu sigur că nu am păţit nimic grav.

— Nici o problemă.

— Şi, continuă vicepreşedintele, ca şi când Gabe nu ar fi spus nimic, am decis să vă caut pentru că vreau să discutăm şi altă problemă. Două vorbe, nimic mai mult.

Şi iată cum se ridică şi cortina.

— Trebuie să îmi pregătesc câteva lucruri pentru drum...

— Nu vă reţin mult, doctore.

Şi iată cum, dintr-odată, orice urmă de blândeţe pe care o afişase mai înainte dispăru. Alarma interioară a lui Gabe începu să funcţioneze. Deşi crescuse la ţară şi avea un fel relaxat şi afabil de a fi, Tom Cooper era un politician versat, care ajunsese în cea de-a doua poziţie din stat, la scurt timp după ce împlinise patruzeci si şase de ani. Probabil că nu vorbea niciodată — fie că spunea adevărul sau nu — fără să ştie exact ce spune. Nu avea nici un rost să-i examineze ochiul, deşi poate că, la un moment dat, îi intrase ceva în el.

— Continuaţi, spuse Gabe.

— Preşedintele Stoddard nu a ajuns aseară la dineul oficial.

— Am ţinut o conferinţă de presă pe tema asta.

— Ştiu. Migrenă şi gastroenterită, complicată de astm.

Gabe nu-şi dădu seama dacă spusese asta cu o urmă de ironie.

— Domnule vicepreşedinte, am avut permisiunea scrisă a preşedintelui să vorbesc public despre aceste aspecte ale

sănătăţii sale. Nu aş împărtăşi niciodată — nimănui — aceste informaţii fără această permisiune.

— Înţeleg şi te susţin total în această privinţă. Însă spune-mi ceva: ştiai că de cel puţin două ori în trecut doctorul Ferendelli şi preşedintele s-au retras din atenţia publicului pentru o perioadă lungă de timp ?

— Asta nu e o întrebare la care pot răspunde şi nici n-am de gând s-o fac.

— Pentru un oraş cu aproape şase sute de mii de locuitori, Washingtonul este ca un sat mai mare. Zvonurile apar, circulă o vreme şi apoi dispar. Dar nu mor niciodată. Unele sunt pure invenţii, altele au un sâmbure de adevăr şi unele chiar mai mult. Aceia dintre noi care suntem pe aici de ceva vreme am învăţat că atunci când un zvon apare şi reapare, înseamnă că e ceva de capul lui.

— Domnule vicepreşedinte...

— Te rog, spune-mi Tom. Ca să economisim timp.

— Tom, eu chiar trebuie să plec.

— Doctore Singleton, cel mai în vogă zvon din oraş în acest moment — cel care refuză să dispară — este că preşedintele mai are şi alte probleme în afară de migrene, gastroenterită şi astm. Nimeni însă nu vobeşte despre asta — cel puţin nu încă. Magnus Lattimore şi ceilalţi oameni-cheie din jurul preşedintelui au făcut o treabă excelentă, înăbuşind zvonul, dar el continuă să iasă la lumină — şi din mai multe direcţii — ceea ce mă face să mă gândesc, bazându-mă pe experienţa acumulată de-a lungul anilor, că nu e ceva ce trebuie ignorat. Sunt şi unii care cred că preşedintele Stoddard suferă de vreo boală mintală. Până acum, zvonurile nu s-au făcut prea tare auzite. Dar, te asigur, doctore, că vor începe să se audă din ce în ce mai tare.

Gabe încercă să pară amuzat şi uimit în acelaşi timp, dar nu era sigur că îi reuşise.

— Ca medic al preşedintelui nu voi discuta starea lui de sănătate în nici un fel, şi nici dacă are sau nu probleme mintale sau de altă natură. Sunt sigur că te aştepţi la acelaşi profesionalism şi de la doctorul tău. Dacă esti atât de îngrijorat de zvonurile pe care le-ai auzit, poate că ar trebui să vorbeşti cu Magnus sau chiar cu preşedintele.

— Dacă voi afla că zvonul este adevărat, am să vorbesc. Între timp, doctore Singleton, trebuie să ştii că l-am sprijinit pe Drew fără ezitare încă din ziua în care i-am devenit partener. După ce am câştigat, putea să mă îngroape politic, la fel cum fac cei mai mulţi preşedinţi cu vicepreşedinţii lor, dar el s-a hotărât să mă implice şi să devin o parte importantă a administraţiei sale. Suntem prieteni şi aş face orice ca amintirea pe care o lasă să fie cea a unuia dintre cei mai eficienţi şi semnificativi conducători pe care i-a avut această ţară. Îi împărtăşesc politica şi viziunea asupra Americii şi dacă voi avea şansa, intenţionez să le continui.

— Bine atunci, spuse Gabe, care se simţea stingherit de maniera emoţionantă prin care Cooper îşi proclamase loialitatea faţă de preşedinte. Ce pot să fac pentru tine ?

Vicepreşedintele deschide mapa de piele şi întinse un document peste birou. Gabe ştiu ce era, înainte să se uite.

— Sunt multe în joc, doctore, şi tu ai un rol semnificativ în drama care se poate declanşa oricând.

În timp ce criza frenetică şi înspăimântătoare a preşedin-telui se apropia de final, Lattimore spusese că, în interiorul Fotbalului, alături de alte aparate electronice şi coduri necesare pentru declanşarea Armageddonului, se afla şi un acord semnat între Drew şi Thomas Cooper al III-lea, care descria situaţiile în care se făcea transferul de putere de la preşedinte la vicepreşedinte, în concordanţă cu prevederile Amendamentului douăzeci şi cinci. Atunci Gabe îşi propusese să îl întrebe pe şeful cancelariei de unde putea face rost de o copie a documentului. Dar cu orele şi

zilele pline de evenimente haotice care urmaseră, pur şi simplu uitase.

Acum acordul se afla în faţa lui, pe birou, structurat după modelul celor patru scurte secţiuni care alcătuiau incredibil de complexul Amendament douăzeci şi cinci — act pe care mulţi îl considerau cel mai la îndemână document în domeniul succesiunii politice scris vreodată. Gabe citise Amendamentul de cel puţin şase ori, pe când avea grijă de preşedinte, în apartamentul lui. Acum îşi aruncă privirea pe primele două paragrafe ale secţiunii patru:

Oricând vicepreşedintele şi majoritateta ofiţerilor importanţi ai departamentelor executive sau ai altor corpuri, precum Congresul, în conformitate cu legea, îi transmit preşedintelui pro tempore al Senatului şi purtătorului de cuvânt al Camerei Reprezentanţilor declaraţia lor scrisă că preşedintele nu este capabil să îşi îndeplinească obligaţiile impuse de funcţia sa, vicepreşedintele îşi va asuma imediat obligaţiile şi va beneficia de drepturile funcţiei ca preşedinte ales.

După ce aruncă o privire la ceas, mai mult de ochii lui Cooper decât pentru el, Gabe frunzări paginile. Aşezate în ordine şi descrise în cel mai mic detaliu, erau situaţiile în care vicepreşedintele, şeful Administraţiei Militare de la Casa Albă, şeful cancelariei prezidenţiale de la Casa Albă, consilierul pe probleme legale şi medicul preşedintelui puteau acţiona împreună, luând decizia de a începe procesul de înlocuire a preşedintelui împotriva dorinţei acestuia.

A şasea pe listă era „afecţiunea psihică”. Gabe avu grijă să citească întreg documentul la fel de încet şi egal, pentru ca lui Cooper să nu i se pară că insistă mai mult asupra unei anumite secţiuni. Deşi nu erau prevăzute diagnosticele

care se pretau la această situaţie, acordul preciza că preşedintele va fi, dacă este posibil, evaluat de propriul său medic şi de un medic calificat în psihologie sau psihiatrie. Ei aveau să decidă dacă starea POTUS-ului îi afecta abilitatea de a-şi îndeplini funcţia fără probleme.

Gabe dădu documentul deoparte şi tocmai era pe punctul de a-l întreba pe Cooper ce vrea de la el, când acesta îl scuti de efort.

— Nu pot să-ţi ofer nişte fapte concrete încă, doctore Singleton, dar, după cum am mai spus, există zvonuri cum că preşedintele ar fi bolnav mintal, zvonuri care persistă. Şi dacă eu le-am auzit, poţi fi sigur că şi contracandidaţii noştri le-au auzit. Deja ultimele sondaje relevă o schimbare semnifi-cativă. Nimeni nu dă vină pe zvonuri pentru scăderea noastră în sondaje — de fapt, lucrul acesta e de aşteptat în timpul campaniei. Dar nu cred că eu şi Drew suntem îndeajuns de puternici la acest moment încât să rezistăm tuturor provo-cărilor.

Gabe se uită din nou la ceas.

— Domnule vi... Tom, nu vreau să par nepoliticos, dar cred că ar trebui să treci la subiect.

Cooper oftă.

— Ideea e că, spuse el, sondajele nostre sugerează că, la cum stau lucrurile în acest moment, dacă Drew s-ar retrage acum din motive de sănătate şi eu aş deveni candidatul la preşedinţie, cu un partener bine ales, aş mai avea şanse să rămân favorit, la o distanţă mică, ce-i drept, dar aş fi totuşi în avantaj faţă de Dunleavy şi Christman. Dar, cu cât ne apropiem mai mult de alegerile din noiembrie şi cu cât confuzia creşte în tabăra noastră, publicul american are tot mai puţin timp să se obişnuiască cu mine şi să aprecieze asemănările dintre ideologia politică a lui Drew şi a mea. Cu alte cuvinte, cu cât întârziem mai mult această schimbare a candidatului

împotriva lui Brad Dunleavy, cu atât scad şansele noastre de a câştiga.

— Şi ce înseamnă asta ?

— Înseamnă, doctore, că dacă e ceva în neregulă cu preşedintele Stoddard, cu cât mai repede înţelege situaţia şi face alegerea corectă — cu cât mai repede înţelegi şi tu situaţia şi acţionezi corect — cu atât e mai bine pentru partid... şi pentru ţară.

Capitolul 21

— Wrangler, Wrangler, mă auzi ? Terminat.

Vocea gravă a lui Treat Griswold răsună în aparatul din urechea lui Gabe. Acesta apăsă pe microfonul prins la mânecă, îl ridică spre buze şi vorbi pe tonul afectat cu care se obişnuise deja. În prima zi de acomodare la Casa Albă, Griswold îi dăduse o staţie şi instrucţiuni detaliate de folosire. Regula numărul unu, spusese Griswold, era să nu laşi transmiţătorul deschis sau să-l laşi la locul unui accident. Umilinţele care rezultau din cauza unui „Microfon Deschis” făceau parte din folclorul Serviciilor Secrete. Regula numărul doi era să nu uiţi niciodată pe cine proteja sistemul.

— Aici Wrangler. Terminat.

— Atenţie, toată lumea, Maverick a părăsit apartamentul şi se află în drum către ieşirea dinspre aripa vestică. Wrangler, ai trusa medicală cu tine ? Terminat.

— Da, este aici.

— Trusa cu tot cu echipament de resuscitare şi alte accesorii sunt în duba cu care e transportată echipa medicală. Terminat.

— Wrangler, recepţionat. Trusa de prim ajutor şi traumatisme va fi la bord.

— Recepţionat. Maverick a cerut ca Wrangler să călătorească cu el în cabină. Rămâi unde eşti şi te luăm noi. Terminat.

— Nici o problemă, spuse Gabe. Moondance vine cu noi ? Terminat.

Gabe încă se simţea tulburat de schimbul ciudat de replici pe care-l avusese cu Prima Doamnă când aceasta îi mărturisise că ar fi la fel de fericită dacă soţul ei ar

abandona cursa. Gabe s-ar fi simţit mai în largul lui dacă nu ar fi venit cu ei. În mod normal, de-abia ar fi aşteptat să meargă la drum însoţindu-l pe şeful statului, dar întâlnirea cu Tom Cooper îi scăzuse serios nivelul de entuziasm. Se simţea din ce în ce mai mult ca un om aşezat pe un butoi de pulbere în timp ce trecătorii aruncau chibrituri aprinse înspre el.

— Negativ, răspunse un agent, altul decât Griswold. Moondance rămâne aici. La fel şi Liberty. Terminat.

— Recepţionat. Vă aştept. Terminat.

Gabe verifică încă o dată că îşi închisese staţia, apoi privi pe geam spre coloana de maşini care se formase. Din poziţia avantajoasă pe care o avea, vedea cele două limuzine negre parcate în faţa scărilor care duceau spre porticul nordic al Casei Albe. Mai departe, pe Pennsylvania Street, distingea două furgonete. Comunicaţiile... forţele de contraasalt... presa... personalul Casei Albe... unitatea medicală... fotografii... ataşaţii militari... Serviciile Secrete. Îşi aminti câteva dintre grupurile pe care i le înşiruise Lattimore, care mergeau cu dubele, dar nu pe toate.

— Atenţie, toată lumea, Maverick se îndreaptă spre ieşirea din aripa de vest. Maverick în mişcare. Terminat.

Sunetul sacadat al unor paşi se auzi pe coridor, înainte ca cei doi agenţi din Serviciile Secrete să-şi facă apariţia, unul dintre ei ţinând în mână, cu un aer expert, o mitralieră. Câteva clipe mai târziu, Drew apăru şi el în câmpul vizual, în mijlocul altor patru agenţi, fiecare dintre ei părând să-şi ia misiunea foarte în serios. Din momentul în care apărură aceştia, atenţia lui Gabe se îndreptă asupra pacientului său — nu fără motiv.

Deşi zâmbea şi făcea cu mâna angajaţilor Casei Albe care se rezemau de perete, Drew Stoddard părea obosit şi palid. Gabe se îndreptă spre el, dar, ca la un semn, apăru din senin o asistentă de la machiaj, care, cu talentul unui maestru prestidigitator, reuşi un retuş de excepţie.

Şi, ca prin farmec, Drew părea să fi devenit un om foarte sănătos, roşu în obraji. Pe măsură ce se apropia de Gabe, agenţii Serviciilor Secrete se dădeau în lături, pentru a le face loc să treacă.

— Hei, cowboy, spuse Drew vesel, eşti gata să te alături misiunii Donner[1] într-o scurtă călătorie ?

— Nici măcar nu glumi cu asta. Eşti bine ?

— M-ai examinat azi-dimineaţă. Tu să-mi spui.

— Păi, chiar mi s-a părut că arătai destul de palid în jurul bărbiei şi gâtului, dar machieuza ta a rezolvat problema imediat.

— Uimitor, nu ? Când se duce acasă şi se demachiază, vezi că e de fapt un fotbalist samoan de două sute de kile.

— Văzând-o cum lucrează, nici nu m-ar mira. Cum stai cu respiraţia ? Mi se pare că răsufli mai repede decât de obicei.

— Am tuşit uşor vreo oră, dar acum gata. Poate răcesc.

— Nu cât eşti sub ochii mei.

— Nici măcar tu nu poţi face nimic împotriva unui virus. Ţi-a povestit amiralul Wright despre echipa de medici ?

— Nu mi-a zis nimic. De ce ?

— Cred că a acţionat cum l-a tăiat pe el capul şi a întocmit el echipa. De acum, dacă vrei să-i selectezi tu pe cei care vin cu noi când călătorim aici sau în afară, fă-o. O să am eu grijă ca Bătrânul Băţ în Fund să nu-ţi stea în cale.

— Domnule preşedinte, strigă Treat Griswold, cred că ar trebui să plecăm.

— Gabe, pe drumul spre Baltimore trebuie să mă uit pe discursul care mi-a fost pregătit. Am crezut că o să fie timp să mai trăncănim pe drum, dar se pare că n-avem noroc. Poţi să mergi cu noi sau cu cealaltă limuzină, dacă vrei.

---

1 În original *Donner party*, grup de coloniști americani, care, în iarna anului 1847, au fost prinși într-o furtună de zăpadă și au fost nevoiți să recurgă la *canibalism* pentru a supraviețui.

— Atenţie, toată lumea, îl auzi Gabe pe Griswold lângă el şi totodată în cască, Maverick se îndreaptă spre limuzină. Plecarea imediată. Terminat... În regulă, doctore, domnule preşedinte, sunteţi gata ?

Când Gabe păşi afară, în soarele puternic, nu-şi putu stăpâni uimirea la vederea grupului de fotografi şi reporteri aliniaţi pe drumul scurt până la convoi şi printre maşini, care, cu excepţia celor două limuzine, erau parcate pe recent renovata Pennsylvania Street, închisă traficului, cu excepţia unor astfel de ocazii. Aşteptau mai mult de o duzină de dube — de nouă sau douăsprezece locuri, presupuse Gabe — alături de opt poliţişti pe motociclete Harley, cu girofarele pornite. În baseball, strălucirea, mulţimile de oameni, avioanele particulare, clădirile luxoase destinate sportivilor din ligile importante, toate erau denumite Show-ul. În acel moment, cuvântul descria perfect impresia lui Gabe.

Show.

Cele două limuzine Cadillac negre, identice, erau parcate pe aleea care ducea până la treptele de la Casa albă.

— Azi prima e Stagecoach, spuse Griswold, grăbindu-i pe cei trei — pe Gabe, pe preşedinte şi pe un tânăr scriitor deşirat şi cu ochelari, pe care Stoddard îl prezentase drept Martin — spre prima limuzină.

După ce coborâră scările, Gabe îl văzu pe deasupra capotei pe Tim Gerrity, un asistent din Forţele Aeriene pe care apucase să îl cunoască destul de bine în puţinul timp pe care îl petrecuse la Casa Albă, si care părea să ştie mai multe despre medicină decât mulţi doctori, dar era prea modest ca să se laude cu asta. Gerrity stătea în faţa dubei în care Gabe bănuia că se află echipamentul şi personalul medical. Astăzi, echipa de medici fusese selectată de amiralul Ellis Wright, dar, pe viitor, preşedintele decretase că Gabe putea să-şi aleagă propria echipă, dacă dorea.

Ideea îl făcu să se gândească automat la Alison Cromartie. Poate, pe parcurs, dacă rămânea prin preajmă, şi dacă lucrurile se îndreptau, vor merge în aceste călătorii împreună. În acel moment, parcă la comandă, Alison apăru lângă Gerrity, vorbindu-i prieteneşte şi făcând un semn spre maşină. Reuşea să se facă remarcată chiar şi de la distanţă, purtând un costum simplu, clasic, bleumarin, cu pantaloni.

Din clipa în care îi arătase ecusonul Serviciilor Secrete după ce, la prima vedere, îi salvase viaţa, Gabe trăia o senzaţie de uimire si nelinişte în prezenţa ei. Acum, chiar şi la distanţă de ea, se simţea stingher. În ciuda felului nepoliticos în care i se adresase în seara aceea la cabinet, se părea că Ellis Wright o aprecia suficient de mult încât să o includă în Show.

Ciudat.

— Doctore, vino. Intră aici, ordonă Griswold, stând în picioare, lângă uşa deschisă a limuzinei.

Ultimul sunet pe care Gabe l-a auzit înainte să se aşeze pe scaunul de vizavi de Martin a fost tusea uşoară a preşedintelui.

Ultimul lucru pe care l-a zărit, întorcându-se spre Casa Albă, a fost figura vicepreşedintelui Thomas Cooper al III-lea, flancat de doi agenţi ai Serviciilor Secrete, în stânga şi în dreapta, privind cu atenţie spre ei, de pe scările porticului.

Capitolul 22

— Semnalul de plecare. Către toate posturile: Maverick părăseşte perimetrul. Terminat.

Treat Griswold îşi trase în jos mâneca în care se afla transmiţătorul şi se întoarse spre Gabe, care stătea lângă el.

— Eşti bine, doctore ?

— În afară de faptul că mi-e frică să-mi întind picioarele ca să nu-mi explodeze vreunul dintre ele, sunt bine.

Arătă spre mitraliera care stătea pe podea.

— Le-am zis că ar trebui sa facem nişte suporturi în limuzine pentru chestiile astea, spuse Griswold.

— Sau să faceţi tocul pentru pistolul de umăr mai mare.

Martin Shapiro, tânărul care scria discursuri, ridică privirea de pe pasajul la care el şi preşedintele lucrau.

— Caut mereu replici noi şi de efect, doctore, spuse el. E în regulă dacă mi-o însuşesc pe asta ? Dacă nu pentru discursul ăsta, poate pentru altceva, pe viitor.

— Vreau să-l citesc când e gata, spuse Gabe.

— Aici, interveni Drew, arătând un rând în discurs. De ce să-l lăsăm să aştepte ? Aici unde vorbesc despre prietenul nostru coreean, preşedintele Jong, şi obsesia lui nenorocită pentru armele nucleare. Să zicem de pildă că felul în care el susţine mereu că turnurile compacte care au apărut în fotografiile noastre sunt folosite pentru epurarea apei şi nu pentru producţia de arme nucleare e ca şi când am spune noi că tocurile pentru pistoale de umăr, lungi de un metru, pe care tocmai le-am livrat Serviciilor Secrete...

— N-au nimic de-a face cu mitralierele. Shapiro zâmbi în timp ce-şi termina fraza. Lăsaţi-mă un minut-două să mă

gândesc ce cuvinte merg și unde s-o încadrăm şi cred că o putem folosi.

— Ei, vezi, cowboy, spuse Drew. Uite-aşa devii nemuritor.

— Chiar aşa, spuse Gabe, de-a dreptul impresionat.

În ciuda prieteniei de lungă durată cu preşedintele şi a secretului pe care îl ştia despre dezechilibrul mental şi crizele iraţionale, tot drumul dintre Casa Albă şi Baltimore Convention Center, Gabe nu putu să-şi înăbuşe admiraţia pe care i-o trezea acest om.

Maverick.

Gabe ştia că pseudonimul fusese ales pentru că Drew fusese un pilot de elită. Dar acum începu să se gândească la sensul de bază al cuvântului — sensul pe care îl cunoştea oricine din Wyoming[1] : animal de fermă, de obicei un viţel sau un tăuraş, care părăsise turma şi care devenea proprietatea celui care reuşea să-l prindă şi să-l domesticească. Ulterior, sensul se extinsese, referindu-se acum şi la oameni — mai ales la disidenţi, la cei care refuzau să se supună regulilor unui grup.

Era un privilegiu extraordinar să vadă şi să audă cum Drew şi consilierul său concepeau un discurs care avea să fie ţinut în faţa a numai două sute de susţinători importanţi, dar care urma să fie transmis şi urmărit pretutindeni în lume. Principalul punct pe ordinea de zi erau relaţiile externe, dar pe parcursul prezentării de jumătate de oră, Drew urma să atingă şi subiectul realizărilor din primul său mandat, progresele înregistrate de programul său, „O viziune pentru America”, şi eşecurile administraţiei Dunleavy. Totodată urma să comenteze evoluţia foarte bună a echipelor locale, Baltimore Orioles şi Washington National, care conduceau în diviziile lor de baseball şi se îndreptau cel mai probabil spre Mondiale.

1 Termenul de *maverick* are în engleza americană, printre altele, și sensul de „vită rătăcită”.

Deja când convoiul ieşise de pe autostrada 395 şi se îndrepta spre Baltimore, Gabe se simţea mai hotărât ca niciodată să afle cauza crizelor ciudate pe care le avea Drew şi să îl ajute să rămână în funcţie cât mai mult posibil. Totuşi, decizia lui Gabe depindea foarte mult de rezultatele şi concluziile lui Kyle Blackthorn; dar, la cum stăteau lucrurile, nu avea de gând să invoce Amendamentul douăzeci şi cinci şi să-l ridice pe Tom Cooper la rangul de candidat la preşedinţie.

Nu era din cauză că vicepreşedintele i-ar fi lăsat o impresie atât de proastă, deşi părea cam naiv din partea unui om cu o asemenea funcţie să se aştepte ca medicul preşedintelui să-i împărtăşească informaţii despre starea pacientului său. Era mai degrabă faptul că acest Cooper părea prea... nerăbdător. Asta era cuvântul cel mai potrivit pe care Gabe îl găsise pentru a-l descrie. Nerăbdător.

Tuşea uscată a lui Drew Stoddard se linişti pentru un timp, însă începu din nou când intrară la periferia Baltimore-ului. Nu era violentă şi nu ar fi trebuit să reprezinte un semnal de alarmă dacă s-ar fi întâmplat oricui altcuiva decât preşedintelui Statelor Unite. Din cauza machiajului, lui Gabe îi era imposibil să ghicească ce culoare avea în realitate tenul lui Stoddard, dar ritmul respirator nu era mai ridicat de optsprezece pe minut, iar pielea de sub unghii era de un roz obişnuit — semn că primea destul oxigen în sânge. Gabe se simţea confortabil vorbind în faţa lui Griswold despre astmul preşedintelui, dar nu şi în faţa autorului de discursuri.

— Te simţi bine ? întrebă Gabe, după ce acesta tuşi puternic de câteva ori.

— Poate sunt un pic răguşit, dar nu-i mare lucru, răspunse Stoddard.

— Suferiţi de astm ? întrebă Martin, spulberând astfel orice urmă de îngrijorare pe care Gabe o simţea cu privire la deschiderea subiectului.

— De câţiva ani, o formă uşoară, răspunse Drew punctual.

— Şi eu. A fost mai rău când eram mic. Dar a început să treacă pe măsură ce am înaintat în vârstă. Acum cred că a dispărut de tot.

— Se întâmplă adesea ca astmul să dispară după ce se depăşeşte vârsta copilăriei, explică Gabe, fără să-şi ia ochii de la pacientul său. Te simţi în stare să duci discursul la capăt ?

— Desigur, sunt bine. Mi-ai luat un inhalator, nu ?

— Chiar mai multe — şi bronhodilatatoare şi cortizon. Sunt în trusa din dubă.

— Griz, întrebă Stoddard, ai unul din inhalatoare la tine ?

— Uite aici, mereu am unul.

Agentul de la Serviciile Secrete bătu uşor peste buzunarul interior de la pieptul sacoului.

— În regulă, atunci. Dacă simt că am nevoie de chestia aia, o s-o iau de la tine până deschide Gabe cutia de medicamente din dubă şi îmi dă ce are el pe-acolo. E bine aşa, doctore ?

— Ăă... mda... cred că da, spuse Gabe, gândindu-se la conversaţiile cu tatăl şefului statului şi cu vicepreşedintele, întrebându-se dacă ar trebui să găsească un mod de a-l avertiza pe Drew să fie mai puţin generos cu informaţiile referitoare la starea sănătăţii sale. Aş vrea să te ascult în piept înainte să facem ceva, dar pare-mi-se că nu prea avem unde să găsim un loc potrivit pentru asta.

— Există o zonă separată, rezervată pregătirilor, în spate, spuse Griswold. Un loc unde preşedintele se poate aşeza pentru a-i fi refăcut machiajul şi unde se poate pregăti pentru discurs.

— Bun, spuse Gabe. Probabil că o să fie de ajuns. Domnule preşedinte, ia o sticlă de apă din frigider şi bea măcar jumătate. E important să te hidratezi.

— Am priceput.

— Doctore, vă duc pe tine şi pe preşedinte în zona separată, imediat ce ajungem. Între timp, domnule preşedinte, dacă aveţi nevoie de inhalatorul Alupent, nu trebuie decât să-mi spuneţi.

— Recepţionat. Domnule Shapiro, cred că am făcut tot ce se putea. Ai făcut treabă bună, ca de obicei. Stanford, nu ? Ce specializare ?

— Scriere creativă.

Înainte ca cineva să poată răspunde, limuzina se opri în faţa intrării laterale de la Baltimore Convention Center.

— Atenţiune, toată lumea, vorbi Griswold în microfonul din mânecă, Maverick se deplasează spre intrarea BCC. Terminat... Bine, domnule doctor, mergem spre uşa aceea, apoi la etajul al treilea. Pe scări sau cu liftul ?

— Pe scări e bine.

— Hai mai bine cu liftul, spuse Gabe, înainte să-şi dea seama ce însemna exact să-l contrazici pe cel mai important om de pe planetă.

Urmă un moment de tăcere totală.

— Ne îndreptăm direct spre lift, anunţă apoi Griswold prin staţie, ridicând mitraliera de pe podea, cu mâna rămasă liberă. Terminat.

Portierele limuzinei se deschiseră simultan şi cei patru ieşiră, fiind imediat înconjuraţi de un grup de agenţi ai Serviciilor Secrete. Griswold, în permanenţă vigilent, rămase lângă preşedinte. Soarele i se oglindea pe chelia din creştetul capului şi printre cutele gâtului său puternic se vedeau broboane de transpiraţie. Gabe şi-l imagină pentru scurt timp în ipostaza mutantului Thing din benzile desenate, spărgând un zid masiv de ciment şi piatră, pentru a-l salva pe preşedinte.

Când ajunseră înăuntru, Gabe îşi deschise din nou transmiţătorul, bucuros că se poate juca din nou cu staţia.

— Aici Wrangler către echipa de medici, Wrangler către echipa de medici. Terminat.

— Te auzim, Wrangler, răspunse vocea mătăsoasă a lui Alison. Descărcăm acum. Ne întâlnim la etaj. Terminat.

— Asiguraţi-vă că luaţi trusa, perfuziile şi un tub de oxigen. Terminat.

— Recepţionat. Trusă, perfuzie şi oxigen. Totul e în regulă ? Terminat.

— Mai bine să le avem şi să nu fie nevoie decât să nu le avem la îndemână când ne trebuie, spuse Gabe, având iarăşi sentimentul de siguranţă şi confort pe care i-l dădea statutul redobândit de practician. Ne vedem la trei. Terminat.

— La trei.

— Inspiră... Expiră...

Înghesuit în spatele unor draperii albastru-închis, de trei metri pe trei, Gabe îşi consulta pacientul cât de minuţios putea în cele douăsprezece minute care îi fuseseră alocate. Nu era alarmat de ce vedea şi auzea, dar nici relaxat. Preşedintele respira greu — simptom *sine qua non* al astmului. Sunetul, care nu se putea auzi decât cu ajutorul stetoscopului, era cauzat de îngustarea bronhiilor, ca rezultat al unei combinaţii între spasmele musculare ale bronhiilor şi astuparea lor cu mucoasă.

— Deci, cum se aude ? întrebă Stoddard.

— Întrebarea mai importantă este: cum te simţi ?

— Nu mă simt rău, serios. Ceva de genul ăsta se întâmplă în fiecare zi. Cred că e de la praf. Praf e şi în limuzină, şi în apartament, şi la Camp David, şi în biroul meu.

— Cum de te-au lăsat să pilotezi cu chestia asta ?

— Pe-atunci nu aveam aşa ceva, dar, din câte ştiu, bolile care se pot trata eficient, inclusiv astmul, nu împiedică un

pilot să îşi ia licenţa — pentru rute comerciale. Însă nu sunt sigur dacă în armată e la fel.

— Ai nevoie de inhalator ?

— De fapt, chestia aia mă face să devin un pic agitat. Aş prefera să evit pe cât posibil. Afară stau şi aşteaptă câteva milioane de dolari din posibilele donaţii. Numai gândul ăsta mă va face şi aşa suficient de agitat.

Gabe evaluă rezultatele consultului şi situaţia în sine, după care spuse:

— În cazul ăsta, prietene, dă-i gata !

Capitolul 23

— E timpul, prieteni. E timpul să fim împreună, să împărtăşim o nouă viziune pentru ţara aceasta şi pentru poporul ei. E timpul ca tinerii săraci si vitregiţi de soartă să nu mai apeleze la droguri pentru a trece peste disperarea pe care o resimt. E timpul să apeleze la profesori şi consultanţi sau, de ce nu, chiar la părinţi. E timpul să înveţe să folosească computerele care vor fi pe fiecare bancă de la fiecare şcoală, să-şi exprime temerile, grijile, curiozităţile şi visurile, în clase cu un număr moderat de elevi. E timpul să existe suficiente spitale şi paturi de spital pentru bolnavii mintal, pentru dependenţi şi să avem programe de asigurări medicale plătite de guvern pentru tratarea lor. E timpul să se creeze slujbe pentru toţi cei ce vor să muncească, iar salariile să fie destul de bune încât să nu se apeleze la ajutoarele sociale. Da, prieteni, e timpul ca oamenii din această ţară să se alăture...

Pe Gabe nu-l interesase niciodată în mod deosebit politica şi nici nu avea încredere în politicieni sau în promisiunilor lor. Acum, totuşi, stătea în sala frumos renovată de la etajul al treilea al clădirii Baltimore Convention Center, minunându-se de abilitatea, intelectul şi carisma omului care îi fusese odată coleg de facultate şi tovăraş de pahar — în acel mo-ment, doar un pic diferit de ceilalţi tipi de la Academie. În limuzină, Gabe tăcuse aproape tot drumul, în timp ce preşedintele şi tânărul care compunea discursurile revăzu-seră textul, analizându-l rapid şi eficient. Acum asculta din nou cuvintele pe care le văzuse scrise pe pagină — transformate de un virtuoz într-un adevărat concert — şi i se păru un moment fascinant şi foarte special.

— Eu îl cred.

Alison Cromartie apăruse din senin lângă Gabe.

— Am văzut înregistrări cu discursurile lui Kennedy, şopti Gabe, atent la podium, dar simţind totodată parfumul ei. Pot să pariez că sentimentele publicului de atunci sunt aceleaşi ca ale celui de acum.

— Am pregătit tot ce ai vrut, şopti ea.

— Bine. Mulţumesc. Se pare că n-o să fie nevoie.

— Doamne ajută !

El şi Alison schimbaseră câteva replici în timpul celor cincisprezece minute de dinainte ca preşedintele să se urce pe podium, dar toată discuţia fusese destul de rece. Gabe nu putea, sau nu voia, să treacă peste minciunile ei din prima seară când se cunoscuseră, peste curiozitatea ei de a cunoaşte starea de sănătate a preşedintelui, mai ales că fusese în tură în perioada când dispăruseră probele de sânge ale preşedintelui.

Cât timp stătuseră în spate, nici unul din ei nu vorbise despre casa lui Ferendelli şi nici nu comentase afirmaţia ei obscură cum că lucrurile nu stăteau aşa cum credea Gabe. Şi acum nu era în mod evident nici timpul şi nici locul potrivit s-o întrebe despre aşa ceva.

— Aş vrea să spun câteva vorbe, continuă preşedintele, despre propunerea noastră de pace pentru Orientul Mijlociu, care acum este luată în calcul de...

Tuşea îl întrerupse în mijlocul frazei. Gabe intră imediat în alertă. Stoddard bău din paharul cu apă, apoi începu să vorbească din nou. O nouă criză de tuse. Gabe se uită înspre locul unde se afla Treat Griswold si privirile celor doi se intersectară.

— S-ar putea să avem probleme, şopti Gabe către Alison. Du-te înapoi în spate şi ai grijă ca trusa să fie gata şi ca perfuziile şi oxigenul să fie pregătite.

— Am înţeles, spuse ea.

Stoddard îşi ceru scuze. Mormăi ceva despre o mică răceală şi începu din nou să vorbească. De data asta, Gabe aproape că îi auzea respiraţia sacadată.

— Wrangler, Wrangler, situaţia e sub control ? se auzi şoapta disperată a lui Griswold.

— Nu am de gând să aştept până când o să fie prea târziu, răspunse Gabe.

Observă cum câţiva dintre cei prezenţi îl urmăresc, în timp ce vorbea în mânecă, şi simţi schimbarea imediată a stării de spirit din sală.

— Delegatul nostru, domnul Chudnofski, este în Amman la acest...

Preşedintele luă o gură de apă şi aruncă o privire înspre Gabe. Fără să ezite, acesta se îndreptă spre el.

— Domnule preşedinte, şopti el, să mergem în spate şi să ne aşezăm înainte să se transforme totul într-o mare problemă. Ne scuzaţi, vă rog, spuse către publicul amuţit de mirare.

— Brusc, şopti Stoddard răguşit, în timp ce Gabe îl conducea, am simţit o greutate în piept.

Griswold făcu semn consilierului să continue discursul şi îl ajută pe Gabe să îl conducă pe Stoddard de pe scena uşor ridicată, în spate, după draperiile de catifea. Când aghiotantul preşedintelui începuse să le spună celor prezenţi să rămână pe loc, un cordon de agenţi ai Serviciilor Secrete se forma la distanţă de trei metri de marginea draperiilor. Înăuntrul cercului, Alison deschisese trusa şi pregătea echipamentul. Gabe începuse deja consultul. Cu ajutorul lui Griswold, preşedintele îşi scoase cămaşa.

— Mască de oxigen, ordonă Gabe, aşezându-şi stetoscopul, şase litri. Griz, ai inhalatorul Alupent ?

— Da.

Agentul-şef al Serviciilor Secrete îi întinse inhalatorul lui Stoddard.

— Domnule preşedinte, inspiră de două ori din asta, spuse Gabe. De fapt, de trei ori. Alison, dacă ai oxigenul gata, ataşează-l la oximetrul de monitorizare a pulsului. Trebuie să văd valorile, prinde-l de suport, dacă e nevoie. Şi scoate inhalatorul cu cortizon din trusă. Avem Alupent aici, deci nu ne mai trebuie nimic altceva. Domnule preşedinte, eşti bine. Nu e nimic serios. Respiră încet şi adânc. Încet, cu grijă.

— O... clipă... n-am reuşit să inspir.

— Aerul circulă bine acum, îl asigură, calm, Gabe. Probabil doar nişte dopuri de mucoasă care astupau canalele bronhiale. N-ai de ce să-ţi faci griji. Mă pricep la asta.

— Mă... bucur.

— Praful ăla de preerie din Wyoming îi împiedică pe cei din zonă să respire bine. Alison, când poţi, să-i dăm să inspire din inhalatorul cu cortizon. Apoi adu-mi, te rog, suportul de perfuzie. O să folosim un cateter de douăzeci. O să am nevoie de un bandaj de compresie, Betadină şi leucoplast. Dacă reuşim să îl hidratăm şi să-i dilatăm bronhiile repede, criza ar trebui să cedeze imediat... Alison ?

— Ce ?... Aa. Ah da... Scuze. Uite inhalatorul cu cortizon. Verifică sigiliul, vezi dacă e intact. Şi uite perfuzia. Acelaşi lucru şi cu ea. Avem dubluri pentru orice, dacă ţi se pare ceva în neregulă. Pregătesc cateterul.

— Mulţumesc, răspunse Gabe, surprins de lipsa ei de concentrare, care, deşi de scurtă durată, fusese evidentă. Având în vedere cine era pacientul, îi venea greu să creadă că ea ar putea fi câtuşi de puţin neatentă.

Ei bine, se gândi, noroc că era el destul de atent pentru amândoi. Simţea deja senzaţiile pe care i le trezea în mod obişnuit o urgenţă medicală. Vederea şi auzul păreau mai ascuţite decât de obicei, procesa informaţia rapid — la o viteză superioară computerelor, corelând ceea ce ştia

despre astm cu informaţiile pe care le avea despre Drew Stoddard. Deşi Gabe se simţea agitat, bănuia că pulsul îi încetinise.

Încă din primele zile petrecute la Facultatea de Medicină, genul ăsta de situaţie îl încânta cel mai tare. Era momentul când se vedea efectul nenumăratelor ore de studiu, de pregătire, de practică. Acum, dacă reuşea să nu se lase intimidat de identitatea pacientului, nu ar trebui să existe probleme.

În dreapta lui, Magnus Lattimore îşi croise drum printre agenţii Serviciilor Secrete şi privea întrebător spre Gabe.

— Domnule preşedinte, continuă Gabe, vorbind atât pentru preşedinte, cât şi pentru şeful cancelariei prezidenţiale, o să încercăm să întrerupem criza astmatică aici, pe loc. Asta nu înseamnă ambulanţă şi mers la spital, deşi suntem pregătiţi pentru ambele situaţii.

— Fă-mă tu bine, doctore... Nu vreau să merg la spital... ştii... cum sunt... Cred că o să mă lase să stau în camera de aşteptare o veşnicie.

— Da, probabil că ai dreptate. Bine, uite cum facem. Te simţi confortabil pe scaunul ăla ? Dacă nu, paramedicii ne pot aduce o targă din ambulanţă.

— Sunt bine.

— Mereu ai fost rezistent.

Strânse garoul în jurul braţului preşedintelui, căută o venă la încheietura mâinii şi, după obişnuitele cuvinte „doar o mică înţepătură”, înfipse acul cu uşurinţă.

— Nici măcar n-a durut, spuse Stoddard. Eşti al naibii de bun.

— Ţi-am zis că sunt. Tu conduci ţara, eu înfig ace în oameni.

— În America mea, toată lumea trebuie să aibă o ocupaţie.

— Îţi facem o perfuzie ca să te hidratăm şi să te ajutăm să elimini mucoasa care îţi face probleme. Când lucrurile se

mai calmează puţin, o scoatem. În plus, îţi administrăm un bronhodilatator şi cortizon ca să-ţi lărgească puţin canalele şi să pătrundă mai mult aer, pentru a le reduce inflamarea. Pe o scară de la unu la zece, zece fiind cea mai gravă criză de astm pe care ai putea-o avea, tu eşti acum la trei virgulă cinci.

— Cred că respir deja mai uşor.

— Bine, spuse Gabe, asigurându-se că nu respira în nici un caz mai greu. E foarte posibil. Alison, hai să-i facem o epinefrină de 0,3 subcutanat.

De data asta, era perfect atentă.

— Epi, de 0,3. Verifică sigiliul de pe cutie şi eu i-o administrez. Subcutanat.

Gabe verifică, aşa cum făcuse şi cu inhalatorul de cortizon, că pachetul era intact, apoi îl deschise şi i-l dădu lui Alison. Cu excepţia scurtului moment în care fusese distrasă, îi insufla încredere şi era o plăcere să lucreze cu ea.

Gabe ? Nu e ce crezi.

Ce naiba a vrut să spună cu asta ? se întreba acum.

Trecură cinci minute. Gabe stătea concentrat, verificând constant tensiunea, pulsul, ritmul respirator, nivelul de oxigen şi circuitul aerului în plămânii preşedintelui.

Plămânii îşi revin... ritmul respirator scade de la 26 la 18... Tensiune arteriala 13 cu 8... saturaţia în oxigen de la 92 la 95.

Încă cinci minute. *Jumătate de litru de perfuzie... Culoarea bună... bârâitul aproape imperceptibil... saturaţia în oxigen 96...*

Lattimore se întorsese în faţa publicului. Gabe putu să-l audă vorbind la microfon, dar nu înţelegea ce spunea. Orice ar fi fost, când termină, se auzi un roport de aplauze. Câteva clipe mai târziu, şeful cancelariei reapăru.

— Le-am zis doar că te simţi bine, îi şopti lui Stoddard. Hienele vor să ştie dacă te întorci.

— Nu, explodă Gabe, nu se întoarce !

— Respir mult mai bine, spuse preşedintele. Şi, în plus, injecţia pe care mi-ai făcut-o, ce era, adrenalină ?

— Exact.

— Păi, chiar mi-a dat energie. Mă simt de parcă aş fi în stare să decolez.

— Trebuie să te menajezi. Ai fost incredibil de aproape de un drum cu salvarea la Johns Hopkins.

— Dacă îmi revin şi apar acolo, gândeşte-te cum o să reacţioneze presa. O să fie pe placul tuturor.

— Toată lumea o să creadă că eşti un nebun iresponsabil căruia nu-i pasă de sănătatea lui şi care are un doctor incompetent.

— Ascultă, Gabe. Eu n-am ce să fac dacă tu eşti aşa bun la ce faci.

— Ai o perfuzie.

— Cu atât mai bine. Trag suportul de perfuzie după mine. Doar un minut sau două, ca să termin... şi câteva fotografii.

— Nu !

— Gabe, vorbim de alegerile prezidenţiale — ultima mea şansă de a schimba ţara asta şi lumea. Mintea ta de medic va alege întotdeauna o abordare prudentă, conservatoare — mă rog, aproape întotdeauna. Dar te rog, încearcă să priveşti imaginea de ansamblu. Mi-ai calmat criza astmatică. Da ! Chiar simt asta. Uite, nici măcar nu trebuie să-mi trag răsuflarea între propoziţii. Lasă-mă să ies în faţă, să zic mulţumesc şi la revedere, să le arăt oamenilor că sunt bine şi că o să mă întorc pe scaunul prezidenţial cât de repede cu putinţă.

Exasperat şi încântat deopotrivă, Gabe se întoarse spre Lattimore.

— De cât timp lucrezi cu omul ăsta ? îl întrebă.

— De suficient de mult timp cât să ştiu care va fi rezultatul discuţiei, replică şeful cancelariei prezidenţiale.

Capitolul 24

Era ca un vis urât.

La asta se gândea Alison în timp ce împacheta împreună cu paramedicii echipamentul şi se pregăteau să se îndrepte spre dubă.

Ce văzuse, concluziile la care ajunsese — nu era cu putinţă să fie altceva decât un vis urât.

Dar ştia că nu-i aşa.

Treat Griswold, legendarul Treat Griswold, agentul numărul unu al Serviciilor Secrete, cel care se ocupa de siguranţa preşedintelui Statelor Unite, căutase în buzunarul de la haină, scosese un inhalator, i-l dăduse preşedintelui, pentru a şi-l administra singur, şi apoi pusese inhalatorul înapoi în buzunar. Nu era nimic ciudat şi probabil că nici celorlalţi martori ai scenei — deşi erau puţini — nu li se păruse ciudat.

Problema era că medicamentele de orice fel destinate preşedintelui trebuiau să urmeze un anumit parcurs birocratic, strict şi inflexibil. Reţeta era prescrisă de doctorul de la Casa Albă sau de asistentă, înmânată apoi administra-torului Comisiei de Medicină, care chema un farmacist, verificat pe toate părţile, tot timpul folosindu-se vreo cinci-şase nume false. Farmacistul ştia că era nevoie de medicamentul respectiv la Casa Albă, dar nu ştia dacă e pentru POTUS, pentru un alt pacient sau pentru clinica din clădirea Eisenhower, de lângă Casa Albă. Farmacistul făcea rost de reţetă şi, uneori, dacă era nevoie, pregătea containere sigilate, care erau ridicate de şoferul Casei Albe. Şoferul semna de primire, lăsa medicamentele în grija asistentei din biroul medical al Casei Albe, care semna la

rândul ei şi le punea într-un dulap sub cheie. Medicul preşedintelui lua apoi medicamentul şi-l administra.

În cazul unui inhalator, preşedintelui i se putea da unul pe care să-l ţină în camera de baie a apartamentului său. Alte inhalatoare erau pe Air Force One, pe Marine One, în geanta medicului personal şi la Camp David. Preşedintele putea să folosească inhalatorul şi de unul singur, dar altfel nu trebuia să-i fie administrat decât de către doctorul său personal sau de către cei care îi ţineau locul.

Acest lanţ birocratic probabil că n-ar fi avut credibilitate în sala de judecată, dar era totuşi un lanţ bazat în mare măsură pe ideea că nici unul dintre aceia cărora li se înmânau pachetele sigilate nu avea intenţia de a-i face rău preşedintelui.

Alison învăţase protocolul acesta nescris de la un alt doctor, care se lăuda cu tot ceea ce ştia şi, în acelaşi timp, flirta cu ea. Dar iată că, la câteva zile după ce ajunsese la Casa Albă, Gabe Singleton încă nu cunoştea protocolul. Amiralul Wright fusese plecat când venise Gabe şi era posibil ca, în turul pe care i-l făcuse, locţiitorul amiralului să fi uitat sau să fi neglijat partea cu gestiunea medicamentelor. Poate că nici ceilalţi medici din cabinet nu s-au gândit să menţio-neze acest lucru. Era de la sine înţeles atunci de ce lui Gabe nu i se păruse ciudat când Treat Griswold scosese inhalato-rul. Gabe trebuia să ştie că doctorul preşedintelui era singurul care avea competenţa să-i administreze medicamen-te de orice fel.

Poate, se gândi ea, că ar trebui să încerce să înfrunte neîncrederea lui Gabe şi să-i vorbească despre asta, cu toate că ar fi fost mai bine ca unul dintre ceilalţi medici să-i spună.

— Haide, Alison, strigă Gerrity, asistentul doctorului. Am luat şi restul. Trebuie să ajungem la coloană, altfel rămânem pe aici, căutând un taxi ca să ajungem acasă şi să ne găsim alte slujbe.

Alison cercetă zona din priviri pentru ultima oară.

Lângă draperia înaltă de catifea, stătea o pungă de plastic — sigilată şi semnată de toţi care o luaseră în primire, care conţinea un inhalator de cortizon, şi el sigilat şi semnat în cadrul protocolului birocratic. Ultima etapă era ca, odată sigiliile desfăcute şi medicamentele folosite de POTUS, oricare ar fi fost acestea, ele trebuiau aruncate imediat şi procesul se repeta din nou, de la început.

Cel mai probabil, nu era nici o problemă faptul că Treat Griswold avea în grijă inhalatorul preşedintelui. Griswold fusese un agent de pază loial, chiar un erou, al preşedinţilor din cel puţin ultimele două decenii. Cel mai bun lucru pe care îl putea face era să o lase baltă. Totuşi, doctorul Jim Ferendelli dispăruse, iar ea fusese plasată sub acoperire la Comisia de Medicină a Casei Albe, tocmai pentru a observa totul şi pentru a raporta directorului de la Afaceri Interne orice i se părea neobişnuit — absolut orice.

Ideea de a turna pe cineva, ca să nu mai vorbim de Griswold, i se părea de neconceput. Se gândi la experienţa oribilă de la spitalul din Los Angeles. Avusese dreptate atunci — în toate privinţele. Chirurgul acela incompetent omorâse un pacient şi distrusese cariera unei asistente pricepute şi de nădejde. Dovezile pe care le deţinea Alison erau solide, dacă nu chiar incontestabile. Cel puţin aşa credea, înainte ca viaţa să înceapă să-i fie distrusă încet, dar sigur.

Nu şi de data asta.

Chiar dacă datoria ei era să observe şi să raporteze, nu putea să-l toarne pe Treat Griswold fără dovezi sigure şi incontestabile că regulile fuseseră încălcate în mod conştient si deliberat. În loc de asta, avea să afle tot ce putea despre acest om, avea să caute o fisură în armura lui de om competent si devotat serviciului şi, dacă nu găsea nimic, avea să recunoască faptul că nu i se putea reproşa

nimic şi că era demn de privilegiile care îi fuseseră acordate de-a lungul anilor.

— Alison, gata. Mergem acum sau nu mai mergem deloc !

Ea se grăbi spre lift şi coborî împreună cu asistenţii. Militarii care lucrau ca valeţi la Casa Albă erau specialişti în servitul mesei — antrenaţi să supravegheze pregătirea mesei pentru preşedinte şi servindu-i chiar ei preparatele. Urmăreau fiecare fel de mâncare care ajungea la el şi, din când în când, chiar gustau din acestea.

Ar fi tolerat vreunul dintre ei ca un agent al Serviciilor Secrete să apară la bucătărie şi să servească cina preşedintelui ?

În nici un caz.

Trebuia să facă ceva în această privinţă, dar cu atenţie. Foarte posibil era ca preşedintele însuşi să fi ales să modifice regulile, pentru propriul confort, iar ca Griswold pur şi simplu să fi ascultat de dorinţa comandantului său.

Când ajunseră la duba medicală din coloana de maşini, agenţii Serviciilor Secrete erau gata să pornească. Alison aruncă o privire către prima limuzină. Gabe stătea lângă tipul care îi fusese odată tovarăş de pahar în şcoală şi care acum devenise cel mai influent şi puternic om de pe Pământ.

Se întrebă dacă, ştiind de armele nucleare, de abuzul de droguri, de vagabonzi şi asigurarea medicală, de explorarea spaţiului şi de dezvoltarea explozivă a ştiinţei, Părinţii Fondatori ai Statelor Unite ar fi încredinţat o astfel de responsabilitate unui singur individ.

Din punctul de vedere al preşedintelui, ziua aceea reprezentase un succes incredibil. Mulţumită vitezei de reacţie, a judecăţii corecte a cazului şi a competenţei lui Gabe Singleton, accesul de astm se calmase înainte să se transforme într-o criză de proporţii. Spasmele bronhiilor încetară, la fel si secreţia de mucoasă şi, în mai puţin de

jumătate de oră, Stoddard îşi aranjă cămaşa (lăsându-şi gulerul şi mânecile desfăcute), trase stativul după el şi urcă hotărât pe podium. Stătu acolo, rezemându-se de stativ, în timp ce aplauzele furtunoase umpleau sala. Explică apoi că doctorul său l-a tratat împotriva crizei asmatice uşoare pe care o suferise şi că îi va scoate perfuzia imediat ce substanţa va ajunge în organism. Stoddard vorbi apoi liber timp de două minute sau mai mult — suficient pentru a câştiga încrederea susţinătorilor financiari, atenţia presei şi a camerelor şi, zâmbi Alison în sinea ei, votul a cel puţin nouăzeci la sută dintre cei care sufereau de astm.

Întoarcerea în faţa publicului fusese ostentativ de teatrală — un spectacol demn de Fraţii Ringling[1]. Dar, dat fiind pericolul real al crizei, nimic nu era fals. Şi judecând după răspunsul entuziast şi de lungă durată al publicului, ceea ce putea fi o lovitură serioasă în această campanie — grija crescândă pentru starea sănătăţii sale — devenise în schimb un strigăt de luptă, semnalând că era pregătit şi hotărât să meargă mai departe cu Viziunea pentru America.

În ansamblu, Andrew Stoddard putea să se refere la acea zi ca la un concurs fericit de împrejurări în vederea candida-turii sale prezidenţiale.

Şi totuşi părea probabil — nu era sigură — că problemele erau cauzate de unul dintre apropiaţii săi, poate chiar de agentul său preferat din Serviciile Secrete.

1 Una dintre cele mai celebre companii de circ din America, în anii 1880.

Capitolul 25

Nimeni n-ar fi putut să treacă prin îmbulzeala de la Aeroportul Naţional Reagan fără să-l observe pe bărbatul orb. Era înalt, lat în spate, cu părul lung, negru ca tăciunele, strâns într-o coadă de cal care îi ieşea de sub o pălăria albă de cowboy, împodobită cu un şirag de medalioane din turcoaz, montate în argint lucrat manual. Înainta cu o încredere de sine surprinzătoare, bastonul său alb şi subţire atingând dalele podelei precum antenele unei insecte. Chipul lui, cu pomeţi proeminenţi, emana forţă şi avea culoarea brun-roşcată a argilei folosite de secole de tribul său, Arapaho.

În timp ce bărbatul tocmai ieşea din zona de control, Gabe păşi încet alături de el.

— Doctorul Singleton, presupun, spuse Kyle Blackthorn, după încă un pas sau doi, deşi nu existase nici un contact fizic între ei.

— Cum ai ghicit ?

— Nu am ghicit, prietene, te asigur. Şi nu cred că vrei să ştii care dintre simţurile mele te-a identificat.

— Nu, prespun că nu. Bagajul ?

— Aici. Haine pentru o zi şi trusa. Trebuie să mă duc poimâine să predau la Wind River.

— Încă te duci în rezervaţie săptămânal ?

— E unul dintre dezavantaje când eşti un model pentru alţii.

— Copiii ăia sunt norocoşi că te au.

— Eu sunt cel norocos, la fel ca şi tine, când faci ceva ce nu eşti obligat să faci.

— Ai dreptate. Mulţumesc că ai lăsat tot şi ai venit aşa de repede. Ştiu cât de ocupat eşti.

Gabe zâmbi, văzând cum oamenii care treceau pe lângă ei se întorceau să-i privească. Se tot întrebase cât de greu îi va fi să-l strecoare pe indianul de un metru nouăzeci în apartamentul prezidenţial de la Casa Albă. Acum, Gabe căuta un alt loc pentru ca cei doi să se întâlnească în vederea unui consult de trei sau patru ore. Oricât de greu ar fi fost Blackthorn de ascuns, cu preşedintele Statelor Unite situaţia se complica şi mai mult. Trebuia pur şi simplu ca acel consult să aibă loc în apartamentul de la Casa Albă.

— Eşti gata de muncă ? întrebă Gabe.

— Preşedintele ? şopti cu un aer interogativ Blackthorn.

Gabe dădu din cap.

— Ai ghicit, spuse el.

— Nu era prea greu. Ai fost pe prima pagină a ziarelor locale după ce ai plecat. Toată lumea vorbea despre asta. Înainte, erau mândri de ce făceai cu copiii. Acum sunt de-a dreptul copleşiţi.

Fără să fie atenţionat de Gabe, Blackthorn se întoarse singur spre scara care ducea în parcare. Poate auzise zgomotul traficului, poate zgomotul paşilor care o luau în direcţia aceea era mai intens, sau poate că fusese o rafală de vânt. Oricare ar fi fost stimulii care îi provocau anumite reacţii, psihologul răspundea sigur pe el, iar bastonul mai mult îi confirma decât îi indica direcţia.

Din câte ştia Gabe, Blackthorn era orb din naştere. Nimeni din Tyler nu prea vorbea despre asta. De parcă nimeni n-ar fi considerat-o o invaliditate — nu la el, cel puţin. Evident că era un dezavantaj, o trăsătură care nu se putea schimba, dar oamenii o priveau ca pe ceva secundar, ca şi când ar fi fost stângaci, de pildă.

Pe drumul de la aeroport până în oraş, Gabe îi povesti în detaliu criza ciudată a preşedintelui, la care fusese martor, înainte să afle de la soţia lui Drew şi de la şeful cancelariei prezidenţiale a acestuia că era cel puţin a patra oară când se întâmpla aşa ceva.

Blackthorn stătea nemişcat, ţinându-şi bizara pălărie în poală, ochelarii cu lentile negre ascundeau perfect ce era în spatele lor, iar el asculta în linişte. Gabe era sigur însă că analiza fiecare cuvânt. În sala de judecată, Marele Şef, cum ajunsese să fie numit de stenografi, era specialistul chemat să depună mărturie în problemele de medicină legală. Era expert şi în demascarea acuzaţilor ce încercau să scape invocând afecţiuni psihice, demonta cu o logică irefutabilă afirmaţia avocaţilor apărării cum că acuzatul ar fi acţionat fără să fie în deplinătatea tuturor facultăţilor mintale.

— Ai idee cum au început aceste crize ? îl întrebă, când Gabe îşi termină relatarea.

— Nu am fost acolo, dar şeful cancelariei mi-a zis că totul s-a întâmplat subit. A observat un spasm sau un tic nervos în colţul ochiului preşedintelui — cred că cel drept — urmat de fraze fără legătură, amestecate, apoi brusc, o întreagă nebunie, cu halucinaţii, excitabilitate motorie, vorbire tensionată. Când am ajuns lângă patul lui, parcă înnebunise: dezorientat, cu hiperkinezie, transpira abundent, avea tensiunea arterială şi pulsul exagerat de mari.

— Şi apoi, la fel de repede cum a început, s-a calmat.

— Exact. După douăzeci sau treizeci de minute, delirul şi halucinaţiile au lăsat loc unei oboseli profunde şi, apoi, unui somn odihnitor.

Urmă o linişte prelungă, întreruptă într-un final de psiholog, în timp ce treceau peste podul George Mason şi intrau în oraş.

— Să vedem ce ne spun analizele şi testele, zise el, dar din câte îmi dau seama, mi se pare că are o reacţie toxică.

— Reacţie la medicamente ?

— Sau la o substanţă secretată în corpul lui.

— Tumoare ? M-am gândit şi eu la asta. RMN-ul şi tomografia au ieşit normale, dar nu i s-au făcut decât

pentru cap. O tumoare care să secrete o substanţă chimică poate fi localizată oriunde.

— Şi ce ai hotărât să faci ?

— Să fac ?

— Păi, omul ăsta poartă pe umeri o... cum să spun ? O mare responsabilitate.

— A fost un preşedinte al naibii de bun.

— Sunt de acord. Şi aşa cred şi majoritatea minorităţilor etnice din această ţară.

— Şi nici nu ne putem imagina câte poate să realizeze în următorii patru ani.

— În cazul în care nu înnebuneşte de tot şi apasă butonul mare, strălucitor şi roşu.

— Trebuie să aflu ce e cu el, Kyle.

— Fireşte. Eşti sigur că de fapt nu tu eşti cel care are nevoie de ajutor ?

Gabe îl privi în trecăt, dar Marele Şef stătea drept, cu capul înainte.

— Mi-aş dori să fiu înapoi acasă, spuse Gabe.

Blackthorn îşi aşează o mână pe umărul lui Gabe.

— Vei veni acasă la timpul potrivit. Până atunci, preşedintele are doctorul potrivit să aibă grijă de el. De asta sunt sigur.

Cu ajutorul lui Treat Griswold, Gabe nu întâmpină nici o problemă în a-l introduce pe Blackthorn în Casa Albă şi apoi în clinica ce stătuse închisă pe timpul deplasării la Baltimore. Apoi, asigurându-se că nu erau reporteri sau alţi vizitatori-surpriză prin preajmă, Griswold rămase să păzească locul, în timp ce doctorii urcau cu liftul până la apartamentul preşedintelui, unde îi aşteptau soţia acestuia şi şeful cancelariei.

După ce le făcu repede cunoştinţă, Gabe profită de ocazie pentru a verifica dacă plămânii lui Stoddard erau în regulă şi dacă acesta se simţea pregătit şi capabil să treacă printr-o serie de teste psihologice şi neurologice, în

eventualitatea unor probleme, Carol rămânea în camera alăturată, iar Gabe se afla la clinică. Nici preşedintele, nici Prima Doamnă nu se arătaseră deloc uimiţi la vederea lui Blackthorn sau când şi-au dat seama că acesta e orb. Stoddard îl întrebase totuşi dacă e democrat sau republican.

— Arapaho, veni răspunsul.

Capitolul 26

După cc reveni în biroul său, Gabe scoase cartea de vizită a lui Lily Sexton şi sună la Ferma de Cai a lui Lily. Secretara răspunse din prima, facându-l pe Gabe să se întrebe ce scria identificatorul de apel pentru telefoanele primite de la Casa Albă.

— Lily la telefon.

Gabe şi-o imagină, elegantă, atrăgătoare, impunătoare în costumul ei — unică. În ciuda desenului din biroul lui Ferendelli şi a ideei că Lily si cu el aveau probabil o relaţie, gândul la a petrece timp cu ea, mai ales călărind, era foarte ispititor.

— Lily, sunt Gabe. Gabe Singleton.

— A, bună ! După seara trecută, chiar speram să mă suni. Preşedintele e bine ?

Gabe îşi reaminti ce declaraseră el şi Lattimore publicului, după ce Stoddard lipsise de la dineul oficial. Nu era surprinzător că lista celor îngrijoraţi de starea sănătăţii lui Drew se lungea pe zi ce trece.

— Se simte bine, da.

— Excelent. După ce am vorbit noaptea trecută, şi ai fugit într-un suflet să îţi îndeplineşti misiunea de doctor, intuiţia îmi spune că ai nevoie de Terapie, aşa că eram nerăbdătoare să-ţi spun asta.

— Ce intuiţie ? Jumătate din oamenii care mă cunosc cred că am nevoie de un psihiatru bun.

— Nu un psihiatru, doctore, Terapia. E cel mai bun cal de curse pe care îl am — un animal superb.

— Şi eu care credeam că mi-ai pus diagnosticul potrivit după doar câteva minute împreună.

— Poate că l-am pus, totuşi. Vedem de ce ai nevoie după ce petreci ceva timp în şaua lui. Sper că vei fi de acord că este un cal de excepţie. Şi preşedintele l-a călărit de două ori.

— Înainte să devină conducătorul lumii libere, Drew venea să călărească la ferma mea din Wyoming. Pentru un ofiţer de marină, se pricepe destul de bine la cai. Terapia, nici că se putea un cal mai potrivit pentru mine.

— Spune când.

— Mâine dacă se poate. Nu chiar dimineaţa, dar nici după-amiaza târziu ?

— Mâine, să zicem la unu. O să-ţi placă şi calul, să vezi.

— Sunt convins.

— Luăm prânzul şi ceaiul înainte ?

— Ar fi perfect. Încă ceva, domnişoară Lily. Ştiţi multe lucruri despre nanotehnologie ?

Ea ezită înainte să răspundă — doar pentru o clipă, dar fusese evident.

— În acest moment, înainte să răspund, ar trebui să te întreb de ce vrei să ştii. Dar, în loc de asta, îţi voi spune că în anumite cercuri sunt considerată a fi un soi de expert în domeniu.

— Grozav. Te deranjează dacă transformăm prânzul şi plimbarea călare într-un fel de tribut adus nanotehnologiei ? Am citit despre asta, dar vreau să ştiu mai multe.

— O să fac tot ce pot. Vrei să-mi spui de unde interesul ăsta subit ?

— Desigur. Probabil că nu are mare importanţă, dar unul dintre ceilalţi medici mi-a spus că predecesorul meu, Jim Ferendelli, avea o bibliotecă medicală cuprinzătoare în casa din Georgetown. M-am gândit să împrumut nişte lucrări de-ale lui pentru a le folosi la Comisia de Medicină de la Casa Albă. Sunt destul de cunoscut pentru faptul că mă documentez în faţa pacienţilor. Mă gândesc că dacă ei ştiu că nu mi-e frică să-mi recunosc ignoranţa, or să le scadă

aşteptările. În orice caz, i-am spus lui Drew de chestia cu cărţile şi mi-a dat cheia de la casa lui Ferendelli. Aşa că m-am dus acolo. Şi, în plus faţă de genul de cărţi la care mă aşteptam, doctorul mai avea şi nişte volume dedicate nanotehnologiei. Le-am luat acasă şi am început să le citesc. E fascinant, absolut fascinant. Dar mi-a fost greu să mă descurc singur. Aşa că m-am gândit că ai putea să mă înveţi câte ceva.

— De-abia aştept să încerc, spuse Lily. E uimitor că era interesat de un astfel de subiect obscur.

— Ţi-a împărtăşit vreodată acest interes ?

— Mai deloc. De fapt, nici n-am vorbit vreodată cu el, poate doar dacă nu ne-o fi făcut cineva cunoştinţă, aşa, în treacăt.

Gabe simţi cum îi îngheaţă sângele-n vine.

Desenul de pe biroul lui Ferendelli, destul de bine realizat, cu grijă, o înfăţişa în mod sigur pe Lily. Ar fi fost posibil, deşi puţin probabil, să fi folosit o fotografie, dar de ce ? Cum se putea ca cei doi să nu se cunoască deloc şi totuşi să existe atâtea legături între ei ?

Gabe se strădui să rămână calm şi să răspundă la timp, alegându-şi cu atenţie cuvintele.

— Păi, spuse, se pare că aţi fi avut ceva în comun.

— Probabil. În afară de producţia industrială şi comunicaţii, medicina este probabil cel mai promiţător domeniu pentru cercetarea nanotehnologică.

Mintea lui Gabe căuta cu disperare motivele pentru care Lily ar nega faptul că îl cunoştea pe Ferendelli. Gabe îşi dorea nespus să poată închide telefonul înainte să-şi trădeze îngrijorarea.

— Atunci, spuse el, mâine ne ocupăm de nanotehnologie şi de Terapia.

— Mai e şi ceaiul, spuse Lily Sexton. Niciodată să nu uiţi de ceai.

Capitolul 27

Umbrele după-amiezii târzii se întindeau peste esplanadă, în timp ce Treat Griswold, la volanul unui Jeep Grand Cherokee argintiu, cumpărat cu doi ani în urmă, înainta prin traficul lejer. La o distanţă de şase maşini în spate, Alison îl urma prudentă. Griswold nu avea motive să suspecteze că ar fi urmărit, dar era un profesionist şi o văzuse pe Alison in repetate rânduri, inclusiv în dimineaţa acelei zile, în Baltimore.

După ce se întorsese de la Baltimore Convention Center odată cu convoiul prezidenţial, Alison vorbise cu directorul Serviciilor Secrete pe Afaceri Interne, Mark Fuller, cel care o trimisese sub acoperire la Comisia de Medicină de la Casa Albă. Atentă să nu facă nici o aluzie la Griswold, explicase cum, în timp ce aştepta să afle ceva, orice, referitor la dispariţia lui Ferendelli, decisese să facă verificări asupra unor angajaţi ai Casei Albe, inclusiv agenţi de securitate. Fuller îi permise accesul la dosarele de personal şi apoi, fără tragere de inimă, îi dădu şi parolele de care avea nevoie.

Alison se chinui să treacă în revistă dosarele alese la întâmplare, douăsprezece dosare ale unor femei şi bărbaţi. Ultimul lucru care trebuia să se afle era că o interesează mai mult vreunul dintre ei — mai ales agentul numărul unu al preşedintelui. Era întrucâtva înfricoşător să ştie că are de-a face cu poate cea mai meticuloasă, eficace şi eficientă agenţie de investigaţii din ţară. Dacă ei i s-a cerut să supravegheze ce se întâmpla la Casa Albă, nu avea nici un motiv să nu creadă că altcuiva i-ar fi revenit sarcina de a o supraveghea pe ea. Amestecând subiecţii pe care şi-i alesese şi ţinând dosare pline cu înregistrări detaliate

referitoare la observaţiile pe care le făcuse pentru fiecare, începu să pună cap la cap povestea acelui bărbat care fusese decorat de trei ori în timpul serviciului, de către trei preşedinţi diferiţi, dar care, în acelaşi timp, părea să nu aibă o altfel de viaţă în afara serviciului.

Griswold, campion la lupte în liceu, născut şi crescut în Kansas, cu studii de criminalistică făcute în acelaşi stat, împlinise cincizeci şi unu de ani cu o lună în urmă. Fusese căsătorit şi divorţase de două ori înainte să împlinească treizeci şi doi de ani — prima oară după patru ani, a doua oară după doar doi. Fără copii. Fără alte căsătorii. Locuia în ceea ce părea a fi un complex de apartamente în Dale City, Virginia, la cincizeci de kilometri sud de capitală. În rest, nu prea mai rămânea nimic de aflat despre acest om.

Câştiga un salariu mai mult decât decent, care se apropia de 175 000 dolari, cu sporurile de director de serviciu şi agent special în serviciu, dar nu trăia la nivelul pe care i-l confereau banii. Îşi folosea cu plăcere perioada de concediu care îi era repartizată, destul de generoasă de altfel, dar, din câte ştia ea, nu îşi luase niciodată o zi liberă din motive medicale. Niciodată.

Ca parte a antrenamentului, Alison făcuse cursuri de supraveghere, singură şi în echipă. Trebuie să conduci puţin în dreapta maşinii din faţă. Fără schimbări bruşte de bandă. Anticipează mişcările urmăritului şi fii gata să reacţionezi prompt. Urmând toate regulile pe care şi le amintea, îl urmări pe Griswold de-a lungul râului Potomac şi apoi pe I-95, care ducea în sud, spre Virginia. Pe hârtie şi, de fapt, şi în viaţa reală, Treat Griswold părea prea bun ca să fie adevărat. Până acum, în afară de faptul că nu se număra printre cei mai atrăgători bărbaţi din lume, singura fisură din armura lui strălucitoare nu era decât inhalatorul, pe care îl purta cu el, încălcând regulile, sau dacă nu regulile, măcar tradiţia şi protocolul nescris.

Explicaţia cea mai probabilă, deloc senzaţională, era că preşedintele găsise mai comod să procedeze astfel decât să caute doctorul de fiecare dată când simţea că respiră greu şi se afla în deplasare, departe de reşedinţa sa oficială.

Griswold nu conducea cu viteză, dar, acum, pentru prima oară, se întâmplă ceva ciudat. Trecuse de ieşirea spre Dale City şi continua să meargă pe autostradă, înspre sud. Alison scoase harta drumurilor şi o deschise deasupra volanului. Nu exista nici un dubiu. Griswold nu mergea acasă. Cinci kilometri... zece... douăzeci...

Alison scoase două lame de gumă Trident aromate din poşetă şi începu să le mestece. Rămăsese devotată gumei de mestecat încă din şcoala generală şi trecuse de la Fleers Dubble Bubble la Juicy Fruit, Wrigley’s Spearmint şi acum la Trident fără zahăr. Nu era cel mai atrăgător obicei din lume, dar era dependentă. De-a lungul anilor, reuşise să se abţină de la mestecat, în afară de momentele când era stresată, şi, ca un fel de ventriloc, stăpânea arta de a mesteca fără să se vadă cum i se mişcă fălcile.

La intrarea în Fredericksburg, Griswold încetini pe autostradă. Alison încetini şi ea, reuşind să ţină o maşină între ei, dar situaţia devenise complicată. Totuşi, nu exista nici un indiciu că ar fi fost observată. Îşi asumă riscul şi rămase mai mult în spate.

După harta pe care o avea, oraşul se afla pe râul Rappahannock, la aproximativ optzeci de kilometri sud de Washington şi la aceeaşi distanţă nord de Richmond. Dacă îşi aducea bine aminte, şi Richmond, capitala statului, fusese totodată şi capitala Confederaţiei, atunci Fredericksburg reprezentase un punct sensibil în timpul Războiului Civil.

Traversară râul şi intrară pe nişte străzi întortocheate, cu nişte şiruri de case destul de neîngrijite. Alison era la distanţă de o stradă, când Griswold viră brusc pe o alee şi se opri în faţa unui garaj cenuşiu de două locuri, cu uşi

separate. Ea se aplecă şi îl privi peste bord, în timp ce el cerceta cu atenţie strada. Într-un final, aparent convins că este în siguranţă, Griswold deschise prima uşă şi parcă înăuntru.

Pe stradă, complet pustie în acel moment, se găseau case cu unul sau două etaje, dar părea genul de loc unde vecinii păstrează discreţia. Trecură cinci minute. Alison era pe punctul de a o lua înainte, pentru a afla unde s-ar fi putut duce bărbatul, când acesta reapăru — îşi schimbase costumul negru cu un hanorac sport de culoare închisă şi pantaloni largi, pantofii oficiali cu nişte mocasini — stil european, se gândi ea. Părea întrucâtva schimbat — deşi nu putea face nimic în privinţa gâtului gros şi butucănos sau a cheliei.

Încuie uşile din spate şi cercetă din nou strada, vigilent. Ghemuită în spatele volanului, Alison respira adânc şi expira încet, încercând să se calmeze.

Chiar atunci, din nou aparent satisfăcut că nu este observat, Griswold descuie şi al doilea set de uşi. Balamalele, care aveau neapărată nevoie să fie unse, scârţâiră în timp ce el deschise uşa, apoi dispăru în garaj. După câteva clipe, liniştea fu întreruptă de zgomotul ambalării unui motor. Alison se lăsă şi mai jos, până când, ridicând privirea, nu mai vedea nimic altceva decât marginea volanului. Zgomotul continuă — un bubuit puternic şi egal. Intr-un final, agentul ieşi cu spatele din garaj, la volanul unui Porsche 911 decapotabil, de un argintiu imaculat — făcea cel puţin optzeci-nouăzeci de mii de dolari, presupuse Alison.

Evident nerăbdător să plece cât de repede posibil, în timp ce razele soarelui îi luminau chipul, Griswold încuie uşile garajului, ieşi de pe alee şi trecu în viteză pe stradă, în direcţia din care veniseră, la doar câţiva metri de locul unde stătea Alison, ghemuită sub volan.

În clipa în care se hotărî să se ridice şi să întoarcă maşina, Porsche-ul dispăruse. Gândindu-se că nu mai are şanse să-l prindă din urmă, intui că Griswold se îndrepta spre autostradă. Cu aproximativ o sută treizeci de kilometri la oră, intră în depăşiri până ajunse la Rappahannock. Când nu mai credea că e posibil, zări Porsche-ul rulând cu viteză pe I-95, îndreptându-se la sud de Washington şi spre Richmond. Îi luă ceva timp să se apropie, dar era sigură că nu fusese observată. Până când ajunseseră la periferia capitalei Confederaţiei, îşi notase numărul plăcuţei de înmatriculare.

Maşina, hainele şi toată fanfaronada — era ca şi când Treat Griswold ar fi intrat în garajul dărăpănat din Fredericksburg pentru a ieşi de acolo un cu totul alt om. Acum el încetinea şi intra în cartierul de case mai ieftine din Richmond. Învăţată de acum cu modul lui de a conduce şi cu lipsa de atenţie pe care o acorda porţiunii de şosea din spatele lui, Alison opri la o stradă distanţă de unde era parcat Porsche-ul. Se aflau pe o stradă cu case vechi, cu fronton, care probabil că fuseseră foarte frumoase pe timpul Războiului Civil, dar care acum aveau toate nevoie de vopsea, var, tâmplărie — toate, cu excepţia uneia.

Griswold intră pe aleea respectivă — aleea unei case în stil victorian, perfect restaurată, zugrăvită în gri şi maro, cu cercevele albe la ferestre, care erau pe puţin douăzeci. Era totodată masivă şi elegantă, aproape de două ori mai mare decât celelalte case de pe Beechtree Road. Acoperişurile celor două turnuri care dădeau în stradă erau curbate elegant şi cele două etaje inferioare aveau balcoane mari, circulare. Draperiile erau trase la fiecare fereastră, deşi Beechtree, la fel ca strada din Fredericksburg, părea genul de loc unde oamenii nu îşi băgau nasul în treburile vecinilor.

Când Alison riscă să treacă de alee, Griswold dispăruse şi Porsche-ul era deja încuiat în garaj.

Din nimic, acum ştia ceva.

Un inhalator o adusese la o sută cincizeci de kilometri de Casa Albă... dar la ce ? Să fi fost vreun bordel ? Instinctele ei îi spuneau că nu, dar instinctele ei o înşelaseră de mai multe ori de-a lungul anilor.

Notă pe hârtie adresa casei, lângă numărul de înmatriculare al maşinii.

Nu avea cum să verifice posesorul fără să trebuiască să dea informaţii pe care Alison voia să le păstreze pentru ea. Trebuia să aştepte până ajungea în Washington. Poate că ziua în care ar fi trebuit să-l toarne pe Treat Griswold pentru ceva ilegal se apropia, dar, când o va face, cazul va fi mult mai bine documentat decât cel de la spitalul din Los Angeles, iar ea va fi mult mai bine pregătită pentru contraatacul care avea să urmeze.

Acum trebuia doar să se obişnuiască, să aibă răbdare şi să aştepte să se întâmple ceva.

Cum după-amiaza târzie începea să facă loc înserării, parcă maşina în josul străzii, înlocui lamele de Trident cu altele noi şi se puse pe aşteptat.

Trei ore, decise, şi introduse CD-ul cu *Best of Sting*, căutând apoi melodia *Fields of Gold*. Dacă nimic nu se întâmpla în trei ore, se va întoarce în oraş şi va continua supravegherea într-o altă zi.

Deloc surprinzător, pe măsură ce timpul trecea, se trezi gândindu-se din ce în ce mai mult la Gabe Singleton. O atrăseseră imediat bunătatea şi vulnerabilitatea care se ascundeau dincolo de chipul lui aspru de cowboy. Trebuia să admită că bărbaţii pe care îi întâlnise erau toţi abili, deştepţi, stăpâni pe sine, ambiţioşi, dar nici unul de viitor. Gabe îşi pierduse încrederea în sinceritatea ei încă din prima seară, când o prinsese cu minciuna, iar ea fusese forţată să renunţe la acoperire. Dar nu avea cum să permită să fie asasinat, doar pentru a-şi proteja acoperirea,

iar acţiunile din dimineaţa aceea nu puteau fi explicate altfel decât spunându-i adevărul.

El se întreba probabil dacă întreaga întâmplare cu asasinul nu fusese cumva o înscenare pentru a-i câştiga încrederea şi a-l face să împărtăşească nişte secrete referitoare la starea de sănătate a preşedintelui. Suspiciunile acestea nu erau fondate, dar a-l confrunta pe Gabe, negând toate acestea, n-ar face decât să-i întărească bănuielile.

Decisese de asemenea să nu discute zvonurile pe care le auzise, cum că preşedintele ar fi bolnav mintal. Erau toate neîntemeiate — întrebări ale personalului Comisiei de Medicină, şoptite în barurile obscure de noapte — şi nu constituiau genul de subiect pe care Gabe ar accepta să-l discute cu ea. Era un mister total unde ar putea duce atracţia pe care o simţea faţă de acest bărbat. Ştia doar că în prezenţa lui o încerca un sentiment special — adolescentin şi se întreba cum ar fi dacă ar ţine-o în braţe într-o noapte friguroasă de iarnă. Dar se întreba totodată de ce un bărbat atât de inteligent, frumos şi atent nu era căsătorit... şi nu avea copii.

Ce secret ascunzi, Gabe Singleton ? se întreba ea acum. *De ce pari atât de vulnerabil ?*

Trecu o oră.

În casă se aprinse lumina, în spatele câtorva ferestre neacoperite de draperii. Singurele două felinare care mai funcţionau pe stradă începură să pâlpâie, dar maşina ei era parcată departe de ele. Apoi, exact când Alison se gândea să reducă timpul de aşteptare de la trei ore la două, se aprinse lumina pe verandă, se deschise uşa şi ieşiră doi oameni. Alison avea cu ea binoclul, pe care îl îndreptă înspre ei. Prima persoană era o femeie cu o siluetă parcă sculptată şi de o culoare apropiată ei. Spaniolă, bănui Alison.

Cealaltă era tânără — mult mai tânără. Avea în jur de zece sau unsprezece ani. Ca şi femeia mai în vârstă, avea pielea ciocolatie, ochii închişi la culoare şi era la fel de drăguţă. Nu, de fapt, nu drăguţă, realiză deodată Alison, ci uluitor de frumoasă, cu trăsături fine, perfecte, o gură incredibil de senzuală, un trup mlădios — încă o copilă mai degrabă decât o femeie, dar cu sâni care deja înmuguriseră. Alison îşi spuse că astfel de lucruri erau totuşi o chestiune de gust, dar fata era cel puţin la fel, dacă nu mai frumoasă, decât orice tânără pe care Alison o văzuse vreodată.

Ce făcea Treat Griswold cu o femeie atât de atrăgătoare şi o fată atât de frumoasă ? Se părea că singurele care ar putea răspunde la întrebare erau chiar ele. Braţ la braţ, cele două coborâră treptele şi începură să meargă în pas de plimbare în direcţia opusă faţă de locul în care parcase Alison.

Alison rămase pe loc, luând în calcul toate posibilităţile. Apoi aşează jos binoclul, opri CD-ul şi le urmă.

Capitolul 28

Altă minciună ?

Trecuse o oră de la conversaţia lui Gabe cu Lily Sexton — În timpul căreia ea negase că l-ar fi cunoscut pe omul care avea în birou un desen în cărbune, care era o reprezentare fidelă a chipului ei. Întrebările se adunară mai repede ca răspunsurile. Era posibil să nu fi fost ea cea din desen ? Dacă era ea, se putea să fi fost făcut după o fotografie, dintr-o revistă, poate ? Dat fiind stilul ei, siguranţa de sine, frumuseţea neobişnuită, inteligenţa sclipitoare, dacă Jim Ferendelli ar fi avut o obsesie pentru ea, puţin probabil să fi fost singurul.

Poate că se temea să nu fie implicată într-un scandal, când era atât de aproape de un loc în Congres ? Ipoteza părea să aibă un fundament.

Ar fi avut vreun rost să-i pună desenul în faţă şi să-i ceară explicaţii ?

Şi, mai ales, putea să aibă încredere în ce i-ar fi zis ?

Întrebări fără răspuns.

Gabe îşi masă tâmplele, care începuseră să i se zbată brusc, scoase tubul de analgezice din sertarul biroului, dar le puse imediat la loc. Migrena era suficient de puternică, dar soluţia era să caute cauzele ei — diagnosticarea preşedintelui, dispariţia lui Jim Ferendelli, dorinţa de a se întoarce naibii odată în Wyoming, unde, cel puţin în majoritatea timpului, planurile ascunse nu constituiau regula după care se conduceau oamenii. Poate că migrena avea să-l ajute pe Gabe să gândească limpede. Era clar că pastila de codeină nu ar fi avut acelaşi efect.

Un etaj mai sus, în apartamentul prezidenţial, prietenul său, Kyle Blackthorn, făcea testele neuropsihologice menite

să determine dacă omul însărcinat cu siguranţa tuturor fiinţelor de pe planetă era capabil să-şi păstreze funcţia. Blackthorn era o persoană cu un caracter mare, pasiune și intelect pe măsură. Nu ajunsese niciodată, din câte ştia Gabe, la o decizie greşită în privinţa unui pacient sau a unui acuzat.

Vicepreşedintele Cooper, Magnus Lattimore, amiralul Wright, LeMar Stoddard, Lily Sexton şi, desigur, Alison — se putea baza Gabe pe vreunul din ei ? Probabil că nu. În mod cert, nu în felul în care se putea baza pe Marele Şef.

Gabe se aşează la birou, şi aştepta să treacă timpul răsfoind nişte ziare, întrebându-se dacă avea rost să o contacteze pe Alison să-i aranjeze o altă vizită la casa lui Ferendelli. Nu, decise, nu cu ea, în orice caz. Era prea nerăbdătoare să afle ceva despre starea preşedintelui — cel puţin, aşa i se păruse lui. Ar fi fost grozav, minunat, să se înşele în privinţa ei. Pentru că de când o condusese acasă, după ce plecaseră de la Ferendelli, gândurile i se îndreptase-ră mai tot timpul asupra ei.

În timpul crizei de astm a preşedintelui, acţionase rapid, demonstrându-şi cunoştinţele medicale şi, cu excepţia unui scurt moment când păruse distrată, lucrase cu atenţie şi calm. Cinnie avea aceleaşi calităţi. Alison părea să spună adevărul despre rolul său de agent sub acoperire pentru Serviciile Secrete, dar poate că fusese forţată să improvizeze, după ce instinctele ei îi salvaseră viaţa — sau cel puţin i se dăduse impresia că îi salvează viaţa. Dacă împuşcătura nu fusese înscenată de ea, trebuia să explice de ce îl urmărea dimineaţa atât de devreme când se întorcea de la Casa Albă ? Dacă nu era adevărată, povestea cu misiunea sub acoperire era strălucită. Dar, strălucită sau nu, improvizaţia aceea rămânea o minciună.

Şi apoi mai era chestiunea fiolelor de sânge care lipseau. Cum ar fi putut Alison să explice asta ? Putea fi vinovat altcineva în afară de ea ?

Trecu încă o oră. Gabe se simţea de parcă cineva i-ar fi strâns creierul într-o menghină. Migrena lui — presiunea pe care o simţea — cu siguranţă că nu ar fi cedat cu Tylenol, dar codeina era în sertar. *Niciodată nu am luat un medicament fără să am o durere pentru care să fie indicat*, auzise odată un dependent spunând la o întâlnire a Alcoolicilor Anonimi.

Niciodată nu am luat un medicament fără să am o durere pentru care să fie indicat.

Trecuse mult, foarte mult timp de când nu se mai dusese la întâlniri. Cel puţin câţiva ani. Poate că era timpul să se ducă din nou. Programul Alcoolici Anonimi nu te învăţa doar cum să eviţi băutura sau medicamentele pentru o zi, ci şi cum să faci alegerea corectă când situaţia devenea dificilă. Poate că era timpul. De ce naiba nu mai trecuse pe acolo ?

Mulţumit că închisese cabinetul pe ziua respectivă şi că trimisese toţi pacienţii, în afară de preşedinte, la clinica Eisenhower, Gabe dădu nişte telefoane de rutină, apoi se lăsă pe spate şi aţipi — unul dintre avantajele practicării unei meserii fără program fix. Telefonul îl deranjă tocmai când el şi Alison călăreau prin deşert, pe spatele lui Condor. Braţele ei înlănţuiau talia lui Gabe şi îşi lipise obrazul de spatele lui. Se uită la ceas, cu privirea înceţoşată. Blackthorn era cu preşedintele de patru ore şi jumătate.

— Doctor Singleton, răspunse el, iar cuvintele îi reamintiră, parcă, cine era.

— Da, domnule doctor. Sunt agentul Blaisdell. Sunt sus în apartament. Omul dumneavoastră a terminat cu preşedin-tele, domnule. Verificăm să nu fie nimeni, apoi îl aducem jos.

— Totul e în regulă ?

— Din câte ştiu eu, da. Agentul Griswold a plecat cu câteva ore în urmă şi ne-a rugat să vă sunăm la cabinet când preşedintele şi oaspetele lui termină întâlnirea.

— Păi atunci, adu-l jos, dar ai grijă să nu fie văzut de nimeni.

Gabe se grăbi spre baia mică şi se clăti cu apă rece pe faţă. De când Magnus Lattimore îl dusese în dormitorul preşedintelui, de când îl văzuse pe fostul său coleg de cameră zvârcolindu-se spasmodic, transpirat, mormăind incoerent, Gabe se simţise singur — singur cu sentimentele şi emoţiile sale, singur cu ceea ce *părea* corect şi ceea ce *simţea* el că e corect, singur sub presiunea Amendamentului douăzeci şi cinci. Acum avea măcar un aliat pe care se putea baza ca să ajungă la o concluzie — un prieten, fără planuri ascunse şi fără alte intenţii, în afară de stabilirea diagnosticului corect.

Gabe tocmai lăsa prosopul jos când, fără nici o bătaie, uşa de la cabinet se deschise şi apoi se închise la loc. Cu pălăria în mână, fără să trădeze vreun semn al oboselii acumulate, Kyle Blackthorn stătea în mijlocul sălii de aşteptare. Îşi aşezase diplomatul cu trusa pe podea, la picioare. Lui Gabe i se părea că Blackthorn îşi invoca în linişte simţurile pe care le putea accesa, hipertrofiate de la uzul prea intens, la fel ca muşchii unui sportiv care ridică greutăţi. După câteva secunde, se îndreptă direct spre baia mică.

— Deci, doctore, spuse el, moţăiai în lipsa mea.

Gabe păşi în sala de aşteptare.

— De fapt... eu... ce făceam... da, bine, da, moţăiam. Dar de unde... ?

— Dacă nu ai fi aţipit, ai fi fost aici să mă întâmpini, în loc să-ţi ştergi faţa cu prosopul.

— Ei bine, măcar nu ţi-ai început explicaţia cu: „Elementar, dragul meu Singleton.”

— M-am gândit la asta. Eşti gata să discutăm ?

— A durat aproape cinci ore. Trebuie să fi fost o consultaţie serioasă.

— Pentru un om incredibil de nerăbdător şi energic, prietenul tău, domnul Stoddard, a fost reţinut şi a manifestat o dorinţă puternică de a afla cauza lucrurilor.

— Nu mă miră.

— Biroul tău e un loc sigur ?

Gabe îşi aduse aminte că Alison lucra sub acoperire pentru Serviciile Secrete. Era posibil să fi pus microfoane în cabinet ? Nu părea foarte probabil, dar încrederea lui în orice şi oricine fusese serios zdruncinată.

— Ţi-e foame ?

— Pot să mănânc oricând.

— Şi mie mi-ar prinde bine aerul curat. Hai să luăm cina mai devreme la Old Ebbitt Grill. Magnus Lattimore, şeful cancelariei prezidenţiale, m-a dus acolo. Mâncarea e excelentă şi chiar şi când nu e prea mare gălăgie, e suficient zgomot încât să nu te audă decât cel care stă de cealaltă parte a mesei sau chiar lângă tine.

— Îmi dau seama că abia aştepţi să înţelegi ce se întâmplă, spuse Blackthorn, dar sper că îţi dai seama că nu pot să emit nişte concluzii finale până nu trec în revistă rezultatele tuturor testelor şi le corelez cu ce mi-am notat.

— Ţi-ai luat notiţe ?

— Nu am scris nimic de mână, dar am folosit o maşină de scris Braille, electronică.

— Ai grijă cu ea.

— Când cineva încearcă să îmi vadă documentele fără să folosească parola corectă, se şterge tot din memorie.

— Deci vrei să treci în revistă notiţele şi să le corelezi cu rezultatele testelor. Mi se pare normal. Dar ţi-ai format deja o părere preliminară ?

— Da.

— Şi o să mi-o împărtăşeşti ?

— Da.

Cei doi bărbaţi părăsiră Casa Albă prin aripa de est şi se îndreptară spre Fifteenth Street, în lumina slabă a soarelui de după-amiază.

— Deci, spuse Gabe, mulţumesc încă o dată că faci asta. Ştiu cât de ocupat eşti şi cât de mult îţi displace să pleci de acasă — mai ales ca să lucrezi pentru Stat.

— Niciodată n-am fost genul care poartă pică, spuse Blackthorn. De fiecare dată când mă gândesc la genocidul asupra poporului meu, încerc să-mi imaginez toate cazinourile alea mari şi strălucitoare şi cât de bine e că cei de la crimă organizată ne protejează.

Gabe îl bătu uşor pe spate. Îl mai auzise, de-a lungul timpului, ţinând şi alte discursuri elocvente despre genocidul asupra indienilor.

— Şi, spuse Gabe, în afara testării, ce impresie ţi-a făcut pacientul meu ?

— Ce vrei să spun, Gabe ?

— Nu ştiu. Cred că vreau să-mi spui că, atât ca psiholog, cât şi ca psihiatru, l-ai văzut ca pe un om cu un caracter magnific, care ar putea să devină un conducător cu adevărat măreţ.

De data asta, Blackthorn fu cel care îl bătu pe Gabe pe spate.

— Dragul meu prieten, spuse el, pentru a mă pronunţa, ar trebui să petrec cu persoana în chestiune mai mult timp decât cele câteva ore pe care le-am petrecut cu domnul Stoddard în această după-amiază. Pe lângă asta, e timpul să fim obiectivi.

— Obiectivi, repetă Gabe, în timp ce intrau la Old Ebbitt Grill.

Restaurantul, un fost salon de pe la mijlocul secolului al nouăsprezecelea, renovat, păstra lambriurile închise la culoare, tejgheaua din alamă, cu plăci de marmură deasupra, şi faţada stil Beaux Arts. După fotografiile şi documentele înrămate de pe pereţi, localul fusese unul

dintre preferatele preşedinţilor Grant, Cleveland, Harding şi Teddy Roosvelt.

Gabe se întrebă de câte ori fuseseră discutate la aceste mese probleme care priveau viitorul preşedinţiei şi al ţării. Şi doar puţini ar fi ghicit că bărbatul acela înalt şi orb şi prietenul său mai costeliv urmau să poarte acelaşi tip de discuţie.

Old Ebbitt nu era nici la fel de aglomerat, nici la fel de zgomotos cum ar fi fost probabil la altă oră din zi, dar tinerii eleganţi şi influenţi ai capitalei precum şi cei care se pretindeau a fi eleganţi şi influenţi îşi ocupaseră deja locurile la bar.

— Nu cred că avem un loc ca ăsta în Tyler, spuse Gabe, în timp ce aşteptau să fie conduşi la o masă.

Blackthorn inspiră adânc.

— Miroase a succes, spuse el.

Îşi încleştă mâna pe baston, se aşeză pe scaunul din faţa lui Gabe şi ceru doar apă. Mai târziu, după ce vorbiseră despre aproape toate persoanele din Tyler care prezentau interes si comandaseră peştele, Gabe nu mai avu răbdare.

— Deci ?

— Hai să nu folosim nume, sugeră Blackthorn.

— De acord.

— În primul rând, cel puţin aparent, pare să vrea să afle ce-i cu el. E absolut sigur că avea lucruri importante de făcut, dar nu m-a făcut să simt că l-am întrerupt din programul său încărcat. Nu a fost nici o clipă nepoliticos sau condescendent şi, după cum ţi-am mai spus, vrea cu adevărat să afle care e problema. În afară de testele propriu-zise, l-am rugat să-mi povestească despre crize, punând accentul pe ce îşi amintea el din fiecare dintre ele, apoi am făcut la fel cu soţia lui, am rugat-o să îmi spună exact ce a văzut. Ţinând cont că el îşi aduce aminte foarte puţine detalii, descrierea evenimentelor era similară, dar

existau diferenţe în ceea ce descriau de la un eveniment la altul.

— Explică-mi.

— Nu prea am cum, Gabe. Înainte să adun la un loc toate rezultatele testelor. Dar tot ce pot să-ţi zic e că aceste crize nu au nimic de-a face cu un atac cerebral sau cu o tumoare.

Gabe se uită în jur pentru a se asigura că nu îl cunoştea nimeni şi că nimeni nu îi acorda atenţie. Localul se umplea, dar nici una dintre figuri nu îi era familiară.

— Deci, în momentul ăsta, ce crezi că e ?

Blackthorn se aplecă în faţă.

— Toxicitate, şopti el, cu un aer grav.

— Medicamente ?

— Un fel de medicamente, da.

— Dar ?

— Nu mă întreba, Gabe, nu ştiu răspunsul. Acum totuşi pare singurul lucru care ar avea sens. Omul ăsta ia ceva care îi cauzează crizele astea sau cineva reuşeşte să îi administre-ze respectiva substanţă în organism.

Gabe oftă şi expiră încet. Implicaţiile sugestiei psihologu-lui erau uriaşe.

— Nici nu ştiu ce să fac acum.

— Probele de sânge pe care le-ai luat ar fi un bun punct de plecare. Eu aş găsi cel mai bun expert chimist şi aş face nişte analize de sânge pentru orice nu se află în mod normal în corpul uman — absolut orice substanţă.

Gabe simţi cum se indispune la gândul că, din cauza lui, dispăruseră fiolele. Ar fi trebuit să aibă prezenţa de spirit să le ia cu el acasă.

— Aşa o să fac, spuse el, întrebându-se ce-ar fi putut găsi dacă îi lua sânge lui Gabe între crize. Dacă nu se găsea nici o substanţă, nu putea fi dovedit nimic.

— Mai e ceva, spuse Blackthorn, aranjându-şi câteva fire rebele de păr, negre şi cărunte, care îi atârnau pe frunte.

— Spune.

— Nu prea ştiu cum să-ţi zic asta, Gabe, aşa că voi începe prin a-ţi spune că poţi accepta sau poţi refuza ceea ce o să-ţi împărtăşesc. Şi în afară de faptul că lipsa vederii încă de la naştere ar putea avea o oarecare legătură cu asta, altă explicaţie reală nu am. Dar am experimentat de multe ori capacitatea asta neobişnuită pe care o am şi sunt convins că ea există.

— Capacitate neobişnuită ?

Psihologul ezită, poate pentru a sublinia că ceea ce urma să dezvăluie era personal şi intim.

— De multe ori, deşi nu tot timpul, spuse într-un final, pot să-mi dau seama când cineva minte. Numeşte-l un al şaselea simţ dacă vrei, deşi în cazul meu ar fi al cincilea. Dar simt ceva ciudat, aproape indescriptibil atunci când cineva nu spune adevărul şi chiar atunci când ascunde anumite informaţii sau spune jumătăţi de adevăr. E un cuvânt din filozofia Zen care se potriveşte — *shingan*. Înseamnă „ochiul minţii” şi se referă la abilitatea de a simţi gândurile sau sentimentele unei persoane. Cred că cu pot comunica cu *shingan*-ul meu.

De-a lungul anilor, Gabe întâlnise destule exemple ale legăturii strânse dintre minte şi corp încât să nu se mai lase surprins de nimic de genul acesta. Dar acum era vorba de legătura minte-corp din interiorul unei persoane. Ideea că existau indivizi care puteau citi aurele sau gândurile altora nu reuşise să îl convingă. Iar acum, un om pe care îl respecta până la veneraţie susţinea că e un fel de poligraf uman — un fel de medium.

Shingan.

— Şi ce are de-a face această abilitatea ta cu persoana în chestiune ? reuşi Gabe să întrebe, într-un final.

— Păi, spuse Blackthorn, nu ştiu dacă îţi pot răspunde la întrebare. Dar pot să-ţi spun că subiectul minte în anumite privinţe sau ascunde informaţii.

— Minte în legătură cu ce ?

— Nu ştiu. Dar orice ar fi, e important. Am simţit când vorbea, indiferent de subiect. Omul ăsta ascunde mai multe decât arată. Poate mult mai multe.

— Dar...

— E posibil ca după ce trec în revistă şi interpretez testele pe care le-am făcut, totul să fie mai clar. Pentru moment, ţi-am spus ce era de spus.

— Şi eşti sigur de acest *shingan*... această abilitate a ta ?

Kyle Blackthorn ridică privirea pentru a fi sigur că era îndreptată spre Gabe. Luminile din spatele lui se reflectau în ochelarii lui Blackthorn, luminându-i lentilele fumurii.

— Sunt la fel de sigur de abilitatea mea, spuse el, pe cât sunt de sigur că ai ales să nu-mi spui că probele de sânge pe care le-ai luat pacientului nostru au dispărut.

Capitolul 29

Femeia atragătoare şi tânăra extrem de frumoasă se plimbau pe Beachtree Road, fără să se grăbească, vorbind întruna, cu vioiciune, adesea însoţindu-şi conversaţia cu râsete. Alison crecuse într-o familie de spanioli, dar şi de francezi, astfel că se descurca în ambele limbi, ba chiar avea o oarecare fluenţă. De la distanţă, nu putea să audă clar ce se vorbea, nici măcar cu geamul deschis, dar îşi dădea seama că vorbeau în spaniolă.

La a patra sau a cincea stradă, cele două o luară la dreapta. Alison le depăşi, aşteptă la două străzi mai în faţă, urmărindu-le cum înaintau, apoi coti pe o străduţă, mai merse un pic şi se opri. Dacă greşise presupunând că cele două mergeau pe Foster Street, trebuia să decidă dacă avea rost să le mai caute. Poate că ar fi trebuit să renunţe la urmărire, să identifice proprietarul Porsche-ului şi al elegantei case în stil victorian de pe Beachtree şi să încerce altă dată. După încă două minute tensionate, cele două femei traversară strada unde era parcată maşina lui Alison şi îşi continuară drumul pe Foster. Alison puse carneţelul de notiţe şi ochelarii pe podeaua Camry-ului şi se luă după ele.

Foster era o stradă aglomerată, cu multe magazine, deşi lăsa impresia de cartier mic. Faţadele bistrourilor, magazine-lor de delicatese şi ale altor buticuri fuseseră renovate pe câteva străzi, dând întregului cartier un farmec aparte. Mergând repede, Alison urmă perechea de-a lungul străzii, până când intrară la un mic salon de manichiură, *A Place for Nails*, foarte aproape de intersecţia străzilor Foster şi Coulter.

Jumătate de oră pentru manichiură şi aranjat, se gândi Alison, apoi cincisprezece sau douăzeci de minute la uscat.

Cincizeci de minute — o eternitate pentru cineva ca ea, care nu avea deloc răbdare. Părea puţin probabil ca cele două să se mai ducă în alt loc, care să ofere vreun indiciu asupra identităţii lor şi a legăturii pe care o aveau cu protectorul numărul unu al preşedintelui. Singura alternativă era să vorbească direct cu ele.

PUTEŢI INTRA ŞI FĂRĂ PROGRAMARE, încuraja trecăto-rii afişul lipit în vitrină. Alison îşi examină unghiile, pe care deşi le îngrijea, nu le dădea niciodată cu ojă colorată.

În timp ce se apropia de fata de la tejghea — o asiatică din sud-est, cum erau toate manichiuristele din saloanele în care fusese Alison de când venise în Washington, îşi dădu seama că nu prea aveau clienţi la ora aceea. Erau patru manichiuriste la *A Place for Nails*. Două începeau să facă manichiura femeii şi pe cea a fetei şi alta pălăvrăgea de zor într-o engleză stricată cu o femeie de vreo optzeci de ani, cu părul vopsit albastru. A patra stătea la tejghea, aşteptând-o pe Alison, cu un zâmbet vesel.

~” — Ai timp pentru mine ? întrebă Alison, arătându-şi unghiile.

— O, rău, foarte rău, spuse femeia, în acelaşi stil ca fetele de la saloanele din Washington. Ce lucrezi ? Speli vase ? Construieşti blocuri ?

Din locul ei, pe primul scaun, fata de pe Beachtree Road o cerceta cu atenţie pe nou-venită. În mod sigur hispanică, era chiar mai frumoasă decât văzuse Alison prin binoclu. Indiferent dacă era sau nu machiată, era clar că nu avea nevoie. Chipul ei de un ciocolatiu deschis era fin, fără imperfecţiuni, cu ochi mari, de căprioară, gene lungi şi buze pline, senzuale. Pe sub maioul de culoarea ocrului, sânii i se observau deja, deşi încă nu erau la fel de incitanţi pentru bărbaţi cum aveau să devină într-un an sau doi, medită Alison.

Tovarăşa ei mai în vârstă era aşezată cu spatele la tejghea, aşa că nu remarcă schimbul de priviri. Fata de care

avea grijă, dacă asta era relaţia dintre ele, îi adresă un zâmbet timid, apoi îşi coborî ochii minunaţi şi se concentră cu toată atenţia asupra manichiurii.

— De fapt, îi răspunse Alison manichiuristei, improvizând pe moment, am o grădiniţă. Pentru copii.

Putea să-şi dea seama din expresia femeii că n-o interesa câtuşi de puţin.

— Alege culoarea, spuse ea, făcând semn spre un stand cu vreo optezeci de sticluţe. Alege, şi dup-aia vino încoace.

Alison observă că scaunul ei se afla pe colţ, faţă de cel pe care stătea cea mai vârstnică dintre doamnele lui Griswold. I se părea ciudat să le numească aşa, deşi nu avea nici cea mai vagă idee ce legătură exista între ele şi faimosul agent. Se grăbi înspre stand şi alese repede o nuanţă bej, *Marrooned on a Desert Isle*[1]. Avea la dispoziţie puţin timp pentru a afla ceva despre viaţa celor două, dar dacă alegea prost culoarea, mai erau saloane şi acasă, în Washington.

— Înmoaie... Înmoaie aici, o instrui manichiurista, care, deşi foarte tânără, părea obişnuită să dea ordine. Ce faci tu la unghii ? mormăi în barbă, scuturându-şi capul dezaprobator. Ce faci ?

Alison aruncă o privire spre femeia aflată lângă ea. Probabil că îi dăduse prea multă atenţie fetei ca să observe că şi aceasta, la cei douăzeci şi ceva de ani, era aproape la fel de frumoasă, oricare ar fi fost gusturile celui care o privea. Subţire, cu o expresie deschisă, avea pielea o idee mai întunecată decât fata şi nişte ochi mari, o privire inocentă, iar pometii înalţi şi gura senzuală parcă erau copiate din reviste.

Bun, îşi spuse Alison. *Fii atentă, dar nici prea atentă... e timpul să-i dăm drumul.*

— Ce culoare ai ales ? întrebă ea, pentru a sparge gheaţa.

1 Pe o insulă pustie.

Femeia era în mod clar obişnuită ca oamenii să lege conversaţii cu ea şi nu păru să o deranjeze.

— Tot timpul aleg *Read Anything Good Lately*[1] ?

Engleza ei era excelentă, cu un vag accent latino, care să sugereze că spaniola era limba ei maternă. Alison cercetă sticluţa.

— Un nume bine ales. Şi o culoare grozavă. Eu lucrez cu copii, aşa că sunt fericită dacă mă ţine manichiura o săptămână.

— Unghii rău, murmură manichiurista. Foarte rău.

— Ai o grădiniţă. Te-am auzit spunând când erai la tejghea. E prin zonă ?

— Nu. De fapt, e mai departe de Fredericksburg. Am venit să mă întâlnesc cu nişte prieteni, să luăm cina, dar am ajuns mai devreme.

De fapt. Alison ştia că după aceste cuvinte, urma o minciună — cel puţin în cercul ei, aşa era.

De fapt sunt astronaut... da, aşa e, astronaut.

Niciodată nu-i plăcuse să mintă şi de altfel nici nu se pricepea, dar în timpul instructajului pentru munca sub acoperire, fusese antrenată în spiritul acestei arte şi se dovedise destul de maleabilă. Se întrebă dacă, după ce îşi va încheia misiunea, va trebui să treacă printr-un proces invers pentru a-şi recăpăta onestitatea.

— Ah, ador copiii, spuse femeia. De abia aştept să am şi eu unul, într-o bună zi.

— Sunt sigură că vei avea. Eu sunt Suzanne.

Eroare ! îşi dădu seama Alison. Fredericksburg... grădiniţă... Suzanne. Deja oferise prea multe informaţii. Pe cât de uşor îi venise să transforme şi să manipuleze adevărul, tot pe atât de uşor scăpase din vedere faptul că dacă femeia povestea întâmplarea de la *A Place for Nails*, Griswold şi-ar fi dat seama că, cel mai probabil, nu exista o astfel de combinaţie. Odată stabilit acest lucru, probabil că

1 în traducere - Ai citit ceva interesant în ultima vreme ?

ar deveni mai vigilent decât avea motive să fie. Cel puţin ca să privească, de aici înainte, cu mai multă atenţie oglinda retrovizoare.

— Iar eu sunt Constanza... Connie.

— Încântată de cunoştinţă, Connie. Voi două aţi venit împreună ?

Arătă spre fată.

— Da.

— E sora ta ?

Un val de indispoziţie trecu peste figura jovială a femeii, dar dispăru repede.

— Nu, spuse ea cu blândeţe. Beatriz este... doar o prietenă. Eu sunt... făcu o pauză, căutând cuvântul potrivit. Tutorele ei.

Nu îşi începuse explicaţia cu *de fapt*, dar putea la fel de bine s-o fi făcut.

Alison decise că era timpul să meargă mai departe.

— Bună, Beatriz, spuse fetei. Eu sunt Suzanne.

Fata aceea de o remarcabilă frumuseţe zâmbi spre ea.

— Bună. Încântată de cunoştinţă, răspunse ea, într-o engleză în care sc simţea un puternic accent.

Apoi îşi coborî privirea şi se concentră asupra unghiilor. Răspunsul ci fusese parcă învăţat dinainte, ca şi când l-ar fi auzit pe o casetă... sau de la tutorele ei.

Bună.

Bună, încântată de cunoştinţă.

— Dumnezeule, ce frumoasă e, comentă Alison.

— Aşa e, spuse Connie. Engleza ei se îmbunătăţeşte pe zi ce trece, dar încă e stânjenită de felul în care vorbeşte.

— A ta e aproape perfectă. Sunteţi amândouă din acelaşi oraş ?

Sapă în continuare ! se încurajă Alison. Găseşte un amănunt pe care să-l poţi investiga apoi.

— Din Mexic, spuse Connie, dar nu din acelaşi oraş.

— Ah, trebuia să-mi fi dat seama. Am petrecut mulţi ani când eram copil la bunica mea din Chihuahua. *Beatriz, donde vas a clase ? La ce şcoală mergi ?*

Fata ridică privirea, nedumerită.

— Învaţă acasă, spuse Connie repede, pusă parcă în încurcătură.

Femeia cu părul albastru se îndreptă spre zona de uscare, iar manichiura celor două se apropia de final. Puteau să aleagă să stea şi ele în zona de uscare sau puteau pur şi simplu să plece. Nu păreau genul care ar risca să li se întindă oja, dar Alison se temu că întrebarea ei despre şcoală ar fi putut s-o facă pe tutore să-şi asume acest risc. Putea s-o lase baltă, sperând că va afla mai multe prin supraveghere sau putea să continue, riscând s-o pună în gardă pe femeie sau, şi mai rău, riscând ca aceasta să-l avertizeze în mod necugetat pe Griswold. Între timp, manichiurista lui Alison muncise din răsputeri şi aproape că le ajunsese pe celelalte din urmă.

O tânără mămică împinse căruciorul în care dormea copilul în salon si se lansă într-o discuţie animată cu manichiurista liberă. Alison decise să sondeze mai mult.

— *Vives con familia ?* întrebă ea, sperând ca Beatriz să ridice capul şi să intre şi ea în conversaţie. *Locuieşti cu rudele ?*

— Nu, de fapt, da, răspunse, într-o engleză aproximativă. Un unchi.

Beatriz se ridică în acel moment, întinzându-şi unghiile umede şi strălucitoare în faţă şi întorcându-se spre uscătoare. Era surprinzător de înaltă, realiză Alison — o apariţie aristocratică. Trupul ei mlădios, subliniat de blugii de firmă şi de maioul strâmt, era absolut năucitor. O fată mexicană extrem de frumoasă care de abia intra în adolescenţă... un tutore în persoana unei femei tinere şi frumoase... nici o rudă în Richmond cu excepţia unui unchi fals... locuind într-o casă superbă care aparţinea în mod

sigur lui Treat Griswold. Alison se simţi pierdută în faţa multitudinii de posibilităţi.

Mai multă informaţie, îşi spuse. *Mai încearcă*.

— Ce face unchiul ei aici, în Richmond ? întrebă în engleză.

— Beatriz, doar câteva minute la uscat şi plecăm, spuse Connie în spaniolă, punându-şi prudentă telefonul mobil pe scaunul de lângă fată. Este vânzător, îi răspunse peste umăr lui Alison.

— Uite, unghii erau urâte, acum perfecte, anunţă manichiurista războinică. Acum, du-te şi usucă.

Existau şase uscătoare, faţă în faţă. Alison alese unul vizavi de Beatriz şi Connie, încercând să găsească întrebarea care ar elucida natura relaţiei lui Griswold cu cele două, fără a părea însă părea prea curioasă.

— Tocmai m-am despărţit de prietenul meu, încercă ea, în engleză. S-a dovedit a fi un nenorocit — ştii, îi păsa numai de el. Unchiul tău nu e cumva singur, nu ?

Beatriz îi înţelese vorbele, pentru că privi în jos şi nu-şi putu reţine un zâmbet obraznic.

— E singur, spuse Connie, dar lucrează foarte mult şi nu are timp de o relaţie... cu excepţia nepoatei lui.

Iarăşi, un zâmbet viclean pe figura lui Beatriz.

Ameţeala lui Alison se intensifica. Ceva se petrecea între Griswold şi fată. Intuiţia lui Alison îi spunea că asta trebuie să fie.

— Ah, ei bine, spuse Alison, un bărbat înnebunit după muncă nu e chiar genul meu. Vreau unul care să fie înnebunit după mine.

Era timpul să se oprească. Avusese mai mult noroc decât crezuse. Acum se putea întoarce în Washington pentru a pune în balanţă întrebarea esenţială: era posibilă vreo legătură între ceea ce aflase azi despre acest om şi inhalatorul preşedintelui ?

Sunetul mobilului lui Connie — *La Vida Loca* — întrerupse gândurile lui Alison.

Cu grijă să nu-şi strice unghiile, Connie răspunse, vorbind aproape în şoaptă, pentru a nu deranja. Dar Alison n-ar fi avut cum să nu audă.

— Da ?... Suntem bine... E foarte bine. Foarte fericită... A ales Scarlet O'Hara, preferata ta... Da, îi e dor de tine... Păi, venim acasă în curând... E încă devreme. Dacă vrei să mergi într-o plimbare la ţară cu ea, e foarte bine. Ştii că îi place să meargă cu capota ridicată...

Iarăşi, un zâmbet reţinut al lui Beatriz.

— *Digale que venga a buscarme*, spuse ea încetişor.

Spune-i sa vină să mă ia.

Capitolul 30

Shingan.

Blackthorn tocmai îşi lua un număr de înregistrare la recepţia hotelului din aeroport, când deveni conştient de prezenţa bărbatului care stătea nu foarte departe, în dreapta sa. Ritmul său cardiac fusese primul care îi atrăsese atenţia lui Blackthorn — mai puţin de patruzeci de bătăi pe minut, cu o putere uimitoare la fiecare contracţie. Omul stătea efectiv fără să se mişte, respirând adânc şi egal, de opt sau zece ori pe minut.

Forţă, gândi Blackthorn. *Forţă şi pericol.*

Blackthorn ridică bagajul pe care-l luase cu el pentru noaptea respectivă si se îndreptă spre lift. Bărbatul îl urmări, dar fu obligat să se oprească, când Blackthorn se lăsă în genunchi şi umblă la încuietoarea servietei, până când un bărbat supraponderal şi soţia lui la fel de supraponderală trecură pe lângă el, amândoi respirând greu din pricina simplei acţiuni de a se mişca.

— Bună ziua, murmură omul gras înspre cel periculos, care bombăni iritat un răspuns.

Toţi patru intrară în cabină, iar bărbatul se aşeză suficient de departe la dreapta lui Blackthorn pentru a nu intra în contact cu acesta. Avea cam un metru optzeci, nu era dat cu parfum şi nu avea alt miros. Ochiul minţii lui Blackthorn creionă imaginea unui om cu păr închis la culoare şi ochi la fel, care îl priveau neîncetat.

La al treilea etaj, uşile se deschiseră şi cuplul supraponderal ieşi. Blackthorn aşteptă până în ultimul moment şi îi urmă, deşi camera lui era 419, un etaj mai sus. Uşile se închiseră şi nu se mai deschiseră. Evitând să folosească bastonul, Blackthorn urmă cuplul până la

camera lor, îi depăşi şi apoi găsi scara de la capătul holului. Poate că interpretase greşit prezenţa acelui bărbat şi situaţia, medită el. Instinctele nu erau întotdeauna perfecte.

Încercând să îşi dea seama unde îi era localizată camera, intră pe coridorul de la etajul patru şi pipăi plăcuţele cu numerele primelor două camere — 430... 428. Îşi scoase cheia din buzunar şi traversă holul. 425... 423... 421.

— Încă una, se auzi încet şi calm vocea bărbatului, cu un pronunţat accent sudist. 419, aşa a spus fata de la recepţie. 419. Poartă-te normal sau eşti mort. Ştii că am s-o fac, nu-i aşa ?

— Ştiu.

Sufletul bărbatului era rece ca al unui mort.

Blackthorn simţi ţeava unui pistol apăsată într-o parte. Era uluit că nu îl simţise deloc când deschisese uşa dinspre scară. Era ca şi când ar fi fost făcut din gheaţă.

— Bagă cheia în broască, deschide uşa şi intră. Repede.

Felul calm de a vorbi al bărbatului sugera forţă. Blackthorn simţi că nu va supravieţui acelei întâlniri dacă nu va face cum i se cere.

Îşi puse servieta jos, îşi schimbă poziţia corpului şi încercă agitat să bage cheia în broască. Omul era un profesionist; era sigur de asta. Nu un hoţ profesionist — un asasin plătit.

— Te rog, te rog, se ruga Blackthorn, în timp ce introducea cheia. Nu am mulţi bani, dar poţi să iei tot ce am. Şi... şi ceasul. Ia ceasul.

— Uşa, deschide uşa !

Blackthorn ştia că în camera înghesuită de hotel s-ar afla la mila ucigaşului. În orice caz, trebuia să acţioneze acolo, pe coridor. Luase lecţii de arte marţiale ani întregi — un timp karate, apoi aikido, calea spre armonia spirituală.

Avea capacitatea de a inversa situaţia împotriva celor mai mulţi, dar acest om, omul de gheaţă, era diferit.

Singurul avantaj pe care ştia cu siguranţă că-l are era că bărbatul acela, cu felul lui de a vorbi, încet şi măsurat, nu ştia că Blackthorn nu avea intenţia de intra împreună cu el în cameră. Înainte să îndrepte cheia iarăşi spre broască, psihologul îşi încordă corpul. Apoi simţi cum ţeava pistolului se mişcă uşor în lateral, se roti şi aruncă valiza cu o mişcare puternică în direcţia în care ştia că se află încheietura mâinii omului. Pistolul se izbi de perete şi Blackthorn simţi cum omul se apleacă după el.

Dintr-o mişcare, băgă cheia în broască, deschise uşa şi o trase repede în urma lui. Două gloanţe se opriră în lemn, lângă mânerul uşii, dar zăvorul rezistă.

— Hei, ce se întâmplă ? se auzi vocea unui bărbat pe coridor. Barbara, ala are un pistol ! Intră repede şi sună la recepţie !

Blackthorn se târî din faţa uşii spre baie şi se încuie acolo. Dacă ucigaşul ar fi spart uşa, i-ar mai fi trebuit câteva secunde să intre în baie. Altceva nu prea mai avea ce să facă.

Dar nu se mai auzi nici o împuşcătură.

Blackthorn rămase unde era. Trecu un minut, apoi încă unul. Într-un final, auzi o bătaie în uşă şi nişte voci. De abia deschisese uşă de la baie, când doi gardieni, amândoi cu pistoalele scoase, năvăliră în cameră.

— Sunteţi bine ?

— Eu da. Dar servieta mea ?

— Dumnezeule, e orb.

— Servieta şi ochelarii mei, izbucni Blackthorn.

— Ochelarii sunt aici, spuse unul dintre gardieni, punându-i în palmă, dar nu e nici o servietă.

— La naiba.

— Poliţia e pe drum.

— Ce o să le poată spune despre el ? întrebă celălalt. Nu vede nimic.

Capitolul 31

— Un metru optzeci, poate optzeci şi cinci, accent sudist, foarte pronunţat. Pot să pun şi pariu că era din Alabama sau Mississippi. Cred că nc-a urmărit de la Casa Albă până la hotel.

Năucit, Gabe ascultă relatarea lui Kyle Blackthorn despre atacul de la hotel.

— Un asasin plătit ? De unde putea să ştie despre tine ?

— M-aş mira să fie Casa Albă asta a ta vreun bastion al păstrării secretelor.

— Mă bucur că nu eşti rănit. Şi îmi pare rău pentru servieta ta.

— Nu au cum să obţină prea multe informaţii de acolo. În plus, memoria mi-e mai bună ca vederea. O să-ţi transmit cât de repede pot concluziile mele, deşi poţi să începi cu ce am discutat deja.

— Îmi pare foarte rău, Kyle. Vrei să rămâi aici în noaptea asta ?

— M-au pus în apartamentul pentru VIP-uri. Şi dacă tot şi-a ratat tipul ţinta, mi se pare un schimb echitabil. Îţi zic, totuşi, e cea mai rece fiinţă umană pe care am întâlnit-o vreodată, în afară de cele întinse pe o targă, la morgă. Dacă ţi-e duşman, o să ai probleme. Ceea ce nu pot să spun despre mine. Mâine la prima oră o să fiu în drum spre Cheyenne.

— Aş fi vrut să vin cu tine, Kyle. Mi-e aşa dor de casă. Nici măcar n-am despachetat bine, şi vreau să merg acasă.

— O să te descurci. Dar păzeşte-ţi spatele, doctore. Nu mă sperie pe mine prea multe, dar tipul ăsta a reuşit.

— Poţi să fii sigur, şefule.

Gabe puse telefonul în furcă şi începu să umble de colo-colo prin apartament. Cercul celor implicaţi era mai larg decât şi-ar fi putut imagina. Acum iată că apăruse şi un asasin plătit. Toată lumea părea să ştie sau să presimtă că ceva era în neregulă cu preşedintele, dar, din fericire, până acum, nimeni nu ştia nimic sigur: ce era sau cât de grav. Între timp, acesta părea să se simtă bine.

După ce îl lăsase pe Kyle la hotel, Gabe condusese înapoi spre Casa Albă şi trecuse pe la apartamentul prezidenţial. Ca un rezultat al întâmplării de la Baltimore, cifrele din sondaje erau în creştere, pentru prima oară în ultimele săptămâni. Stoddard se simţea şi el bine, iar Magnus Lattimore îl asigurase pe Gabe că şeful statului nu fusese niciodată mai plin de energie.

Totuşi, părea un gând prea optimist să creadă că accesele bizare dispăruseră cu desăvârşire sau că vor continua să existe moduri de a le ascunde. Gabe avea nevoie de răspunsuri şi avea nevoie de ele înainte ca Amendamentul douăzeci şi cinci să-şi arate din nou colţii.

Să începem cu începutul... În fiecare zi câte puţin... acceptă lucrurile pe care nu le poţi schimba, schimbă ceea ce poţi.

Ciudat cum, în momentele dificile, sloganurile de la Alcoolicii Anonimi îşi făceau loc în mintea lui. Din ce în ce mai des în ultima vreme. Poate, se gândi el, că nu ar strica să meargă la câteva întruniri.

Îşi pregăti o cafea fără cofeină şi se îndreptă spre masa din sufragerie, unde cărţile din biblioteca lui Ferendelli stăteau împrăştiate. Studiul i-ar mai lua gândul de la atacul asupra lui Blackthorn. Se pare că cineva ştia cine era şi ce căuta în Washington. Era doar o chestiune de timp înainte ca zvonurile şi speculaţiile să apară pe prima pagină a ziarelor.

Îşi trase un scaun şi încercă să se pregătească pentru întâlnirea cu femeia care afirmase că nu-l cunoştea mai

deloc pe cel care avea în birou o schiţă atât de exactă a chipului ei. În dimineaţa următoare, Gabe urma să plece spre Ferma de Cai a lui Lily Sexton, nu foarte departe de Flint Hill şi de parcul naţional Shenandoah, la aproximativ o sută treizeci de kilometri vest de oraş. Dacă nu va afla altceva, măcar ea îl va ajuta să înţeleagă fascinaţia lui Ferendelli pentru ştiinţa construcţiilor de mărime atomică si a nanomaşinilor.

Cafeaua fără cofeină pe care o alesese din stocul lui LeMar era un amestec brazilian, atât de bogat şi de aromat, încât ai fi zis că era o cafea tare. Probabil ca orice altceva în oraşul ăsta, decise Gabe, şi cafeaua era o farsă — era plină de cofeină.

Nanotuburi şi fulereni.

Lui Gabe îi trebui ceva timp pentru a-şi alunga din minte gândurile înspăimântătoare despre asasinul plătit şi atacul asupra lui Blackthorn şi pentru a se concentra cu toată atenţia asupra materialului din faţa lui, dar, într-un final, începu să ia notiţe şi să facă nişte schiţe.

Nano venea din greacă, şi însemna „pitic”, iar în ştiinţele exacte semnifica a miliarda parte din ceva, ca de pildă a miliarda parte dintr-un metru. 1/75 000 din diametrul unui fir de păr. Aproape de neînţeles pentru un neprofesionist, chiar unul cu pregătire în ştiinţele exacte.

Nanotuburi şi fulereni.

La baza nanotehnologiei stăteau atomii de carbon, de la care a pornit viaţa, aceştia găsindu-se pretutindeni în milioane de molecule diferite — solide, lichide, gaz. Materia-lele necesare procesului de nanomanufactură erau atomii de carbon, legaţi sub forma unor tuburi submicroscopice de lungimi şi lăţimi diferite sau în molecule, ca nişte mingi de fotbal, care conţineau exact şaizeci de atomi de carbon. Aceste molecule, nişte sfere perfecte, erau numite fulereni şi poreclite „sfere Bucky” după arhitectul Buckminster Fuller, proiectantul domului

geodezic, cu care semănau fulerenii. Remarcabil. Absolut remarcabil.

În general, ştiinţele exacte erau peste puterea sau dorinţa de înţelegere a lui Gabe. Dar potenţialul nanotehnologiei era la fel de evident pe cât era de nelimitat, mulţumită în mare măsură capacităţii carbonului de a se lipi de alţi atomi şi datorită inventării unor maşini futuristice ca microscopul folosit pentru scanare și microscopul pentru transmisia de electroni, capabil să redea imaginea nanotuburilor şi fulerenilor. Remarcabil.

Deja existau mai mult de şapte sute de produse comercializate pe piaţă, cele cosmetice de pildă, sau crose de golf, veste antiglonţ, toate realizate cu nanomateriale. Nanopasta de dinţi care conţinea nanohidroxiapatită putea fixa proteine pe placa dentară, făcând astfel mai uşoară desprinderea si îndepărtarea tartrului, în acelaşi timp, astupând fisurile de pe suprafaţa dintelui. Nanostratul de argint de pe tacâmuri, mânere de uşă, bandaje, robinete, instrumente de machiaj şi şosete împiedica sau elimina dezvoltarea bacteriilor. Lista şi gama de produse era de-a dreptul spectaculoasă.

Nu era vorba de acel science-fiction cu „entităţile gri”. Era adevărul-adevărat, care îşi făcea loc în societate pe mai multe direcţii şi cu o viteză uluitoare chiar şi pentru minţile vizionare, de geniu, ale laureaţilor la premiul Nobel care descoperiseră acest domeniu.

Pe la ora unu dimineaţa, Gabe adormise cu capul pe foile cu notiţe. La unu şi jumătate, se afla în aceeaşi poziţie, când fu trezit de sunetul telefonului.

— Doctore Singleton ?

— Da.

— Îmi cer scuze că sun la o astfel de oră, domnule. Sunt McCabe de la securitate. A venit un plic pentru dumnea-voastră, tocmai a fost lăsat: de un curier. Spune că trebuie să vi-l predăm imediat. Vreţi să-l trimit sus ?

Gabe se frecă la ochi şi îşi aranjă părul.

— Nu, nu. Vin eu jos. Un curier ?

— Da, domnule. Nici unul dintre noi nu a înţeles de la ce companie este şi nu există nici o indicaţie pe plic. Doar instrucţiunea de a vi-l preda imediat.

— Cobor într-un minut.

Migrena, o durere electrică atât de familiară, pe care o simţea în spatele ochilor, părea să se fi trezit odată cu el. Înainte să-şi dea seama ce face, deschise sertarul biroului şi scoase tubul de plastic cu codeină şi alte pastile.

Niciodată nu am luat un medicament fără să am o durere pentru care să fie indicat.

Amintirea acelor cuvinte îl ţintui în loc. De când fostul său coleg de cameră coborâse din Marine One la fermă, viaţa mai degrabă confortabilă, necomplicată şi deschisă a lui Gabe se transformase într-o combinaţie de jumătăţi de adevăr si minciuni făţişe. Acum, după relatarea lui Kyle Blackthorn, faptul că Drew îi ascunsese boala lui mintală nu părea a fi singura înşelăciune. Dacă simţul *shingan* al psihologului era îndreptăţit sau nu, doar timpul putea demonstra.

Lui Gabe îi devenise din ce în ce mai clar că nu putea face nimic în legătură cu cei din jur, cu excepţia faptului că nu trebuia să aibă încredere în nici unul din ei. Putea totuşi să facă ceva în privinţa decepţiei pe care o resimţea. Erau mii de oameni la dezalcoolizare, poate sute de mii, care reuşeau să îndure migrenele zilnice, fără să apeleze la analgezicele care le tulburau minţile.

De ani de zile, accidentul de la Fairhaven, soldat cu moartea unei femei însărcinate, îl adusese într-o stare de depresie care îl afectase pe multe planuri, inclusiv în căsnicie. Încercase să treacă peste aceste sentimente înfiinţând Lariat şi mergând în misiuni medicale în Africa Centrală. Reuşise să renunţe şi la băutură. Dar faptul că recurgea la pastile, dacă nu cumva era chiar dependent de

ele, îi reamintea constant că depresia îl pândea mereu la colţ, ameninţându-l cu o revenire în forţă.

Aruncă tubul înapoi în sertar şi înghiţi în schimb nişte Tylenol Forte. Pentru moment, ideea de a renunţa cu totul la pastile era greu de pus în practică. Dar măcar se putea controla mai atent. După cum spunea cartea în doisprezece paşi, vindecarea era o chestiune de progres, nu de perfecţiune.

Plicul maro de treisprezece pe optsprezece centimetri era simplu şi nu conţinea nici o notiţă cu excepţia numelui său, DR. GABE SINGLETON, scris îngrijit cu cerneală neagră, precum şi menţiunea că plicul trebuie să-i fie predat adresantului imediat. Mai mult curios decât neliniştit, Gabe îl luă la întrebări pe cel căruia i se livrase plicul, până se convinse că nu deţinea vreo informaţie care să-i fie de folos. Apoi aduse plicul înapoi în apartament şi îl deschise pe masă.

Trebuie să ne întâlnim.

Nu spune nimănui.

Vino singur.

Du-te în biroul pe care l-am ocupat amândoi.

Întâlnirea este la fix douăzeci şi patru de ore începând de acum.

În birou sunt patru fotografii înrămate făcute de mine. Uită-te la a treia fotografie din dreapta. Ne întâlnim sub respectiva structură.

Coşmarul ăsta trebuie să ia la sfârşit.

J.F.

Capitolul 32

Donald Greenfield.

Cu fiecare oră care trecea, mulţumită în mare parte Internetului precum si cursurilor de pregătire pe care le făcuse, Alison începu să afle din ce în ce mai multe amănunte despre el.

Donald Greenfield, posesor al unui Porsche 911, vechi de un an, înmatriculat Virginia DG911, cu garaj în Lido Court, Fredericksburg. Din câte aflase Alison, maşina fusese achitată.

Donald Greenfield, posesor al casei victoriene de aproape 400 de metri pătraţi din Beachtree Road, nr. 317, Richmond. Cumpărată acum zece ani cu 321 000$, recent evaluată la 591 000$. Reipotecată în urmă cu cinci ani. Casă pe care o împărţea cu o frumoasă mexicană, Constanza, şi cu o fată mexicană uluitor de frumoasă, Beatriz. Fostul domiciliu: Avenue Collins nr. 14, Salina, Kansas; deţinuse acea casă timp de paisprezece ani.

Donald Greenfield, ocupaţie: liber profesionist; număr de asigurare socială 013-32-0875; ipotecă 2 139$ pe lună; fără alte ipoteci; fără datorii pe cărţile de credit; scutit de plata pensiei alimentare către fostele consoarte, fără copii; fără cazier. Cont la Banca Americii, Richmond. Punctaj de credit 650. (*De ce aşa scăzut ?* notă ea sub număr.)

Alison frunzări prin notiţe, încântată şi totodată dezamăgită de rezultatele obţinute în prima zi de investigaţie. Se întrebă în treacăt cine fusese Donald Greenfield înainte ca Treat Griswold să-şi însuşească numele şi identitatea lui. Din toate sutele, poate miile de agenţii federale, încă nu exista nici una care să coreleze datele de naştere şi decesele. Griswold probabil că

cercetase cimitirele până să găsească un minor sau un copil care se născuse în jurul aceluiaşi an cu el. Cunoscând modul de lucru al guvernului federal, Alison ştia că obţinerea unui număr de asigurare socială în numele unui copil decedat era relativ uşor şi de acolo la furtul identităţii era doar un pas.

Rămâneau în picioare întrebări legate de provenienţa banilor pe care îi cheltuia Griswold pentru a-şi suporta cheltuielile unei vieţi duble şi de posibila legătură între ceea ce descoperise şi obiceiul de a purta la el un inhalator folosit cu regularitate de preşedinte.

O altă întrebare care o frământa şi care necesita imperios un răspuns era când va împărtăşi ea povara a ceea ce aflase şi mai ales cui. Cea mai complicată întrebare.

Trecuse de unu dimineaţa. O dureau fălcile de la atâtea ore de mestecat gumă. În loc să se simtă obosită, tensiunea de peste zi o ţinea în priză, dar un pahar de Merlot reuşea de obicei să o facă să adoarmă. Deschise o nouă sticlă — de preţ mediu, cu o etichetă care îi plăcea, de la o podgorie din California, de care nu auzise niciodată. Turnă în pahar, bău încet, apoi dădu restul pe gât.

Podgoria Sf. Boniface. Etichetă bine aleasă, conţinut bun.

Scrise numele şi caracterizarea succintă în carneţelul cu spirală pe care îl purta mereu în poşetă. Nu trebuia să specifice că era Merlot. Oricum bea foarte rar, pentru că se obişnuia repede cu orice şi, chiar mai rar, se aventura spre un alt soi.

— Griswold... Griswold... Griswold, murmură, lăsându-se pe spătarul scaunului. Care-i secretul tău, Griswold ? Eşti băgat în ce cred eu ?

Răpire ? Trafic de imigranţi ilegali ? Pedofilie ?

Se întinse după dosarul din colţul biroului şi scoase o scrisoare din plic. Era a doua oară în noaptea aceea când o

citea, dar probabil a douăzecea oară de când o primise, în urmă cu un an.

Dragă Cro,

Încă îţi mai spune lumea Cro ? Credeam că e cea mai ca lumea poreclă din lume.

Surpriză ! Sunt eu, Jamie, şi îţi scriu de data asta din centrul frumosului oraş Bakersfield, acolo unde se află The Triller Dinery restaurantul în care lucrez în prezent. Sunt chelneriţă. Singurul lucru de aici mai puţin apetisant decât clienţii este chiar mâncarea.

Au trecut câţiva ani, sper deci ca această adresă din Texas să fie încă actuală şi tu să primeşti scrisoarea. Cât despre mine, ăsta e al zecelea oraş în care trăiesc de când m-au dat afară de la secţia de terapie intensivă a spitalului ăluia de doi lei şi m-au lăsat în stradă fără ca eu să fi greşit cu nimic. Nici nu mai are rost să-ţi spun că de atunci nu mi-am mai luat certificatul de asistentă. Am avut o grămadă de slujbe jalnice, ca şi asta, dar nu mă plâng pentru că oricum n-am fost capabilă să rămân prea mult la nici una. Ştii, depresiile, medicamentele, depresiile şi mai puternice, medicamente şi mai multe.

Motivul pentru care îţi scriu este că sora mea mi-a trimis vestea despre decesul doctorului Numbuts Corcoran, incompetentul ăla nenorocit de la care mi s-au tras toate. Un articol de două coloane cu fotografie în L.A. Times. Fără să se menţioneze vieţile pe care le-a luat sau cele pe care el şi amicii lui de la Clubul Coniacului şi al Cubanezelor le-au distrus — ca a mea, de pildă. Ei bine, măcar a fost cancer. Sper că a fost o moarte înceată şi dureroasă. Măcar atâta meritătm şi noi.

Îţi mulţumesc că ai încercat să îi înfrunţi, Cro. Măcar tu ai încercat. Nimeni nu se poate lăuda nici măcar cu atât, oricum tu ştiai că n-am făcut nimic rău. Mulţumesc că ai încercat. Nu te învinovăţesc că ai renunţat la sfârşit. Nu te-

am învinovăţit niciodată. Sper că ştii asta. Ai încercat cât s-a putut.

Ai grijă de tine. Sper ca orice ai face, să fii fericită. Cât despre mine ? Eu am ocazia să mă duc în L.A. odată la câteva luni ca să-mi văd copiii şi să-mi dau seama cât de mult au crescut. Am fost întotdeauna o mamă bună şi încă îi iubesc, orice s-ar întâmpla.

Continuă să lupţi pentru cauzele potrivite.

Janie

Continuă să lupţi pentru cauzele potrivite.

După ce termină de citit, Alison simţi că paharul de Merlot începea să-şi facă efectul. Tocmai bine. Somnul nu venea uşor de obicei. În timp ce se îndrepta cu paşi inegali înspre pat, era recunoscătoare că avea să-şi piardă cunoştinţa în doar câteva minute.

Se simţea depăşită de evenimente — poate prea mult chiar. Dacă se chinuia un pic, putea ajunge foarte uşor la fel ca Janie, debarasând mese sau lucrând la Walmart şi întrebându-se ce naiba se întâmplase cu viaţa ei. Dacă Treat Griswold ar fi fost chirurg în L.A., sigur ar fi fost membru al clubului celor 3C. În cadrul Serviciilor Secrete, el era Agentul — respectat, adorat chiar. Iar acum ea intenţiona să-l dea jos de pe piedestal.

Nu era încă prea târziu să renunţe la tot, să aleagă calea mai simplă şi să se întoarcă la biroul din San Antonio. Încă era timp...

*

— Iubito, vreau să mă duc sus, să stau un pic cu Beatriz.

— Donnie, scumpule, e unu dimineaţa. Doarme.

— Şi ce, se trezeşte. Mâine lipsesc toată ziua. Are destul timp să doarmă mâine. Am lucrat foarte mult în ultima vreme şi am nevoie de un masaj la spate.

— Îţi fac eu masaj. Ştiu exact cum îţi place.

— Vreau să ştie şi ea. Vreau să ştie cum îmi place totul. Cunoşti regulile, în curând, tu n-ai să mai locuieşti aici. E de datoria ta să mă ajuţi s-o pregătesc. Şi e de datoria ta să ai grijă de toate, până când Beatriz te va înlocui şi va face la fel cu cine va urma.

— Păi asta şi fac, nu ?

— Da, iubito. Te descurci de minune. Numai că înţelegi cum stau lucrurile.

— Înţeleg. Când va veni timpul, voi fi pregătită să plec.

— Oricum, mai e destul până atunci. Acum du-te, trezeşte-o pe Beatriz şi trimite-o sus în cameră. Eu mă duc la duş. Apoi urc. Vreau ca şi ea să facă duş.

— Să se spele şi pe cap ?

— Dacă tu crezi că trebuie.

— Înţeleg.

— Minunat. Îmi place când înţelegi.

— Am făcut bine că ţi-am spus de femeia de la salon, nu ?

— Da, ai făcut bine... poate chiar foarte bine, depinde de amprentele pe care le găsim pe sticluţa de ojă pe care am cumpărat-o de la Viang.

— *Marrooned on a Desert Isle*. Asta a ales. Femeile observă asemenea lucruri.

— *Marrooned on a Desert Isle*, repetă Donald Greenfield, plimbându-şi mâna peste sânii fermi ai Constanzei, apoi de-a lungul trupului ei suplu şi ciocolatiu, până la zona perfect epilată dintre coapsele ei. Vom vedea ce poveste are să ne spună sticluţa.

Capitolul 33

Coşmarul ăsta trebuie să ia sfârşit...

Era tot ce putea face Gabe ca să nu o ia la fugă spre Casa Albă, la două dimineaţa, pentru a cerceta a treia fotografie din dreapta, de pe peretele biroului său. Îi plăcea să admire fotografiile alb-negru, dar se simţea ruşinat că nu le examinase niciodată în detaliu şi că nu avusese nici cea mai vagă idee că erau făcute de Ferendelli. Dată fiind calitatea schiţei înfăţişând-o pe Lily Sexton şi a peisajului de la etaj, din casa doctorului, abilităţile creative ale omului nu erau deloc surprinzătoare.

Mai interesant însă decât faptul că fusese contactat de Ferendelli era ideea că acesta se află în viaţă. O să fie dificil să-i ascundă preşedintelui nişte veşti atât de bune.

În cele din urmă, Gabe acceptă că, după încă o zi lungă, istovitoare, plină de emoţii avea nevoie de somn mai mult decât de orice altceva. Oricât de interesant i s-ar fi părut să dezlege misterul lui Ferendelli, identificarea locului de întâlnire pe care îl alesese predecesorul său putea să aştepte până a doua zi. Gabe oricum avea de gând ca la prima oră a dimineţii să îşi consulte pacientul şi să-şi dea sau nu acordul asupra activităţilor din programul suprasolicitat al acestuia. Trebuia totodată să lase pe cineva să-i ţină locul şi să obţină aprobarea lui Drew să „părăsească perimetrul” pentru a merge apoi la Ferma de Cai a lui Lily unde avea să rămână până la lăsarea serii, cel mai probabil.

Cu pleoapele grele, mai reuşi să citească biletul lui Ferendelli încă o dată.

Trebuie să ne întâlnim.

Nu spune nimănui.

Vino singur.

Du-te în biroul pe care l-am ocupat amândoi.

Întâlnirea este la fix douăzeci şi patru de ore începând de acum.

În birou sunt patru fotografii înrămate făcute de mine. Uită-te la a treia fotografie din dreapta. Ne întâlnim sub respectiva structură.

Coşmarul trebuie să ajungă la sfârşit.

J.F.

Gabe reuşi să doarmă patru ore, un somn lipsit de vise, şi i se păru că nu-şi schimbase poziţia în pat nici măcar o dată. Se trezi întrebându-se dacă omul care încercase să-l omoare şi cel care îl atacase pe Kyle erau una şi aceeaşi persoană. Nu prea se lega, dar până când nu se va afla faţă în faţă cu Jim Ferendelli, nimic nu avea cum să se lege.

Două runde de câte treizeci de flotări, întrerupte de o serie de o sută de genuflexiuni, urmată de un suc de portocale proaspăt, un duş prelungit şi o cană de cafea, amestec de mai multe soiuri de Sumatra, şi era în sfârşit gata de o nouă zi.

Ceva avea să se întâmple, îşi spuse, în timp ce se îndrepta spre garaj. Fie că era vorba de veşti de la Kyle Blackthorn, fie că avea să afle mai multe de la Lily sau va descoperi misterul dispariţiei lui Ferendelli ori vreun indiciu referitor la informaţiile ascunse de preşedinte în timpul testelor neuropsihologice, va afla ceva şi apoi lucrurile se vor limpezi.

Înainte de a fi chemat să lucreze la Casa Albă, Gabe nici măcar nu o vizitase — nici ca turist, nici ca elev, nici măcar când fusese cadet la Academie. Se întrebă cât de mult i-ar lua, dacă s-ar putea întâmpla vreodată asta, să se obişnuiască să treacă în fiecare zi pe la punctul de control,

să fie recunoscut de gardieni, şi, după o scurtă verificare a legitimaţiei, să intre în sediul executivului statului. Acum zâmbea în sinea lui la gândul că, dacă Jim Ferendelli se afla în viaţă, încercând să-l contacteze, s-ar fi putut întoarce la fermă înainte să găsească răspunsuri la toate întrebările.

În mod surprinzător, uşa de la clinică era descuiată. O deschise uşor şi intră în sala de aşteptare. Din spatele uşii închise a băii, răsuna o voce de femeie cântând un blues.

Lumea nu e mereu dulce ca ciocolata...

Vocea ei era catifelată, intensă şi răguşită — o voce captivantă, parcă făcută anume pentru blues. Gabe respiră mai încet şi ascultă.

Aşa mi-a zis odată mama...

Fotografiile lui Ferendelli erau în spatele uşii de la biroul lui, dar Gabe rămase acolo, ţintuit în loc, mirat de nepotrivirea dintre o astfel de voce şi un astfel de loc.

Câteodată te zdruncină şi te tulbură... Îţi încearcă nervii...

Probabil că era cineva din personalul care se ocupa de curăţenie, decise el. O femeie care îşi greşise cariera şi acum lucra ca îngrijitoare pentru a-şi întreţine familia. O femeie care ar fi ajuns în finală la Megastar, dacă show-ul ar fi existat pe când era mai tânără. Poate că şi acum familia şi prietenii îi spuseseră să meargă la preselecţii... dar ea doar zâmbise şi respinsese ideea, clătinând din cap. Acestea erau melodiile ei, nu ceva ce voia să împartă cu ceilalţi.

Te dărâmă...

Gabe înaintă încet spre culoarul din faţa biroului său. La stânga erau fotografiile. La dreapta lui era femeia, dar locul în care stătea nu îi permitea să o vadă, probabil curăţa baia, dulapurile sau rafturile. Cântecul era prea frumos ca să-l întrerupă, aşa că se apropie în linişte de perete şi de fotografiile lui Ferendelli. Gabe nu era un *connaisseur* în materie de artă fotografică, dar acest set de poze, fiecare

dintre ele etichetate printr-o plăcuţă gravată, prinsă pe ramă, era plăcut ochiului şi în anumite aspecte fascinant — studii de lumină şi umbră, unghiuri, forme bizare şi clarobscur. Fotografia fusese făcută desupra râului şi se vedeau reflexiile apei. Un detaliu uimitor al Capitoliului. Bluesul pe care îl asculta părea să se potrivească de minune cu fotografiile.

Când vor veni vremurile acelea, adu-ţi aminte că trebuie să le iei ca atare...

A treia fotografie, mai sumbră decât celelalte, era intitulată *Anacostia privită de pe podul Benning.*

Anacostia.

Auzise din când în când despre acest cartier al Washingtonului şi, din câte îşi amintea, era o zonă mai săracă a oraşului — locuită în mare parte de negri şi hispanici. Dar habar n-avea unde se află. În biroul lui era o hartă. Dacă îi mai rămânea timp, după ce îl consulta pe Drew, avea de gând să meargă până acolo, să se familiarizeze cu podul şi cu zona de sub el. Mai privi o dată imaginea şi se întoarse în cabinet.

Alison Cromartie, îmbrăcată de lucru, în nişte pantaloni largi şi o bluză de culoare deschisă, cu un hanorac bleumarin, se sprijinea de tocul uşii, cu o pereche de mănuşi de cauciuc în mână.

— Bună, spuse ea.

Până să-şi audă vocea, Gabe nu a fost sigur că putea vorbi. Simţea că i-a stat inima în loc.

— Bună şi ţie, reuşi să spună. Mi-a... plăcut foarte tare cântecul tău.

— Mulţumesc. Când eram mai tânără şi mă gândeam să fac o carieră în show bizz, obişnuiam să cânt noaptea în tot felul de localuri rău famate — genul ăla unde se adună tot felul de pierde-vară. Acum, încă îmi place să cânt, dar mai mult în duş.

Ultima imagine era mai mult decât putea Gabe să îndure. Se chinui să îşi aducă aminte că era o persoană care fusese adusă în Comisia Medicală ca să spioneze, să inducă în eroare, şi care mai mult ca sigur că subtilizase probele de sânge.

— Ai venit devreme, spuse el.

— Nu chiar. Mereu vin pe la ora asta ca să aranjez pe aici şi să văd dacă e nevoie de ceva. Apropo de aranjat — se ridică pe vârfuri şi îi aranjă cravata. Tatăl meu purta cravată tot timpul.

— Ei bine, cred că e destul de evident că eu nu port, răspunse el, la fel de tulburat de apropierea ei ca în prima seară.

Ea se trase înapoi pentru a-şi admira realizarea, dar doar jumătate de pas.

— Nu credeam că eşti de serviciu azi, spuse.

— Nu... nu sunt. Am o întâlnire care îmi va ocupa restul zilei. Am venit doar ca să... iau nişte hârtii şi să trec pe la preşedinte şi Prima Doamnă înainte să plec.

Alison îşi ridică mâinile, îşi scoase încetişor mănuşile şi le aruncă în coşul de gunoi de lângă biroul lui. Deşi nu ar fi avut motive să creadă că o făcuse intenţionat, gestul atât de obişnuit păruse, în cazul de faţă, senzual şi incredibil de sexy. Încă şi mai senzuali erau ochii ei de un căprui închis, care-i priviseră pe ai lui neîncetat.

Gabe simţi un nod în gât. Ceva se schimbase faţă de celelate dăţi când fuseseră împreună — chiar faţă de prima oară. Legătura pe care o simţea între ei era cu mult mai intensă şi mai fascinantă. Se simţea măcinat de dorinţa de a o atinge — de a o ţine în braţe — şi totodată la fel de stânjenit ca un adolescent aflat la primul dans.

— Nu vrei să mai cânţi ? se hazardă el.

— Poate altă dată, poţi să comanzi o reprezentaţie.

Gabe se apropie şi mai tare, o luă în braţe, şi o strânse la pieptul lui. Părul ei mirosea a vară. Îşi îngropă faţa în el, şi o sărută.

Gândul că îl spiona şi că îi furase fiolele dispăruse ca prin farmec. Tot ce voia era s-o ţină în braţe.

Îi ridică jacheta şi îi atinse umerii. Ea îl strânse mai tare. Îi atinse spatele cu degetele.

— Nu mi-am putut lua gândul de la tine, şopti ea.

Gabe îi atinse pielea mătăsoasă a spatelui pe sub bluza subţire. În clipa aceea, nimic nu mai conta — nimic altceva decât atingerea şi pielea ei fină.

Trecuse atât de mult timp de când sexul fusese ceva special — atât de mult de când un sărut contase cu adevărat.

— Gabe, şopti Alison în timp ce el o săruta pe gât, spune-mi c-o să avem timp pentru noi.

— Nu pot să cred că se întâmplă asta. O să găsim timp. Îţi promit — cât de mult ai nevoie, cât de mult vrei.

Ea se trase înapoi, cu privirile pironite în ochii lui.

— Ştiam că trebuie să fii acolo undeva, Gabe. Un bărbat deştept, amabil, gentil, amuzant. Ştiam eu.

— Nu te îndepărta de mine.

— Nici n-aveam de gând. Dar doctorul care-ţi ţine locul trebuie să pice dintr-un moment într-altul. Şi nu cred că vrei să ne găsească aşa.

— Îmi place la nebunie ce se întâmplă, spuse Gabe, strângând-o încă o dată cu putere, pentru ultima oară. Şi îţi promit că va fi timp. Dar mă aşteaptă sus cum-îl-cheamă împreună cu soţia lui şi cred că trebuie să mă prezint, mai ales că sunt singurii mei pacienţi.

Alison se aranjă şi îşi puse bluza în pantaloni.

— Nu-ţi mai e frică de mine ?

— E vorba de frică sau de încredere ? Pentru că frică nu mi-a fost niciodată.

Ea îl sărută sub bărbie, îi aranjă cravata încă o dată şi îi netezi haina.

— Deci, ce vrei să ştii ? întrebă ea brusc.

Privirea lui se fixă asupra ei.

— Chiar m-ai salvat în noaptea aia sau a fost o înscenare ca să-mi câştigi încrederea ?

— Nu a fost o înscenare, Gabe. A fost totul real, cum te văd şi cum mă vezi.

Se ridică pe vârfuri şi-l sărută uşor pe buze.

El o îndepărtă încet, ţinându-şi mâinile pe umerii ei, ştiind că nu şi-ar fi putut da seama dacă îl minţea sau nu. Totuşi, simţea nevoia disperată de a mai pune încă o întrebare — cu condiţia s-o formuleze în aşa fel încât să nu ofere informaţii.

— Fiolele de sânge ale preşedintelui, se auzi dintr-odată întrebând, de ce le-ai luat din frigider ? Erai printre puţinii care au avut acces la ele.

Alison părea îngrozită. Apoi dădu din cap în semn că înţelege.

— Gabe, trebuie să ai încredere în mine. Te rog să nu mai întrebi nimic de sânge.

— Dar de ce ? insistă el. Le-ai luat sau nu ?

— Trebuie să-mi promiţi. Nici o altă întrebare. Deocamdată, cel puţin.

— Sunt pe punctul de a nu mai avea încredere în nimeni. Dar dacă ne îndreptăm în direcţia în care sper să ne îndreptăm, promit — cu condiţia să-ţi dai cuvântul — fără alte minciuni.

— Fără minciuni, scumpul meu, şopti ea.

— În cazul ăsta, fără întrebări.

— Bine, atunci, spuse ea. Nu eu le-am luat. Dar cred că ştiu cine a fost.

Capitolul 34

Drumul spre Ferma de Cai a lui Lily, pe Route 66, apoi spre vest pe 647, dură nouăzeci de minute. Codul poştal al locului probabil că era la fel ca în Flint Hill, dar, după spusele lui Lily, casa, hambarul, celelalte acareturi şi păşunile împrejmuite cu gard alb se aflau la câţiva kilometri de oraş, la poalele munţilor Blue Ridge.

După ce îl consultase atent pe preşedinte şi, spre nefericirea lui Magnus Lattimore, îi redusese programul de întâlniri pe ziua respectivă la jumătate, Gabe îşi schimbă hainele în dormitorul Lincoln, lăsându-l de gardă pe medicul care îi ţinea locul, deschise harta, o desfăşură pe scaunul din dreapta al Buickului şi se îndreptă spre Anacostia, pe Pennsylvania Avenue. Undeva, Jim Ferendelli se pregătea sufleteşte pentru întâlnirea cu el.

Fără să ceară explicaţii despre motivul pentru care Gabe voia să afle despre Anacostia, Lattimore şi preşedintele îl puseră la curent privind zona respectivă, care cuprindea partea de est şi sud-est a oraşului, ocupând mai ales regiunea din estul râului de la care îşi luase numele.

Anacostia era, după spusele celor doi, o zonă care avea neapărată nevoie să renască şi care avea să trăiască în curând acest moment, asta în cazul în care comisia federal-municipală care fusese desemnată îşi ducea la îndeplinire activitatea. Deocamdată, spuseră ei, ca şi în alte cartiere mărginaşe, era mai bine să fii precaut când mergeai pe străzi noaptea.

Gabe era aproape sigur, orientându-se după fotografie şi după ceea ce vedea la faţa locului, că Ferendelli plănuia să-l întâlnească dedesubtul podului, la capătul din est.

Misiunea lui, înainte de a se îndrepta spre Flint Hill, era să se familiarizeze cu zona şi să găsească un loc de parcare suficient de aproape de piciorul podului şi lângă un felinar.

Îi trebuiră doar câteva minute să identifice un loc convenabil. Cu toate că dimineaţa spre prânz nu era totuna cu ora unu noaptea, i se păru că Anacostia avea o atmosferă plăcută, vibrantă. Locul de parcare pe care îl alesese, pe Clay Street, părea să fie sigur. După un popas scurt în care se strădui să reţină locul de sub pod, se întoarse prin oraş, pentru a o lua de la podul Roosevelt pe Route 66 şi se îndreptă spre vest.

Nu simţi nevoia să dea drumul la radio în timpul călătoriei spre Ferma de Cai a lui Lily. Vocea lui Alison, care îi răsuna în minte, îi ţinea companie. Trecuse atât de mult de când o femeie îl făcuse să se simtă atât de fascinat, de optimist, de încântat, cum era în acel moment — un antidepresiv natural, depăşind cu mult Prozacul sau Welbutrinul pe care le lua de ani întregi.

Lily îl îndrumase bine. Trebuia să fie pe drumul cel bun, pentru că străzile deveniseră din ce în ce mai înguste şi mai puţin semnalizate. Dacă nu avea o locuinţă în Washington, sigur trebuia să îşi găsească una, în caz că devenea membră a cabinetului prezidenţial. Gabe se uită la kilometraj. Casa trebuia să fie aproape. Trecea printr-o zonă împădurită, cu păşuni pe alocuri şi drumuri de ţară, semnalizate doar de câte o cutie poştală sau de vreun indicator scris de mână, şi, din când în când, intra prin pădurea văratică.

Când vor veni vremurile acelea, adu-ţi aminte că trebuie să le iei ca atare...

Gabe se opri din cântat şi încetini, uluit de peisajul care se ivise sub ochii lui, parcă desprins dintr-o album cu ilustraţii. Pădurea lăsase loc unei întinderi vaste de păşuni, punctate ici şi colo de garduri cu două scânduri, vopsite într-un alb imaculat. Pe pajişte stăteau caii, cel puţin

douăzeci şi cinci de cai, păscând liniştiţi. În stânga sa, pe un indicator solid scria:

FERMA DE CAI A LUI LILY
INTRAREA PRINCIPALĂ

O săgeată arăta drept înainte. De cealaltă parte a străzii pavate se afla un al doilea indicator, cu săgeata arătând spre dreapta:

FERMA DE CAI A LUI LILY
INTRAREA DIN SPATE
GRAJDURI 1,6 KM
LIVRĂRILE SE FAC AICI

Gabe coti la stânga, mai conduse o vreme şi apoi se opri iarăşi. Adăpostită de valea înverzită, faţă în faţă cu munţii, încă în depărtare, se zărea clădirea principală a fermei — o casă albă şi spaţioasă, cu obloane negre, care făcea cinste cuvântului conac.

Dar nu doar frumuseţea covârşitoare a locului îl făcuse să se oprească. Mai văzuse undeva aceeaşi privelişte — munţii, dependinţele, păşunile, clădirea principală. Îi trebui un moment ca să-şi dea seama, dar nu mai mult. Era peisajul schiţat pe pânza în ulei, neterminată, de pe şevaletul aflat la etaj, lângă fereastră, în casa lui Jim Ferendelli din Georgetown.

Gabe ţinea atât de strâns volanul încât i se albiră încheieturile, apoi rămase pe loc câteva minute, ca să-şi revină, întrebându-se cum ar putea aduce în discuţie subiectul predecesorului său, fără să-i trezească suspiciuni lui Lily, care ştia mai multe decât lăsa să se vadă. Într-un final, ajungând la concluzia că trebuie să improvizeze, luă piciorul de pe frână şi acceleră.

Aleea care ducea către fermă avea aproape cinci sute de mteri. În timp ce se apropia de casa spaţioasă care se integra furmos în peisaj, Taurusul albastru-închis care îl urmărise de când ieşise din garajul Watergate trecu de

intrarea principală şi se îndreptă spre intrarea din spate a fermei.

Capitolul 35

Alison trândăvi toată dimineaţa la clinică, întrebându-se dacă era posibil, din punct de vedere metafizic şi psihologic, să fie obsedată de doi bărbaţi în acelaşi timp.

Atracţia pe care o simţise faţă de Gabe arsese mocnit de când se întâlniseră prima oară. Acum îi venea greu să se concentreze la altceva — orice, cu excepţia lui Treat Griswold sau Don Greenfield sau cum o fi alegând să se autointituleze în acea zi agentul Serviciilor Secrete.

De fapt, aceea era o zi Griswold, sau cel puţin o dimineaţă Griswold.

Îl văzuse cum lua liftul spre apartamentul preşedintelui şi apoi cum se întorcea cu câinele mult iubit al acestuia, care îl urma supus. Cei doi intrară în grădina de trandafiri şi după un timp se întoarseră. Totul părea atât de normal. Dar nimic nu avea cum să mai fie normal în legătură cu el.

Alison nu-şi găsea locul, era distrasă şi neatentă, aşa că făcu câteva drumuri ca să piardă timpul, se duse de două ori să se întâlnească cu nişte prieteni de la clinica ce se afla la primul etaj al clădirii Eisenhower, de peste drum. Noroc că, până în momentul acela, nu se întâmplase nimic cu preşedintele sau cu vreunul dintre oaspeţii de la Casa Albă, care să necesite asistenţă medicală. Nu ştia cum ar fi reacţionat.

Medicul de gardă, cadru militar, om sobru, care arăta prea tânăr ca să fie doctor, mai ales doctor la Casa Albă, stătuse cu nasul în ziare aproape toată dimineaţa.

Griswold o ducea automat cu gândul la amintirile din L.A., la prietena ei, Janie, la clubul celor 3C. Încă nu era pregătită pentru urmările neplăcute care cu siguranţă vor apărea după tentativele ei de a-l da în vileag pe agent. Şi

de fapt, perversitatea lui, presupunând că asta făcea cu Beatriz, putea să nu aibă nici o legătură cu preşedintele sau cu inhalatorul bronhodilatator, caz în care nu prea avea ce să demaşte. Totuşi, refuzul ei de a accepta ceea ce părea la prima vedere o încălcare minoră a protocolului îi deschisese o cale. Acum părea o prostie să nu urmeze acea cale până la capăt.

Pe măsură ce orele dimineţii se scurgeau, Alison devenea din ce în ce mai convinsă, deşi nu avea argumente, că inhalatorul pe care îl ţinea Griswold conţinea mai mult decât Alupent. Ideea nu avea neapărat o bază reală, dar se instalase deja în mintea ei. Zvonurile — aceleaşi zvonuri care îl făcuseră pe şeful ei să o trimită sub acoperire la Casa Albă — spuneau că Drew Stoddard era instabil psihic. Adevărat sau nu, era de datoria ei să investigheze, în linişte, dar repede, orice ar fi putut avea legătură cu această posibilitate. În afară de identificarea lui Donald Greenfield şi a relaţiei pe care o avea cu tinerele de pe Beachtree Road, decise că trebuia să examineze conţinutul inhalatorului pe care Griswold îl ţinea în buzunarul de la piept al hainei.

Floare la ureche, se gândi, zâmbind sarcastic în timp ce trecea în revistă aprovizionarea şi verifica defibrilatorul, având grijă să fie gata de pus în funcţiune. Dacă Treat Griswold nu era cel mai bine pregătit şi mai vigilent dintre agenţii de securitate ai preşedintelui, oricum era pe aproape. Dacă nu îi făcea avansuri, şi deja o dezgusta gândul, nu avea cum să se apropie de inhalator, ca să nu mai vorbim de înlocuirea lui cu altul.

Când se transformase din Treat Griswold în Donald Greenfield, fie îşi lăsase costumul încuiat în maşina lui Griswold, în garajul din Fredericksburg, fie îl pusese în portbagajul Porsche-ului lui Greenfield. Se gândea că trebuie să acţioneze în momentul transformării, dar nu-i venea în cap nici o metodă. Luă în considerare şi respinse

câteva alte posibilităţi, întorcându-se de fiecare dată la scenariul care îi repugna, un flirt care să meargă până acolo încât Griswold să-şi dea jos jacheta.

În nici un caz ! decise ea hotărâtă. Ca agent al Serviciilor Secrete, jurase să se sacrifice pentru preşedinte şi ţară. Dar să lase o bestie ca Treat Griswold să...

Gândurile îi fură întrerupte de o nouă idee. Pentru câteva minute, la fel cum procedează un oenolog cu un vin nou, nu făcu nimic altceva decât să cerceteze situaţia din fiecare punct de vedere. Apoi începu s-o savureze. În momentul acela, ideea nu era decât o pură teorie — nimic mai mult. Pentru a o face să funcţioneze, era nevoie ca multe variabile să-şi găsească locul potrivit şi de noroc cu carul. Dar cea mai bună variantă la care ajunsese până la acest punct era inacceptabilă.

Se apropie de tânărul medic studios de la birou şi ceru să-şi ia restul zilei liber pentru a-şi calma o migrenă care nu-i dădea pace.

— Ai nevoie de ceva, ca să-ţi treacă ? întrebă el, abia ridicându-şi ochii din New England Journal of Medicine.

— Nu, nu. Am tot ce-mi trebuie acasă.

De fapt, avea tot ce-i trebuia în poşetă, adică un carneţel, şi în jachetă, un telefon mobil. Undeva în carneţel era scris primul pas care ar fi putut transforma o idee vagă într-un plan — numărul de telefon al lui Seth Owens din San Antonio. Agentul FBI Seth Owens.

Capitolul 36

— Ei, doctore, spuse Lily, nu pot să-ţi explic ce plăcere îmi face să servesc ceaiul şi masa cu omul despre care vuieşte tot oraşul.

— Tot oraşul ? Cam greu de crezut.

— Păi, e adevărat — nu e vorba de vreo competiţie. În Washington, tot ce contează e apropierea de preşedinte. Nimic mai mult, nimic mai puţin. Apropiere şi acces. Dacă nu la preşedinte, măcar la cei care îi sunt alături. Iar dumneata, domnule, nu numai că eşti ultima apariţie din oraş, dar eşti şi atrăgător, la locul tău şi ai acces la cel mare. Dacă nici asta nu e de vorbit, atunci nu ştiu ce mai e.

Ridică scurt din umeri şi îşi întinse mâinile ca pentru a spune. *Ăsta-i adevărul, n-ai ce face.*

Nu, se gândi Gabe. *Adevărul e că tu ai o relaţie cu Jim Ferendelli şi eşti dispusă să minţi ca s-o ascunzi.*

Cei doi stăteau faţă în faţă pe nişte canapele de piele, în camera împodobită cu lambriuri somptuoase, sorbind ceai din nişte căni mari, orientale, cu o varietate de produse de patiserie şi napolitane minuscule în faţă.

— Ţine minte că avem şi ton şi salată, spuse Lily. Păstrează-te şi pentru ele.

— Nici o problemă. Sunt gata de prânz şi sunt foarte pregătit să simt o şa sub fund. Îţi sunt recunoscător pentru ziua asta, Lily. Nu m-am mai simţit aşa de relaxat de când a apărut preşedintele la uşa mea, sugerându-mi că ar trebui să vin aici.

— Vai, doctore, ce frumos şi amabil din partea ta să spui asta.

— Bine, de-acum încolo fără „doctore”, dacă nu vrei să încep să-ţi spun si eu la fel. Sunt sigur că ştii, dar un

doctorat e mai greu de obţinut în orice alt domeniu decât în medicină. Aşa că dacă merită cineva să fie numit doctor, atunci tu eşti aia.

— Mai vrei ceai... Gabe ?

— Cred că mai beau o cană. Nu sunt înnebunit după ceai, în afară de cel rece, şi doar în zilele foarte călduroase, dar ăsta e delicios.

— Pe mine m-a făcut să mă las de cafea. L-am descoperit pe când eram intr-o excursie în vestul Chinei şi de atunci am grijă să-l comand din vreme. Din câte mi s-a spus, e o varietate de *Camellia sinensis* care nu creşte în altă parte a ţării, de fapt, nici în altă parte a lumii. Cel mai apropiat ca gust este ceaiul negru Keemun, dar diferenţele sunt considerabile.

Ridică un clopoţel aflat pe măsuţa de cafea şi sună o dată. În câteva secunde, negresele robuste care serveau apărură ca din senin cu o altă cană din amestecul savuros. Era de un maroniu-ruginiu translucid, cu o aromă și un gust care îi aduceau aminte lui Gabe de... de ce oare ? Scorţişoară ? Miere ? Alune ? Toate cele trei variante erau corecte, acceptă el, dar nici una nu era exactă.

Inspiră, apoi expiră satisfăcut — aproape ca un oftat. Intenţionase să aducă în discuţie cele două subiecte care îl interesau — Jim Ferendelli şi nanotehnologia. Dar acum realiza că dorinţa aceea presantă de a afla adevarul îl părăsise.

Mai luă o gură de ceai. Apoi se forţă să stea drept şi să refuze starea de euforie şi de satisfacţie care părea să pună stăpânire pe el. Îl ajută să-şi revină medalionul cu o singură piatră de turcoaz, pe care Lily îl purta în acea zi şi care era identic cu cel din desenul lui Ferendelli, în cărbune. De ce minţea ?

— Gata de masă ? întrebă ea, sunând din clopoţel.

— Într-o secundă.

— Eşti bine ? Ai ochii cam sticloşi.

— Nu, nu. Sunt bine. Un pic obosit, atâta tot.

— Vrei să amânăm plimbarea pentru altă dată ?

— În nici un caz. De-abia aştept. Care era numele calului ? Terapie Intensivă ?

— Pe-aproape. Terapia, simplu. O să-ţi placă.

Gabe începu să se simtă mai stăpân pe sine.

— Deci, uite ce s-a întâmplat, începu el. De când am venit la Casa Albă, am încercat să pun cap la cap fragmente din viaţa lui Jim Ferendelli, să încerc să găsesc nişte indicii ca să aflu ce i s-a întâmplat. Ştiai că nu numai Ferendelli a dispărut, ci şi fiica lui ? Studia la New York.

— Ah, nu ştiam. E îngrozitor.

— Ziceai că l-ai întâlnit ?

— Doar o dată. N-am apucat să ne cunoaştem mai bine.

— Din câte pot să-mi dau seama, pare genul de tip foarte cultivat, pasionat de artă, fotografie, medicină, muzică.

— Foarte interesant.

— Da. Ei bine, ştiu că atât FBI-ul, cât şi Serviciile Secrete se implică în căutarea lui, dar am decis să mă duc la el acasă, să caut orice mi-ar fi spus mie ceva, ca medic, vreun indiciu pe care anchetatorii să-l fi omis. Şi, dacă-ţi vine să crezi, am găsit ceva pe rafturile de cărţi — sau cred eu că am găsit.

— Continuă.

— Jim Ferendelli era fascinat de nanotehnologie — mai ales de aspectele medicale ale nanotehnologiei. Avea o colecţie de cărţi despre acest subiect, de la *Nanotehnologia pentru TonŢI* până la lucrări ştiinţifice mai complexe. Mi-am amintit că te-am auzit menţionând acest exemplu când ne-am întâlnit, aşa că mi-am zis că împuşc trei iepuri venind aici — te văd, fac o plimbare călare şi aflu mai multe despre domeniu de la tine.

— Te asigur, Gabe, chiar dacă am menţionat nanotehnologia printre domeniile de interes ale administraţiei, nu sunt un expert în această chestiune.

Îl surprinse pe Gabe, sunând încă o dată din clopoţel, de parcă ar fi vrut să schimbe subtil subiectul.

— Maddy, îi spuse servitoarei, e gata prânzul ?

— Totul e pregătit, doamna Lily.

— Bine. Venim într-un minut. Ştiu că ai treabă în oraş. Poţi să-ţi iei liber pentru restul zilei de cum termini cu vasele.

— Mulţumesc, doamnă Lily.

— Şi, Maddy, sună-l, te rog, pe William la grajduri şi spune-i că venim în treizeci şi cinci de minute.

— Da, doamnă.

Gabe încercă, fără succes de altfel, să se imagineze pe sine vorbind atât de detaşat cu servitorii. Nu se descurca bine nici cu caii, de fapt nu se descurca bine cu nimeni. Chiar dacă Lily Sexton nu s-ar fi născut stăpână a unui domeniu, oricum s-ar fi adaptat cu succes acestui rol.

De abia când se văzură aşezaţi la masa impresionantă din sala de mese, aduse iarăşi vorba de nanotehnologie.

— Presupun că dacă ai studiat chestiunea, ai deja nişte cunoştinţe în domeniu, spuse ea.

— Păi, ştiu despre Eric Drexler şi cum a pornit totul de la el. Şi un pic din bazele chimiei şi despre potenţialul ştiinţei şi ce impact ar avea asupra vieţilor noastre. Dar nu ştiu exact unde se opreşte speculaţia şi unde începe realitatea.

— Nici preşedintele nu ştie, nici vreo altă agenţie guvernamentală, din Capitol Hill până la cel mai mic oraş. Una e să te bucuri că dezinfectanţii de pantofi pe bază de nanoargint au dezvoltat o industrie în spate. Şi alta să determini ce efecte ar avea asupra organismului uman particulele de nanoargint din aer sau dacă sunt ingerate.

— Deci crezi că e nevoie de noi legi care să apere sănătatea publică ?

— Preşedintele crede că e nevoie. Şi doar asta contează.

— Şi ce se întâmplă dacă fiecare agenţie guvernamentală de la Congres până la Consiliul Orăşenesc din Podunkul de Est începe să elaboreze legislaţii — mai ales că operează cu informaţii puţine, depăşite sau pur şi simplu neştiinţifice ?

— Exact asta vrea să evite preşedintele, prin crearea acestui nou post în cadrul cabinetului — să centralizeze controlul asupra noilor ştiinţe, să elaboreze o legislaţie bine gândită, inteligentă, care să se poată adapta descoperirilor ulterioare. Ştim că marile industrii, în special cea farmaceutică, preferă să-şi ceară iertare decât să ceară permisiunea. O să încercăm să schimbăm asta, fără să înăbuşim creativitatea şi fără să sufocăm ceea ce va însemna probabil cea mai importantă realizare a științei de la fibra optică încoace, care se poate dovedi a fi motorul cercetării în urmă-toarele secole.

— Capacitatea de a construi, începând de la atomi. Asta dă putere, spuse Gabe, atât interlocutoarei, cât şi lui însuşi.

— Adevărul e că nu-mi doresc neapărat responsabilitatea care vine mână în mână cu postul de secretar pe probleme de ştiinţă şi tehnologie, spuse Lily, dar la fel de adevărat este că nici nu vreau să aibă altcineva responsabilitatea asta.

— Ai idee de ce a devenit Jim Ferendelli atât de interesat de domeniu?

Lily clătină din cap.

— Nu m-a contactat să mă întrebe despre asta. Dar trebuie să ştii că, în afara cunoştinţelor de chimie organică ce au legătură cu fulerenii şi nanotuburile, nu sunt un expert, iar dacă doctorul Ferendelli studia atât de mult pe cât spui, s-ar putea să nu ştiu nici cât ştia el — adică ştie.

— Şi eu sper că *ştie* e forma corectă a verbului, spuse Gabe.

Ar fi fost minunat ca Kyle Blackthorn să fi fost acolo, să-şi fi dat seama dacă şi cât din ce spunea Lily era adevărat şi ce nu. Întâlnirea din Anacostia din acea noapte avea să îl lămurească în mod sigur, dar pe măsură ce euforia se potolea şi îi creştea puterea de concentrare, Gabe îşi dorea din ce în ce mai tare să aibă la dispoziţie o oră sau două în care să caute nestingherit prin casa lui Lily orice dovadă că îl cunoştea pe Jim Ferendelli mai de-aproape decât susţinea.

— Mai vrei o porţie? întrebă Lily, arătând spre farfuria goală a lui Gabe.

— Mmm... nu, mulțumesc. M-am săturat.

Ea sună iarăşi la unul dintre clopoţeii care păreau să fie împrăştiaţi peste tot prin casă şi Maddy se înfiinţă ca să strângă masa.

— Ştii ce, uite, îţi răspund la orice întrebare îţi vine în minte pe timpul plimbării şi după. Maddy, lasă casa descuiată când pleci. Ne întoarcem într-o oră, maxim două.

Servitoarea zâmbi voioasă, dădu din cap spre şefa ei, apoi spre Gabe şi se întoarse tăcută în bucătărie.

Gabe se întrebă în treacăt dacă Maddy era atât de mulţumită de viaţa ei pe cât părea. Bănuia că femeia nu îşi putea aduce aminte când prinsese pe cineva cu o minciună atât de grosolană cum o prinsese el pe Lily Sexton.

Poate Lily avea deja o relaţie cu altcineva, medită Gabe, şi poate că relaţia ei cu Ferendelli trebuia să rămână ascunsă. O urmă până jos, la un nivel al casei care nu se putea vedea din faţă, apoi ieşiră pe uşa din spate şi se îndreptară spre grajduri. O relaţie ascunsă ar explica multe, dacă nu chiar totul.

După cum ordonase Lily, caii erau pregătiţi şi aşteptau. Terapia era un murg robust, cu o pată de-a lungul capului, care pornea din creştet si ajungea până în vârful botului.

— Îmi place deja, spuse Gabe, verificând cât de bine erau strânse chinga si scăriţele, apoi săltă uşor în şaua

lucrată de mână, care costa probabil mai mult decât maşina lui.

Lily refuză ajutorul pe care i-l oferea William, grăjdarul, dar folosi o scară joasă pentru a urca pe Belle Starr, o iapă elegantă, de un gri irizat. Lily şi Gabe începură să meargă la pas, ieşind din ţarc, pe o potecă vag umbrită, care urca, afundându-se în pădure. Timp de cinci minute sau poate mai mult, nu-şi spuseră nimic. După cum fusese avertizat, Terapia era un cal special — puternic, ager, care răspundea bine la comenzi. Mai târziu, când Gabe avu timp să reflecteze asupra acestor calităţi, ajunse la concluzia că poate îi salva-seră viaţa.

Pierdut în frumuseţea momentului şi în gânduri legate de femeia misterioasă, imposibil de citit, care călărea la câţiva metri în stânga lui, nu reuşea să-şi dea seama dacă văzuse ceva mişcându-se în faţa lor, mai în dreapta, departe, în pădure. Posibilitatea declanşă un val de adrenalină — suficient de puternic încât, atunci când ameninţarea deveni evidentă, să reacţioneze prompt.

Caii începuseră pentru că se apropiau de un dâmb. Un om îmbrăcat în negru, cu o mască neagră de ski, apăru din spatele unui copac, la vreo douăzeci de metri în dreapta lor. Puşca lui, dotată cu ceea ce părea a fi o cătare de precizie, era aţintită direct spre Gabe.

— Lily ! strigă Gabe.

Instinctiv, trase de hăţuri şi apoi spre stânga. Calul se cabră şi făcu o piruetă, ca un balerin, întorcându-se spre stânga.

În aceeaşi clipă, puşca se auzi răsunând o dată şi încă o dată. Gabe auzi cel de-al doilea glonţ înfigându-se într-un copac din stânga lui.

Belle Starr se trase înapoi, la fel ca şi calul lui Gabe, dar Lily nu era pregătită. Sări din şa şi fu aruncată în aer înainte să reacţioneze, răsucindu-se necontrolat, şi căzu pe partea stângă, strigând de durere când se lovi de pământul tare.

Gabe se repezi jos, crezând că fusese lovită de glonţ. Fără să se ridice în picioare, se târî repede până la locul unde stătea întinsă Lily, care gemea de durere. Belle Starr stătea ascultătoare lângă ea. Omul dispăruse. Departe, undeva în dreapta, lui Gabe i se păru că vede ceva mişcându-se printre copaci, dar apoi nu mai zări nimic. Prudent, cu ochii încă înspre pădure, se întoarse la Lily.

Era conştientă, dar avea dureri mari.

— Te-a împuşcat ?

— Nu... nu cred. Umărul meu. Cred că e rupt sau...

— Uşor, Lily. Te-ai lovit la gât ?

— Nu... nu prea.

— Ei, încearcă să nu-l mişti, chiar şi aşa.

Faţa îi era palidă şi prezenta primele semne ale unei stări de şoc. Atent la umărul ei stâng, încercând să nu-l deplaseze pe cât posibil, Gabe cercetă să vadă dacă are vreo rană de glonţ, apoi o puse să-şi mişte picioarele şi braţul şi îşi îndreptă atenţia în sfârşit asupra umărului, care, dacă avea noroc, era fracturat chiar dedesubtul humerusului, şi, dacă nu avea noroc, era şi fracturat, şi dislocat. Oricum ar fi fost, se afla în stare de şoc şi necesita îngrijiri.

Scoase şaua de pe Belle Starr şi o folosi ca să-i ridice picioarele lui Lily. Apoi îi imobiliză umărul cu pătura de şa. Într-un final, îi scoase cizmele şi le strecură, una câte una, sub gât. Când îşi dădu seama că cizmele nu vor sta fixe cum le aşezase, o avertiză să nu-şi întoarcă sau să-şi mişte capul decât dacă era absolut necesar.

Apoi se urcă în şa şi, imediat ce îşi propti bine picioarele în scară, porni la galop, înapoi pe potecă.

Capitolul 37

Alison se afla pe aleea de lângă statuia comemorativă a lui Lincoln, mergând agitată dintr-o parte în cealaltă a scării, uitându-se din când în când la reprezentarea emoţionantă a Marelui Eliberator[1] . Având o moştenire etnică mixtă, Alison îl venerase mereu, pe el, realizările şi deciziile sfâşietoare pe care fusese obligat să le ia, forţat de împrejurări.

Omul lui Seth Owen întârzia — mai exact întârziase cincisprezece minute.

Cel mai adesea, Treat Griswold ieşea din tură la patru, alteori la trei. În curând, chiar şi posibilitatea destul de slabă de a acţiona astăzi urma să dispară.

Încă un grup de copii, din altă tabără, trecură înghionţindu-se pe lângă ea, urmaţi de un alt trio de consilieri obosiţi şi transpiraţi. Alison se uită din nou la ceas, lăsă mâna jos şi decise să mai aştepte cinci minute, înainte de a-l suna pe Seth. Cu trei ani în urmă, ei doi reuşiseră să facă trecerea dificilă de la a fi iubiţi la a fi doar prieteni. Pe atunci, Seth încerca să-şi revină după o căsnicie eşuată şi era încă îndrăgostit de fosta soţie, deşi nu voia să recunoască. Alison, care îşi revenea şi ea după o relaţie care nu mersese bine în L.A., spera într-o legătură fizică, fără complicaţii, fără aşteptări, voia să se simtă bine şi să aibă parte de nişte partide grozave de sex. Însă îşi dăduse seama că, oricât de terapeutică şi de matură părea, teoretic, o astfel de decizie, în practică ea pur şi simplu nu era făcută pentru aşa ceva.

Alison spera ca relaţia cu Gabe să se dovedească mai plină de substanţă, între timp, era bine de ştiut că Owens

1 Abraham Lincoln.

cel inteligent, isteţ şi plin de resurse se afla de partea ei — mai ales în situaţii ca aceasta, când singurul care o putea ajuta rapid era un agent FBI. Owens se bucurase s-o audă, dar la început nu promisese nimic. Totuşi, după jumătate de oră, sunase şi îi spuse un nume: Lester şi un loc — acolo, unde se afla. Băgă mâna în buzunar după telefonul mobil care tocmai atunci începuse să sune.

— Da?

— Alison, sunt Seth. Totul e în regulă?

— Nu prea. Sunt o sută de grade aici, în faţa monumentului, şi orice urmă de simpatie pe care o aveam pentru şcolari s-a dus, după ce au trecut pe aici o sută de grupuri gălăgioase, iar Lester al tău încă n-a apărut.

— Eşti sigură?

— Normal că sunt sigură.

— Sigură, sigură?

— Îhî.

— Ţi-am spus că Lester are o înclinaţie înnăscută pentru dramatism, nu ?

— Cred că mi-ai zis ceva în genul ăsta, da.

— Deci, Alison, draga mea, ce mi-ai cerut tu mie la telefon?

— Ţi l-am cerut pe cel mai tare hoţ de buzunare din lume — omul care voi l-aţi trimite să scoată discursul din buzuna-rul prim-ministrului înainte să se apuce să-l citească.

— Exact asta ai spus. Atunci, ce-ar fi să arunci o privire în poşetă?

— În poşe...

În clipa în care îşi atinse geanta de umăr, ştiu că ceva e în neregulă.

O deschise. Portofelul îi dispăruse. La fel şi carneţelul, rujul, cel puţin patru pachete de Trident şi o copie de dimensiuni mici a ghidului oraşului Washington. De fapt, poşeta era goală, complet goală. Sau, mă rog, aproape.

Lester — el trebuia să fie — înlocuise tot ce luase cu cel puţin o duzină de cutii de Tic-Tac.

— Cercelul drept ?

— Nu mai e, spuse ea, realizând de-abia după ce vorbi că aşa era.

— Ca şi tine, Lester e foarte bun la ce face.

— Văd. Bine, Owen. Acum te cred. Unde e ?

— Vezi grupul de copii de la baza scărilor ?

— Da.

— Îl vezi pe tipul care îi distrează ?

— Jongleurul ?

— Lester.

— Tocmai mi-a făcut cu mâna fără să scape vreo bilă. Îţi sunt datoare vândută, Owens. Când mă întorc în San Antonio, fac cinste cu o cină la Paloma Blanca.

— Credeam că nu mai vrei să te întorci, spuse Seth.

— Dacă o fac de oaie, s-ar putea să mă trimită înapoi ca să spăl WC-urile. Trebuie să închid. Lester mi-a făcut din nou cu mâna, de data asta cu un popic, în timp ce cu cealaltă mână arunca în aer încă două şi le prindea... cred că noi doi o să ne înţelegem bine, asta dacă n-o să fie arestat de agentul care tocmai se îndreaptă înspre el. Mulţumesc, prietene.

Capitolul 38

Muncitorul de la grajduri, William, era un bărbat înalt, slab, la vreo şaptezeci de ani. Vestea despre atacator şi despre rana lui Lily îl nelinişti, sună la urgenţe şi chemă poliţia şi ambulanţa la fermă, în timp ce Gabe lua la el apă, bandaje, scândurele care puteau fi transformate în atele şi pături.

— Există vreun mod în care un om înarmat cu o puşcă să înainteze aşa de mult prin pădure pe cât a înaintat el ? întrebă Gabe, săltând pe cal.

— De fapt, sunt mai multe moduri. Dealurile astea sunt intersectate de vechi drumuri forestiere şi chiar drumuri militare, de pe vremea Războiului Civil. Nenorocitul putea s-o fi luat chiar pe drumul drept de la poalele dealului de-colo, care merge vreo zece kilometri până la o mină de cărbune abandonată. Drumul e aproape paralel cu Drumul de Cărămidă Galbenă — pe care aţi luat-o voi — timp de vreo cinci kilometri şi după aia se interesectează.

— Trimite salvarea imediat, spuse Gabe, mânându-şi calul la galop, cu o bătaie din călcâie.

Lily era la fel cum o lăsase, cu ochii închişi, gemând de durere, părând să aibă tensiunea arterială destul de scăzută. Timp de mai bine de jumătate de oră, Gabe îi dădu primele îngrijiri, înlocuindu-i atelele care îi protejau umerii şi gâtul, având grijă să nu i se facă frig, să fie hidratată pe cât posibil şi încurajând-o neîntrerupt. Rana ei era gravă — probabil o fractură cu dizlocare de os, cu hemoragie abundentă — şi, cel mai probabil, avea să intre în sala de operaţii înainte de lăsarea serii.

După ce făcuse tot ce îi trecuse prin minte, Gabe îngenunche lângă ea şi privi spre pădure, la locul unde

stătuse ucigaşul. Merita să aducă poliţia aici, în ideea că exista o şansă, oricât de slabă, ca ucigaşul să fi lăsat ceva în urmă. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai sigur că cel care aproape că reuşise să-l omoare când era în maşină, în apropierea Casei Albe, şi atacatorul de acum erau unul şi acelaşi, sau cel puţin lucrau pentru aceiaşi oameni. Orice altă posibilitate părea greu de crezut.

Dar de ce să fi fost el ţinta ? Încercarea de a găsi o explicaţie îl aduse la un pas de o migrenă serioasă.

— Încă puţin, Lily, spuse el. Ajutoarele trebuie să ajungă în câteva minute.

— Pot să merg la un spital din Washington ? întrebă ea, cu o voce slabă si răguşită.

— La starea în care te afli, nu prea cred. Ai pierdut o cantitate semnificativă de sânge din braţ şi din piept. La un moment dat, vei avea nevoie de anestezie şi o operaţie pentru a-ţi trata umărul. Poate după ce te stabilizezi, aranjăm să fii transportată la un centru medical universitar.

— Mulţumesc, doctore.

Ochii i se închiseră din nou şi îşi pierdu cunoştinţa, respirând sacadat. Câteva clipe mai târziu, Gabe auzi o sirenă care se apropia şi, în câteva minute, două maşini de teren urmate de o ambulanţă apărură pe Drumul de Cărămidă Galbenă.

Paramedicii erau eficienţi, siguri pe ei şi ai naibii de buni, la fel ca alţi zeci de colegi de-ai lor pe care-i văzuse Gabe de-a lungul vremii. Doi dintre ei, un tânăr şi o femeie mai în vârstă, au fost îndeajuns de amabili încât să-l complimenteze pe Gabe pentru primul ajutor pe care i-l dăduse şi pentru atelele improvizate pe care i le pusese, în timp ce îi imobilizau gâtul lui Lily. Apoi îi puseră o perfuzie, ataşară un tub de oxigen, îi cercetară repede şi cu eficienţă corpul, în căutarea altor răni, şi îi imobilizară umărul. Gabe îşi reaminti ceea ce ştia deja foarte bine. Dacă ar fi fost rănit vreodată în afara unui centru medical, ar fi preferat ca

un paramedic să aibă grijă de el în locul celui mai bun doctor.

Echipa observase un loc bun de întors maşina pe potecă, aşa că, după ce o urcară pe Lily în ambulanţă, se îndreptară spre acel loc, urmaţi de una dintre maşinile de teren.

Gabe nu păru surprins că nimic în pădure sau pe drum nu putea oferi indicii despre identitatea ucigaşului, în afară de câteva crengi rupte, acolo unde îl văzuse stând. Se simţi obligat să dezvăluie poliţistului natura legăturii pe care o avea cu preşedintele, dar alese să nu-i spună nimic despre cealaltă încercare de asasinat asupra sa. Trebuia s-o contacteze pe Alison de cum ajungea în Washington. Şi, dacă nu avea obiecţii serioase, avea să vorbească cu Magnus Lattimore şi cu preşedintele. Cu două încercări de asasinat într-o săptămână, era timpul să solicite protecţia Serviciilor Secrete.

Înainte de asta, avea totuşi altceva de făcut — să cerceteze casa lui Lily. Lăsase casa neîncuiată. Şi dacă menajera plecase, aşa cum credea el, avea timp să găsească orice informaţie legată de Jim Ferendelli şi de abia apoi să se ducă la spital, să se intereseze de Lily.

Gabe mână calul spre locul unde stătea grăjdarul. Apoi, după ce mormăi ceva cum că trebuie să se ducă să-şi ia servieta din hol, se întoarse şi intră în casă.

Începu cu apartamentul principal, ce cuprindea un dormitor masiv, cu un covor gros şi o baie elegantă aflată în partea din spate a casei. Găsi un birou mic, dar nimic interesant în sertare. Cele două dulapuri, în schimb, prezentau mai mult interes. Într-unul din ele era suficient loc cât să încapă un om, celălalt însă era mult mai mic. Primul era plin de rochii şi hainele obişnuite ale unei femei care încerca din răsputeri să se îmbrace bine. Dulapul mai mic conţinea hainele unui bărbat, care se înbrăca la fel de elegant ca stăpâna conacului. Costume, mai multe

smochinguri, haine de lucru, echipament de călărie, cămăşi şi pantaloni comozi. Avea optzeci şi trei în talie, optzeci şi doi la pantaloni, patruzeci cu şaptezeci şi şase cu zece la cămăşi. Gabe estimă că omul avea cam un metru optzeci, aproape optzeci de kilograme şi era în formă. Gabe nu știa dacă erau hainele lui Ferendelli, dar nu ar fi fost surprins să afle ulterior că aşa era.

Scara din spate ducea către cele trei dormitoare de oaspeţi, fiecare dintre ele cu propria baie. Simţind cum dorinţa şi entuziasmul îl părăsesc treptat, Gabe se plimbă prin camere, deschizând un sertar ici-colo, verificând dulapu-rile; toate erau goale, dar pregătite pentru oaspeţi, cu pături şi prosoape.

Fu cât pe ce să urce pentru a-şi lua servieta, când se opri în mijlocul camerei de oaspeţi aflate cel mai departe de scară, deasupra salonului. În spatele biroului antic din lemn de stejar şi a oglinzii înalte, se găsea o uşă în perete, vizibilă din oricare latură a biroului, dar doar dintr-un anumit unghi. Gabe dădu, precaut, biroul la o parte. O jumătate de pagină tipărită si plastifiată era lipită de uşă, care nu era mai înaltă de un metru şi jumătate.

FERMA LUI LILY ŞI CALEA FERATĂ SUBTERANĂ

Construcţia clădirii principale din ansamblul care constituie Ferma de Cai a lui Lily a avut loc între 1835 şi 1837. Primii proprietari au fost Thaddeus Boxley, crescător de oi, împreună cu fiii săi. Nu se ştie sigur dacă familia a părăsit casa sau a murit. La mijlocul anilor 1850, ferma a devenit proprietatea aboliţionistului James Sugarman. Devenise totodată şi un punct important pentru Calea Ferată Subterană — un drum pe care o apucau sclavii care voiau să evadeze şi să-şi caute libertatea în oraşele din nord şi în Canada, încăperea îngustă din spatele acestei uşi a adăpostit adesea poate mai mult de zece bărbaţi, femei

sau copii într-o singură zi. Vă puteţi uita înăuntru, dar vă rugăm să nu atingeţi nimic.

Uşa îngustă şi joasă, făcută din trei plăci îmbinate cu pricepere, aluneca de-a lungul peretelui pe o şină. Gabe se întrebă dacă biroul fusese acolo de la început. Era posibil, mai ales că nu exista loc pentru o altfel de aranjare a mobilei. Felul în care era mascată uşa nu ar fi putut trece de un examen, fie el şi sumar al camerei, dar Gabe îşi imagina că s-ar fi găsit situaţii în care aceasta ar fi putut fi trecută cu vederea.

Ridică draperiile pentru a lăsa să intre mai multă lumină şi aprinse lampa de pe noptieră. Apoi, cu grijă, îşi introduse degetele într-un şanţ vertical scobit pe marginea dreaptă a uşii şi trase. Uşa alunecă cu o uşurinţă surprinzătoare, dezvăluind un spaţiu de vreo 2,5 metri pătraţi, întunecat si plin de praf, cu o podea de argilă roşiatică. Lipite de perete se găseau trei bănci neşlefuite, o mătură veche de paie, o găleată din lemn, pentru apa, si o găleată mai mare, cu capac, pentru nevoile fiziologice, după cum bănui Gabe.

Nu exista nici un bec, dar, dacă stăteai cu spatele la uşă, intra destul de multă lumină pentru a vedea spaţiul. Trei dintre cei patru pereţi erau făcuţi din aceeaşi argilă ca şi podeaua. Al patrulea, aflat la stânga lui Gabe, era făcut dintr-o placă de lemn neşlefuită. Asta era tot — un punct de oprire pentru sclavi, aproape neschimbat de o sută şaizeci de ani.

Nervos, Gabe dădu să plece, apoi se mai întoarse o dată, să se asigure că nu lăsase urme de paşi. Tocurile cizmelor sale marcaseră de fapt câteva urme în podeaua de pământ. Restul podelei era neatinsă, probabil fusese măturată cu mătura cea veche.

Atent să nu aducă pământ în camera de oaspeţi, îşi scoase cizmele şi le aşeză deoparte. Apoi se lăsă în genunchi şi începu să netezească pământul, acolo unde

lăsase urme, când observă bucăţi mici de lut în jurul picioarelor băncii care se sprijinea de placa de lemn. Se părea că banca fusese trasă la o parte şi apoi împinsă la loc.

Se târî cu atenţie până în dreptul băncii şi o trase înspre el. Era fixată de perete, dar la unul dintre capete îi încăpeau degetele. Trase cu mai multă putere şi deschise o uşă joasă, invizibilă, prinsă în balamale invizibile, care se deschise într-un tunel, asemănător camerei, cu o cale ferată care mergea drept şi care, din nouă în nouă metri, era semnalizată de o bară. Tunelul era destul de întunecat, dar părea luminat de undeva de la distanţă. Gabe decise să nu-şi pună cizmele şi păşi în prima cameră şi în tunel.

În liniştea deplină, simţurile i se ascuţiră şi înaintă prin beznă, urmând lumina slabă din depărtare. Mersese vreo sută de metri când începu să audă zgomotul unei instalaţii mecanice. Realiză acum că lumina venea de undeva de după un fel de draperie. Cu precauţie, dădu la o parte draperia doar câţiva centimetri. În spatele ei, o uşă de metal, cu geam în partea superioară, dincolo de care se afla un coridor cu podea de gresie, bine luminat. De-a lungul coridorului, pe partea dreaptă, erau cinci uşi identice cu cea aflată în faţa lui. Fiecare dintre ele era identificată cu o literă şi cu un număr ce se aflau deasupra geamului. În plus, sub fiecare geam se găseau nişte plăcuţe din alamă pe care stăteau scrise nişte nume.

Gabe trase aer în piept, îşi ţinu respiraţia, deschise uşa şi păşi înăuntru. Zumzetul constant care se auzea venea din capătul celălalt al coridorului, în afară de el, nu se mai auzea nimic, nu se vedea nici o mişcare. Se trase într-o parte, ca să poată vedea ce scrie pe geamul primei uşi, denumită B-10. Sub geam, pe plăcuţă, scria Dr. K. RAWDON.

Camera, luminată de tuburile albe, fluorescente, era un fel de laborator, însă înăuntru nu se afla nimeni. Mai multe

computere stăteau aşezate lângă un aparat complex, o încâlceală de tuburi din metal, lustruite, unele mai groase şi altele mai subţiri, conectate prin numeroase nituri şi bolţuri, tot ansamblul fiind construit în jurul unor lentile şi oculare. Parcă s-ar fi uitat la mecanismele din interiorul unui submarin nuclear.

Dar Gabe ştia despre ce e vorba.

Materialele pe care le împrumutase din biblioteca lui Jim Ferendelli conţineau şi schiţele unor echipamente aproape identice cu aparatura din camera B-10. Era sigur că instrumentul era un microscop folosit pentru scanare, capabil să reprezinte suprafaţa materialelor la nivel atomic. Acest instrument era esenţial în designul şi construcţia sistemelor la scală nanometrică. Devenise practic baza întregului domeniu nanotehnologic.

Capitolul 39

— Lester, ce faci?

Recunoscătoare setului de căşti *hands-free*, Alison desfă-cu ambalajul unei lame de Trident şi începu să o mestece, cu toate că mai avea deja încă două lame în gură. De când îl văzuse pe Treat Griswold îndreptându-se spre maşină, ştiuse că operaţiunea era una care necesita trei lame de gumă. Pe puţin.

— Tocmai am trecut de Dale City, spuse Lester. A ieşit deja ?

— A ieşit. Tocmai urcă în maşină. Auzi, Lester, eşti sigur că vrei să continuăm ?

Ştia deja răspunsul. Părea genul de om care adoră provocările. Nu era foarte solid, dar ochii lui căprui-deschis aveau o privire intensă care sugera că pune ceva la cale chiar şi când stătea nemişcat. După ce se întâlniseră la statuia lui Lincoln, Alison îi cumpărase o cafea de la chioşc, apoi se aşezaseră pe o bancă, pentru a putea vorbi în linişte. După doar câteva minute, căzuseră de acord să colaboreze.

Lester nu-şi dăduse numele de familie, dar bătuseră palma pentru trei sute de dolari — asta după ce Alison îi oferise cinci sute. îi spusese că era un artist ambulant cu gusturi simple. Nimic mai mult. Alison putea să parieze că omul era mai mult decât atât, dar el insistă că era un simplu animator, care din când în când lucra pentru FBI pentru a se întreţine.

— De ce n-aş fi? spuse el.

Alison aşteptă ca două maşini să treacă în spatele jeepului lui Griswold, apoi intră în trafic.

— Lester, aici nu vorbim de un tip obişnuit. E ca un taur, a fost antrenat să ucidă, şi umblă înarmat. Ştiu că tu eşti cel care-şi riscă pielea, dar eu deja simt că mi se face frică.

— În cazul ăsta, să fie la trei şi douăzeci şi cinci.

— Bine, bine, la trei şi douăzeci şi cinci atunci. Traficul nu e prea aglomerat. Aproape că am ieşit din oraş. De îndată ce omul nostru trece de ieşire, vom şti că se îndreaptă spre Fredericksburg. Te-ai îmbrăcat cum trebuie ?

— Exact cum ai vrut. Plus nişte *eau de toilette* Jack Daniels, ca să sporim efectul. Ştiu să recunosc o idee bună când o aud. O să meargă, Alison. Floare la ureche.

— Lester, cine eşti ?

Aproape că îl vedea cum zâmbeşte.

— Cum ţi-am zis şi în parc, sunt un om care are nevoie din când în când de provocări şi de un pic de pericol; în plus, îi sunt dator prietenului tău Seth cu ceva — de fapt, cu mai multe lucruri. Mi-a zis că eşti o persoană importantă pentru el şi că nu ar face asta dacă nu ar conta cu adevărat. Nu am nevoie să ştiu mai mult.

— Alegerea ta.

— Aşa mai vii de-acasă.

— Atunci, dacă Seth tot m-a elogiat în felul ăsta, cred că am dreptul să ştiu cum ai făcut chestia cu pastilele de Tic-Tac.

— Nici măcar o medalie de onoare a Congresului nu ţi-ar da dreptul să afli. Ce face omul nostru ?

— Ne apropiem de ieşirea de pe autostradă pe care ar lua-o dacă s-ar duce acasă... şi... şi... a trecut de ea. Avem undă verde, prietene.

— Bine. Chiar acum mă uit pe harta oraşului Fredericksburg. O să găsesc un loc sigur unde să-mi las rabla, nu prea departe de garaj. Apoi mă duc pe jos până acolo şi până ajunge el, mă prefac că încerc să-i deschid uşa la garaj.

— Pe cea din dreapta. E mai probabil să te omoare în bătaie dacă încerci s-o deschizi pe cea care adăposteşte Porsche-ul, decât pe cealaltă. Doar să fii atent să nu te înhaţe poliţia locală. Te sun ca să-ţi spun când iese de pe autostrada 95.

— E bine aşa. Atunci îmi pun mobilul sub scaun. Tu relaxează-te, ia un Tic-Tac.

În ciuda gumei de mestecat, Alison îşi simţea gura uscată. Între ea şi Jeep erau trei maşini, iar traficul, exact cum trebuia — nu se mergea nici prea încet, nici prea repede. Se apropiau de ieşirea Dumfries, când dintr-odată, Griswold făcu o mişcare la care Alison nu se aştepta. În ultimul moment, coti dreapta şi ieşi de pe autostradă. Parcă-l vedea cum se uită în oglinda retrovizoare, analizând maşinile din spate, aşteptând ca una dintre ele să facă o mişcare bruscă. S-ar fi dat de gol dacă l-ar fi urmărit. Neavând ce face, apăsă uşor frâna şi îşi continuă drumul pe autostradă. Formă numărul lui Lester, ca să-l anunţe că ceva era în neregulă şi că ar trebui să se retragă şi să încerce altă dată.

Nici un răspuns.

Simţi un gol în stomac, acceleră şi opri apoi pe banda de urgenţă.

Capitolul 40

Treat Griswold nu ştia nici el de ce cotise brusc la ieşirea Dumfries. Stia doar că nu mai avea linişte de când o femeie cu aspect exotic şi pielea arămie încercase să poarte o conversaţie cu Constanza şi Beatriz la salonul de manichiură. Cele două aveau instrucţiuni clare să evite conversaţiile lungi cu oricine şi să raporteze toate evenimentele neobişnuite. Şi asta făcuseră.

Coti prea repede şi simţi cum centrul de gravitaţie al Jeepului se clatină spre dreapta. Deşi anii îşi lăsaseră amprenta asupra aspectului său, stăpânirea de sine şi reflexele în situaţii de criză erau la fel de ascuţite ca întotdeauna. Nu se răsturnă şi, din câte putea vedea în oglinda retrovizoare, nu îl urmărea nimeni.

Devenise un pic paranoic, îşi spuse. Atâta tot. O uşoară paranoia... nu că n-ar fi avut toate motivele.

Oricine ar fi fost bărbatul care îl urmărise anul trecut — un detectiv particular al naibii de meticulos, gândi el, sau poate cineva de la alte agenții — îi trecuse în revistă viaţa secretă din Richmond până la ultimul detaliu, avea fotografii şi îl înregistrase. Când sunase telefonul în noaptea aceea la casa din Beachtree Road, omul de la celălalt capăt al firului ştia perfect despre ce vorbeşte.

Vocea îl anunţase că nu aveau ce să discute, nu avea cum să negocieze, iar el nu trebuia să nege sau să protesteze. Griswold trebuia să facă ce i se spunea sau era terminat — dat în vileag, suspendat din funcţie şi, cel mai probabil, chemat în instanţă. Pe de altă parte, dacă făcea ce i se cerea, urma să aibă suficient de mulţi bani, pentru ca, în câţiva ani, când Beatriz ar fi crescut şi ar fi devenit

plictisitoare, să dispună de resursele necesare pentru a găsi o înlocuitoare.

Griswold o luă pe străduţele pe care le cunoştea atât de bine şi intră iar pe I-95 în Garrisonville.

O uşoară paranoia şi nimic mai mult.

Cei de la laborator îi promiseseră că o să aibă rezultatele pentru amprentele luate de pe sticluţa de ojă *Marooned on a Desert Isle* cel mai devreme în ziua respectivă. Suzanne... grădiniţă... Fredericksburg... Astea erau informaţiile pe care le avea. Începuse deja o anchetă discretă, dar, deocamdată, nici una din sursele lui nu găsise pe cineva care să se potrivească descrierii. Or să găsească, încercă el să se convingă. Dacă era o identitate reală, or s-o găsească.

Cel mai probabil era că făcea din ţânţar armăsar. Nimic mai mult.

Griswold se lăsă pe scaun relaxat şi îşi aminti scena cu Beatriz de seara trecută. Învăţa repede şi era al naibii de uşor de manipulat prin medicamentele pe care le selectase, prin tehnicile CIA de spălare a creierului şi, bineînţeles, cu ajutorul Constanzei. Încă şase luni şi fata îi va fi cea mai devotată şi mai senzuală parteneră pe care şi-o putea imagina. De fapt, era deja, în multe feluri.

Aruncă încă o privire în oglinzile retrovizoare, nimic suspect. Griswold puse un CD cu *Grateful Dead* şi selectă *Tuckin'* piesa lui preferată. Când melodia era pe terminate, ajunsese deja aproape de garaj. Îşi linse buzele la gândul că va fi iar la volanul Porsche-ului. Jeepul era util şi se comporta bine, dar Porsche-ul era... ei bine, Beatriz.

Coti pe Lunt Street şi văzu imediat un om care încerca să deschidă uşa din dreapta a garajului cu o pârghie. Omul nu era solid şi arăta ca un delincvent, purta tenişi, nişte pantaloni ponosiţi, un hanorac uzat şi o şapcă de baseball de un albastru nedefinit.

De-a lungul anilor, Griswold făcuse o mulţime de cursuri, la FBI, de şofat ofensiv şi defensiv; majoritatea cursurilor aveau ca scop şi stăpânirea armelor de foc şi se ţineau pe o pistă de curse care fusese refăcută, din zona rurală a Virginiei, denumită şi *Crash and Bang*.

Exersase manevra pe care o alesese de zeci de ori, aşa că acceleră fără ezitare. Ambală motorul şi se îndreptă spre bărbatul care rămase pe loc, ca hipnotizat, cu ochii holbaţi la botul maşinii care se apropia. În ultimul moment, Griswold apăsă frâna şi trase mult de volan spre dreapta. Dacă manevra îi ieşea bine, spatele Jeepului avea să se întoarcă în loc şi hoţul ar rămâne prins între maşină şi uşa garajului. Dacă nu ieşea bine, partea inferioară a trupului bărbatului respectiv ar fi devenit una cu uşa grea de lemn.

Pirueta ieşi perfect. Cu cauciucurile scârţâind şi fumegând, Cherokee-ul efectuase o întoarcere perfectă de 180 de grade, atingând uşor semnul de stop de pe garaj şi tăindu-i calea delincventului spre dreapta. Înainte ca omul să reacţioneze, Griswold, cu pistolul în mână, sări din Jeep şi într-o clipă ajunse lângă intrusul jerpelit, blocându-i calea. Îl apucă de marginea hainei şi îl trânti de uşa garajului. Bara pe care o avea în mână se lovi de asfalt.

În ochii omului se citea o panică nedisimulată. Mirosea puternic şi neplăcut a alcool şi a sărăcie.

— T... te rog, nu-mi face rău.

— Ce dracu’ faci aici ?

— Vă descurcaţi ? se auzi vocea unei femei de pe stradă. Vreţi să chem poliţia ? Am văzut tot.

— Nu, strigă Griswold peste umăr. Mă descurc... deci ?

— Căutam ceva să pot vinde, reuşi omul să îngâne, stângaci. Trăim vremuri grele...

Griswold împinse ţeava pistolului în coastele intrusului.

— Minţi ? Dacă mă minţi, jur că te împuşc. De ce ai ales garajul ăsta ?

— Nu... nu am putut să intru în cel de acolo. M-am nimerit p-aici. Sincer, domnu'. Aşa s-a nimerit.

Chiar atunci mobilul lui Griswold începu să sune. Cu pistolul încă înfipt cu putere în pântecul bărbatului, Griswold îi dădu drumul la hanorac, se uită cine îl sună, apoi duse telefonul la ureche.

— Griswold.

— Griz, sunt Harper de la laborator. Cred că am găsit amprentele de la sticla de ojă.

— Poţi să aştepţi un moment ?

— Sigur, dar grăbeşte-te. Cred că vrei să auzi asta.

— Stai o clipă.

Griswold îşi îndreptă din nou atenţia asupra hoţului, care începuse să plângă.

— T... te rog. Plec de pe strada asta nenorocită. Îmi pare rău. Chiar îmi pare rău. N-o să se mai întâmple nici...

— Dacă te mai prind vreodată pe-aici, eşti mort. Ai înţeles ? Mort !

Griswold se dădu un pas în spate, făcându-i loc bărbatului să fugă. Delincventul începu să schiţeze câţiva paşi. Apoi, într-o fugă ciudată, împiedicată, se îndreptă spre capătul străzii; abia după ce o coti, un zâmbet i se întinse pe toată faţa.

— Deci, spuse Griswold, ducându-şi telefonul la ureche. Ce-a ieşit ?

— Rezultatul e, spuse expertul criminalist, că amprentele aparţin unui agent federal.

— Ce ?

— Un agent federal. De fapt, dacă nu greşesc, e din Serviciile Secrete. La fel ca tine.

Capitolul 41

Uluit şi consternat de descoperirea pe care o făcuse, Gabe stătea lângă uşa deschisă a laboratorului B-l0. Îşi dorea ca pulsul să i se încetinească şi să poată gândi limpede iarăşi.

Întoace-te în casă... Întoace-te în casă şi revino-ţi !

Era singur pe coridorul luminat puternic al unui laborator subteran care conţinea cel puţin un microscop de scanare — piesa principală, *sine qua non* a cercetării nanotehnologice, un echipament extrem de scump şi de ultimă oră. Laboratorul, aflat la poalele Munţilor Blue Ridge, nu departe de Valea Shenandoah, avea o intrare secretă prin camera de oaspeţi din conacul luxos al lut Lily Sexton. În mod sigur mai erau şi alte intrări, dar habar n-avea cât de departe puteau fi.

Întoace-te !

Până acum, două lucruri erau sigure. Strălucitoarea, eleganta, atrăgătoarea doamnă Sexton era interesată mai mult decât superficial de nanotehnologie — una dintre ştiinţele pe care ar fi trebuit să le pună sub controlul guvernului, dacă ar fi ajuns să fie numită secretar de stat pe probleme de ştiinţă şi tehnologie. În plus, probabil că îl cunoştea pe doctorul Jim Ferendelli mult mai bine decât pretindea.

Gabe se afla la o distanţă egală între uşa ce dădea spre casa lui Lily Sexton şi următoarea uşă de pe coridor, denumită B-9. Cea mai bună idee era să plece acum, și, cât de curând, să studieze nişte hărţi ale zonei, să vadă cum sunt aşezate proprietăţile. Dar acel ceva din el care îi crease întotdeauna probleme îi spunea acum să înainteze — măcar până la camera următoare.

E o chestie riscantă şi tâmpită, se avertiză singur, în timp ce mai făcea un pas spre B-9.

Riscantă şi tâmpită.

Simţi valul de adrenalină care încetase de mult timp să fie o prezenţă constantă în viaţa lui, dar care îl făcuse să ia multe decizii primejdioase de-a lungul timpului. Ultimul lucru de care avea nevoie, cu şapte ore înainte de întâlnirea cu Ferendelli, era să fie surprins acolo.

Mai înaintă câţiva paşi.

Uşa de la B-9 arăta la fel ca cea de la B-l0 — metalică, ultramodernă, cu un geam gros care acoperea jumătatea superioară. Aruncă un ochi în camera bine luminată, unde se găsea încă un laborator, în care nu se afla nimeni, în schimb văzu un alt echipament pe care îl recunoscu din ilustraţii —un microscop de scanare a electronilor. Acest microscop era capabil să redea imagini foarte clare ale nanotuburilor invizibile şi ale fulerenilor, bombardându-i cu un val de electroni.

Pe plăcuţa de bronz de sub geam scria doar atât: MICROSCOPIA ELECTRONILOR. Nici un nume. Gabe bănui că Dr. K. Rawdon, al cărui nume apărea pe uşa primului laborator, răspundea şi de acest departament.

Fiind distras, Gabe reacţionă mai târziu decât ar fi făcut-o în mod obişnuit, la auzul unor voci şi al zgomotului de paşi pe coridor. Îşi ţinu respiraţia şi se lipi de uşa laboratorului B-9, în timp ce doi bărbaţi în uniforme de agenţi de securitate ieşeau de pe un coridor, pălăvrăgind şi râzând. Ambii erau înarmaţi.

— Ai înţeles ceva din ce ziceau acolo ? întrebă unul dintre ei.

— Nu, dar de-aia sunt ei genii şi câştigă bani ca lumea, şi noi nu.

— Dar mi-ar plăcut totuşi ce arăta doctorul Rosenberg. Creiere adevărate, care să funcţioneze fără corp. Poţi să

crezi ? Auzisem că le ţine în laboratorul din aripa A, dar e prima oară când le şi văd.

— Da, mă întreb la ce se gândesc. Poate la ceva în genul: *Dumnezeule, ce întuneric e aici.*

— Da, şi: *Hei, n-aud nimic*. *Unde naiba e restul lumii ?*

Cei doi oameni râseră cu poftă. Dacă oricare dintre ei s-ar fi uitat la stânga, ar fi privit drept spre Gabe, care se afla la doar şase metri distanţă si nu se putea ascunde bine în uşa încastrată. În schimb, o cotiră la dreapta si ieşiră de pe Coridorul B, printr-o uşă metalică, batantă.

În mintea lui Gabe se ducea o luptă între nevoia disperată de a înţelege ce se petrece şi instinctul de conservare.

Liniştea care se lăsase după plecarea gardienilor nu era chiar deplină. Se auzea zumzăitul unui aparat şi nişte voci.

Creiere adevărate, care să funcţioneze fără corp.

Incredibil.

Acum chiar că nu mai era cale de întoarcere, nu înainte de a mai obţine şi alte informaţii. Instinctul de conservare îl părăsise. Doar câteva informaţii... câteva.

Lângă laboratorul cu miscroscop de scanare a electronilor stăteau atârnate într-un cuier două halate până la genunchi. Gabe încercă uşa, iar aceasta se deschise. Câteva clipe mai târziu, ieşi purtând unul dintre cele două halate albe. Cum îşi lăsase cizmele la intrare, iar şosetele închise la culoare îi ieşeau de sub blugi, arăta destul de ridicol, dar, în acest fel, îi era mai uşor să păşească pe coridor fără să facă zgomot. Şi totuşi i se părea că oricine s-ar fi aflat la o mică distanţă de el ar fi putut să-i audă inima bătând cu putere.

Biroul B-8, aparţinând doctorului P. Wilanski, era un alt laborator plin de echipamente sofisticate. În faţă şi la dreapta se făcea un coridor — pe care veniseră gardienii. Sunetul maşinăriei era acum mai pronunţat şi se mai auzea

şi vocea unui bărbat, destul de tare pentru ca Gabe să prindă din zbor câteva cuvinte.

Observaţi... creier... pătat... imunofluorescenţă...

Gabe privi cu grijă după colţ, de-a lungul coridorului; mai erau două uşi, identice cu celelalte. Cea din dreapta era închisă, cea din stânga deschisă. Înaintă lipit de perete, cu toţi muşchii încordaţi. Dacă cineva ar apărea din spatele vreuneia dintre uşi, nu mai era loc de scăpare şi probabil că nu avea să-l mai întâlnească niciodată pe Ferendelli. Totuşi, trebuia să rişte.

— Acest diapozitiv reprezintă o fotografie făcută la două luni după ce subiecţilor le-au fost administrate zece micrograme de fulereni, alături de anticorpi codaţi pentru neuroproteina hipotalamică. Administrarea s-a făcut pe cale orală, dar rezultatele în cazul administrării intravenoase sau aerosolilor au fost practic aceleaşi. După cum puteţi observa, nici după treizeci de zile nu s-a schimbat amplasarea sau concentraţia imunofluorescenţei. Când băieţii se ataşează, se prind destul de bine, cu toate că, treptat, se observă şi dezlipirea lor.

Gabe se gândi că replica despre băieţi şi felul în care o spusese Rosenberg ar fi trebuit să stârnească măcar vreo două râsete, dar auditoriul rămăsese într-un mutism total.

Încă un metru şi jumătate.

Gabe se afla acum la doar câţiva paşi de uşa închisă. Prin geam putea vedea oameni în halate albe — cinci bărbaţi şi două femei — stând cu spatele la el, unul lângă altul, în celălalt capăt al sălii mochetatc, un pătrat cu latura de aproape opt metri — probabil o sală de conferinţe din care fuseseră scoase scaunele.

Întoace-te şi fugi ! Fugi cât mai poţi !

În faţa micii adunări se proiecta un diapozitiv pe un ecran. Din câte vedea Gabe, era imaginea unei secţiuni transversale prin creier, iar zona hipotalamusului era conturată cu un marker verde-jad fluorescent. Pe vremea

când cunoştea bine anatomia creierului, adică în perioada când dădea examene în facultate, ar fi putut identifica cu uşurinţă structurile din secţiune. Acum, însă, zilele acelea păreau foarte îndepărtate şi trebuia să-l creadă pe cuvânt pe doctorul Rosenberg.

Dispozitivul care prezenta o imagine granulară, subliniată cu marker, nu era nici pe departe creierul funcţional fără corp de care pomeniseră gardienii. Gabe se apropie mai mult. În acel moment, ca la un semn, unul dintre oamenii din centru făcu un pas înapoi, se întoarse spre stânga şi tuşi puternic de câteva ori.

În locul rămas liber, Gabe vedea trei cilindri mari de sticlă, fiecare de un metru douăzeci înălţime şi treizeci de centimetri în diametru, plin ochi cu un lichid auriu, transparent — un ser sau vreun soi de substanţă nutritivă — care era ventilat de un dispozitiv aflat la baza cilindrului, sursa zgomotului pe care îl auzea. În jurul gurilor cilindrilor erau înfăşurate multe cabluri care se conectau la un echipament de monitorizare foarte complicat, format din mai multe aparate, dintre care cel puţin unul servea la redarea unei electroencefalograme — activitatea undelor creierului.

Celelalte capete ale firelor erau implantate în creiere — unul în fiecare cilindru, suspendate de un soi de rame transparente din Lucite. Fiecare creier conţinea doar encefalul şi cerebelul, dar şi trunchiul cerebral şi aproape şaptesprezece centimetri din măduva spinării.

Dumnezeule, ce beznă e aici !

Creiere care funcţionau, care aveau un metabolism propriu ! *Creiere care trăiau, care gândeau !*

Puteau fi creiere omeneşti. Gabe presupuse că, în acest caz, sigur nu erau nişte creiere adulte, pe deplin formate. Înainte să-şi mai poată închega si alte părerei referitoare la aspectul sumbru al sălii, femeia se opri din tuşit şi îşi reluă locul în rândul de halate albe.

Acum, hai !

De data asta, Gabe începu să se retragă spre coridorul B şi apoi afară din laborator. Avea timp destul să analizeze ce văzuse şi auzise, dar deocamdată scopul lui era să plece din laborator şi să se îndrepte spre Washington.

Cu atenţia încă îndreptată asupra uşii din sala de conferinţe, Gabe se întoarse, uitându-se peste umăr la fiecare pas, aşteptându-se la întoarcerea gardienilor. În schimb, pericolul se dovedi a fi camera însăşi. După o rundă scurtă şi formală de aplauze, oamenii de ştiinţă făcură stânga împrejur şi, fără să stea prea mult la discuţii, ieşiră pe uşa deja deschisă şi se îndreptară direct spre locul unde stătea el, la nici opt metri distanţă.

Gabe avea cel mult câteva secunde să reacţioneze. Instinctul său îl îndemnă pur şi simplu să se întoarcă şi să o rupă la fugă, dar chiar dacă ar fi ajuns până în tunelul din casa lui Lily Sexton, era foarte probabil ca gardienii înarmaţi să îl ajungă din urmă. Dacă scăpa, oricum urmările nu aveau cum să fie plăcute, odată ce Lily ar fi aflat isprava.

Şi totuşi, fuga părea singura lui opţiune. Îşi aduse aminte de primul său coleg de celulă de la Hagerstown, Dany James, un hoţ de bijuterii îndemânatic. Acesta intrase într-o casă luxoasă în timpul unei petreceri de fiţe, îmbrăcat în smoching, ajunsese în dormitorul principal, găsise seiful în spatele unei oglinzi, îl spărsese, luase toate bijuteriile gazdei şi apoi mai gustase şi din aperitive, înainte să se ducă la maşină. Şi ar fi scăpat, fără îndoială, cu faţa curată dacă nu ar fi înşirat bijuteriile pe scaunul din dreapta pentru a le admira, cu câteva clipe înainte de a fi lovit accidental de maşina poliţiei.

„Toată lumea se gândeşte mereu la propriile treburi, chiar şi cei care nu prea au la ce să se gândească”, îi spusese James într-o seară. Şmecheria e să fii curajos şi să

arăţi sigur pe tine, astfel încât să nu le atragi atenţia de la subiectele lor preferate — ei înşişi şi munca lor.

A doua zi, îmbrăcat ca un gunoier şi, presupuse Gabe, purtându-se ca atare, James reuşise să se urce în maşina de gunoi şi să plece din închisoare spre o altă viaţă. Când Gabe fusese eliberat la sfârşitul acelui an, nu auzise ca Danny James să fi fost prins.

Şmecheria e să fii curajos şi să arăţi sigur pe tine.

Aproape instinctiv, încercând să-şi ignore picioarele încălţate doar în şosete, Gabe renunţă la fugă. În schimb, se îndreptă spre primul om din grup, un profesor cu umerii încovoiaţi, cu ochelari groşi şi o claie de păr încâlcit, complet alb, care părea electrizat.

— Aţi terminat întâlnirea cu doctorul Rosenberg ? întrebă Gabe vesel.

Bărbatul, care avea probabil vreo şaizeci de ani, îl privi un moment, mormăi ceva despre cât de mult ţinuse întrunirea şi trecu înainte, urmat de ceilalţi, ca un şir de lemingi. Gabe nu-şi putu da seama dacă el sau ceilalţi observaseră că omul care îi deranjase nu purta pantofi şi nici nu avea un ecuson de identificare la gât.

Gabe putea chiar să continue spectacolul, să intre în sala de conferinţe şi să îi pună câteva întrebări doctorului Rosenberg despre cercetarea pe care o făcea şi să afle dacă într-adevăr creierele erau umane. Dar părea improbabil ca cei de la securitate să fie la fel de aerieni ca oamenii de ştiinţă sau să accepte faptul că oricine purta un halat alb era de partea lor, fie el încălţat sau desculţ.

Gabe încă nu vedea rostul existenţei acestui laborator subteran imens, dedicat studiului nanotehnologiei şi neurobiologiei, dar în mod sigur trebuia să aibă o legătură cu cărţile pe care le luase din biblioteca lui Ferendelli. De câteva zile, o grămadă de întrebări fără răspuns se adunau în mintea lui Gabe. Iar acum, în câteva ore, urma să afle şi

răspunsurile, evident doar în cazul în care reuşea să iasă de acolo.

Precaut, se întoarse pe coridorul B, apoi ajunse până la uşa care dădea în casa lui Lily Sexton. În timp ce trecea pe lângă laboratorul B-l0, îl putu vedea pe doctorul K. Rawdon aplecat deasupra lentilelor unui microscop de scanare. Pe perete se vedea un panou, într-o ramă simplă neagră, pe care Gabe nu îl văzuse când trecuse prima oară prin dreptul lui. *GÂNDEŞTE LA SCARA MICĂ* scria, cu litere mărunte. GÂNDEŞTE LA SCARĂ MICĂ.

Capitolul 42

— Farmacia.

— Numele ? întrebă Alison.

— McCarthy. Duncan McCarthy.

Alison verifică lista farmaciştilor acreditaţi din dosarul clinicii de la Casa Albă. Numele lui McCarthy era trecut pe listă.

— Te rog să completezi până la capăt reţeta de inhalatoare cu Alupent pentru Alexander May.

May era numele de cod pentru o reţetă care ajungea la Casa Albă, iar până la capăt însemna şapte inhalatoare identice.

— Numele şoferului care vine să le ridice ?

— Cromartie, silabisi Alison. Alison Cromartie. O să am actul de identitate la mine.

— Ora ?

— În seara asta. Nu, stai. Mâine. Trec pe la spital să le iau mâine-dimineaţă.

— Foarte bine, spuse farmacistul. Mă găsiţi aici.

Alison aşează receptorul în furcă şi intră în biroul doctorului — biroul lui Gabe. Era aproape şapte şi încă nu ştia nimic de el. Se mustra în sinea ei că nu-i ceruse numărul de mobil. Aveau multe de vorbit. Şi totuşi, poate era mai bine să nu îl sune încă. Avea timp să se gândească cât de mult ar fi trebuit să dezvăluie — atât lui, cât şi directorului Afacerilor Interne, Mark Fuller. Avea dovezi că Treat Griswold avea legătură cu molestarea unor tinere fete — sau cel puţin a unei tinere fete. Iar acest lucru îl făcea uşor de şantajat.

În plus, avea dovezi serioase că Griswold încălcase în mod repetat legile nescrise de la Casa Albă, prin faptul că

se aflase în posesia medicamentelor preşedintelui — mai exact, a inhalatorului. Dacă exista vreo legătură între inhalator şi problemele psihice cu care se confrunta preşedintele, asta avea să rezulte dintr-o analiză amănunţită a substanţelor conţinute de inhalator.

Putea să-i raporteze lui Fuller ce informaţii obţinuse până atunci, dar nu avea de gând să-şi pună cariera în joc şi să-l acuze pe cel mai renumit şi respectat agent din Serviciile Secrete, fără să poată aduce în sprijinul acuzaţiilor nişte dovezi reale, nu nişte simple speculaţii. Avea nevoie de o dovadă a relaţiei lui cu fetele de pe Beachtree Road şi mai avea nevoie de rezultatul analizei asupra inhalatorului pe care Griswold îl înmânase de mai multe ori preşedintelui. Lester îşi făcuse treaba bine, deşi, din ce îi spusese, avusese un noroc chior cu telefonul pe care îl primise Griswold, şi care poate că îi salvase viaţa.

Dacă se hotăra să acţioneze împotriva agentului numărul unu al preşedintelui, avea nevoie de nişte dovezi clare. Învăţase încă din Los Angeles că doar cu informaţii incomplete, bunăvoinţă şi fiind dispusă să intre într-o confruntare de genul „cuvântul meu împotriva cuvântului tău“ n-ar fi reuşit să dea în vileag pe nimeni.

Planul ei era să analizeze compoziţia mai multor inhalatoare de Alupent, inclusiv al celui pe care Lester îl subtilizase de la Griswold. Dar nu putea risca să apeleze la Mark Fuller sau la oricine altcineva din Serviciile Secrete pentru a face asta. Fuller părea că se descurcase în a-i proteja identitatea până acum, dar, în ciuda a ceea ce îi spusese, era greu de crezut că nimeni în afară de el nu ştia că fusese trimisă la Casa Albă sub acoperire. Serviciile Secrete erau o reţea destul de strânsă şi, mai devreme sau mai târziu, avea să răsufle ceva, mai ales când era vorba despre un om ca Griswold.

Lester îşi alesese cu atenţie cuvintele când se întâlniseră prima oară. Dacă era agent FBI, oare l-ar fi dat

de gol cerându-i să vină să vorbească cu Fuller ? Un agent de teren FBI care să atragă în cursă un agent al Serviciilor Secrete — asta nu avea cum să dea bine. Era oare vreo altă cale ?

În acel moment, inhalatorul se afla sub scaunul şoferului, din maşina ei. Exista oare vreun laborator care să nu fie al guvernului, care să poată efectua analize sofisticate, cu rezultate de încredere şi care, în acelaşi timp, să păstreze discreţia ? Răspunsul era un da hotărât, dar nu avea nici cea mai vagă idee cum ar putea găsi acest laborator sau cum să-i abordeze pe oamenii care lucrau acolo.

Pe Internet ? st întrebă.

Posibil. Şi-ar putea de seama cât de sigur era locul printr-un simplu telefon dat persoanei care se ocupa de laborator, dar, având în vedere că erau atât de multe în joc şi având o singură mostră, voia ca locul pe care il alege să fie cel mai bun.

O idee şi mai bună ar fi să apeleze la Gabe.

Sosise timpul să înceapă să se încreadă în cineva, iar el era, evident, cea mai bună alegere. Deja ştia cine e ea de fapt. Probabil că nu era periculos să-i împărtăşească lui Gabe bănuielile ei cu privire la Griswold şi, cu puţin noroc, poate că el avea experienţă în analiza chimică a sângelui, adică exact de ce avea nevoie.

Luă un plic şi o foaie de hârtie de pe biroul lui Gabe.

Avem lucruri importante de vorbit, tipule. Te rog, sună-mă. La orice oră din zi sau din noapte.

A.

Notă alături numerele de telefon de acasă şi de mobil, sigilă plicul, scrise numele lui şi îl aşează pe colţul biroului. Chiar atunci auzi cum uşa cabinetului se deschise şi apoi se închise uşor.

— Gabe ! strigă ea.

Nici un răspuns.

Alison aruncă încă o privire înspre plic şi apoi făcu câţiva paşi către uşă. Camera părea pustie. Oare chiar auzise ceva ? Simţi cum îi creşte pulsul.

— Gabe ? E cineva aici ?

Ieşi din birou şi intră în sala de aşteptare. În faţa ei se afla uşa care dădea spre coridor, acum închisă. În clipa aceea, simţi ceva mişcându-se la dreapta ei. Încercă să se întoarcă, dar era prea târziu. Un braţ gros şi puternic i se încolăci în jurul gâtului, strângând-o cu o forţă ameţitoare, tăindu-i răsuflarea şi nelăsându-i posibilitatea să ţipe. Simţi cum o cârpă înmuiată într-un lichid îi este apăsată peste gură. Braţul dădu drumul strânsorii, cât să o lase să inspire.

— Griswold ! încercă ea să spună, izbindu-se de corpul lui tare ca piatra, încercând fără rezultat să-l lovească cu pumnii şi picioarele. Griswold, nu !

— Ce zici de chestia asta, Cromartie ? întrebă Griswold în şoaptă. O anestezie de mâna întâi, prin inhalare de lichid — fără gust, fără miros, cu efect rapid şi care durează mult. Inventată de unul dintre oamenii noştri doar pentru noi, agenţii de teren. În treizeci de secunde pune jos şi un taur. Nu ştiai ? Ah, îmi pare rău. Bănuiesc că nu spun lucurile astea asistentelor mincinoase, ci doar agenţilor adevăraţi. Suntem la curent cu toate medicamentele posibile. După cum ai să vezi.

În scurt timp, teroarea pe care o simţea Alison se transformă în neputinţă, apoi într-un fel de nepăsare ciudată. Continua să îşi ţină respiraţia, să lovească cu picioarele în tibia lui Griswold. Încercă să lovească cu coatele în pieptul lui mare cât un butoi. Încercă să muşte mâna care apăsa cârpa din ce în ce mai tare de gura ei, zdrobindu-i buzele de dinţi.

Se simţi cuprinsă de un val de ameţeală şi de greaţă şi nu mai putu rezista. Avea să vomite... să vomite, să inspire din nou şi apoi avea să moară sugrumată. Era...

Frica, neputinţa şi senzaţia puternică de greaţă făcură loc unei stări ameţitoare de delir, apoi, câteva momente mai târziu, îşi pierdu cunoştinţa. Ultimul lucru pe care îl auzi fu respiraţia sacadată a lui Griswold şi glasul lui gutural care îi şoptea la ureche:

— Te-au dat de gol, Alison... A trebuit doar să dau un telefon şi te-au dat de gol. Ce zici, *ăsta* e respect ?

Capitolul 43

— Atunci, să intre eroul.

Având pe el un halat pluşat şi fiind încălţat cu şlapi din acelaşi material, preşedintele Statelor Unite îl întâmpină pe Gabe în sufrageria reşedinţei de la Casa Albă. Chiar dacă era doar zece seara, cu două sau trei ore înainte de ora obişnuită de culcare a lui Stoddard, pe chipul lui se citea oboseala.

— Erou ? întrebă Gabe.

— Evon Mayo, asistenta lui Lily Sexton, a sunat şi ne-a spus ce s-a întâmplat. Spunea că doctorii i-au zis că tratamentul pe care i l-ai administrat în pădure se prea poate să-i fi salvat viaţa. Se pare că, pe lângă umărul dislocat, avea şi plămânul perforat, lucru care îi putea provoca o hemoragie fatală.

— Nu am putut face prea multe, dar politica mea este să nu schimb niciodată părerea oamenilor care mă cred erou.

— N-aş şti să zic de ce, dar nu cred deloc în afirmaţia asta, spuse Stoddard.

— Am stat cu ea la Spitalul Fauquier din Warrenton până când i-au inserat un tub pleural, i-au făcut o transfuzie de sânge şi starea ei se stabilizase. Pentru un spaţiu aşa mic — sau chiar şi pentru unul mai mare — spitalul ăla e chiar foarte bun. Îmi aminteşte de spitalul din Tyler. Dacă ai putea trimite ceva ajutoare acolo, cu siguranţă vor aprecia gestul.

— S-a făcut, spuse preşedintele, fără să-şi noteze.

Dar Gabe nu avea nici o îndoială că va face întocmai.

— Chiar dacă este sau nu un spital bun, spuse el, Lily îşi doreşte ca umărul să-i fie îngrijit de medici universitari şi, în condiţiile în care există un eliport chiar lângă secţia de

urgenţe, mâine-dimineaţă, dacă este în stare să călătorească, o vom duce în Georgetown.

— Ia zi, ce s-a întâmplat acolo ? Lily este un călăreţ de mâna întâia. Chiar m-am plimbat cu ea pe potecile de acolo şi a călărit de câteva ori impreună cu mine şi Carol la grajdurile de lângă Camp David. Pe lângă ea, eu par un începător.

Gabe se pregătise pentru acest moment, încă de la începutul călătoriei din Warrenton spre capitală. Era timpul ca Drew să afle câte ceva despre lucrurile care se petreceau în jurul lui. Nu totul, doar câteva lucruri.

— Cineva a tras în noi din pădure. Cu o puşcă. Purta o mască de schi neagră şi haine tot negre. Nu era un ţintaş grozav — cel puţin nu după standardele din Wyoming. De la distanţa aia, trebuia să fi nimerit cel puţin unul dintre cai, dar nu a nimerit decât un trunchi de copac aflat la vreo trei metri de noi. Calul lui Lily s-a cabrat şi a aruncat-o din şa. Presupun că al meu era obosit de atâta mers. Pentru că n-a făcut decât să se oprească.

— Hmm, mască de schi neagră, haine negre, chiar acolo în pădure unde vă aflaţi voi... nu pare a fi un nebun.

— Nici nu cred că era.

— Deci, încerca s-o omoare pe Lily ?

— Pe mine, spuse Gabe, fără nici o urmă de afectare în glas.

Uimirea lui Stoddard era evidentă.

— Pari convins că a fost un bărbat, spuse el. Am impresia că ştii mai multe.

Gabe făcu o pauză în timp ce se pregătea să-i dea vestea cea mare. Era banal să spui că preşedintele avea destule pe cap. Dar acum trebuia să afle că în jurul lui se întâmplau chiar mai multe lucruri decât îşi imaginase.

— Este pentru a doua oară când cineva încearcă să mă omoare, de când am ajuns aici, spuse, într-un final, Gabe. Cred că era aceeaşi persoană.

Ochii lui Stoddard deveniră două fante, iar el continua să asculte cu răbdare, în timp ce Gabe povestea întâmplarea de pe G Street. Nu puse nici o întrebare, până când Gabe nu termină de povestit.

— Spuneai că acel bărbat te-ar fi ucis dacă nu ai fi fost lovit din spate chiar atunci ?

— Da. Presupunând că e vorba de acelaşi tip, după ce l-am văzut cu puşca în mână, nu mai cred că ar fi vorba de un ucigaş plătit. Dar nici altcineva nu putea să mă rateze de la un metru jumate.

— Iar ciocnirea a fost un accident neprevăzut ?

Ca de obicei, Stoddard le nimerea la fix. Gabe se aştepta la această întrebare. Mai întâi Alison, apoi întâlnirea cu Ferendelli şi, în cele din urmă, descoperirea bizară din pivniţa casei lui Lily Sexton. Începea să cedeze sub greutatea apăsătoare a secretelor pe care le avea faţă de omul care îl adusese la Washington. În timpul călătoriei înapoi de la spitalul din Warrenton, încercase să stabilească ce şi cât va împărtăşi preşedintelui şi unde va trage linia — măcar până la aflarea unor informaţii noi.

— Persoana care s-a ciocnit de mine şi care probabil că mi-a salvat viaţa mă urmărea intenţionat, spuse el. Era misiunea ei.

— Ca să-ţi facă rău ?

— Nu. Ca să mă protejeze, cred.

— Vrei să-mi spui despre cine este vorba ?

— Nu, Drew. Am promis să mă gândesc bine înainte să spun cuiva. Dar acum sunt decis.

Din nou, Gabe îl putea vedea pe Stoddard cum procesează rapid şi inteligent informaţiile care-i fuseseră prezentate până atunci.

— Oricine ar fi, te urmărea de la Casa Albă la două dimineaţa ?

— Da.

— Serviciile Secrete ?

Gabe nu era surprins de rapiditatea cu care preşedintele făcea legăturile.

Drew era o persoană care, după accidentul din Fairhaven, devenise dintr-un student mediocru la Annapolis, primul din clasa sa, apoi guvernator şi, în cele din urmă, preşedinte al Statelor Unite.

— Lucra sub acoperire, răspunse Gabe.

— Cu ce scop ? Şi la ordinele cui ?

— Pot răspunde la cea de-a doua întrebare, dar nu sunt atât de sigur în legătură cu prima. Directorul departamentului de Afaceri Interne şi-a trimis un agent. Cred că scopul era să afle cât de mult era adevărat...

— Din zvonurile că o luam razna ? completă Stoddard.

— Da, şi poate în plus să caute informaţii despre ce i s-a întâmplat lui Jim Ferendelli.

Încă o dată, Gabe aproape că simţea cum preşedintele analiza faptele si lua în calcul toate posibilităţile.

— Este acea femeie, nu-i aşa, spuse el brusc, acea asistentă pe care prietenul meu, Mike Posnick din California, m-a rugat să o bag în Serviciile Secrete.

— Alison Cromartie. Da, domnule preşedinte, aşa este.

— Şi a fost cu noi în Baltimore, nu-i aşa ? Credeam că o cunosc din altă parte. Am întâlnit-o doar o singură dată, cred că acum câţiva ani. Arata interesant.

— Nu pot să vă contrazic.

Stoddard îl privi pe Gabe cu o vagă sclipire în ochi. Zâmbi pentru o clipă. Apoi, la fel de rapid, chipul i se posomorî.

— Se apropie, Gabe, spuse el. Se apropie. Ca nişte blestemate de hiene care simt un hoit.

Luă de jos o foaie printată şi i-o întinse. Era un articol din *Montgomery Mirror*, ediţia naţională, scris de un analist politic, bazat pe ultimele rezultate ale sondajului Gallup, care indicau o scădere a democraţilor de la doisprezece la

opt la sută — cel mai mic decalaj de la Convenţia Republicană încoace.

NU IESE FUM FĂRĂ FOC

Întrebare: Ce şef de stat îşi riscă propria sănătate şi postul de preşedinte al acestei ţări, într-o piesă de teatru ieftină, la întâlnirea din Baltimore a susținătorilor financiari ai liberalilor ? Şeful de stat în chestiune tocmai suferise o criză astmatică suficient de serioasă încât să-i întrerupă discursul. Şi cred că ne putem imagina cu toţii cât de grav trebuie să fi fost. Întoarcerea pe podium după doar câteva minute de îngrijiri medicale denotă oare comportamentul unui om raţional ?

Cred că nu.

Poate că zvonurile care vin dinspre capitală conţin şi un sâmbure de adevăr —poate destul de mult adevăr. Zvonurile ne dau de înţeles că omul de pe scaunul ăla grozav, cu aspectul lui de băiat grozav, cu filosofia asta grozavă de liberal, în mare parte a timpului este la fel de iraţional ca Nixon. E adevărat, recunosc, Tricky Dick era republican, iar aici eu îl pun într-o poziţie cam stupidă — asemănându-l cu cel al cărui nume nu trebuie rostit.

Ei bine, nebun este un cuvânt care nu caracterizează nici apartenenţa politică şi nici pe cea religioasă şi, dacă şeful statului, omul al cărui deget apasă BUTONUL, scapă situaţia de sub control, nu mă interesează din ce partid face parte. Aşadary dom'preşedinte, zic că ar trebui să te îngrijoreze ultimele sondaje. Să te îngrijoreze tare de tot. Publicul american începe să se neliniştească în legătură cu ceea ce am ştiut dintotdeauna — şi anume că nu eşti tot timpul de partea lui. Nu eşti primul şef de stat care încearcă să ascundă lucruri importante faţă de noi, contribuabilii care respectăm legea, şi, cu siguranţă, nu vei fi nici ultimul. Bănuiesc că, până la momentul în care tu şi Brad Dunleavy veţi avea ultima confruntare, adevărul va ieşi la iveală.

Gabe lăsă jos foaia şi oftă.

— Bine spus hiene.

— Trebuie să dăm de cap acestei chestiuni înainte să se agraveze.

— Mă ocup de asta, Drew; chiar mă ocup.

— Şi ?

— Mai am nevoie de încă o zi; apoi vom discuta.

— Ai ceva veşti de la prietenul tău, psihologul ?

Gabe încremeni la auzul acelei întrebări. Printre multele lucruri pe care decisese să i le ascundă lui Drew, măcar pentru moment, se număra şi atacul asupra lui Blackthorn de la hotelul aeroportului şi, în special, furtul servietei. Spera ca, aşa cum îi promisese Blackthorn, informaţia să nu poată fi accesată.

— Nu am mai vorbit cu el de când s-a întors în Tyler, spuse Gabe, dar prima sa impresie era că, într-un fel sau altul, o substanţă toxică intră intermitent în organismul tău.

— Un fel de otravă ?

— Nu neapărat. Există şi alte explicaţii. Drew, aici tu decizi, dar chiar aş vrea să obţin mai multe informaţii înainte să-ţi spun ce am aflat.

— Tu eşti doctorul. Dar grăbeşte-te, Gabe. Ai văzut şi tu articolul.

— Înţeleg, crede-mă că înţeleg.

— Mai spune-mi încă ceva. Crezi că tipul care a încercat să te omoare pe tine l-a omorât şi pe Jim ?

Mâine, decise Gabe. Mâine, după ce va vorbi cu Ferendelli, îi va spune lui Drew să grăbească lucrurile. Pe moment, la cererea lui Ferendelli, nu putea vorbi cu nimeni.

— Tot ce se poate, spuse el. Dar dacă a avut la fel de mult succes cu asasinarea lui Jim pe cât a avut cu a mea, există şanse ca Jim să fie încă iu viaţă.

— Dar femeia ? Alison ?

— Sper să vorbesc cu ea în seara asta sau mâine. Din câte ştiu, nu a dezvăluit nimic.

— Dar e o tipă isteaţă ?

— Cred că-i foarte isteaţă.

— Te îndrăgosteşti de ea ?

— E prea devreme ca să-mi dau seama.

Expresia lui Stoddard se înăsprise.

— Numai să ţii minte pentru cine lucrezi, bine ? Trebuie să ştiu că sunt pe primul loc.

— Tu eşti pe primul loc, prietene, spuse Gabe. Acum am o întrebare pentru tine.

— Spune.

— Îmi ascunzi cumva ceva important ? Orice ?

Stoddard se uită la el cu o privire oarecum stranie, apoi clătină din (ap.

— Despre ce e vorba ? întrebă el.

— Kyle Blackthorn mi-a spus că are un fel de al şaselea simţ în ce priveşte oamenii — ştie când spun adevărul şi când nu. Se întreba dacă ascunzi ceva sau dacă nu spui în totalitate adevărul în legătură cu ceva. Până la urmă, atunci când am vorbit în Wyoming, ai reuşit să-mi ascunzi ceva destul de important.

Din nou, licărirea acelei priviri ciudate.

— Ei bine, nu şi de data asta, spuse Stoddard. Dacă eu am să aflu vreo informaţie vitală, o să ştii şi tu. De-acum încolo, ţine-mă la curent, iar dacă te pot ajuta cu ceva, nu trebuie decât să spui.

— Cu cât suntem mai sinceri unul cu celălalt, cu atât e mai bine, laspunse Gabe.

— Atunci ne vedem mâine.

Cei doi prieteni se ridicară şi-şi strânseră mâinile.

— Pe mâine, spuse Gabe, înainte de a se îndrepta spre birou, pentru a se pregăti de întâlnirea cu Ferendelli.

Pe când cobora cu liftul, îşi dădu seama de două lucruri. Primul: era foarte puţin probabil ca el să aibă simţurile

ascuţite sau abilităţile speciale ale lui Blackthorn. Al doilea era că, în ciuda protestelor lui Stoddard, preşedintele ori îi ascundea ceva, ori îl minţea, pur şi simplu, în faţă.

Capitolul 44

Avem lucruri importante de vorbit, tipule. Te rog sună-mă. La orice oră din zi sau din noapte.
A.

Ceva era în neregulă.

Cu mesajul de la Alison rezemat de veioză, Gabe formă din nou numărul de acasă şi pe cel de mobil. Nimic.

Acum cât timp plecase de la clinică ? La ce fel de lucruri importante se referea ? *Tipule* sunase ca şi când ar fi fost entuziasmată de ceva şi într-o dispoziţie bună. De ce nu putea să dea de ea atunci ?

Se făcuse unsprezece şi un sfert. Cu puţin noroc, peste o oră şi patruzeci şi cinci de minute, misterul dispariţiei lui Jim Ferendelli şi a relaţiei sale cu Lily Sexton va fi dezlegat.

Cu toate întâmplările de peste zi de la fermă şi sentimentul pe care-l avea acum, că preşedintele ori îl minţea ori îi ascundea ceva, ziua fusese şi aşa destul de solicitantă. Acum Alison nu-i mai răspundea la nici unul din telefoane.

Unde naiba se afla la ora aceea târzie din noapte ?

Aşa cum se întâmpla adesea în momentele stresante, lui Gabe începuseră să i se zbată tâmplele — o rafală de lovituri la fiecare bătaie a inimii. Ce explicaţie ar putea avea mesajul pe care-l lăsase Alison, ţinând cont că nu răspundea nici la telefonul de acasă, nici la mobil ? Probabil era ceva banal, de genul *baterie descărcată* sau vreo altă defecţiune a blestematului ei de telefon. În Wyoming, el folosea un telefon mobil, pentru că toţi doctorii din spital aveau unul. Dar nu avea încredere în ele — nici în Tyler şi

nici aici. Asta trebuia să fie, încercă el să se convingă — telefonul mobil.

Maxilarele i se încleştaseră de frustare şi îngrijorare.

Fără să-şi dea seama că scotocise în sertarul biroului său, se trezi brusc cu tubul de pastile în mână. Era aceeaşi poveste pe care mulţi pacienţi cu probleme de greutate i-o mărturisiseră de-a lungul anilor — acea poveste tristă, repetată la nesfârşit, despre cum se trezeau stând în faţa unui frigider deschis, fără să-şi amintească cum ajunseseră acolo.

De ce dracu' se trezea el, un fost alcoolic, cu pastile în mână, de fiecare dată când ceva îi mergea prost ? Trebuia să accepte faptul că anumiţi oameni, deşi alcoolici, reuşeau să-şi păstreze slujbele şi poate chiar căsniciile, în ciuda acestei probleme. La fel, şi el îşi continua viaţa în ciuda depresiei mocnite care-l marcase timp de zeci de ani, de la coşmarul din Fairhaven si şocul pe care-l suferise în momentul acela.

O pastilă de Valium. Cinci miligrame ar fi fost de ajuns. Nu era chiar atât de mult. Producătorul o făcuse totuşi cu o concentraţie de zece miligrame.

Sună pentru a treia oară la ambele numere ale lui Alison. De fiecare dată lăsase, îngrijorat, câte un mesaj. Chiar acolo stătuse când îi legase papionul — chiar acolo se ridicase pe vârfuri, îl sărutase uşor şi îi spusese i a va fi timp şi pentru ei. Acum ea nu era de găsit, iar el se pregătea să lacă faţă crizei cu încă o pastilă.

Dar ea merita mai mult. Merita mai mult şi la fel merita şi el.

Se duse la baie cu stocul secret, aruncă pastilele în closet, apoi trase apa.

*

întuneric... bandă adezivă... şi şobolani...

La ceva vreme după ce îşi recăpătase cunoştinţa, Alison îşi dădea seama doar de banda adezivă lipită peste gura ei şi în jurul încheieturilor, coatelor, gleznelor şi picioarelor, ţintuind-o de un fel de scaun greu. Apoi, pe măsură ce-și recăpăta simţurile, începu să-şi simtă picioarele şi, legănându-se dintr-o parte în alta, simţi că atinge ceva.

Cu timpul, ochii începură să distingă lucrurile din jur, cu ajutorul unei mici raze de lumină ce pătrundea pe sub uşă. Se afla într-o cameră în care erau înghesuite tot felul de lucruri — un fel de debara. Aerul pe care îl inspira cu greu era rece şi avea un uşor iz de mucegai. Vizavi de ea distingea conturul unei harpe... apoi un cuier de pălării... şi, în cele din urmă, în spatele acestora, un panou destul de mare pe care se putea citi:

LA MULŢI ANI, DOMNULE PREŞEDINTE.

Se afla încă la Casa Albă — prizonieră într-o debara din subsol sau chiar la un nivel inferior subsolului, dacă exista aşa ceva, sechestrată acolo de garda de corp numărul unu a preşedintelui.

Legăturile prea strânse şi chinuitoare precum şi lupta pentru fiecare gură de aer îi distrăgeau atenţia îndeajuns încât să nu mai fie atât de îngrozită de şobolani pe cât ar fi fost în mod normal. Ar fi trebuit să scrie mai mult în mesajul pe care i-l lăsase lui Gabe, se învinui ea — măcar să menţioneze faptul că era ceva în neregulă cu Treat Griswold. Fusese prea paranoică să o facă.

Îşi verifică pe rând legăturile. Nici o şansă. Până şi banda din jurul gurii fusese înfăşurată strâns în jurul capului şi apoi întărită în faţă, ca să nu o poată muşca. În acel moment, doar două lucruri erau clare — unu, era complet neajutorată şi, doi, nu era moartă.

Se întrebă cum reuşise Griswold să afle. Răspunsul plutea în ceaţă. Totuşi, era clar că până ce Griswold nu obţinea răspunsurile pe care le aştepta şi până ce nu se lămurea cu privire la motivele pentru care şi-a băgat ea

nasul în viaţa lui, cel mai probabil avea să afle cam câtă durere putea să suporte.

Ar fi riscat Griswold să o ţină sechestrată la Casa Albă ? Deşi era puţin probabil, nu se ştia când cineva ar avea nevoie de ceva din această cameră. Pe sub uşă se vedea lumină. Asta însemna că temniţa ei nu era atât de izolată.

După aproximativ o oră, veni şi răspunsul. Cu un zgomot uşor, uşa se deschise, inundând camera cu lumina care răzbătea de pe coridorul de beton de afară. Treat Griswold se strecură înăuntru şi închise uşa cu grijă în urma lui.

— E timpul să mergem, domnişoară, îi şopti el la ureche. Dar, mai întâi, încă ceva, ca să nu ai rău de maşină.

Fără a mai scoate vreun cuvânt, se duse în spatele ei şi îi injectă conţinutul unei seringi în muşchiul de la baza gâtului. După doar un minut, camera începu să se învârtă haotic.

Capitolul 45

Pe drumul de întoarcere de la spitalul Warrenton spre D.C., Gabe făcu un ocol de jumătate de oră, ducându-se până în Anacostia, apoi trecând peste podul Benning. Pe vremuri o zonă căutată de clasa de mijloc, conform surselor pe care le consultase, Google şi, desigur, Wikipedia, Anacostia trecuse de la o populaţie predominant albă, la început, la una predominant neagră, către mijlocul anilor 1950. Chiar dacă unele zone avuseseră şi zile mai bune, anumite străzi erau încă înţesate de case îngrijite, ce păstrau încă şarmul începutului de secol XX.

Doctorul John Torrence, maior de culoare în Armată şi membru al echipei medicale de la Casa Albă, crescuse în Anacostia şi avea încă rude acolo.

— Alb sau negru, îi spuse lui Gabe, nu recomand nimănui o plimbare prin Anacostia după miezul nopţii. Dar dacă, din vreun motiv anume, ar fi absolută nevoie să merg acolo, aş face-o. La fel ca în mai toate cartierele, există şi acolo găşti şi traficanţi de droguri, dar în mare parte sunt oameni cumsecade.

Era o noapte fără lună şi neobişnuit de rece pentru acea perioadă. În turul de recunoaştere pe care îl făcuse mai devreme, Gabe identificase un loc de parcare apropiat de zona de sub podul Benning. Ajunse acolo la unu fără douăzeci. O stradă îngustă traversa Rezervaţia Anacostia, un teren întins care, cu doar câteva ore în urmă, fusese populat de oameni care veniseră la picnic, în timp ce alţii jucau *softball* şi *touch football*, înălţau zmee şi jucau *frisbee*. Lumina din jurul parcului era destul de slabă — poate unul dintre motivele pentru care Ferendelli îl alesese ca loc de întâlnire.

Zece minute.

Gabe coborî geamul Buickului său. Era aproape pustiu în jur. De două ori auzi voci şi o dată văzu umbrele a trei sau patru oameni — probabil băieţi, se gândi el — care traversau terenul. De pe pod se auzea zumzetul neîntrerupt al traficului.

După ce ochii i se obişnuiră cu întunericul, reuşi să distingă cu uşurinţă râul, un afluent al Potomacului şi zona centrală a acestei părţi a oraşului, acolo de unde trebuia să înceapă reconstrucţia. La doar vreo doi kilometri spre sud, râul era traversat de East Capitol Street, ale cărei benzi se îndreptau către Capitol Hill, către Mall şi, desigur, către Casa Albă.

Doar doi kilometri.

Gabe surâse uşor gândindu-se la ironia situaţiei. În acest cartier dărăpănat, tocmai urma să aibă loc o întâlnire care putea influenţa soarta lumii, la fel de mult ca oricare alta din acele clădiri vechi, neschimbate. Nu mai era mult.

Pentru un timp, gândul la atacul asupra lui Blackthorn continuă să-l sâcâie. De unde ştiuse criminalul unde stătea Blackthorn ? La solicitarea psihologului, Gabe îl rugase pe Treat Griswold să verifice dacă prin apartamentul său erau instalate dispozitive de ascultare. Se pare că nu se găsise nimic.

Două minute.

Terenul era pustiu. Gabe nu detecta nici o mişcare sub pod. Se întreba ce va face dacă Ferendelli nu îşi va face apariţia. Poate că ar vizita-o pe Lily Sexton şi s-ar oferi să-i pună umărul la loc fără anestezie, în cazul în care ar mai avea de gând să-i ascundă câte ceva.

Se părea că Ferendelli alesese cu mare atenţie fotografia din cabinetul medical, tocmai pentru a se asigura că Gabe va şti cu siguranţă că se va întâlni cu el. Totuşi, din păcate, Gabe încă învăţa să nu se încreadă în nimeni şi nimic când venea vorba despre preşedinte.

Având grijă să nu aprindă nici un fel de lumină în interiorul maşinii şi întrebându-se dacă ar fi trebuit să-şi ia cu el vreun fel de armă albă, Gabe încuie Buickul şi se îndreptă spre zona întunecată de sub pod. Deasupra, zumzetul maşinilor care treceau devenea mai puternic pe măsură ce se apropia. Luminile farurilor pâlpâiau. Din stânga sa, mirosul râului devenea din ce în ce mai pregnant.

Pe măsură ce se apropia de pod, se imagină brusc în deşert, călărindu-l pe Condor la galop şi lăsându-se purtat fără nici un efort pe pământul înfierbântat către asfinţit.

Curând, se gândi. *Se va sfârşi curând.*

Terenul arăta destul de bine, fără dărâmături, dar, de sub podul Benning, se ridica un miros de bere răsuflată, nămol şi urină. Sub ghetele sale scârţâiau bucăţi de sticlă spartă. Gabe păşi în porţiunea şi mai întunecată de umbră de la capătul podului. Apoi se întoarse în direcţia terenului şi-l aşteptă pe cel pe care-l succedase la Casa Albă — omul Renaşterii, pe care mulţi îl credeau mort.

— Sunt înarmat, se auzi o voce blândă şi rafinată în spatele său. Ridică mâinile ca să le pot vedea. Nu te întoarce. Cum te cheamă ?

— Singleton. Doctorul Gabe Singleton.

— Cum urci din cabinet până la reşedinţă ?

— Cu liftul din capătul holului.

— Se poate să fi fost urmărit ?

— Nu am văzut pe nimeni, dar nici nu mi-am luat măsuri suplimentare de precauţie.

— Trebuia s-o fi făcut.

— Îmi pare rău.

— Mergi până la stâlpul de colo. Ţine mâinile ridicate.

Gabe făcu întocmai cum i se ceruse.

— Întoarce-te încet, cu mâinile ridicate.

Din nou, Gabe procedă cum i se ordonase. Omul sfrijit şi nebărbierit din faţa sa nu avea nici o armă. În schimb, îşi

întinse mâna osoasă şi-l apucă pe Gabe cu o forţă neaşteptată. Părul îi era vâlvoi şi, în acel moment, părea mult mai bătrân de şaizeci şi cinci de ani — vârsta pe care Gabe o citise în dosarul de personal. Gabe vedea în expresia lui numai îndârjirea. Era nervos şi avea nevoie urgentă de un duş. Aproape că îi simţea încordarea.

— Nici nu pot să-ţi spun cât de uşurat mă simt că eşti în viaţă, doctore Ferendelli, spuse el.

— Suntem în pragul unei crize de proporţii colosale, doctore Singleton. Preşedintele nostru este atacat. Viaţa îi este ameninţată în orice moment.

— Atunci crizele lui psihice sunt...

— Dacă prin psihice te referi la vreun fel de boală — o disfuncţie spontană a creierului — atunci problemele lui nu sunt deloc de natură psihică.

— Dar...

În ciuda întunericului, Gabe vedea în ochii lui Ferendelli o strălucire imensă.

— Preşedintele Stoddard nu este nebun, spuse Ferendelli. Este otrăvit, i se administrează un drog psihoactiv... nu, nu, de fapt o serie de droguri psihoactive.

— Chiar m-am gândit la asta în timp ce asistam la una dintre crize, spuse Gabe, aşa că am luat o probă de sânge pentru analize. Dar fiolele iu (ost furate din frigiderul cabinetului.

— Furate ? Ştii de cine ?

— Nu. Tu ştii ?

— Am câteva bănuieli.

— Doctore — Jim — te simţi bine în momentul ăsta ? Adică, eşti bolnav ?

— Nu am dormit mai mult de două ore la un loc de câteva săptămâni. Viata mea este în pericol, ca şi a preşedintelui. Mă pot omorî la fel cum il pot omorî şi pe el cu... cu o singură apăsare a unui buton. Ferendelli aruncă o privire pe furiş. Eşti sigur că nu ai fost urmărit ?

Pe Gabe îl deranja ceva legat de această întrebare, dar nu putea să-şi dea seama ce anume.

— Nu, nu sunt sigur, spuse el. Ţi-am mai spus deja. Ascultă, am maşina chiar acolo. Lasă-mă să te duc la un spital sau... sau acasă la mine.

— Trebuie doar să vorbeşti cu mine, spuse Ferendelli. Să vorbeşti şi să mă asculți. M-au otrăvit, doctore. La fel ca şi pe preşedinte, m-au otrăvit şi pe mine. Nu m-am întors pentru că nu ştiu exact cine o face şi nu am fugit, pentru că am o datorie faţă de preşedinte şi de ţară.

— Fiica ta e bine ?

— Da. Din câte ştiu, da. Când au început toate astea, m-am temut că se pot folosi de ea ca să ajungă la mine, aşa că am trimis-o să stea cu nişte prieteni. Atâta timp cât stă acolo, n-o va găsi nimeni. Acum, te rog, ascultă-mă.

— Te voi asculta, doctore Ferendelli, dar încearcă să te concentrezi. Cine sunt oamenii ăştia de care vorbeşti ? Se numără şi Lily Sexton printre ei ?

Auzul acelui nume veni ca o lovitură în moalele capului pentru Ferendelli. Pentru un moment, nu mai spuse nimic. Când, în sfârşit, începu să vorbească, vocea îi tremura.

— Sper, domnule, că nu ai intrat în contact cu acea femeie.

— Îţi voi spune despre legătura mea cu ea după ce termini. Te rog, Jim, te rog. De la început ?

— Oh, e de rău, spuse Ferendelli. E foarte rău. Ai văzut-o, nu-i aşa — ai petrecut timp cu ea ?

— Da. Dar, te rog, adună-te şi spune-mi ce se întâmplă.

Inventator, doctor, artist, intelectual. Omul de mare cultură, despre care Gabe auzise atât de multe, era acum un sac de nervi.

Ca şi când i-ar fi citit gândurile, Ferendelli respiră adânc pentru a se calma.

— Am un prieten pe nume Vîsoţki, spuse el, Zeke Vîsoţki. E chimist analitic şi are un laborator chiar la ieşirea

din Durham. Este un singuratic, fără nici un fel de aptitudini sociale, dar e expert în chimie şi un jucător de pocher dat naibii. Aşa ne-am cunoscut — la o partidă privată de pocher, îi plăcea să vorbească despre cazurile la care lucrase pentru poliţie şi FBI — cazuri pe care nici un laborator obişnuit nu le-ar fi rezolvat. Şi, pe scurt, când analizele de sânge ale preşedintelui au ieşit negative, i-am trimis lui Vîsoţki una din probele pe care le păstrasem.

— Şi a găsit ceva.

— Mai multe, de fapt. I-am luat preşedintelui probe de sânge după două dintre crizele sale. În fiecare probă existau urme de substanţe halucinogene care difereau de la o probă la alta.

— Continuă, Jim. Te descurci de minune.

Ferendelli devenea din nou agitat. Scoase o sticlă de apă minerală din buzunarul jachetei şi reuşi cu greu să ia o înghiţitură. Gabe se întrebă dacă în sticlă nu era cumva votcă, dar nu dădu glas nedumeririi sale. Ferendelli nu era beat, ci doar speriat — speriat şi pierdut de-a binelea.

— Eşti sigur că nu ai fost urmărit ? Locul ăsta mi-a dat fiori încă de când am ajuns.

Gabe aruncă o privire asupra terenului pustiu.

— Dacă vrei, cu toate că nu prea văd cum, am putea merge în altă parte sau, pur şi simplu, să vorbim în timp ce mergem cu maşina.

— Cred... cred că putem sta aici.

— Continuă, Jim. Spune-mi ce a descoperit prietenul tău. Totul începe să se lege. Ne apropiem de dezlegarea misterului. Jur că aşa este. Şi vom face tot ce este nevoie ca tu şi preşedintele să fiţi în siguranţă. Am o prietenă de încredere în Serviciile Secrete.

Doar de-am reuşi să dăm de ea.

— Sper să fie cum zici.

— Jim, ai făcut bine că m-ai contactat. Eşti în siguranţă acum şi te asigur că nu eşti singur. Acum, te rog, continuă.

— Nu sunt singur, spuse Ferendelli, ceva mai liniştit. Îmi place cum sună.

La o stradă distanţă, o dubiţă albă, a cărei marcă era greu de ghicit, care nu ieşea cu nimic în evidenţă, mergea cu farurile stinse, iar antena de pe capotă se rotea încet.

Capitolul 46

Alison ştia că durerea avea să vină, dar era neputincioasă. Stătea întinsă pe spate, cu privirea încremenită asupra seringii din mâna lui Treat Griswold. Privi cu oroare cum, încă o dată, acesta înfigea acul în dopul de cauciuc al perfuziei.

— Știu că nu prea te dai în vânt după astfel de lucruri, soră Alison, spuse Griswold, dar chiar trebuie să aflu ce se întâmplă şi, sincer să fiu, până acum nu prea am fost satisfăcut de răspunsurile tale.

— Ți-am spus tot ce ştiam, insistă ea, conştientă de valul de transpiraţie de la subbraţe şi de pe buza superioară. Tot. Te rog, nu mai ştiu nimic altceva. Te rog, opreşte-te.

Se afla pe un pat militar de metal, cu încheieturile mâinilor şi gleznele legate incomod de cadru. Salteaua subţire şi fără aşternuturi puţea a mucegai. Camera — un fel de depozit — era bine luminată de un bec agăţat de plafon şi era mai puţin înghesuită decât cea de la Casa Albă. La un moment dat, se trezise îmbrăcată într-o uniformă bleu de spital, luată probabil de la clinică. În apropiere se vedeau hainele ei atent împăturite, cu sutienul şi chiloţii aşezaţi cu grijă deasupra — o aluzie nu prea subtilă a lui Griswold asupra neputinţei ei. Aproape sigur, decise ea, că se aflau în beciul casei de pe Beechtree Road din Richmond — reşedinţa lui Donald Greenfield.

Aceea ar fi fost a treia injecţie pe care i-o administra Griswold pe parcursul a două ore... sau două zile. Îi venea rău numai la gândul că trebuie să îndure încă o dată spasmele şi durerea. Îi spusese numele substanţei din seringă, dar ea nu o cunoştea. De fapt, el îi spusese că

drogul era încă oarecum experimental, perfecţionat de nişte prieteni de-ai lui din CIA.

După ce o lăsase să-şi revină din efectul anesteziculuipe care i-l administrase la Casa Albă, Griswold îi înşirase întrebările pe care avea să i le pună şi apoi, fără să aştepte vreun răspuns, injectase o concentraţie de drog pe care el o numea „de patru ori mai mică“ în orificiul de cauciuc al perfuziei care îi pompa fluid intravenos în braţ. În mai puţin de un minut, Alison începuse să resimtă spasme musculare. Apoi, brusc, muşchii începuseră să i se contracte, mai violent decât orice cârcel pe care îl simţise vreodată.

Neputându-se mişca, nu reuşea să se mute în nici o poziţie în care spasmele să se diminueze. Ligamentele cvadricepsului se încordaseră ca nişte pietre. Tendoanele de la genunchi se încordau şi mai rău în direcţia opusă. Contracţiile muşchilor abdominali erau de neîndurat. Maxilarul îi era încleştat atât de tare, încât era imposibil să deschidă gura şi să ţipe.

Era posibil — chiar foarte posibil — ca, la scurt timp după cea de-a doua injecţie, să fi leşinat din cauza durerii continue. Se trezise, îngheţată de transpiraţia rece care se evapora, simţindu-se ca şi când ar fi fost bătută cu o bâtă.

— Griswold, Treat, ascultă. Fir-ar să fie, te rog, ascultă, insistă ea, vorbind repede şi apăsat. Am fost plasată la Casa Albă pentru că Mark Fuller de la Afaceri Interne voia să ştie ce se întâmplase cu doctorul Ferendelli. M-a rugat de asemenea să aflu dacă zvonurile pe care le auziseră în legătură cu problemele mintale ale preşedintelui conţineau vreun dram de adevăr. Mai trebuia să fiu atentă şi să urmăresc orice eveniment neobişnuit pe care-l întâlneam. Fuller nu a menţionat niciodată vreun anume agent al Serviciilor Secrete — şi cu siguranţă nu pe tine. Acum, te rog, nu mai folosi din nou substanţele alea pe mine. Te implor.

— De ce m-ai urmărit ?

— Ţi-am spus deja. Erai singura persoană pe care o întâlnisem şi care mi se păruse puţin suspectă.

— Pentru că deţineam inhalatorul împotriva regulamentului.

— Exact. Chiar dacă e o regulă nescrisă, în clinică se ştie că nimeni în afară de noi şi de preşedintele însuşi nu are voie să umble cu medicamentele acestuia şi cu siguranţă că aveai destulă experienţă ca să ştii şi tu aceste lucruri.

Alison nu menţionase nimic despre furt, despre Lester, sau despre faptul că schimbase inhalatoarele. Dacă Griswold ar fi avut cea mai mică suspiciune în legătură cu aceasta din urmă şi dacă ar fi descoperit ceva neobişnuit legat de inhalatorul pe care-l avea la el, ar fi aşteptat-o mai multă durere decât putea să îndure vreodată.

Se holbă la capul lui masiv, încadrat de aura luminii din plafon, şi la cuta adâncă din gâtul său deformat, şi-l urî mai mult chiar decât ajunsese să-i urască pe chirurgii din L.A. În tăcere, se învinui pentru că fusese mult prea precaută şi speriată de experienţele ei anterioare ca să-i mărturisească lui Gabe sau chiar lui Fuller ceva despre legendarul agent.

Un timp, nici unul dintre ei nu mai spuse nimic. Griswold stătea pur si simplu acolo, privind-o impasibil. Alison simţi o rază de speranţă. Îi părea că el cântăreşte răspunsurile primite.

Te rog, se gândi ea. *Te rog te rog nu mai face asta iarăşi.*

Încercă, fără succes însă, să-i ghicească intenţiile. De-a lungul vieţii, ca dăduse dovadă de curaj şi de o oarecare toleranţă la durere, dar nu mai mult decât ar fi fost normal.

Te rog, te rog... nu.

În cele din urmă, Griswold clătină din cap şi ridică din umerii săi masivi.

— Nu înţeleg de ce, soră Alison, dar crede-mă că oricât mă străduiesc, tot nu pot să cred că nu-mi ascunzi ceva.

Ridică perfuzia şi privi tubul de cauciuc ca şi când ar fi fost un fel de floare preţioasă şi delicată. Apoi suspină şi goli rapid conţinutul seringii in trupul lui Alison.

Imediat ce văzu că degetul lui mare apăsa pe sondă, Alison începu să țipe.

Capitolul 41

Ketamină... psilocibină... LSD... metamfetamină... DIPT[1]... atropină... mescalină... feniciclidină.

Chimistul lui Jim Ferendelli descoperise urmele a opt droguri halucinogene în sângele preşedintelui Andrew Stoddard.

Opt !

— Chimia analitică este, în opinia lui Zeke, asemănătoare cu diagnosticarea diferenţială a pacientului, spuse Ferendelli. Dacă nu investighezi, nu ai cum să descoperi niciodată.

— Sunt perfect de acord cu asta, răspunse Gabe. Prezumţiile şi supoziţiile sunt la fel de periculoase pentru un doctor ca aroganţa şi ignoranţa.

— Ei bine, Zeke a dus lucrurile mai departe. Odată ce a început să obţină rezultate pozitive, se întreba cum ar fi putut ajunge drogurile în sângele preşedintelui, în asemenea concentraţii infime. Ajunsese la concluzia că aceste cantităţi administrate ar fi fost mult prea mici ca să aibă vreun efect neurologic dacă nu ar fi fost distribuite precis către acea parte a creierului unde ar fi avut eficienţă maximă. A emis chiar o teorie pe care a rezumat-o în câteva articole pe care mi le-a înmânat.

— Nanotehnologie, spuse Gabe, uimit de modul în care se legau informaţiile. Nu am găsit nici un articol, dar am găsit cărţile tale despre subiectul ăsta pe când căutam prin casa ta indicii cu privire la cauza dispariţiei. M-am documentat. Rămân totuşi un amator în acest domeniu, dar sunt mult mai informat decât la început.

1 Diizopropil-triptamină, substanță halucinogenă.

Pentru prima oară, Ferendelli reuşi să schiţeze un zâmbet. Se întinse şi-l bătu pe Gabe pe umăr, în semn de aprobare.

— Pariez că eşti un doctor nemaipomenit, spuse el.

— Sunt convins că şi tu eşti la fel. Iniţial ai vrut s-o cunoşti pe Lily Sexton ca să înveţi mai multe despre nanotehnologie, nu ?

Măcar de data asta, pomenirea numelui nu-i mai provocă atât de multă neliniște.

— Din câte am citit, spuse Ferendelli, folosirea nanorobo-ţilor de mărimi moleculare pentru transportul medicamen-telor direct la celulele canceroase sau în zonele afectate ale organismului părea a fi de domeniul viitorului, chiar de domeniul fantasticului. M-am dus la ea ca să mă asigur că nu se descoperise ceva nou în acest domeniu. Totodată, trebuia să dezvolt o posibilă explicaţie — o ipoteză — pentru a răspunde la o întrebare: dacă preşedintelui i se adminis-trau cantităţi infime de droguri psihoactive, cum erau aceste substanţe introduse în corpul său ? Cum puteau drogurile să descopere exact acea zonă a creierului unde ar fi avut eficienţă maximă ? Şi, poate mult mai important şi mai înspăimântător, cum de își făceau efectul la comandă ?

Nu e de domeniul viitorului ! ar fi vrut să strige Gabe, amintindu-şi de creierele fără corp din cilindrii de sticlă ai doctorului Rosenberg şi de depunerile imunofluorescente de pe lamelele acestuia. *Se întâmplă acum — chiar în momentul ăsta !* Dar mai întâi trebuia să afle cum predecesorul său — şi Drew — ajunseseră într-un asemenea pericol.

Deja lui Gabe îi era clar că Jim Ferendelli avea stofă de erou. Într-o perioadă incredibil de scurtă, adunase informaţii uluitoare în încercarea de a-l ajuta pe pacientul şi prietenul său să-şi păstreze mandatul de preşedinte. Şi, în tot acest timp, Jim îşi riscase viaţa. Ar fi trebuit să stea

acum pe un piedestal de aur în faţa Congresului şi a poporului american, aşteptând să i se acorde cele mai înalte onoruri şi distincţii pe care această tară le poate acorda, nu să se furişeze printre umbre, printre cioburi de sticle de bere şi mirosuri fetide, epuizat, neîngrijit şi înspăimântat.

— Ce s-a întâmplat, Jim ? întrebă uşor Gabe, aducându-şi aminte de tandreţea cu care părea să fi fost făcut portretul din biroul tipului. Ce s-a întâmplat cu Lily Sexton ?

— Când am luat legătura cu Lily ca să-mi povestească despre nanotehnologie, ea m-a invitat la grajdurile ei ca să facem o plimbare. De fapt, am fost acolo de mai multe ori. A fost dificil, pentru că a trebuit să vorbesc cu ea la modul general, fără să menţionez ceva despre preşedinte, chiar dacă am bănuit că a făcut rapid legătura. Amândoi ştiam că singurii mei pacienţi erau preşedintele şi familia acestuia. Apoi, în ultimele luni, au existat nenumărate zvonuri legate de starea de sănătate mintală a lui Drew, iar Lily este o persoană foarte receptivă.

— Aici nu pot să te contrazic, spuse Gabe.

— Ei bine, nu a avut să-mi spună despre nanotehnologie mai multe decât ştiam deja. Dar se avansează într-un ritm rapid, iar investitorii încep sa speculeze, cheltuind sume imense de bani pentru cercetare. Dar domeniul se află încă mai degrabă la un nivel teoretic, potenţial, decât la unul practic. Lily mi-a aranjat o vizită la un laborator de cercetare şi producţie din New Jersey şi o întâlnire cu câţiva oameni de ştiinţă şi chiar cu doi investitori importanţi.

— Laborator de producţie ?

— E o companie care produce nanotuburi de diametre şi lungimi diferite şi fulereni de mărimi diferite. Există o cerere imensă pentru asemenea produse, în diverse ramuri ale industriei şi în laboratoarele din toată lumea. Cei din New Jersey le vând la kilogram, ca pe banane.

— Te descurci de minune, Jim. Poţi continua ?

Ferendelli ieşi din umbra podului şi privi pe furiş în jur. Totul era cufundat în întuneric.

— Mă pot ucide, doctore Singleton, spuse el, iar vocea îi devenise un pic stridentă. Prin simpla atingere a unui buton, mă pot omorî aproape oricând doresc. Şi-l pot omorî la fel şi pe preşedinte. Oricând doresc îl pot omorî. Uite-aşa.

Gabe se apropie şi-i făcu un semn lui Ferendelli să rămână în întuneric.

— Cine sunt ? întrebă el.

— Am câteva teorii, dar doar atât. Am... am continuat să o vizitez pe Lily acasă la ea. Nu ne-am întâlnit niciodată în D.C., ci doar la ferma ei.

Gabe ştia ce va urma.

— Te-ai îndrăgostit de ea, nu-i aşa ?

— Mă simt atât de prost.

— Nu-i nimic. Nu ştiu dacă am întâlnit vreodată o femeie mai interesantă şi mai atrăgătoare.

— Nu s-a întâmplat nimic între noi — sexual vorbind. A continuat să mă invite la ea şi să călărim împreună, dar, de fiecare dată când încercam să duc ceea ce era între noi la un alt nivel, spunea că este implicată într-o relaţie care trebuia rezolvată înainte de a trece mai departe. Între timp, mi-am continuat cercetările, am vorbit cu experţi şi am efectuat pe ascuns teste pe sângele lui Drew. Am refuzat să cred că relaţia mea cu Lily nu are nici un viitor, iar ea încă voia să mă vadă. Dar acum ştiu că ea era cea care scotea informaţii de la mine, şi nu invers.

— Îmi pare rău, Jim, spuse Gabe. Îmi pare rău.

— Am fost un prost că nu am înţeles mai devreme cum stau lucrurile. Judecata şi morala mi-au fost alterate de sentimentele pe care le aveam pentru ea. Am fost atât de singur de când soţia mea a murit... am...

Gabe îl bătu uşor pe umăr.

— E-n regulă, Jim. Ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă pentru pacientul tău. Nimeni nu te poate învinui pentru asta.

— Ei bine, în cele din urmă, într-un ultim efort de a o cuceri, am decis să am încredere în ea. Până la urmă, era prietenă cu Drew şi el avea de gând să o numească în cabinetul său. Aşadar, i-am spus ce aflasem, care erau teoriile mele şi ce aveam de gând să fac.

Din nou, Ferendelli se duse până la capătul umbrei făcute de pod şi scrută atent, cu privirea, peisajul. Zgomotul şi vibraţiile traficului de deasupra contrastau cu pustietatea terenului şi calmul râului. Simţind că legătura dintre ei devenea mai puternică, Gabe păşi în faţă şi se aşeză lângă predecesorul său, umăr la umăr, siluetele lor conturându-se în penumbră, la trecerea maşinilor.

— Cum a reacţionat ? întrebă el.

Ferendelli îi aruncă o privire, cu o teamă şi o amărăciune evidente.

— Mi-a spus că nu voi face nimic în această privinţă — că voi face exact ce-mi va spune ea, nimic mai mult, nimic mai puţin. A spus că totul era în ceaiul pe care-l beam de fiecare dată înainte să călărim. Acum era în mine — blocat în creierul meu.

Gabe rămase blocat. Ceaiul. Lily era atât de mândră de ceaiul ei — atât de încântată când el ceruse încă o ceaşcă.

— Ce vrei să spui ? întrebă el, abia reuşind să articuleze.

— Fulerenii — nişte bile nanometrice, moleculare, care conţineau drogurile. Îmi spusese că ceaiul ei conţinea destul narcotic cât să mă relaxeze şi să-mi doresc să beau mai mult.

— O, Doamne, murmură Gabe, aproape şoptit.

— Astfel a reuşit ea să-mi bage fulerenii în corp. Nu ştiu cum a procedat cu Drew şi nu ştiu cum fulerenii, cu dozele lor minuscule de droguri, ajung exact acolo unde efectul este mai nimicitor.

— Mi-e teamă că-ţi pot da un răspuns la asta, zise Gabe, fără să se mai obosească în acel moment să istorisească povestea cu întâlnirea cu oamenii de ştiinţă din laboratorul nanotehnologic al lui Lily. Fulerenii sunt acoperiţi cu anticorpi caracteristici neuroproteinelor sau neurotransmiţătorilor — poate ai celor localizaţi în talamus, în ganglioni şi în nucleul caudat. Poate la fel de bine şi în alte părţi ale creierului. Fulerenii plutesc prin fluxul sangvin până când întâlnesc acele proteine specifice; apoi se prind pur şi simplu de acestea până când un semnal le spune să se deschidă prin ruperea legăturilor chimice care le-au menţinut forma perfect rotundă.

— Dar cercetarea ştiinţifică nici măcar nu se apropie în prezent de acest nivel de biotehnologie sofisticată, spuse Ferendelli.

— Ba da. Crede-mă. Se apropie. Jim, ascultă-mă, ai idee cum sunt comandaţi fulerenii să se deschidă ?

— Prin sunet. Au un fel de transmiţător care trebuie să emită o frecvenţă anume — semnalul ca fulerenii să se deschidă. Poate că transmiţătoarele emit frecvenţe diferite pentru droguri diferite. Lily mi-a spus că substanţele au fost poziţionate în trunchiul meu cerebral în timp şi la fel şi în trunchiul cerebral al preşedintelui şi pot provoca oprirea inimii sau a respiraţiei sau a amândurora, la doar o simplă apăsare a butonului transmiţătorului. Ca şi când ai deschide uşa de la garaj sau ai schimba postul la televizor. Chiar mi-a făcut o demonstraţie. Apoi a spus că trebuie să-mi văd de treabă şi nimeni nu va fi rănit — cu atât mai puţin preşedintele.

— Dar nu ai căzut în plasă.

— Odată ce am început să-mi dau seama care e scopul ei, nu am putut să cred că preşedintele nu avea să mai fie vătămat. Aşa că am plecat. Chiar la final mi-am dat seama ce făcuse. Nu credeam că Lily şi oamenii săi i-ar face vreun

rău preşedintelui, atâta timp cât eu eram liber şi nu spusesem nimic nimănui despre ea.

— Ce voia de la tine ?

— Nu ştiu exact, dar, din ce am auzit de la ea, am impresia că, la un moment dat în viitorul apropiat, aveau de gând să mă roage să recurg la Amendamentul douăzeci şi cinci, iar ei să profite de ocazie şi să îl schimbe pe Drew de la conducere, invocând boala lui mintală.

— O, Doamne. Dar de ce ? Crezi că Bradford Dunleavy poate fi în spatele acestei situaţii ?

— Posibil.

— Dar Tom Cooper ?

— Nu ştiu. Pare destul de sincer şi a fost un vicepreşedinte loial, dar mai ştiu şi că este foarte ambiţios, şi aici vorbim despre preşedinţia Statelor Unite.

— Foarte popular, clar foarte inteligent. Sunt de acord. Acum câteva zile a trecut pe la cabinet şi a încercat să scoată câteva informaţii de la mine în legătură cu starea mintală a lui Drew.

— I-ai spus ceva ?

— Nu, fireşte că nu. Jim, de ce ai rămas în preajma Washingtonului ?

— Am aşteptat.

— Ce ?

— Pe tine — întâlnirea asta. Nu am încredere în nimeni, doctore, în nimeni în afară de tine.

— Explică-mi.

— Este implicat cineva apropiat preşedintelui. Adică cineva foarte apropiat — mai apropiat decât Lily. Nu am nici un motiv să cred că i-a dat şi lui ceai — şi, în mod sigur, nu destul cât să explice crizele pe care le-a avut. Din ce mi-a spus Lily, substanţele trebuie administrate treptat — în mai multe doze. Asta înseamnă că cineva l-a drogat pe Drew încontinuu cu fulereni şi i-a activat pentru a-şi face efectul.

Iar acel cineva trebuie să fie acolo, să apese butonul care declanşează mecanismul.

Gabe nu ştia cum să-i spună că avea toate motivele să creadă că şi el, la fel ca Ferendelli şi ca preşedintele, era o bombă cu ceas. Nu ştia care era efectul celor două ceşti din ceaiul lui Lily.

— Despre ce oameni vorbeşti ? Cine ar putea să-i facă asta lui Drew ? întrebă el.

— Lista e una impresionantă. Soţia preşedintelui, copiii, cei peste douăzeci şi cinci de oameni de la bucătărie, şeful cancelariei prezidenţiale si echipa lui, secretarul şi restul personalului, cabinetul, Administraţia Militară...

— Adică şi prietenul meu, Ellis Wright.

— A, da, amiralul, spuse Ferendelli. Sper ca relaţia ta cu el să fie una mai fericită decât a mea.

— Nici o şansă, spuse Gabe. Nu-i poate suferi pe cei pe care nu-i poate controla. Lista asta a ta chiar că e lungă.

— Ah, şi de abia am început. Sunt vreo treizeci de oameni la clinică si zeci de menajere şi servitori — oameni care trec neobservaţi.

— Şi Serviciile Secrete.

— Nu ştiu care e numărul exact al efectivelor, dar probabil că sunt câteva sute de agenţi care au acces la preşedinte într-un moment sau altul.

— Şi din toţi ăştia, nu e nevoie decât de unul.

— Nu e nevoie decât de unul, repetă Ferendelli cu tristeţe. Şi cred că el sau ea trebuie să fie destul de aproape, pentru ca transmiţătorul să funcţioneze.

— De unde ştii asta ?

— Au trimis după mine un asasin plătit.

Gabe încremeni.

— De unde ştii că e un asasin plătit ?

— Foloseşte un amortizor. Acum o săptămână sau poate să tot fie zece zile, am trecut pe la casa din Georgetown să iau nişte hârtii. Nu intrasem nici de douăzeci de minute,

când l-am auzit cum deschide uşa cu o nenorocită de cheie. Pe care probabil i-o dăduse Lily. Am reuşit să ajung la subsol şi de acolo la râu, unde m-am ascuns pe lângă mal. Apoi, după câteva zile, a apărut într-o tabără a unor vagabonzi, unde mă ascundeam, în timp ce plănuiam cum să te contactez. L-a omorât pe unul dintre oamenii aia. L-a împuşcat în cap, pur şi simplu. Am reuşit să scap şi atunci. Apoi m-am întors şi oamenii mi-au zis că folosise un transmiţător. Nu stăteam la mai mult de cincizeci sau şaptezeci de metri depărtare de el, când apăsase butonul, dar nu s-a întâmplat nimic.

— Cincizeci de metri, spuse Gabe, bântuit de-o presimţire. Poţi să-mi spui şi altceva despre omul ăsta ? Orice ?

— Nu l-am văzut decât în tunel, nu şi în casă. Şi acolo era destul de întuneric. Dar am remarcat că e din sud; fără nici un dubiu. Avea un accent puternic. Din Georgia, poate din Alabama. Nu mă pricep foarte bine.

Pericol. Acelaşi om îl atacase şi pe Blackthorn.

Instinctiv, Gabe îşi roti privirea de la râu la teren, apoi la stradă şi înapoi, în acelaşi moment, de undeva mult în spate se auzi un zgomot slab de sticlă spartă.

Un dispozitiv de urmărire ! înţelese imediat Gabe. Asasinul probabil că îi ataşase un dispozitiv de urmărire la maşină.

— Jim, şopti el repede, e aici — undeva în spatele nostru. Pregăteşte-te să fugi înspre maşina mea. E în stânga, lângă felinar.

— Dar...

Gabe nu mai putea aştepta. Îl apucă pe Ferendelli de braţ şi îl trase spre teren.

— Uite-i acolo ! strigă o voce în spatele lor, cu un pronunţat accent sudist. Acolo ! Uite acolo !

Capitolul 48

Uite-i ! Acolo ! Chiar acolo !

Erau cel puţin doi, socoti Gabe, în timp ce aproape că îl târa după el pe Ferendelli, de-a lungul câmpului ce mărginea râul Anacostia. Un aparat de urmărire ataşat de maşină ! Asta trebuia să fie. Aşa găsise ucigaşul hotelul lui Blackthorn ! Şi dacă omul aflat pe poteca de la ferma lui Lily nu se ţinuse după el până la Flint Hill, ar fi putut foarte bine să-l urmărească cu ajutorul unui dispozitiv GPS.

Gabe nu putea să-şi scoată din minte în câte încurcături intrase din cauza propriilor imprudenţe.

Deşi Ferendelli era cu doar cu câţiva ani mai în vârstă decât Gabe, ultimele săptămâni păreau să-l fi epuizat fizic. Reflexele lui erau din ce în ce mai întârziate şi începu să gâfâie după doar câţiva paşi.

— Îi văd ! se auzi un strigăt din spatele lor, şi acelaşi accent sudist. Se îndreaptă spre voi, pe câmp.

Spre voi !

Gabe aruncă o privire spre locul unde era parcat Buickul. Din spatele maşinii se apropia un bărbat cu o armă în mâna dreaptă — sau poate că, se gândi Gabe, era transmiţătorul ultrasonic de care îi spusese Ferendelli, aparat ce putea să-l ucidă pe unul dintre ei sau chiar pe amândoi. Aruncă o privire peste umăr. Din întunericul de sub pod tocmai se ivea asasinul plătit despre care îi povestise Ferendelli, ţinând şi el ceva în mâna dreaptă.

— O, Doamne ! mormăi Gabe. Jim, hai s-o luăm pe-aici, de-a lungul apei. Pe aici avem o şansă să scăpăm de ei !

— Nu pot !

— Ba poţi ! Trebuie să poţi !

Ferendelli se clătina ca sub o povară prea grea, mormăind şi legănându-se dintr-o parte în alta. Gabe riscă o privire spre cei care îi urmăreau. Amândoi se apropiau cu viteză. Simţea că începe să tremure şi să intre în panică. Parcă i-ar fi apărut o rană adâncă pe partea dreaptă care, la fiecare respiraţie, îl săgeta ca o lovitură de pumnal.

— Du-te ! zise Ferendelli, cu o voce stinsă. Nu pot... face... asta.

— Hai, Jim. La dracu', haide !

Mai aveau încă aproape cincisprezece metri până la râu. *Şi apoi ce ?* se întrebă Gabe. Dacă ajungeau, ce ? Se uită din nou înapoi. Încă mai era ceva distanţă între ei şi cei doi bărbaţi, dar asasinul, care venea dinspre râu, era mult mai aproape decât celălalt şi continua să câştige teren. Dacă ceea ce ţinea în mână era un pistol automat, ei se aflau deja în raza de acţiune. Fie urmăritorii aveau instrucţiuni să nu atragă atenţia prin zgomotul împuşcăturilor, fie intenţionau să îi captureze pe el şi pe Ferendelli în viaţă.

Bineînţeles, mai era o posibilitate. Dacă transmiţătoarele funcţionau de la o distanţă de aproximativ treizeci de metri sau chiar mai puţin, în curând aveau să intre în raza de acţiune.

Ferendelli se împiedică, încercă să se repună pe picioare sprijinindu-se mu-o mână şi apoi căzu pe un genunchi, complet epuizat.

Cuprins de un val de energie, Gabe îl prinse pe bărbat de celălalt braţ si il smuci cu putere.

Deşi fuga lor era ciudată şi nesincronizată, se apropiau din ce în ce mai mult de râu. Brusc, Ferendelli începu să-şi lovească tâmplele cu palmele, scoase un strigăt, făcu un salt şi se prăbuşi cu faţa în jos, cu un gâlgâit îngrozitor.

Gabe se aplecă şi îi luă pulsul în carotidă. Dacă mai avea puls, era greu de detectat. Ferendelli încă mai respira, dar foarte slab. În orice altă împrejurare, Gabe ar fi putut

să-i facă respiraţie gură la gură. Dar nu avea decât o secundă sau două ca să ia o decizie.

Cel care venea dinspre pod şi care trăsese de două ori înspre Ferendelli, fără să-şi atingă ţinta, se oprise la aproape douăzeci de metri depărtare. Avea ceva îndreptat spre ei, dar cu siguranţă nu o armă. Apoi îşi coborî braţul. Deşi era întuneric, Gabe fu sigur că îl vede pe om zâmbind.

— Încetează, ticălosule ! strigă Gabe. Stai !

Nu mai avea ce să înceteze. Arma letală, fără îndoială un transmiţător, îşi făcuse datoria.

Ferendelli se zvârcolea în iarbă, cu faţa în jos. Respiraţia sa întretăiată, agonizantă, devenea din ce în ce mai stinsă. Nu mai avea puls. Gabe stătea ghemuit, ştiind că poate mai avea el însuşi doar câteva minute de trăit, se trase câţiva metri mai în spate, apoi se ridică în picioare. La stânga lui, îl văzu pe cel de-al doilea bărbat, complet chel, apropiindu-se în goană dinspre Buick. Părea mai înalt şi mai bine făcut decât cel celălalt.

— Haide ! strigă bărbatul mai înalt. Hai odată, dă-i drumul !

Criminalul ridică transmiţătorul din nou.

Gabe se învârti şi, pe jumătate aplecat, porni înspre râu, alergând în zigzag, ca pe vremurile când mai juca fotbal.

— L-ai activat ? auzi strigând în spate.

— Da, strigă cel cu glasul tărăgănat. Poate e nevoie să fie reîncărcat sau... sau a ieşit din raza de acţiune.

— Nu prea cred.

Chiar atunci, Gabe simţi o aromă ciudată, nu tocmai neplăcută, care părea să coboare de pe căile nazale, şi un gust asemănător pe limbă. Îşi simţi trupul mai uşor, ascultându-l mai bine. Se avântă înainte, cu capul în jos, ferindu-se când îşi aminti că trebuie să o facă. Cele două voci păreau acum îndepărtate... distorsionate şi neclare. În faţă, luminile pâlpâind de-a lungul râului se zăreau în ceaţă.

Se simţea ca un atlet, ca un zeu olimpian, alergând mai repede decât și-ar fi închipuit vreodată că e posibil, iar picioarele sale de-abia atingeau pământul. Se risipiseră atât groaza pricinuită de uciderea lui Ferandelli, cât şi frica de propria moarte. Era euforic şi starea i se accentua cu fiecare secundă care trecea.

Noaptea lipsită de lumina lunii explodă brusc într-un spectru de culori — dungi de roşu şi auriu, oranj, verde şi alb se proiectau pe cer, apoi coborau în râu asemenea unor artificii. Rotocoale de lumină, însoţite acum de sunete, planau deasupra luciului apei.

Acum nu se mai auzea nici o voce, ci doar respiraţia sa profundă — inspira... expira... Zbura — plutea prin aer. De neînvins. Era Hercule... Batman... Indiana Jones. Se aruncă în apa întunecată, răcoritoare, împroşcând stropi în jurul său, apoi se scufundă în adâncuri.

Chiar şi când îşi închidea strâns ochii, luminile îl ardeau, scăldându-i şi încălzindu-i ploapele închise. Se simţea foarte bine în apa care îi inunda gâtlejul şi sufletul. Înainta fără efort, înghiţind apă pe nas şi scoţând-o pe gură. Era un peşte... un rechin... Omul Acvatic. Era nemuritor.

Era un zeu.

Capitolul 49

— Domnule... hei, domnule !

Cuvintele nu-i dădeau pace, străpungând golul, obligându-l pe Gabe să-şi revină, până când, în final, reacţionă.

— Hei, domnu', trezeşte-te. Eşti rănit ? Ai băut ? Vrei să-i zic lu' mama să cheme o ambulanţă ?

Simţindu-şi pleoapele greoaie, Gabe gemu, se răsuci pe spate şi începu să clipească până când i se mai limpezi vederea. Primul lucru pe care-l văzu fu cerul albastru-cenuşiu al dimineţii. Apoi zări figura îngrijorată a tânărului de culoare îngenuncheat lângă el. Scenă cu scenă, coşmarul cu Ferendelli începea să se recompună în mintea lui.

— Un... unde sunt ?

Băiatul avea poate zece ani şi o figură expresivă, accentuată de ochii mari şi negri. Purta o pelerină bleumarin şi o şapcă Redskins cu cozoroc intr-o parte.

— Lângă gardul de pe terenul viran din capătul străzii mele.

Gabe se ridică într-un cot şi începu să se cerceteze atent. Hainele îi erau ude leoarcă şi îi lipseau pantofii, precum şi aparatul radio, telefonul mobil şi portofelul. Terenul pe care băiatul i-l descrisese drept viran nu era deloc aşa. Părea mai degrabă reprezentarea „dinainte" a unui spot publicitar care surprindea imaginea unui cartier indezirabil — un loc împânzit cu gunoaie şi moloz. La jumătatea unui şir de case dărăpănate, cu două etaje, Gabe zări un şobolan de mărimea unei veveriţe strecurându-se dintr-o ascunzătoare în alta.

— Suntem în Anacostia ?

Stătea aşezat, ameţit, îi era greaţă, avea un gust oribil în gură, iar pleoapele îi zvâcneau.

— ‘Nenţeles că e Anacostia, zise băiatul. Unde credeai că eşti ? Frate, am crezut o vreme c-ai murit. Am luat-o pe aici în drumul meu de împărţit ziare. Am mai văzut eu lucruri ciudate pe la orele astea, dar niciodată un alb mort lipit de un gard.

— Nu sunt mort.

— Acu’ nu, nu eşti. Da’ de unde să ştiu eu asta dinainte ?

Gabe îşi frecă ochii, era plin de mizerie pe faţă.

— Cum te cheamă ?

— Louis. Pe tine ?

— Gabe. Louis, ştii cât e ceasul ?

— Cam cinci. Şi ceva, cred. Ştii, n-ar trebui să vorbesc cu străinii. Eşti beat sau ceva ?

— Bună întrebare, zise Gabe. Cred că răspunsul e „sau ceva“.

Suspină adânc, pătruns de remuşcări, în timp ce tot mai multe amănunte despre atacul de lângă podul Bedding îi reveneau în minte. Aproape sigur că Jim Ferendelli murise — ucis în acelaşi fel în care şi preşedintele ar putea fi omorât de către oricine ar avea un transmiţător; ucis de Lily Sexton şi de doi mercenari care nu i-ar fi găsit niciodată, dacă doctorul Gabe Singleton ar fi fost mai prudent şi mai atent şi dacă ar fi avut răbdare să inventeze o explicaţie pentru atacul asupra lui Kyle Blackthorn — care, fără îndoială, că impunea o explicaţie.

Acum mai apărea o întrebare la care trebuia să afle răspunsul: de ce nu era şi el mort ?

Din câte îşi aducea aminte, reacţia psihedelică puternică pe care o avusese la declanşarea exploziei chimice din creierul său era total diferită de infarctul provocat lui Ferendelli. Era, poate, mult mai asemănător cu ceea ce experimentase Drew. O explicaţie ar fi fost că,

asemeni preşe-dintelui, lui Ferendelli îi fuseseră administrate mai multe doze, în timp ce lui Gabe, fulerenii cu droguri îi fuseseră inoculaţi doar o dată, în timpul acelei singure întâlniri. Îi mai treceau şi alte posibilităţi prin minte: concentraţia chimică mai crescută, o mai mare varietate de medicamente, zone de impact diferite în creierele lor; probabil metoda de control a fulerenilor era atât de sofisticată, încât fiecare frecvenţă pe care opera transmiţătorul declanşa alt drog.

Lua-i-ar dracu' !

Gabe încercă să se pună pe picioare, dar un val de ameţeală şi greaţă îl făcură să se prăbuşească din nou în praf. Se împinse în mâini şi genunchi şi apoi, pe neaşteptate, vomită — un amestec de apă de râu, fiere şi mâncare nedigerată.

După reacţia lui Louis, era clar că văzuse şi lucruri mai rele.

— Ai ceva, să ştii, zise el, privindu-l cu un ochi expert. Unchiul Robbie vomită tot timpul. Mama spune că din cauză că bea prea mult.

— Louis, cât de departe suntem de râu ?

— La câteva străzi distanţă. Vreo trei.

— Şi cât de departe de casa ta ?

— E puţin mai jos, la capătul străzii.

— Mă poţi duce acolo ?

— Mama m-ar omorî dacă aş aduce un străin în casă, mai ales un vagabond. In plus, mai trebuie să-mi termin şi ziarele de dus. De-abia am clienţi să-mi scot banii pe ele.

— Ai dreptate, Louis. Du-te şi împarte-ţi ziarele. Eu sunt bine. Dacă mă mai găseşti aici când termini, vorbim.

Băiatul dădu să plece, apoi se întoarse.

— Ce dracu' ! Tot n-am şcoală. Prietenul meu, Omar, nici nu începe mai devreme de şapte.

Ocolind balta de vomă, Louis îl ajută pe Gabe să se ridice-n picioare si apoi îl lăsă să se sprijine de perete, până

când fu gata să facă un pas. În sfârşit, se îndreptară spre un bloc, unul la braţul celuilalt, Louis sprijinindu-l pe Gabe.

— Cred că mama încă mai doarme, şopti Louis, în timp ce păşeau încet în faţa uşii unui duplex, cu un acoperiş modest de şindrilă, acoperit cu o vopsea gri decojită, şi cu o curte murdară în faţă.

— O să încerc să n-o trezesc, zise Gabe, vorbind încet şi urmându-l pe Louis într-o bucătărie mică şi ordonată, cu draperii de pânză şi cu o masă cu tăblie de plastic laminat. Trebuie doar să mă spăl pe mâini şi pe faţă la chiuvetă, şi apoi trebuie să mă gândesc un minut.

— La ce să te gândeşti ?

— La cum să dau de şeful meu.

— Ai o slujbă ?

— E un fel de-a spune...

Fără acte şi fără numere de telefon de care să-şi aducă aminte, nu-i va fi uşor să-l contacteze pe preşedintele Statelor Unite. Era posibil să ajungă la o înţelegere cu Louis pentru plata taxiului, dar nu ar fi fost deloc mândru de băiat dacă ar fi acceptat să-şi împartă banii de pe distribuirea de ziare cu el, indiferent cât de atrăgătoare i-ar fi părut ideea. În plus, cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face era să-l contacteze pe unul dintre agenţii Serviciilor Secrete la unul dintre punctele de control de la Casa Albă şi să-l implore să-l lase să intre.

Luă receptorul de pe perete şi tastă. De îndată ce va putea, va plăti costul convorbirii şi ceva peste.

— Oraşul şi statul, vă rog ? întrebă robotul.

— Washington, D.C.

— Spuneţi firma cu care doriţi sau doar familia.

— Casa Albă.

Gabe îl văzu pe Louis holbându-se la el, în timp ce era direcţionat spre un robot, care îi recita o listă de şase opţiuni, nici una dintre ele nefiind un operator uman, şi cu atât mai puţin preşedintele.

— Ce se-ntâmplă aici ?

Gabe se întoarse uimit. Mama lui Louis se uita lung la el, din pragul uşii de la hol, desculţă, purtând un halat subţire şi zdrenţuit, stând cu mâinile la piept. Era o femeie de culoare, vioaie, care ar fi fost chiar atrăgătoare dacă zâmbea, ceea ce în nici un caz nu se întâmpla în acel moment.

— Îsi sună şeful la Casa Albă, izbucni Louis. Casa Albă !

— Şi-aţi dat de el, domnule... ?

— Singleton, zise Gabe zâmbind încurcat. Doctorul Gabe Singleton.

Femeia auzise destul. Îşi fixă privirea asupra băiatului.

— Louis, este cinci treizeci şi nu ai terminat cu ziarele. Şi de câte ori ţi-am spus...

— Să nu vorbesc cu străinii. Ştiu. Ştiu. Dar era întins lângă gardul terenului de pe strada noastră... şi m-am gândit că e mort sau cel puţin beat. Dar de fapt doar vomită şi are nevoie de ajutor ca să-şi sune şeful.

— La Casa Albă.

Gabe văzu că femeia începe să se înmoaie şi-şi dădu seama că probabil nu putea să rămână supărată prea mult timp pe fiul ei.

— La Casa Albă, repetă Gabe ca un ecou. Pot să vă explic ?

Femeia-l studie pentru câteva momente; apoi, fără să scoată un cuvânt, se întoarse şi plecă înapoi pe coridor, revenind cu o pereche de pantaloni de lucru, un prosop şi cu un tricou negru, cu mânecă lungă.

— Sunt ale lui Shaun, fratele lui Louis, adăugă. Lucrează noaptea. Aranjează rafturi, până în toamnă, când pleacă la şcoală. Ar trebui să se potrivească, deşi Shaun e mai înalt. Îmi pare rău, nu avem pantofi în plus. Vă puteţi schimba în baie, care e la capătul holului. Puneţi-vă hainele în sacul ăsta de plastic. Apoi vom vorbi despre cine sunteţi şi cu ce vă putem ajuta.

Ajuns în baie, Gabe se îndreptă spre chiuvetă, se privi repede în oglindă şi se băgă sub duş. Trebuia neapărat să dea de Drew. Părea limpede că, la un moment dat, Lily Sexton, sau oricine ar fi lucrat cu ea, fie îl va ucide pe preşedinte, fie îi va distruge cariera, tocmai prin metodele ştiinţifice pe care Drew plănuia să le pună sub controlul strict al Guvernului.

Ironia sorţii !

Întrebarea era acum dacă moartea lui Ferendelli şi faptul că Gabe scăpase puteau schimba în vreun fel programul. Dacă era aşa, Drew se afla în pericol, venit cel mai probabil din partea cuiva apropiat, iar Gabe era considerat fără îndoială o ameninţare serioasă, mai ales că aflase informaţii de la Ferendelli, înainte ca acesta să fie ucis.

Se şterse şi se îmbrăcă în hainele lui Shaun, care îi veneau perfect, contrar previziunilor mamei. Nepieptănat, murdar şi ud, probabil că Gabe nu prezenta un aspect prea impunător şi asta îl făcuse să pară mai mic decât era.

— Acum e mai bine, zise mama lui Louis, privindu-l pe Gabe.

Îi dădu o ceaşcă de cafea, fără zahăr, şi se prezentă drept Sharon Turner.

— Doamnă Turner, îi sunt foarte recunoscător lui Louis şi nu vă pot spune cât de mult apreciez încrederea dumnea-voastră şi tot ce aţi făcut pentru mine. Trebuie să fi avut un adevărat şoc când m-aţi văzut în starea în care eram. Acum, ce vreţi să ştiţi ?

— Vreau să ştiu numele celui pe care l-aţi înlocuit de curând la Casa Albă, spuse, cu o expresie amuzată, când văzu figura lui mirată.

— Ferendelli. Doctorul James Ferendelli.

— Soţul surorii mele, Herman, lucrează la spălătoria de la Casa Albă. L-am sunat şi l-am întrebat despre dumnea-voastră. Mi-a spus că nu v-a cunoscut încă, dar că de-abia

aţi venit. Nu şi-a putut aminti numele medicului pe care l-aţi înlocuit, dar mi-aţi răspuns îndeajuns de repede ca să-mi păreţi sincer.

Mintea începu să-i funcţioneze.

— E acasă acum ?

— Herman ? Păi, tocmai se pregăteşte să plece la serviciu.

Gabe de-abia reuşea să-şi ascundă entuziasmul.

— Credeţi că as putea vorbi cu el ?

Sharon Turner luă telefonul, formă numărul şi apoi i-l dădu.

— Herman, zise Gabe după ce se prezentă, poţi să iei o foaie şi un creion sau un pix... ? Grozav. Vreau să îi transmiţi preşedintelui un mesaj scurt. Crezi că poţi face asta ?

— Avem oameni care duc rufăria la apartamentul preşedintelui. Câteodată îi ajut şi eu.

— Aş prefera să-i înmânezi biletul personal, dacă se poate. În regulă, eşti gata ? Mesajul este: *Cel care-l călăreşte pe Condor vă roagă să-l sunaţi*. Apoi vreau să notezi numărul de telefon al lui Sharon sub acest text. Dacă, din orice motiv, şeful nu te lasă să mergi sus, la apartament, vezi dacă poţi convinge pe unul dintre agenţii Serviciilor Secrete să ducă biletul. Dar ar fi mult mai bine să te duci tu. Întrebări ?

Herman spuse că nu şi Gabe puse receptorul la loc, pe perete. Apoi sorbi din nou din ceaşca de cafea, încercând să pună la punct un plan prin care să-l ţină pe preşedinte departe de toţi cei care ar fi putut reprezenta o ameninţare pentru el, inclusiv agenţii din Serviciile Secrete care se ocupau cu protecţia lui. Până să sune telefonul, în doar patruzeci şi cinci de minute, o idee începea deja să încolţească în mintea lui. O idee care presupunea un plan rapid şi un noroc incredibil, dar, dată fiind miza, trebuia pusă în aplicare.

Sharon răspunse la telefon, ascultă câteva clipe, după care, tremurând, îi dădu receptorul lui Gabe.

— Este pentru dumneavoastră. Bărbatul de la celălalt capăt spune că e...

— Chiar el e, zise Gabe, înfrânându-şi un zâmbet, la reţinerea femeii de a-l numi pe cel care sunase. Care-i adresa de-aici ? o întrebă.

Sharon luă o bucată de hârtie şi o notă.

— Tu eşti, Gabe ? întrebă preşedintele.

— În persoană.

— Am încercat toată noaptea să dau de tine. Unde dracu' ai fost ?

— Poveste lungă. Îţi spun când ne întâlnim...

— Recepţionat. Bună mişcare mesajul cu Condor. Nu uit niciodată numele unui cal.

— Trebuie să trimiţi pe cineva după mine.

— Trimit chiar acum o maşină.

— Grozav !

Gabe îi citi adresa.

— Douăzeci de minute, spuse Stoddard.

— Şi trimite două fotografii — una semnată pentru familia Turner şi o felicitare pentru Louis Turner. Într-o zi, cât mai curând, vreau să o invităm pe doamna Turner împreună cu familia dânsei la cină.

— S-a făcut. Prietenii tăi sunt şi prietenii familiei Stoddard.

— Grozav. Auzi, de ce mă căutai ?

— Pentru ceva grav. Foarte grav. Acum câteva ore, am fost înştiinţaţi că pacienta ta, Lily Sexton, a fost găsită moartă pe patul de spital.

Capitolul 50

Cei doi prieteni stăteau aşezaţi unul în faţa celuilalt, învăluiţi într-o tăcere apăsătoare. Acum douăzeci şi cinci de ani, poate că ar fi stat în camera lor din Bancroft Hall, la Academia Navală, sporovăind despre femei sau despre următorul examen. Acum erau singuri în biroul prezidenţial de la Casa Albă, reflectând asupra semnificaţiei ştirilor înspăimântătoare şi totodată tragice — moartea medicului principal de la Casa Albă şi a viitorului secretar de stat pe probleme de ştiinţă şi tehnologie, Lily Sexton.

— Poliţia şi anchetatorii Serviciilor Secrete nu au găsit nimic suspect sau neobişnuit sub podul Benning, spuse Stoddard într-un final.

— Nu mă surprinde. Oamenii ăştia, oricine-ar fi ei, sunt bine organizaţi şi buni profesionişti.

— Eşti sigur că Jim e mort ?

— Cât se poate, în lipsa unui cadavru de examinat. N-oi şti eu prea multe, dar după atâţia ani ca medic, recunosc un mort când îl văd. A fost cu adevărat oribil. Fugeam şi brusc şi-a prins capul între mâini, a scos un strigăt *à la* Edgar Allan Poe şi s-a prăbuşit. Când m-am aplecat să verific pulsul, nu mai reacţiona deloc. Practic nu mai respira şi nu mai aveam ce puls să-i iau. A durat doar zece sau cincisprezece secunde. Cred că i-au oprit bătăile inimii fie direct, fie prin conexiunile din creier. Cei doi se apropiau de noi cu paşi repezi. Atunci am fugit. A fost o reacţie instinctivă, dar sunt sigur că dacă nu aş fi fugit, m-ar fi omorât fie activând substanţele chimice care mi-au fost inoculate, fie m-ar fi împuşcat. Îmi pare rău, Drew, chiar îmi pare rău.

— Şi mie-mi pare rău. Jim era un om bun. Cred că au fost de coşmar săptămânile astea pentru el. Şi ţi-a zis că Jennifer e la loc sigur ?

— Nu a vrut să-mi spună unde, dar da. Aşa a zis.

— Sper să-i găsim cadavrul. Nu a avut alte rude în afară de Jenny, dar mai ales de dragul ei, vreau să-l găsim.

— O autopsie ar putea să ne ajute să găsim nişte răspunsuri şi în ceea ce te priveşte pe tine.

Autopsie. Cuvântul veni ca o palmă pentru Stoddard.

— E cumplit, Gabe. Absolut cumplit. Auzi, vreau să reiei tot ce mi-ai zis până acum, ca să mă asigur că mi-e totul clar.

Cu răbdare, Gabe trecu în revistă evenimentele care precedaseră întâlnirea cu Ferendelli în Anacostia, începând cu plicul care-i fusese lăsat la Watergate. Pentru început, făcu doar o aluzie la plimbarea cu Lily Sexton, terminată tragic, şi la percheziţia ulterioară a casei sale. Avea de gând să-i povestească preşedintelui toate detaliile de abia după ce acesta se va fi împăcat cu gândul teribilei morţi a lui Ferendelli.

Pe măsură ce Gabe povestea, Stoddard îl oprea cerând amănunte despre jumătatea de oră petrecută de Gabe cu Ferendelli şi despre dragostea neîmpărtăşită a acestuia pentru Lily. După ce primi răspunsuri la toate întrebările, Stoddard ascultă atent relatarea despre apariţia celor doi criminali, urmărirea până la râu, prăbuşirea lui Ferendelli, efectul drogurilor halucinogene asupra minţii lui Gabe şi, în sfârşit, despre momentul în care Louis Turner îl găsise zăcând inconştient pe terenul viran.

După ce Gabe avu siguranţa că preşedintele acceptase moartea prietenului şi medicului său, aşa cum avea şi el de gând s-o facă, îi povesti lui Stoddard drumul prin pasajul subteran, către laboratorul de nanotehnologie. Îi trebuiră mai mult de o oră şi o mulţime de diagrame cu fulerenii purtători de drog şi schiţe ale creierului uman pentru a-l

pune în temă pe Stoddard despre legătura dintre crizele sale iraţionale, halucinaţiile puternice ale lui Gabe şi moartea lui Ferendelli.

La sfârşit, preşedintele se lăsă pe spate în scaunul său de piele, cu spătar înalt, şi se uită pe fereastră, respirând pe nas, adânc şi încet — un exerciţiu de relaxare pe care Gabe şi-l amintea de la Academie.

— Îmi pare rău pentru maşină. M-am întors pe acelaşi drum, dar dispăruse când am ajuns.

— Cred că tata are asigurare, glumi Stoddard. Gabe, cine să fi fost ? Cine-mi face asta ? Şi de ce ?

— Posibilităţile sunt nenumărate, după cum ştii şi tu şi orice alt preşedinte sau medic al unui preşedinte. Tot ce pot să-ţi spun, Drew, este că Ferendelli credea că, pentru a-ţi administra medicamentele purtătoare de fulereni şi apoi pentru a declanşa transmiţătorul care le activează, cel puţin unul dintre cei responsabili trebuia să-ţi fie apropiat — probabil cineva care să nu iasă în evidenţă, un majordom sau o secretară; sau poate chiar cineva mai prezent în viaţa ta, ca, de exemplu, unul dintre consilieri, un agent secret sau chiar un membru al cabinetului.

— Mă doare capul numai când mă gândesc.

— Că tot veni vorba de agenţii Serviciilor Secrete, mai e o problemă care mă preocupă şi mă înspăimântă. Cred că Alison Cromartie, agenta sub acoperire care lucrează la clinică, a dispărut. Mi-a lăsat un bilet cu două numere de telefon, scriindu-mi să o contactez, dar nu mi-a răspuns la nici unul înainte să plec în Anacostia.

— Dumnezeule ! Poţi încerca din nou acum ?

— Mi-e teamă că aveam biletul de la ea în buzunar când am sărit în râu. Probabil că l-a luat cel care m-a jefuit. Dar am la clinică o listă cu personalul. Pot să-i iau numărul de-acolo.

— Bine. O să iau imediat legătura cu Mark Fuller de la Serviciile Secrete şi o să se ocupe cineva de asta.

— Mersi. Îţi rămân recunoscător.

— Îmi pare rău, Gabe. Sper că e bine. Întâi Jim, acum Lily.

— Şi Alison a dispărut şi ea. M-am gândit la acelaşi lucru. Ce s-a întâmplat cu Lily la spital ?

— Nu ştiu prea multe. A fost transferată azi-noapte la centrul medical de-aici, din Washington. Din ce mi s-a spus, starea ei era perfect stabilă. Azi trebuia să i se facă operaţia la umăr. Apoi, la câteva ore de la spitalizare, a fost găsită moartă în pat. Până acum, nimeni nu mi-a raportat că ar fi văzut ceva.

— Ţi-am spus, tipii ăştia sunt profesionişti.

— Crezi că a fost ucisă. Magnus mi-a zis că se gândesc la embolie — un tip de embolie care se instalează când oasele sunt rupte sau operate.

— Embolie grasă. Se referă la grăsimea din măduva oaselor. Iartă-mă dacă par prea sceptic, dar doi oameni care au legătură cu tine şi care se cunoşteau bine au murit la doar câteva ore distanţă unul de celălalt. Nu cred în coincidenţe. Conectată la o perfuzie şi un tub respirator, erau multe metode prin care puteau s-o reducă la tăcere.

— I-au programat autopsia pentru mai târziu.

— Nu te baza prea mult pe rezultatele autopsiei. Tipii ăştia-s buni.

— Nici nu ştiu ce să mai cred. Gabe, ce să fac ?

Gabe îşi studie mâinile pentru o clipă. Murdăria şi praful de pe terenul părăsit îi rămăseseră încă sub unghii, reflectând parcă hidoşenia întregii situaţii. Cineva apropiat preşedintelui sau care se afla în apropiere măcar din când în când avea teoretic posibilitatea să-l scoată din minţi sau să-l omoare în orice clipă.

— Problema e că nu ştim dacă moartea lui Ferendelli a schimbat cumva regulile — se poate să fi modificat într-o oarecare măsură priorităţile şi programul celui care se află în spatele afacerii.

— Crezi că poate fi Tom Cooper ? S-ar părea că el are cel mai mult de câştigat dacă mă retrag o vreme sau, mai rău.

— Sau Dunleavy, sau coreenii, sau teroriştii fanatici, sau liderii cartelurilor de droguri, sau... sau... sau.

— Dacă-i aşa, şi tu ai putea fi în pericol.

— Poate. Dar eu nu sunt preşedintele Statelor Unite. Şi ca să fiu sincer, Drew, cu riscul de a te întrista, nici nu mi-aş dori să fiu.

— Mda, îţi trebuie un dram de nebunie.

— Tu ai reuşit să schimbi ceva, prietene. Un val de optimism a cuprins o mare parte din populaţia ţării. Trebuie să te ţinem sănătos, şi în putere.

— Ştiam eu de ce te-am adus aici — ca să-mi aminteşti de lucrurile astea.

— După cum văd eu lucrurile, trebuie să-i presăm pe cercetătorii şi administratorii din laboratorul din casa lui Lily — ca să aflăm pentru cine lucrează şi dacă ştiu să neutralizeze sau să scoată fulereii din corpul tău. Dar înainte de asta, chiar cred că ar trebui să găsim un loc să te ascundem de oricine se află în spatele afacerii ăsteia.

— Ce înţelegi prin *oricine* ?

— Exact asta.

— Inclusiv soţia mea ? Garda Serviciilor Secrete ? Oamenii mei ? Ţara ?

— Drew, mort nu eşti nimănui de nici un folos. În momentul ăsta, practic oricine care are vreo legătură cu tine poate fi suspectat într-o oarecare măsură.

— Scuză-mă, prietene, dar tu n-ai văzut ce fel de viaţă duc ? În afară de apartamentul ăsta temporar, nu pot să mă duc nici la toaletă fără o armată de agenţi după mine. E datoria lor şi o îndeplinesc cu succes.

Gabe îşi împreună degetele şi îşi urmă ideea care-i încolţise-n minte.

— Am o idee prin care am putea să te separăm de toată lumea — adică, de toată lumea, în afară de mine.

— De data asta, iartă-mi tu scepticismul, dar am văzut Serviciile Secrete în acțiune. Nu cred că poţi face asta.

— N-am spus c-o să fie uşor.

Gabe privi pe fereastră şi îşi derulă din nou în minte scenariul pe care-l concepuse.

— Ai găsit o metodă să-l răpeşti pe preşedintele Statelor Unite ? zise Drew.

— Nu se poate vorbi de răpire dacă preşedintele e de acord — e mai mult un fel de împrumut, să zicem. Avem nevoie însă de un loc în care să te ascundem pentru câteva zile.

— Ar trebui să-l înştiinţăm pe Tom Cooper că urmează să devină preşedinte.

— Câtuşi de puţin. E de datoria lui să fie oricând pregătit să-ţi ia locul. De-aia l-ai ales pe el. Şi apoi, aşa cum ai spus şi tu, s-ar putea ca el să fie ultima persoană căreia ar trebui să-i spunem despre ce e vorba. Drew, Constituţia şi legile în vigoare au fost concepute ca să rezolve anumite situaţii, printre care şi acelea în care tu eşti nevoit să părăseşti pentru o vreme conducerea ţării.

— Presupun că aşa e. Nu pot să cred că vechiul meu prieten şi tovarăş de călărie îmi ţine o prelegere despre Constituţie.

— Crede-mă, domnule, vechiul tău tovarăş a devenit un soi de expert în acest subiect. Acum, dacă reuşim să te izolăm de lume, trebuie s-o facem cât mai repede. Ar fi bine chiar azi, dar am nevoie de ceva timp ca să pun lucrurile la punct. Aşa că rămâne pe mâine.

— Până atunci, o să încerc să stau aici singur sau cu împreună cu Carol, pe cât posibil.

Gabe îşi aduse aminte brusc de schimbul tulburător de replici cu Prima Doamnă, din noaptea în care avusese loc criza psihică a lui Drew.

— Ar fi mai bine cu Carol. Nu vreau să fii singur. Ţi-aş fi recunoscător dacă ţi-ai mobiliza oamenii ca s-o găsească pe Alison; asta să fie prioritatea. Chiar mă îngrijorează situaţia.

— Sigur că da.

— Şi ţine-i pe ceilalţi la distanţă. Şi, te rog, spune-i lui Carol cât de puţin poţi despre asta.

— Gabe, căsnicia noastră nu funcţionează după asemenea reguli.

— Înţeleg. Atunci fă cum crezi. Ţine minte: persoana de care trebuie să ne temem poate la fel de bine să fie o cunoştinţă de-a lui Carol sau una de-a ta. În momentul ăsta, avem nevoie de un loc în care să ne putem retrage, de care să ştie cât mai puţini oameni sau mai bine nici unul. Mai exact, mă gândesc la un loc aflat la vreo sută şaizeci de kilometri de Camp David.

— De *ce* !

— De Camp David. Mâine după-amiază sau pe seară vom fugi din Camp David.

— Nu se poate.

— Rămâne de văzut. O să discut amănuntele cu tine şi apoi vedem ce zici. Dar, înainte de asta, avem nevoie de un loc sigur.

— La vreo sută şaizeci de kilometri de Camp David.

— Cam aşa. De fapt mă gândesc că o variantă ar putea fi şi casa lui Sharon Turner de aici, din Washington.

— Nu vreau să o pun în pericol nici pe ea, nici familia ei. Şi oricât de primitoare pare femeia asta, nu sunt mulţi cei care se pot abţine să nu spună vreunui prieten sau vreunei rude: „Apropo, ghici cine stă la noi pentru câteva zile ?“

— Ce zici atunci de casa lui Ferendelli ?

— Ăsta ar fi primul loc unde ar căuta Serviciile Secrete. Băieţii ăştia sunt cei mai tari la investigaţii. Cred c-o să-ţi dai şi tu seama când or să înceapă s-o caute pe Alison.

Stoddard ezită, cu o expresie de resemnare.

— Ştiu un loc în care ne-am putea retrage, zise aproape cu repulsie. În districtul Berkeley din Virginia de Vest, la aproape cincizeci de kilometri de...

— Hagerstown, completă Gabe. Ştiu zona. Am petrecut un an din viaţă acolo, numărând zilele până la eliberare.

— O, Doamne, îmi pare rău că nu mi-am dat seama, Gabe. Îmi pare foarte rău.

— N-ai de ce. Din întâmplare, acolo se găseşte o închisoare în care, tot din întâmplare, eu am fost deţinut. La ce te gândeşti ?

— Locul se numeşte Cuibul de Vulturi. E un castel, un castel medieval adevărat, cu tot cu şanţ de apărare, în vârful unui deal înalt, ai putea să-l consideri chiar un munte mai mic, în mijlocul uneia dintre pădurile cele mai dese şi mai sălbatice din ţară. A fost construit de bunicul din partea tatei.

— Aşadar, un loc izolat.

— Nimeni nu se mai duce acolo, dar aparţine încă familiei. E un fel de loc de întrunire al familiei; ne întâlnim acolo din doi în doi ani, dar acum aproape că nu mai vine nimeni. Cred că în fiecare lună mai trece câte cineva să se lupte cu pânzele de păianjeni şi să şteargă praful de pe colecţia de arme şi armuri a bunicului. Dar n-am cum să ştiu sigur. Sunt considerat însă un om de-al locului şi am cheie.

— Curent electric e ?

— Din câte ştiu eu, da. Oricum, avem un generator.

— Sună promiţător.

— Gabe, eşti sigur că trebuie să facem asta ?

— Păi tu ce crezi ?

— Bine, bine. Şi încearcă să nu-ţi mai faci griji în privinţa lui Alison. Sunt sigur că există o explicaţie simplă, logică de ce n-ai reuşit încă să dai de ea.

Capitolul 51

Ură.

Temniţa lui Alison nu avea ferestre, doar pereţi goi de beton, gunoaie împrăştiate peste tot şi un bec ce atârna din tavan chiar deasupra capului ei, stânjenindu-i privirea. După patru şedinţe de interogatoriu monoton, fiecare urmată de câte o doză de drog intravenos insuportabil, care parcă îi sfâşia muşchii, Griswold plecase şi nu se mai înapoiase. Câteva remarci pe care le făcuse înainte să plece precum şi intuiţia ei îi spuseseră lui Alison că era dimineaţă.

Acum bănuia că se făcuse din nou seară. Trecuseră treizeci şi şase de ore sau poate chiar mai mult. Era încă legată, stând pe spate, undeva între somn şi veghe. Încheieturile şi gleznele îi erau legate de cadrul metalic al patului cu sfoară, de o mână expertă. Se simţea neputincioasă, şi fiori de durere îi străbăteau tot trupul. O dureau mai ales umerii, avea braţele legate deasupra capului şi aproape că nu şi le putea mişca. Când — şi mai ales dacă — braţele ei vor reveni într-o în poziţie normală, n-ar fi fost de mirare să i se desprindă şi să îi cadă, pur şi simplu.

La un moment dat, în orele nesfârşite sau poate chiar în timpul torturii dc mai devreme, făcuse pe ea. Dacă Griswold îşi dăduse seama, nici nu încercase s-o schimbe şi nici măcar s-o ajute să se schimbe.

Lângă ea, două recipiente de perfuzie atârnate de perete, în paralel, îi administrau săruri în vene, picătură cu picătură. De ce voia oare Griswold sa o omoare prin deshidratare, privându-se astfel de sportul lui preferat ?

Cât timp era conştientă, Alison simţea cum creştea treptat ura ei faţă dc Treat Griswold, o ură mai puternică decât oricare altă emoţie resimţită de cea până atunci. Şi

pentru că avea şi origini afroamericane, din când in când se confruntase cu rasismul, dar acesta nu luase niciodată forma unei uri declarate. În Los Angeles, îi urâse atât de tare pe chirurgii ăia aroganţi şi egocentrişti, în timp ce privea neputincioasă cum îi distrugeau viaţa prietenei sale, Jamie.

Dar nu se gândise niciodată să-i omoare.

De data asta, nu mai era atât de sigură.

Agentul numărul unu al preşedintelui era un maestru în arta torturii — tortura până era sigur că fiecare afirmaţie şi destăinuire erau adevărate. Şi era limpede că, în cazul ei, încă nu ajunsese în acel stadiu. Dozele de drog erau din ce în ce mai mari şi mai chinuitoare. Până la finalul torturii care ţinuse o noapte întreagă, muşchii nu i se mai relaxaseră complet, nici în intervalul dintre injecţii. Spasmele neîntre-rupte ale maxilarelor ameninţau să-i spargă dinţii, iar muşchii scalpului păreau să-i strivească craniul.

Cine altcineva mai ştie despre asta ? De ce m-ai urmărit ? Ţi-a ordonat cineva să mă anchetezi ? Spune-mi din nou despre inhalator. Ce te-a făcut să intri la bănuieli ? Ce ţi-au spus Constanza şi Beatriz ? Cine mai ştie despre asta ? Cine mai ştie despre asta ?

Chiar şi acum, în tăcerea apăsătoare, vocea lui era ca sarea presărată pe o rană deschisă, o rană deschisă în mintea ei.

Şi totuşi, cu fiecare secundă, cu fiecare minut de agonie, simţea că puterea ei de a rezista creşte.

Dacă, aşa cum i se părea acum, avea să moară, va muri triumfătoare, cu secretul nemărturisit şi cu respectul de sine neatins. Poate, la puţin timp de la moartea ei, Lester va mărturisi tot şi FBI-ul va găsi şi va inspecta atent maşina ei... Poate vor găsi inhalatorul... Poate îl vor testa şi vor găsi ceva suspect... Poate...

Alison zâmbi sălbatic la gândul că tocmai Griswold, prin ura pe care i-o trezise, o împiedicase să-i dezvăluie ce voia el să ştie. Durerea pe care i-o provocase o făcuse să riposteze. Conştientizarea faptului că oricum nu o va lăsa în viaţă o împiedica să-i vorbească despre Lester şi despre despre inhalatorul ascuns sub scaunul şoferului, în maşină.

Totuşi, îi era frică de durere.

Ore în şir, se chinui să-şi concentreze întreaga ură asupra figurii lui Griswold — capul chel ca o minge de baschet, obrajii ciupiţi şi ochii mici, figura lui demnă de dispreţ.

Încercă să-şi ridice capul de pe perna subţire, de cazarmă. Muşchii cefei îi permiseră mişcarea, dar cu preţul unei dureri groaznice.

Cum poate o fiinţă umană să facă aşa ceva altei fiinţe umane ?

Era o întrebare stupidă. Oamenii se torturează unii pe alţi încă de când au descoperit mijloacele să o facă.

Şi a privit Dumnezeu toate câte a făcut şi iată că toate erau bune.

Nu şi în cazul ăsta.

Din fericire, reuşi să închidă ochii şi să adoarmă. Pe măsură ce se lăsa cuprinsă de somn, se întreba de ce Griswold insista atât asupra inhalatorului. Răspunsul ei nu era doar unul plauzibil, ci şi cel corect. In afară de faptul că Griswold purta inhalatorul la el, ea nu-şi amintea să fi făcut ceva greşit. Acum i se părea ciudat că el refuza să o creadă.

Înainte să aţipească, Alison ajunsese la concluzia că, indiferent de ce i-ar spune despre inhalator, Griswold nu o va crede. Mai devreme sau mai târziu, indiferent de ce ar dezvălui ea — adevărat sau fals — el avea să o omoare. Torturând-o aşa cum o făcuse, depăşise limita şi deja nu mai exista cale de întoarcere.

Decise că, neavând nimic de pierdut, va face tot ce îi stătea în putinţă ca să-l provoace şi mai tare — va forţa lucrurile, îl va face să creadă că nu e singura care ştie despre el.

Când deschise iar ochii, monstrul era acolo, în picioare, uitându-se la ea, îmbrăcat tot în costumul de agent de securitate.

— Lungă zi, nu ? întrebă el.

— Du-te dracu’ !

— Se pare că nu mă prea placi, dar nu-mi explic de ce.

— Un motiv suficient ar fi că eşti un pedofil pervers şi sadic, şi pe deasupra un trădător nenorocit.

Ochii lui Griswold scânteiară, aproape acoperiţi de sprâncenele stufoase.

— De ce spui asta ?

— Ştii bine de ce.

— Spune-mi.

— Du-te dracu’ !

Griswold îşi încărcă seringa imensă cu drogul pentru tortură.

— Spune-mi, spuse el cu o voce mieroasă, introducând acul în tubul de cauciuc al perfuziei.

— *Am muncit la calea ferată*..., începu ea să cânte cât de tare o ţineau plămânii ...*din zori şi până-n noapte. Am*...

Afişând un zâmbet nervos, Griswold trase acul şi puse seringa deoparte.

— Am o idee mai bună, zise el, brusc, sigur de el.

Cu o mişcare teatrală, scoase din buzunarul de la piept al sacoului un inhalator cu Alupent.

Acel inhalator cu Alupent, speră neliniştită Alison.

Strânse cu putere din buze, vrând parcă să afle cât putea să mai reziste.

— Cred că e timpul ca tu şi şeful tău neînfricat să aveţi o legătură mai strânsă. Nu am destul timp sau, sincer să fiu, interesul să-ţi explic în ce constă frumuseţea asta, dar sigur

mă va amuza să văd cum o să te descurci — acum şi în viitorul apropiat.

Ştiam eu ! gândi Alison. *Inhalatorul ! Ştiam eu, ştiam eu, ştiam eu.*

— Îmi faci silă !

— De fapt, zise Griswold, mie îmi place tipu' ăl mare. Am votat cu el şi n-aş fi acceptat sub nici o formă aşa ceva, dacă n-aş fi fost...

— Ameninţat cu divulgarea micului tău viciu secret. Asta a fost o greşeală de neiertat: să te laşi şantajat. Griswold, eşti *atât de prost !*

— De-asta *eu* stau aici şi *tu* stai întinsă acolo, răspunse el, un pic iritat.

— Roata se întoarce. O să vină şi rândul tău. Cine te şantajează ? Ce e în inhalatorul ăla ?

— Să spunem că e ca o capsulă spaţială de înaltă tehnologie. Conţine anumite substanţe chimice care îţi intră în sânge şi ţi se răspândesc în tot creierul, iar apoi eu le activez apăsând oricare din butonaşele astea. Unele dintre ele te fac să te comporţi ca o dezaxată, e chiar amuzant; altele te fac să devii o brută; şi câteva din ele te omoară.

Scoase telecomanda neagră şi butucănoasă a transmiţă-torului şi o ridică la vedere. Lui Alison îi amintea de o îngheţată-sandvici; pe una dintre feţe avea şapte sau opt butoane de control de forma unor diamante multicolore, aliniate pe două coloane.

În sfârşit, Griswold mărturisise. Acum măcar ştia şi ea ce se întâmplă, deşi nu avea nici cea mai vagă idee despre cum ajunseseră substanţele chimice exact unde era nevoie sau cine îl şantaja pe Griswold ca să le administreze sau de ce. Căută cu disperare o cale — orice cale — de scăpare, cel puţin cât să-i dea de ştire lui Gabe despre ce se întâmpla.

— Treat, renunţă. Renunţă acum şi nimeni nu te va învinovăţi pentru ce ai făcut. Renunţă şi o să spun celorlalţi cum ai cooperat. Tu...

— Bine, doamnă, spuse el, strângându-i nările cu putere ca să nu poată respira. Am auzit destul. Acum trage adânc.

Îşi apăsă mâna grea peste bărbia ei, îi deschise gura cu forţa şi îi îndesă capătul inhalatorului între dinţi. Acoperi cu mâna celălalt capăt şi aşteptă ca ea să inspire, ca să-i pulverizeze vaporii în gât şi apoi în plămâni.

Alison nu ruşea să opună prea multă rezistenţă.

Primul jet avu un gust de apă stătută, al doilea o ameţi uşor şi al treilea otulbură de-a binelea. Griswold îşi înteţi strânsoarea. Pulverizã o datã, şi încă o dată. Inima îi bătea cu putere, trimiţându-i unde de şoc prin creier. Acidul îi alunecă pe gât şi se chinui să-l înghită, mai bine aşa decât să-l inspire şi să-i inunde plămânii.

În loc să-i deschidă bronhiile, dozele repetate îi produceau mai degrabă spasme şi o lăsau fără aer. Încă o doză şi ştia că sistemul ei nervos avea să cedeze în urma unui atac de apoplexie. Reuşi să-şi privească pentru ultima dată călăul, sperând că imaginea feţei lui o va însoţi dincolo. Apoi închise ochii şi aşteptă să moară.

Capitolul 52

— Vreo veste de la ea ? întrebă Gabe.

Stoddard clătină din cap.

— Mark Fuller, de la Afaceri Interne, spune că e prea devreme ca să ne facem griji.

— Pe naiba. Sigur a păţit ceva.

— Zice că mâine-dimineaţă va pune pe cineva să se ocupe de asta.

— Nu vreau să aştept atât.

— Mâine la prima oră. Mă ocup personal.

— Bine. Am auzit că ai ceva influenţă pe aici.

— Şi mă bazez pe tine ca lucrurile să rămână aşa. Acum, cu ce avem de-a face ?

Lui Gabe şi lui Stoddard le trebuiră aproape două ore ca să pună la punct detaliile planului care, în numai douăzeci şi patru de ore, avea să îl scape pe preşedintele Statelor Unite de o ameninţare gravă la adresa sănătăţii şi poate chiar a vieţii sale. În acelaşi timp, avea să îl despartă de soţie şi chiar de funcţia de şef de stat. Vicepreşedintele Tom Cooper, care, în ochii lui Gabe, era unul din principalii suspecţi, avea să preia atribuţiile prezidenţiale, dar nu pentru mult timp, sperau ei.

De îndată ce Stoddard avea să fie ascuns într-un loc perfect sigur, Gabe avea să vorbească cu Prima Doamna şi să-i spună unde se afla soţul ei.

De asemenea, avea să-i ceară ajutorul pentru a mobiliza efectivele necesare pentru un raid la laboratorul de nanoteh-nologie de lângă ferma lui Lily — laboratorul care se făcea responsabil în mod indirect de moartea doctorului şi de crizele de nebunie temporară care fuseseră cât pe ce să îi distrugă soţul.

Cu puţin noroc, oamenii de ştiinţă din laborator aveau să coopereze dacă erau izolaţi şi interogaţi de profesionişti. Cu puţin noroc, anchetatorii aveau să afle repede cine îi angajase şi cine îi plătea. Cu puţin noroc, cel care îl otrăvea pe Stoddard şi controla transmiţătorul avea să fie arestat. Şi, în cele din urmă, vinovaţii principali aveau să fie doborâţi.

— Două zile, zise Gabe. Să sperăm că mai puţin. Toată lumea te va căuta, aşa că trebuie să dispari pentru două zile. Eşti sigur că e locul potrivit ?

— Poate că ai auzit sau ai citit despre bunicul meu, Bedard Joe Stoddard. A făcut avere din minerit şi din tot felul de patente şi linii de producţie. Şi asta pentru că nu a făcut nici un compromis în legătură cu practicile sale de afaceri sau cu opoziţia sa faţă de sindicate. Unii ar spune, şi au şi spus, *opoziţie lipsită de scrupule*. Ca multe alte genii, B.J. era destul de excentric. Şi, la fel ca multe alte genii, a avut şi el detractori care au considerat că a depăşit graniţa aceea aproape imperceptibilă dintre excentricitate şi nebunie.

— Cei mai mulţi din familia mea au sărit cu totul peste faza excentricităţii, zise Gabe.

— Ei bine, la un moment dat, B.J. a hotărât că îi trebuia un refugiu, în acelaşi timp izolat şi sigur. De asta a construit Cuibul de Vulturi — o copie fidelă a unui castel medieval din nordul Angliei, pe care îl vizitase şi îl fotografiase cu ceva vreme în urmă. A adus trenuri întregi de muncitori străini — majoritatea erau chinezii care lucraseră la calea ferată. El însuşi a proiectat labirintul de drumuri care duc în pădure. Cele mai multe dintre ele se termină brusc sau sunt nişte simple fundături. Drumurile care în cele din urmă se presupune că ajung la castel au fost şi sunt încă un secret păzit cu grijă.

— Dar sunt marcate pe harta pe care mi-ai dat-o.

— Nu cred să existe mai mult de şase exemplare ale acelei hărţi, aşa că ai grijă de ea.

— Dacă presa află că te ascunzi acolo, o să ne trezim cu mai mulţi gură-cască decât la Marele Canion.

— Să sperăm că or să se piardă toţi în pădure. Întregul proiect a durat opt ani, continuă Stoddard. Câteva decenii mai târziu, tatăl meu a petrecut şi el ani buni modernizând locul, mărind colecţia bizară de arme şi instrumente medievale de tortură a lui B.J. şi sporind măsurile de securitate. Odată mi-a zis că în cazul unui atac nuclear, ar trebui să las la o parte buncărul de aici, de la Casa Albă, şi să mă duc la Cuibul de Vulturi, pe care îl considera cel mai sigur loc de pe pământ.

— Pare să fie exact ce ţi-a prescris doctorul, zise Gabe, dându-şi seama abia după ce rostise banalitatea aceea că, de fapt, era chiar nostimă. Cât de des se duce tatăl tău acolo ?

— Mai deloc. Îi place mult mai mult să primească oaspeţi pe iaht şi să pună la cale tot felul de intrigi. A trecut mult de când am fost ultima oară şi chiar şi atunci era cam în paragină.

— Pare perfect pentru ce ne trebuie nouă, zise Gabe.

— Chiar *e* perfect, mai ales dacă te pasionează pânzele de păianjen, misterul şi macabrul. Stai numai să vezi cum e.

— Am de gând să văd cum e chiar în seara asta, înainte să se întunece. Acum, am nevoie să faci două lucruri.

— Spune.

— Vreau să îmi promiţi că te vei ascunde aici, împreună cu Carol. Deocamdată, te rog, te rog, spune-i cât mai puţin posibil. S-ar putea ca ea să nu creadă că afacerea asta e chiar atât de gravă, dar ea n-a văzut cum a murit Jim Ferendelli, în schimb, eu da. În plus, Lily Sexton era prietena ei. Probabil că îi va fi greu să creadă că Lily a fost implicată în asta. Nu cunosc raza transmiţătoarelor, dar nu vreau să risc să-mi pierd unicul pacient. De asemenea, nu

ştiu ce anume a ucis-o pe Lily, dar dacă cineva vrea să te omoare, cred că ar fi mai sigur să dormi pe un poligon de tragere decât la spital.

— Crezi că Lily era un martor incomod ?

— Cred că regulile s-au schimbat de la „făceţi-l pe Drew să pară nebun“ la „făceţi-l pe Drew să nu mai respire“, de îndată ce Ferendelli a luat legătura cu mine şi eu am reuşit să scap. De asta îmi fac atâtea griji pentru tine.

— Apreciez asta.

— Bun atunci, să ne întoarcem la Carol. Să plece toată lumea din apartamentul ăsta. Fără servitoare, fără valeţi, fără agenţi de la Serviciile Secrete. Pune-o să îi oprească pe toţi cei care trec de agenţii de jos şi să se asigure că aceştia iau liftul şi coboară. La prima împotrivire din partea oricui, chiar şi din partea cuiva ca Magnus, trebuie să cheme gărzile imediat.

— Ai cuvântul meu. Care e al doilea lucru ?

— Bani. Numerar. Or să-mi trebuiască mulţi. Şi poate şi câteva portofele în care să-i bag. Poţi face asta ?

— Am un bancher de încredere. La *First Washington Trust*. Îţi dau un cec şi-apoi îl sun.

— Dar să nu-i spui de ce.

— Nu cred că va fi nevoie. Walter chiar ar trebui să lucreze într-una din băncile alea din Elveţia sau din Insulele Cayman. Îi place la nebunie să i se dea ocazia de a fi discret; aproape la fel de mult pe cât îi place ca ceilalţi să-i recunoască meritul acestei discreţii.

— Atunci, vei aranja tot ce ne trebuie pentru excursia noastră din seara asta ?

— Voi aranja lucrurile de îndată ce pleci. Avem nişte cai foarte buni în grajdurile din apropiere de Camp David.

— Aş vrea să se întunece cam la o oră după ce dispărem. La început, trebuie să vedem ce facem, dar, după aceea, vreau ca lucrurile să fie cât mai mult îngreunate pentru cei care te vor căuta.

— Dar de ce-ar vrea ei să mă caute ?

— Habar n-am. La urma urmei, nu eşti decât preşedintele ţării. Drew, îmi dau seama că nu-ţi pică bine dacă cineva face pe şeful cu tine când tu eşti obişnuit să fii *il capo del capo*. Dar, te rog, crede-mă că facem ceea ce trebuie — facem singurul lucru care poate fi făcut.

— De ce nu putem doar să... ?

— Să ce ? Să arestăm pe toată lumea ? A fost oribil să îl văd pe Jim cum cade din picioare şi nu mai respiră. Ar fi putut să aibă o sută de agenţi de la Serviciile Secrete pe lângă el, o mie chiar, şi rezultatul ar fi fost acelaşi.

Stoddard îşi tot împreuna vârfurile degetelor şi Gabe îşi dădea seama că, de fapt, cântărea fiecare posibilitate de a înlătura pericolul care îi ameninţa sănătatea şi viaţa, rămânând totuşi preşedinte.

— Ai harta pe care ţi-am desenat unde să laşi ATV-ul ? întrebă el, în cele din urmă.

— Da, o am aici.

— Ţine minte, n-am mai fost pe acolo de ani întregi, aşa că nu garantez că e foarte precisă.

— Am de gând să dau o tură de probă, ceva mai târziu.

— Sună-mă dacă te rătăceşti.

— Apropo, ai cumva un telefon mobil pe care l-aş putea împrumuta ? Al meu era în buzunar împreună cu portofelul, când m-am aruncat în râu.

Cu paşi apăsaţi, Stoddard se duse în dormitor, apoi se întoarse cu un cec şi un celular.

— Să ai grijă cu el. Dacă apeşi din greşeală butonul ascuns, o să razi Moscova de pe faţa pământului.

Cei doi prieteni rămaseră tăcuţi o vreme, apoi îşi strânseră mâinile şi se îmbrăţişară.

— De unde ai de gând să începi ? întrebă Stoddard.

— Am câteva comisioane de făcut, dar mai întâi vreau să aflu cât de uşor e să cumperi o maşină şi să ieşi cu ea pe drum, când nu ai nimic altceva decât bani.

— Pariez pe tine. Tocmai am vorbit un pic cu Carol şi i-am zis ce ne aşteaptă. Zice că are încredere în tine că faci ce e mai bine pentru soţul ei.

— Mulţumeşte-i din partea mea, Drew.

— Ştiam eu că am procedat bine când te-am adus aici din Wyoming.

— Şi eu am ştiut că am făcut bine când te-am votat.

Capitolul 53

AL BAROSANU’,
PRIETENUL CUMPĂRĂTORULUI DE MAŞINI

Sloganul, însoţit de o caricatură a omului, era vopsit pe un panou care se înălţa deasupra biroului dărăpănat, semănând cu o cocioabă, în faţa căruia se aflau vreo patruzeci de maşini uzate, împodobite cu baloane roşii, albe şi albastre.

În timp ce Gabe recapitula în minte detaliile planului menit să salveze mandatul prezidenţial şi poate viaţa lui Andrew Stoddard, Barosanu’ Al Kagan recapitula şi el fiecare clişeu din manualul vânzătorului de maşini, încercând să-i vândă lui Gabe un model mai recent de Chevrolet Impala, roşu Bordeaux, care avea schimbător de CD-uri, trapă electrică în capotă, jantele de aliaj originale şi pilot automat.

— Tot ce trebuie să faci e să iei scumpetea asta la o plimbare, să dai oturăprin cartier şi să mergi câţiva kilometri pe Route 66 şi n-o să mai vrei să te dai jos din ea.

— Dar ţie ce îţi trebuie ?

— Numai permisul tău ş-apoi am să-i pun plăcuţe de dealer şi eşti gata.

— Eu... ăă... n-am permis chiar acum. Mi-a fost furat portofelul.

— Vreun act de identitate ?

Gabe se gândi la nota introductivă scrisă de mână de preşedinte şi adresată bancherului Walter Immelman — notă pe care o avea în buzunar şi pe care nu avusese nevoie să o folosească pentru a primi cei douăzeci de mii de dolari în numerar.

— Nu.

— Ai o maşină de dat la schimb ?

— Nu, mi-am vândut ultima maşină.

— Atunci ai măcar plăcuţele de înmatriculare.

— Da... adică, da, mai am una.

— Una e de ajuns.

— Dacă fac rost de plăcuţă, pot să iau maşina ?

— Sigur, imediat ce scriu nişte hârţoage. Dar nu vrei să dai o tură cu... ?

Mobilul lui Stoddard îi tăie vorba vânzătorului. Suna pe melodia *Hail to the Chief*.

— Aşteaptă câteva minute, Al, zise Gabe şi se duse vreo nouă metri mai încolo, sprijinindu-se de un Infiniti argintiu, cu aer condiţionat, schimbător de CD-uri, cu puţini kilometri la bord, anvelope Brigestone Turanza şi un balon roşu.

— Ellen ?

— Salutare, cowboy.

— Mulţumesc pentru că mi-ai răspuns aşa de repede.

Şi-o închipui pe femeia slăbuţă, veterinar cu experienţă, în biroul ei cu lambriuri de pin, de la ieşirea din Tyler, înconjurată de fotografii, desene ale copiilor şi tablouri cu cai. Zeci şi zeci de cai. De fapt, scaunul ei precum şi cele din modesta sală de aşteptare erau nişte şei în stil western, lucrate manual şi modificate de proprietarul recunoscător al unui pacient, care le adăugase picioare şi spătare.

— Ai devenit peste noapte o adevărată legendă prin părţile noastre, Gabe.

— Promit să remediez eroarea, de îndată ce mă întorc acasă.

— Înainte să te apuci de remediat, copiii mei vor câte un autograf de la tine şi o fotografie cu semnătură de la şeful tău.

— Spune-le că dacă vor să vadă o legendă vie, nu trebuie decât să se uite la mama lor... Bine, bine, Harry şi... ?

— Sarah, cu h. Harry şi Sarah. Să fie câte una pentru fiecare.

— S-a făcut. Vrei şi tu o poză ?

— Numai dacă e călare. În cazul ăsta, să fie pentru Ellen K. şi Gilbert F. Williams. Lui Gilbert nu-i place deloc să fie lăsat pe dinafară. Iniţialele din mijloc sunt ca să ştie lumea că nu e vorba despre oricare Ellen şi Gilbert Williams.

— S-a făcut.

— Păi, ai zis că m-ai sunat în legătură cu pacientul tău. Acum, nu te supăra că-ţi spun, dar găsesc că e foarte interesant. Ce ar putea să facă o veterinară hodorogită pentru stimatul domn preşedinte ?

— Vreau să-mi prepari o poţiune şi să mi-o trimiţi. Trebuie să ajungă la mine până mâine la amiază, cel târziu.

— Şi ce anume ar trebui să facă poţiunea asta ?

Gabe expuse detaliile cererii sale, privindu-l pe Barosanu’ Al cum se plimbă prin parcul cu maşini, pustiu, de altfel. La 2 700 de kilometri vest, doctoriţa Ellen K. Williams asculta cu mare atenţie.

— Asta-i tot, zise el. Asta e tot ce îmi trebuie.

— Asta-i tot, da ? Ei bine, dom’ doctor, dă-mi voie să te întreb şi eu ceva: ce ai spune dacă te-aş suna eu şi ţi-aş cere să le faci asta unor oameni ?

Gabe simţi că se pierde cu firea. Fusese atât de absorbit de logistica şi potenţialul planului său încât nu se gândise nici o clipă că Ellen Williams, pe care o cunoştea atât profesional cât şi personal de ani buni şi care făcea parte din consiliul de administraţie de la Lariat, ar considera că e imoral să participe la un plan care putea să ucidă cai.

Disperat, Gabe îşi scormoni mintea, căutând alternative. Cea mai bună la care se gândi atunci, pe loc, era să găsească pe acolo un specialist în animale mari şi să îi deschidă în faţă unul dintre portofelele ticsite cu bani pe care le avea la el. Ştia că nici o mită, oricât de mare, n-avea s-o convingă pe Williams.

— Ai dreptate, Ellen, zise el, în cele din urmă. Dacă aş lua în considerare o asemenea cerere, fie şi numai pentru o clipă, aş vrea să aflu detaliile — detaliile şi miza. Ei bine, din păcate, nu îţi pot da toate detaliile. Dar pot să îţi spun că viaţa celui pe care îl am în grijă ar putea să fie în primejdie şi că sunt îndeajuns de disperat încât să te implor, dar nu într-atât de disperat încât să îţi cer să renunţi la profesionalismul tău sau la dragostea pentru animale. Ca medic, înţeleg perfect dacă ai reţineri.

Se lăsă o tăcere prelungă.

— O să ai grijă ?

— Promit. Ai fost la mine acasă. Am călărit împreună. Ştii că şi eu ţin la cai.

— Bine, Gabe, zise ea, în cele din urmă. Voi face compusul cu mâna mea şi voi avea grijă să ajungă la dresa ta din D.C. până la prânz. Va fi un amestec de ketamină, Nembutal şi poate fentanil, deşi încă nu ştiu cât din fiecare. Va trebui să estimez timpul în care fiecare medicament va face ceea ce ar trebui să facă şi modul în care vor funcţiona împreună. Avem aici câteva animale salvate, pe care aş putea să încerc diverse combinaţii. Le-ar prinde bine un pic de odihnă.

— Îţi rămân dator, zise Gabe, şi cred că şi ţara îţi e datoare.

Îi dădu adresa de la Watergate, strecură telefonul în blugii pe care îi împrumutase de la Stoddard şi îşi îndreptă din nou atenţia către Al Barosanu’. Nu se simţea foarte încântat de ceea ce îi ceruse unui doctor minunat să facă.

— Ascultă, Al, zise. Mă duc acasă să iau plăcuţa de la maşina veche şi mă întorc. Mă bucur că n-am aruncat-o.

— Şi eu mă bucur, strigă Al Barosanu’, în timp ce Gabe ieşea din parcare.

Când ajunse în stradă, Gabe privi în jur, ca din întâmplare. Apoi reluă acţiunea evazivă pe care o începuse din momentul în care plecase de la Casa Albă. Lecţia pe

care o învăţase în Anacostia fusese extrem de dureroasă, dar îl învăţase să aibă mai multă grijă.

În afară de ce mai citise prin cărţile gen thriller sau văzuse în filme, era doar un amator în chestiunile acelea de capă şi spadă. Dar avea o gândire logică şi, în cele mai multe situaţii, nu era prost. Mergea pe trotuarele mai puţin aglomerate, intra în magazine şi restaurante care aveau ieşiri prin spate, urca într-un taxi, apoi lua altul. Cu fiecare mişcare pe care o făcea, se lupta cu tentaţia de a reunţa şi de a lăsa oboseala să-l facă neglijent. Aşa cum stăteau lucrurile, la cât de multe ştia, el însuşi era o ţintă la fel de probabilă ca şi Drew.

Plecase de la Al Barosanu’ şi mergea acum gânditor, ascunzându-se, din când în când, în pragul unei uşi sau oprind câte un taximetrist pe care îl punea să meargă în zigzag vreo cinci minute, fără vreo destinaţie anume. După ce mersese pe jos vreo două străzi, se opri la un magazin de unelte pe care-l văzu la intrarea pe o alee şi ieşi înarmat cu nişte şurubelniţe simple şi în cruce. Un Chevrolet vechi, care arăta de parcă nu mai fusese condus de ceva vreme, stătea parcat lângă un zid de pe alee. Nu prea se potrivea cu maşina pe care voia să o cumpere, dar erau aceeaşi marcă. Se ascunse după rablă şi, în doar un minut, ieşi cu plăcuţa de înmatriculare.

Macăr avea să-l facă fericit pe Al Barosanu’.

Într-un târziu, după ce se întorsese în parcare, pusese plăcuţa pe Impala, îi plătise lui Al Barosanu’ şi dezlegase balonul, se hotărî să mai cheltuiască o parte din banii câştigaţi cu greu de preşedinte ca să mai facă fericit pe cineva — de data asta pe William, grăjdarul lui Lily Sexton.

Capitolul 54

Gabe văzuse pentru prima oară ATV-ul plin de noroi, parcat în faţa hambarului de la Ferma de Cai a lui Lily. Avea să fie perfect pentru drumurile noroioase, brăzdate de făgaşe care urcau dealul, până la castel, unde putea fi ascuns cu uşurinţă în pădure. Dar mai întâi trebuia transportat de la Mint Hill până la munte, vreo optzeci de kilometri sau mai bine.

Acum, după ce oferise o explicaţie convingătoare cum că Lily Sexton ar fi vrut ca William să-i împrumute ATV-ul lui Gabe, acesta din urmă se afla în proaspăt-achiziţionatul autoturism Impala, ducându-l pe grăjdarul lui Lily pe autostrada I-81, spre graniţa cu Virginia de Vest. ATV-ul — un Honda foarte asemănător cu cel pe care Gabe îl avea la fermă — era legat în spatele camionetei Ford a lui William.

Dacă a doua zi lucrurile aveau să meargă aşa cum plănuiseră el şi Drew, urmau să treacă din şaua calului în Chevy, apoi, după vreo oră de condus, aveau să ascundă maşina la poalele muntelui şi să se îndrepte spre castel cu ATV-ul. De îndată ce avea să se afle că preşedintele dispăruse, cerul se va umple de elicoptere şi avioane, iar şoselele, de echipaje speciale. Mai devreme sau mai târziu, un anchetator isteţ avea să găsească pe undeva vreo menţiune a castelului Cuibul de Vulturi şi să ia legătura cu LeMar Stoddard, dar, până atunci, Drew avea să fie gata să iasă din ascunzătoare, spera el.

Drew fusese de părere că cel mai bun lucru ar fi fost să evite şoselele cât mai mult posibil, chiar şi păienjenişul de fundături şi făgaşe pe care bunicul său le construise pe lângă castel. Avusese motociclete off-road şi, mai târziu, ATV-uri de când era copil şi, chiar dacă nu mai fusese la

castel încă dinainte de alegeri, era sigur că se putea descurca pe potecile înguste care şerpuiau prin pădure şi care nu puteau fi văzute de sus, din pricina frunzişului des.

William, un septuagenar laconic, se născuse şi crescuse în Shenandoah Valley şi lucra deja la fermă de zece ani, când Lily preluase grajdurile. N-avea nici cea mai vagă idee cât ar fi trebuit să-i ceară lui Gabe pe ATV, sau dacă trebuia să îi ceară ceva. Gabe promisese să aducă ATV-ul înapoi când nu mai avea nevoie de el. În cele din urmă, grăjdarul primi o mie de dolari, pe care spuse că avea să-i trimită nepoatei din Harrisonburg. Gabe mai puse încă două sute de dolari din banii preşedintelui, după ce William promise că avea să-i păstreze pentru el.

Trecură din Virginia în Virginia de Vest, undeva prin apropiere de Winchester. Gabe începu să folosească odometrul şi să consulte harta pe care i-o desenase Drew. Castelul se afla undeva la stânga, pe un deal numit Hat Top Mountain. Încetini şi o luă pe Exit Thirteen. William îl urmă.

Dupa vreo doi kilometri, drumul îngust, cu bandă unică, o cotea la dreapta.

La stânga, un drum accidentat de ţară, abia vizibil, se pierdea în pădure.

„La vreo douăzeci sau treizeci de metri pe dreapta”, îi spusese Stoddard, „e unul dintre drumurile acelea care se înfundă, despre care ţi-am zis că le-a făcut bunicul meu. Acolo vom lăsa ATV-ul, acoperit de crengi. Mai târziu, vom lăsa maşina ta acolo şi o vom acoperi şi pe ea cu crengi. “

Fără să-i spună lui William ce intenţii avea, Gabe opri înainte să ajungă la drumul respectiv. Descărcară împreună ATV-ul. Gabe îl porni şi făcu un test de vreo jumătate de kilometru pe drumul asfaltat, cu William ghemuit în spatele lui. La început, vehiculul păru cam încet, apoi căpătă viteză. În funcţie de cât erau de abrupte cărările care duceau la castel, îşi zise Gabe, aveau şanse destul de mari să reuşească.

După ce îşi exprimă din nou regretul pricinuit de moartea neaşteptată şi tragică a lui Lily şi după ce William refuză să mai primească încă o sută de dolari, Gabe rămase lângă ATV şi privi camioneta care se îndepărta hurducăind pe drumul spre Virginia. Apoi, în mijlocul umbrelor care se alungeau, folosi lama de optsprezece centimetri a unui cuţit de vânătoare abia cumpărat pentru a tăia crengile care aveau să ascundă Chevroletul Impala peste noapte şi a doua zi. În cele din urmă, obosit de efort, se sprijini de trunchiul unui hicori înalt şi ascultă liniştea fremătătoare a pădurilor din Virginia de Vest. Venise vremea să vadă Cuibul de Vulturi.

A doua zi, avea să-şi cumpere o pereche de ghete şi să aranjeze ca un serviciu de curierat să preia pachetul trimis de Ellen Williams la Watergate şi să-l ducă la birou. În felul acesta evita Casa Albă şi apartamentul. Data viitoare când avea să iasă la suprafaţă, avea să fie în Munţii Catoctin din Maryland, la aproape nouăzeci de kilometri depărtare de locul în care se afla atunci.

Prin întunericul tot mai profund, Gabe strângea harta lui Drew între palmă şi ghidon, în timp ce ATV-ul sălta pe cărări accidentate pe care o maşină cu greu ar fi încăput. Pădurea ce mărginea drumul era într-adevăr pădurea virgină care-i inspirase pe poeţi şi compozitori, la fel de deasă ca oricare alta. Cortina de frunze de deasupra oprea puţina lumină rămasă.

Pasiunea lui pentru pescuit îl făcuse să cunoască foarte bine natura, mai ales copacii. În timp ce trecea în goană pe lângă aceştia, Gabe recunoscu cedri şi stejari negri, frasini albi, fagi şi cireşi, tei, plopi tremurători şi mesteceni. Peisajul şi atmosfera se dovediră mai puternice decât nerăbdarea lui de a ajunge în vârf şi Gabe opri motorul, ascultă şi inspiră adânc aerul rece şi dulceag. A doua zi, Drew avea să îi conducă la castel, nu pe drumurile acelea,

ci pe nişte poteci pline de rădăcini, prin frunzişul des şi prin tufişuri — o nimica toată în comparaţie cu aterizarea unui avion de douăzeci de milioane pe puntea unui portavion care se leagănă în valuri. Gabe accelera şi se înclina la curbele bruşte, simţindu-se din ce în ce mai conectat la ritmul armăsarului său pe patru roţi.

Pădurea se rărea pe măsură ce urca. Stâncile erau tot mai mari şi mai spectaculoase. Brusc, vegetaţia dispăru cu totul şi castelul se ivi ca din pământ, o fortăreaţă gotică, masivă şi sumbră, din piatră cenuşie, care se înălţa la o distanţă considerabilă deasupra copacilor din jur. Planul castelului era aproape pătrat, cu turnuri la fiecare colţ şi creneluri care străbăteau toată lungimea zidurilor. Întreaga structură era înconjurată de un şanţ larg de trei metri, traversat de un pod batant ce ducea la o barieră-ghilotină.

Excentric, într-adevăr.

Gabe parcă ATV-ul lângă pâlcul de copaci şi trecu podul. Văzu lumină printr-una din ferestrele înguste. Aşa cum promisese preşedintele, curentul era pornit, iar luminile aveau temporizator. Gabe folosi cheia lui Drew şi intră într-o uriaşă sală, cu pereţii împânziţi de mucegai, sprijinită de bârne descoperite. Pereţii erau căptuşiţi cu stindarde roase de molii şi manechine în armuri pătate. Unul dintre acestea era aşezat pe un cal înalt de o sută şaizeci sau o sută şaptezeci de centimetri, protejat la rândul său de o armură, acoperit cu pânze dese de păianjen. Dacă era adevărat că un îngrijitor venea pe acolo cam o dată pe lună, aşa cum spusese Drew, probabil că intervalul acela tocmai se apropia de sfârşit.

Gabe făcu un tur rapid al castelui, folosind o lanternă pe care o găsi în bucătărie. Acolo unde găsea cu uşurinţă întrerupătoarele, aprindea lumina. Cercetă orga antică din sala principală, apoi trecu într-o sufragerie toarte mare, în care se găsea o masă lungă, prăfuită, la care, pe vremuri, probabil că stăteau vreo douăzeci de oameni. În capătul

îndepărtat al acelei încăperi, în exterior, la baza unui şir scurt de trepte, se afla un bazin gol, făcut din piatră şi adânc de cel puţin trei metri. Pe interior, creşteau muşchi.

Fiecare pas al lui Gabe stârnea ecouri stranii, care ricoşau din zidurile de piatră şi beton.

Lăsând pe altă dată o mare parte din turul de explorare, Gabe coborî nişte scări întunecate până la subsol. În pivniţă se afla o cameră de siguranță, plină de monitoare, dintre care nici unul nu părea să funcţioneze. Mai văzu şi o sală înfiorătoare, care adăpostea şapte sau opt instrumente medievale de tortură; multe dintre ele erau înţesate de pânze de păianjen.

Dar abia la nivelul inferior găsi ceea ce venise acolo să vadă — buncărul pe care plănuiseră să îl transforme în locuinţă prezidenţială, cât timp era nevoie.

Era o cameră de patru pe patru, în care stratul de praf era subţire şi pânzele de păianjen, mai rare. Avea două paturi rustice, de o persoană, un raft de cărţi cu câteva sute de volume, un televizor încorporat, zeci de filme, majoritatea pe casete video vechi, dar şi câteva pe DVD, şi o consolă stereo. De-a lungul pereţilor, erau înşirate sticle mari de apă, iar într-o cămară mică se găseau destule conserve cât să ajungă unei familii întregi, timp de câteva săptămâni. Frigiderul era băgat în priză, dar gol, iar baia cu faianţă era surprinzător de confortabilă.

Gabe găsi telecomanda pentru aerul condiţionat şi îl porni, aşa cum îi spusese Drew.

„Pereţi ranforsaţi, groşi de doi metri, şi aer condiţionat”, îi spusese acesta. „Buncărul a fost construit de Bedard Stoddard însuşi şi modernizat de LeMar, prin anii ’80. Ni s-a spus că persoanele dinăuntru ar putea supravieţui în cazul unei explozii nucleare, atâta timp cât generatoarele funcţionează, chiar dacă focosul ar cădea nu mai departe de Washington”. Gabe petrecu douăzeci de minute făcând curăţenie. Drew se plânsese că nu voia să stea în buncăr,

dar, în cele din urmă, căzuseră de acord că aşa era cel mai bine având în vedere că misiunea lor era tocmai siguranţa lui.

Înainte de a se întoarce sus, Gabe mai inspectă o dată încăperile acelea, la trei niveluri sub pământ, înconjurate de granit solid şi de beton armat, gros de doi metri. În ciuda eforturilor considerabile de a face ca locul acela să devină primitor şi confortabil, reacţia instinctivă a lui Gabe era una de spaimă claustrofobică. Totuşi, recunoscu în sinea lui, pentru preşedinte avea să fie sanctuarul... sau sicriul perfect.

Capitolul 55

Zgomotul care venea dinspre scările din spatele lui Alison era slab — o uşă care se deschidea. Un pas pe prima treaptă.

Sunetul acela era important. Însemna, după toate probabilităţile, că încă nu murise.

Habar n-avea câte ore trecuseră, până când sistemul respirator, cel cardiovascular şi nervos îşi reveniseră de pe urma supradozei de metaproteranol, substanţa activă din Alupent. Avea încă frisoane, îi venea să vomite, deşi nu mâncase de mai bine de treizeci şi şase de ore, şi avea o stare generală proastă.

Muşchii o dureau îngrozitor, deşi nu-şi amintea dacă i se făcuse şi vreo injecţie, după ce i se administrase supradoza din inhalator. Se îndoia că Griswold ştia care era concentraţia maximă de metaproteranol căreia un om putea să îi supravieţuiască. Cel mai probabil, individul îi administrase forţat medicamentul în plămâni şi în sânge, până când doza se terminase pur şi simplu. Era o minune că organismul ei nu cedase — că plămânii nu explodaseră, inima nu încetase să bată, iar activitatea cerebrală nu se oprise cu totul.

Trebuia să găsească o cale de scăpare — trebuia să-l facă pe Griswold să greşească undeva.

Se auzeau în continuare paşi coborând treptele.

Monstrul se întorsese pentru încă o repriză de tortură. Până acum îl învinsese — îl făcuse chiar să se laude cu faptul că în inhalatorul preşedintelui se găseau mai multe tipuri de substanţe — şi cumva, îşi jură ea, avea să îl învingă din nou.

Sau să moară.

Începu să fredoneze uşor, cântând versurile în minte şi pregătindu-se pentru ceea ce urma.

Lumea nu e mereu dulce ca ciocolata... Aşa mi-a zis odată mama...

Încă un pas... şi încă unul. Alison închise strâns ochii şi îşi încleştă pumnii.

Câteodată te zdruncină şi te îndoaie...

Paşii se opriră pe pardoseala de beton. Apoi auzi strigătul de groază al unui femei.

— *Ay, Dios mio !* [1]

Constanza intră în raza vizuală a lui Alison.

— Nu pot să cred că te-a lăsat să vii aici jos, îngână Alison, de-abia reuşind să-şi mişte buzele arse şi crăpate.

Constanza îi sprijini capul şi îi dădu să bea dintr-o sticlă de apă minerală. Blugii şi puloverul negru cu mărgele arătau foarte elegant pe ea, dar chipul ei blând, exotic, era întunecat de nelinişte şi grijă.

— Donald nu ştie că sunt aici, zise ea. Mi-a interzis să vin, dar ştiu unde e cheia. Trăiesc de zece ani în casa asta. Sunt puţine lucruri pe care să nu le ştiu. Eu şi Beatriz te-am auzit ţipând toată noaptea şi cu o noapte înainte, chiar dacă încăperea asta se află sub piviniţă. A fost înfricoşător.

— Mi-a pricinuit dureri cumplite, răspunse Alison. Şi are de gând să mă tortureze în continuare până când se convinge că i-am zis tot ce vrea să ştie.

— Atunci de ce nu îi spui ?

— Pentru că, dacă îi spun, mă omoară. Mai devreme sau mai târziu, tot are de gând să mă omoare.

— Nu pot să cred aşa ceva despre Donald.

— Constanza, te rog, te rog să mă asculţi. Trebuie să mă asculţi şi să mă ajuţi. Ajută-mă sau o să mor. Donald lucrează pentru guvern.

— Nu, e om de afaceri.

1 O, Doamne !

— Ţi se pare că un om de afaceri ar face aşa ceva ?

— Cine eşti ? Îmi amintesc de tine de la salonul de manichiură. Cum te cheamă ?

— Te rog, nu mai rezist mult. Mă cheamă Alison, lucrez pentru guvern, la fel ca Donald.

— Îmi pare rău că a trebuit să-ţi facă aşa ceva.

Alison cercetă cu atenţie chipul femeii, dar nu remarcă nici un semn că aceasta ar fi minţit — când, de fapt, fusese trimisă de Griswold, ca să ducă la bun sfârşit ceea ce chimicale lui care îi sfâşiau muşchii şi supradoza de Alupent nu reuşiseră să facă.

— N-a *trebuit*, Constanza. A *vrut*. Te rog, dezleagă-mă. Mă doare aşa de rău !

— Donald ne trimite de aici, zise superba femeie, ignorând voit rugăminţile lui Alison.

— Pe tine şi pe Beatriz ?

— Da. Cunoaşte o femeie în Mexico City. Trebuie să plecăm peste doar câteva minute şi să stăm la ea până ne cheamă înapoi. Avem bagajele făcute, avem bani. A zis că trimite o maşină să ne ducă la aeroport.

— Nu te mai obosi să te întorci, îşi zise Alison, casa asta n-o să mai fie aici. Curând — poate chiar în noaptea asta — Donald al tău va avea grijă ca locul ăsta să ardă misterios din temelii. Oamenii ca el sunt experţi la aşa ceva: îşi acoperă urmele şi contraatacă. Una era să scoţi nişte lucruri la iveală şi să aduci acuzaţii unor oameni atât de influenţi. Alta era să aduci dovezi în sprijinul acuzaţiilor.

— Cât e ceasul acum ? întrebă ea.

— E aproape nouă dimineaţa. Donald a plecat la muncă.

— Constanza, te rog, ascultă-mă. Nu mă lăsa aşa. Ştiu că Donald a fost bun cu tine, dar mie mi-a făcut rău. Mult rău. Şi încă n-a terminat. O să mă chinuie în continuare până se va convinge că i-am spus tot ce știu; apoi mă va ucide.

— Dar Donald o să fie furios pe mine. Uneori e mai iute la mânie şi poate să se înfurie foarte tare.

Alison continuă cu disperare, bâjbâind după cuvintele potrivite.

— Gândeşte-te cum te-ai simţi tu dacă ai fi legată aşa.

Constanza rămase o vreme pe gânduri. Apoi clătină din cap, se întoarse și porni spre scări.

— Îmi pare rău, murmură peste umăr.

Alison simţi cum o cuprinde disperarea.

Capitolul 56

Deocamdată, totul merge bine... Totul merge bine.

Mantra aceea curgea neîntrerupt prin capul lui Gabe, în timp ce acesta făcea duş. *Deocamdată, totul merge bine.*

În interiorul castelului nu avea semnal la telefon, dar avea afară. Tastă ambele numere ale lui Alison şi aproape că se aştepta — sau se ruga — să îi audă vocea. Nici un răspuns. Mantra îşi încetini ritmul, apoi se opri.

Oare nu putea suna pe cineva ca să anunţe dispariţia ei ? Nu putea întreba pe cineva ? Se gândi pentru o clipă dacă n-ar fi trebuit să încerce să dea de amiral. Poate că Ellis Wright ştia ceva.

Când sună la al treilea număr, i se răspunse de la primul apel.

— Da ?

— Drew, sunt Gabe.

— Salut ! Suni de la castel ?

— De pe marginea şanţului. Înăuntru nu e semnal.

— Ce părere ai ?

— O fermecătoare căsuţă de vacanţă. Un monument al neglijenţei nevinovate. Într-un fel, seamănă cu mine.

— Priveşte partea bună a lucrurilor: zi mersi că n-ai crescut acolo.

— Pacientul meu se simte bine ?

— Cât se poate de bine. Sunt treaz de o oră. M-am întins puţin, am băut o cafea, am făcut câteva abdomene, am votat vreo două legi. Ştii cum e cu serviciul ăsta.

— Eşti gata de călărie ?

— Sunt gata să las toată povestea asta în urma mea. Mă simt atât de al naibii de neajutorat. Ce rost are să fii

preşedinte dacă nu poţi să controlezi tot şi să dai ordine cui vrei ?

— Nu-ţi face griji. O să faci din nou militărie cu toţi, cât de curând. Dar ţine minte: până când aflăm cine şi de ce face ce face, oricine e un potenţial asasin, oricât de blând şi de nevinovat ar părea. Uită-te bine în toate părţile şi păstrează secretul în privinţa planurilor noastre, până în ultima clipă. Eu am să vin în oraş să mai fac câteva comisioane; apoi am să caut un loc sigur în care să-mi ascund maşina nouă, cât mai aproape de potecile de călărie.

— Crezi că o să mai găseşti maşina când vei galopa prin pădure ?

— Am de gând să mă duc la grajduri cât pot de repede şi să îl conving pe intendent... cum ai zis că îl cheamă ?

— Rizzo. Joe Rizzo.

— Să mă lase singur să fac o cursă rapidă, ca să îmi limpezesc minţile.

— Dau eu un telefon şi aranjez. Mai ai harta pe care am desenat-o şi pe care scrie unde sunt grajdurile ?

— E bine că sunt în afara complexului. Crezi că or să ne aducă ei caii ?

— Probabil.

— Vrei nişte cai anume sau aleg eu ?

— Alege tu, eu nu îi cunosc destul de bine. Între timp, totul merge cum trebuie, da ?

— Nu ştiu sigur, zise Gabe.

— N-ai dat de Alison ?

— Nu. Au trecut mai bine de două zile, de-acum.

— Am promis că o să-l sun pe Mark Fuller, să pună nişte oameni să se ocupe de asta, şi aşa am să fac.

— Chiar acum ?

— Chiar acum. Îmi pare rău că se întâmplă asta, Gabe. Alison e bine. Aşteaptă şi-ai să vezi. Trebuie să fie vreo neînţelegere.

— Muţumesc că faci asta.

Gabe îl rugă din nou să fie vigilent, apoi clăti o cană şi îşi turnă prima din şirul lung de cafele care aveau să urmeze până la sfârşitul zilei. Se plimba de colo-colo, în timp ce îşi sorbea cafeaua, bifându-şi în minte lista cu lucruri de făcut. În primul rând, trebuia să ia amestecul trimis de Ellen Williams. Dacă, dintr-un motiv oarecare, tranchilizantul nu ajungea la timp, el şi Drew ar fi trebuit să găsească o cale de a amâna totul cu o zi, deşi fiecare minut însemna şi mai mult pericol, nu numai pentru preşedinte, dar şi pentru Gabe.

Soarele avea să apună la şapte şi patruzeci şi cinci de minute — mai târziu decât i-ar fi convenit lui, dar probabil că avea să îi ajute un pic înainte să ajungă la Cuibul de Vulturi. Cu cât era mai puţină lumină când ajungeau la potecile de călărie, cu atât mai bine. Dacă acest lucru avea să fie posibil, va găsi o cale de a-i comunica lui Drew să mai tragă de timp, pentru câteva minute, până se mai însera un pic. Detalii. Detalii.

La şase şi un sfert, luase din nou ATV-ul şi cobora acum muntele înspre locul unde era ascunsă maşina. Nu destul de bine camuflată, remarcă el, zărind cu uşurinţă maşina de pe un drum brăzdat de făgaşe, care oricum era practic neumblat. Mai tăie vreo zece crengi cu briceagul de vânătoare, apoi scoase maşina şi o înlocui cu ATV-ul, pe care îl camuflă bine, ca să nu se vadă deloc.

Fără să ştie dacă şi când aveau să îi trebuiască, puse cuţitul de vânătoare lângă o bucată de frânghie, câteva unelte şi două sticle de apă, îndesate într-un rucsac mic, pe care îl lăsase pe bancheta din spate a Chevroletului. Mai avea în rucsac câteva mere şi cuburi de zahăr, pentru cai. Detalii.

La zece patruzeci şi cinci, când fu anunţat printr-un telefon că venise un pachet pentru el, prin FedEx, la Watergate, Gabe se plimba pe străzile din Washington,

încălţat cu o pereche de cizme din piele de viţel care îi veneau perfect şi care costaseră probabil mai mult decât toate celelalte perechi de cizme pe care le avusese, la un loc. Alesese o agenţie de curierat de pe L Street şi îi plătise bine, pentru a trimite un curier care să aducă pachetul de la Watergate la sediul lor şi apoi alt curier să scoată pachetul pe uşa din spate şi să-l ducă trei străzi mai încolo, unde era parcată Impala.

Pe drum, Gabe cedă în faţa temerilor şi frustrării şi încercă din nou să o sune pe Alison. Nici un răspuns. Odată ajuns în parcare, se ascunse în spatele unei dube şi urmări mişcarea de pe stradă, încercând să-şi dea seama dacă se întâmpla ceva neobişnuit. Se gândea că nu puteau să-l fi urmărit până acolo, dar, în acelaşi timp, îi revenea în minte imaginea lui Ferendelli, căzând în genunchi şi apoi prăbuşin-du-se pe pământ. Şi atunci crezuse că nu fusese urmărit de nimeni.

Apăru curierul, iar schimbul se făcu repede şi fără alte evenimente imprevizibile. Gabe îi dădu omului un bacşiş de cincizeci de dolari — din banii preşedintelui — şi încă cincizeci pentru cel care ridicase pachetul de la Watergate. Mai scrută o dată cu privirea parcarea şi se strecură uşor la volanul Impalei, aşezând pachetul pe scaunul din dreapta.

Fra timpul.

Cu patruzeci de kilometri înainte de ieşirea din oraş, după ce se convinse că nu e urmărit, trase pe dreapta pe un refugiu de pe I-270 şi deschise pachetul de la Ellen Williams. Cutia împachetată cu grijă conţinea un recipient cu cinci punguţe de plastic, sigilate. Fiecare dintre ele conţinea două tampoane de tifon, îmbibate în lichid.

AMESTEC SPECIAL, scria pe eticheta recipientului. A SE APLICA UNUL SAU DOUĂ, DUPĂ CUM ESTE NECESAR.

Gabe spera ca unul să fie de ajuns, dar mintea lui îi spunea că va avea nevoie de două.

Dacă lucrurile nu ieşeau bine pentru el şi Stoddard, nu mai exista o a doua şansă. S-ar fi dus vorba că preşedintele se comportă iraţional şi, imediat, cineva avea să apese un buton. Ca urmare, avea să sufere o criză, de data asta în public, asemănătoare celei la care Gabe fusese martor la Casa Albă sau, şi mai rău, la fel ca cea suferită de Ferendelli.

Cu această idee cumplită în minte, Gabe puse pachetul deoparte şi studie harta pe care i-o dăduse Drew, pentru a localiza grajdurile. Apoi, fără să se grăbească, se îndreptă către nord, spre Thurmont, Maryland şi apoi Camp David.

Capitolul 57

Îmi pare rău.

Cuvintele fuseseră rostite atât de încet, aproape în şoaptă. Alison se întreba dacă le rostise Constanza sau dacă nu era cumva vreo halucinaţie provocată de drogurile pe care i le administrase Griswold. Era posibil ca o femeie să o lase în situaţia aceea groaznică ? Desigur că răspunsul era da. Zece ani. Atât stătuse Constanza sub controlul lui Treat Griswold. Zece ani.

Încercând să respire şi să nu-şi încordeze muşchii de la picioare, Alison închise ochii şi se lăsă purtată de somn. Durerea era mai uşor de îndurat astfel.

Când se trezi, după câteva minute sau câteva ore, era încă întinsă pe spate, cu încheieturile mâinilor şi gleznele legate strâns. Vizita Constanzei fusese un vis, realiză ea deznădăjduită — doar un vis indus de substanţele chimice.

Apoi simţi cuţitul aşezat în mâna ei. Încet şi cu mare efort, reuşi să apuce mânerul între degete şi îşi întinse gâtul spre dreapta, pentru a vedea mai bine. Era un cuţit greu, de bucătărie — cu mâner negru de plastic, cu lamă serată de cincisprezece centimetri. Şi părea să nu fie un vis.

De ce nu tăiase Constanza frânghiile ?

Răspunsul nu era greu de intuit. Alison simţise deja pe pielea ei lipsa de compasiune a lui Griswold pentru viaţă şi durere. Era un maestru răbdător în a-şi manipula victimele după cum voia. În mai puţin de patruzeci şi opt de ore aproape că o distrusese. Oare ce rezultat avuseseră zece ani de manipulare, de droguri şi de abuz pentru Constanza ? Părea că biata femeie nu se putea aduna ca să comită un asemenea act de răzvrătire împotriva bărbatului

care o luase de acasă înainte de a fi ajuns la vârsta adolescenţei. Tot ce putea face era să-i pună cuţitul în mână.

Acum era de datoria lui Alison să termine ceea ce ea înce-puse.

Pentru un moment stătu nemişcată, ascultând, pregătin-du-se. Nici o mişcare — tăcere deplină. Casa era goală. Ştia sigur. Constanza şi Beatriz plecaseră. Încet, atentă să nu scape cuţitul din mână, întoarse mânerul între degetele ei tumefiate şi înţepenite până când lama ajunse pe frânghie. Apoi, cu mişcări scurte, începu să taie, fără să-i pese dacă nimerea frânghia sau propria-i piele. Jură să nu se oprească, să nu lase somnul să o cuprindă. Muşchii o dureau teribil şi puterile o părăsiseră aproape. Dar Treat Griswold îi dădea puterea să taie mai departe funiile. O umpluse de ură.

Douăzeci de minute ? Treizeci ? O oră ?

Alison nu a ştiut niciodată cât a durat. A ştiut doar că nu s-a oprit nici o clipă. Aproape un centimetru la fiecare mişcare. Lama îi crestase pielea, dar durerea aceea nu însemna nimic faţă de ce îndurase deja. Îi era teamă doar să nu-şi taie un tendon sau să atingă o arteră. În momentul în care credea că nici măcar ura pentru Griswold nu era de ajuns pentru a-i insufla puterea de a-şi mişca încontinuu degetele, funia cedă.

Se aşeză pe marginea patului de campanie şi stătu aşa mult timp, aşteptând să-i mai treacă ameţeala şi să-şi recapete forţa în picioare. Apoi tăie câteva bucăţi din faţa de pernă şi le presă de încheietura mâinii pentru a opri sângerarea. În cele din urmă, folosindu-se de cadrul patului, încercă să se ridice în picioare. Dar picioarele i se îndoiră de la genunchi şi simţi cum îi cedează cvadricepsul. O a doua încercare o doborî la podea. A treia oară, picioarele îi tremurară, păşi nesigur, dar, într-un final, reuşi.

Hainele îi erau încă atent împăturite lângă perete. Carneţelul şi portofelul lipseau, la fel şi ecusonul de identificare. Dar exista un lucru pe care Griswold nu-l luase şi nu-l ascunsese. Probabil se bazase pe faptul că ea nu va mai avea niciodată nevoie de el.

Cu un efort care o secătui de puteri, se aşeză pe marginea patului şi se îmbrăcă. Apoi, se odihni din nou. De data aceasta, picioarele îi erau mai puternice. Făcu un pas către scări, apoi se opri. Un zâmbet răutăcios îi răsărise pe chip. Credea că nu va mai apuca acel moment.

— Sunt pe urmele tale, nenorocitule, zise ea, verificând bateriile emiţătorului pe care-l uitase Griswold, apoi agăţându-l la brâu. Sunt pe urmele tale.

Capitolul 58

Mai sunt trei ore.
Deocamdată, totul merge bine.

Mantra începuse din nou de la sine, în timp ce Gabe sălta în şaua unui armăsar negru, musculos, pe nume Grendel. Apoi deschise harta pe care i-o dăduse intendentul de la grajduri, Joe Rizzo, şi se afundă în pădure, plănuind să găsească un loc unde el şi preşedintele să se despartă de agenţii Serviciilor Secrete. Gabe îşi parcase automobilul Impala în oraş şi luase un taxi până la intrarea vizitatorilor de la Camp David. Apoi, îl lăsase pe preşedinte să intre şi străbătu terenul împrejmuit care se întindea pe o sută douăzeci şi cinci de acri, până la intrarea păzită dinspre nord, de lângă grajduri.

Îi vor însoţi probabil trei agenţi, spusese Drew — toţi buni călăreţi şi având asupra lor arme pe care le mânuiau cu precizie. Dacă lucrurile ieşeau cum plănuise Gabe, până ce agenţii îşi dădeau seama că armăsarii lor nu răspund la comanda de a merge mai repede, iar preşedintele şi doctorul acestuia nu răspund la comanda de a încetini, vor fi prea zăpăciţi şi la prea mare distanţă ca să mai rişte să tragă. Dacă se înşela, atunci primul foc de armă va fi cu siguranţă îndreptat asupra sa.

Deocamdată, totul merge bine.

Era încă îngrijorat de starea lui Alison, dar pe moment nu putea face nimic, iar planul care trebuia pus în aplicare era riscant. Existau atâtea necunoscute încât ar fi putut să iasă prost în orice moment. Peste doar trei ore, dacă lucrurile ieşeau cum sperase, ar fi ajuns pe locul doi în ierarhia celor mai căutaţi oameni de pe planetă.

Era o după-amiază rece şi mohorâtă. Grendel voia să galopeze, dar răspunse docil când Gabe îi dădu comanda de a merge la pas. Era interesat în primul rând să calculeze cât de mult se puteau îndepărta în douăzeci şi cinci de minute. În acel moment, cu puţin noroc, caii Serviciilor Secrete nu vor putea ţine ritmul cu viteza impusă de el şi de Drew. După ce vor fi scăpat de agenţi, la prima cotitură la stânga, se vor intersecta cu strada pietruită, care era însemnată pe hartă, dar scrisul era neclar. Se putea să fi fost Route 491.

Douăzeci şi cinci de minute.

Gabe scăzuse cinci minute din cele treizeci pe care Ellen Williams le estimase, adică timpul necesar agenţilor să se întoarcă la grajduri, în locul în care urcaseră pe cai, la intrarea din spate, de la Camp David.

Douăzeci şi cinci de minute.

Gabe zâmbi la gândul că trata această operaţiune ca şi cum ar fi fost vreun fel de acţiune ştiinţifică. Dimensiunile cailor minus de două ori greutatea agenţilor, plus rata absorbţiei poţiunii Williams la pătrat, minus unghiul dintre orizont şi soare era egal cu... 25 de minute. Nici o problemă.

În locul în care ajusese după cele douăzeci şi cinci de minute, Gabe îl opri pe Grendel, îşi ascuţi cuţitul de o piatră pe care o avea în rucsac şi însemnă câţiva copaci la nivelul ochilor călăreţului. Apoi îşi continuară drumul cu atenţie, cercetând în partea stângă pentru o deschidere. Cu puţin noroc, la întoarcere, el şi Drew vor merge la galop, pe această porţiune. Simţi că i se usucă gura, numai gândindu-se la această posibilitate.

Există şi altă cale ? se întrebă el pentru a mia oară. *Există şi altă cale ?*

Acum mai trebuia să găsească trei lucruri — o potecă la stânga care să ducă spre drum, un loc unde să lase caii ca să poată fi găsiţi şi, în cele din urmă, un loc ascuns lângă

Route 491, pentru a parca maşina. Gabe socotea că cel mai bine ar fi ca maşina să nu fie descoperită de pădurari, măcar timp de două ore. Dacă ar fi găsit-o şi apoi ar fi supravegheat-o sau remorcat-o, atunci s-ar fi găsit un şofer de tir care ar fi avut o poveste al naibii de bună de istorisit despre doi tipi pe care i-a luat cu autostopul.

Primul petic de pământ care-i ieşi în cale fu o potecă spre stânga, un traseu îngust cu urme uscate de copite de-a lungul lui şi care părea puţin folosit. Se afla la numai câteva minute de locul unde Gabe spera ca însoţitorii lor înarmaţi să le piardă urma — mai aproape decât şi-ar fi dorit, dar totuşi destul de departe ca să iasă planul; în rest, era perfect. Ca să le vadă din galop, semnele de pe copaci trebuiau să fie evidente, riscant de evidente. Făcu câteva tăieturi, apoi descălecă şi strânse un morman de pietre pe partea dreaptă a drumului principal, cu nouă metri înainte de potecă.

Când agenţii Serviciilor Secrete vor chema întăriri — probabil sub forma unui vehicul de teren — nu voia să le servească totul pe tavă. Odată ce el şi Drew s-ar fi aflat în maşină, fiecare kilometru cu care se distanţau de capătul potecii mărea aria posibilităţilor pe care agenţii şi poliţia ar fi trebuit să le ia în considerare şi astfel făcea mai puţin probabilă ciocnirea de un blocaj rutier.

Ultimele două lucruri au mers mai uşor decât s-ar fi aşteptat Gabe. O mică deschidere, la trei metri de potecă şi la nouă metri de drumul pietruit, părea locul perfect pentru a priponi caii, iar un petic de pământ năpădit de buruieni, la doar vreo treizeci sau treizeci şi cinci de metri către nord, era ascunzătoarea tocmai bună pentru Chevy. Acum, tot ce trebuia să facă era să-şi ia maşina lăsată la un popas din Thurmond şi s-o ducă în ascunzătoare, să pună un anunţ pe parbriz prin care să specifice că era stricată şi că aştepta un utilaj de tractare, apoi să se ducă până la grajduri şi să facă

tot ce-i stătea în putinţă pentru a-l ajuta pe grăjdar să pregătească atent caii pentru plimbarea preşedintelui.

Dar, mai întâi, era timpul să-i facă pofta lui Grendel. Gabe urcă în şa, şopti câteva cuvinte de încurajare în urechea armăsarului şi apoi îl împinse uşor cu noile sale cizme. Calul ezită o secundă, dar apoi ţâşni ca din puşcă pe drumul care ducea spre casă.

Capitolul 59

Când şoferul taxiului de la compania Richmond coti pe strada ei, Alison îl remarcă pe bărbatul care stătea în maşina parcată la câţiva metri de locuinţa ei.

— Mergi mai departe, îi ceru ea, lăsând capul jos.

Îi spuse şoferului să o ia pe un drum ocolitor, şerpuind pe câteva străzi, pentru a se asigura că nu este urmărită. Apoi îi spuse să oprească în faţa scării unui bloc alăturat de al ei. Omul care aştepta în faţa blocului făcea parte ori din Serviciile Secrete, fiind trimis de Gabe, ori era cineva trimis de Griswold ca urmare a întâmplării cu Constanza. În orice caz, Alison nu voia să aibă de-a face cu el.

Şoferul luă suta de dolari, după cum se înţeleseseră, şi părăsi complexul pe un alt drum. Alison găsise banii — patru sute la un loc — în sertarul cu şosete din biroul lui Griswold. După cum bănuise, când urcase la etaj, Constanza şi Beatriz plecaseră deja. Alison începuse apoi să cotrobăie prin casă, dar decise că nu avea nici timpul, nici forţa pentru aşa ceva. O scârbea până şi atingerea hainelor lui. Modurile în care o torturase fuseseră la fel de vicioase, inumane şi crude ca în cazul unui viol şi, într-un fel sau altul, el avea să plătească pentru ceea ce-i făcuse.

Totuşi, existase o încăpere pe care hotărâse s-o cerceteze înainte de a chema taxiul — podul, locul unde Donald Greenfield le educa pe cele două fete.

Camera, decorată în spiritul anilor 1960, îşi spuse ea, era atât de respingătoare încât nu reuşise să stea acolo mai mult de câteva minute. Un pat circular cu saltea cu apă... cearşafuri roşii de mătase... oglindă pe tavan... perdele cu modele psihedelice... diverse lămpi ambientale şi veioze... sistem audio... un sistem HDTV cu o colecţie considerabilă

de materiale pornografice, care înfăţişau în mare parte tot felul de scene cu bărbaţi în vârstă şi fete tinere. Uimitor, nu erau instalate camere video — cel puţin nici una pe care s-o poată observa. Se gândi la persoana care-l şantaja pe Griswold. Dacă ar fi fost vreo cameră video, atunci este foarte probabil ca şantajistul să aibă o înregistrare.

Nu reuşise să dechidă nici un sertar. Se gândi că ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă Griswold ar fi incendiat totuşi acel loc, după cum se şi aştepta că va face.

În timpul călătoriei cu taxiul către Arlington, încercase să pună cap la cap tot ce ştia despre omul acesta. Griswold părea să fi fost odinioară un funcţionar public devotat şi eficient, care căzuse pradă propriei perversităţi şi picase în plasa unei persoane destul de inteligente ca să poată dovedi această perversitate şi să-l oblige apoi să-şi încalce jurământul pe care-l făcuse în calitate de agent de protecţie al preşedintelui. Te puteai aştepta ca în spatele acestor lucruri să existe şi o oarecare satisfacţie materială, după cum sugerau maşina sa Porsche, casa de vacanţă şi celelalte activităţi. Dar acum n-ar fi băgat mâna în foc.

Datoria lui Griswold era să administreze preşedintelui drogurile psihedelice din inhalatorul cu Alupent. În mod remarcabil, drogurile rămâneau inactive până când erau declanşate cu ajutorul unui transmiţător şi astfel şeful statului devenea o marionetă care putea înnebuni la simpla atingere a unui buton. O marionetă în mâinile altei marionete.

O tehnologie incredibilă — cu mult peste sfera cunoştinţelor lui Griswold, se gândi ea, chiar dacă, aproape sigur, el se făcea responsabil de furtul probelor de sânge pe care Gabe le pusese în frigiderul de la cabinetul medical.

Încă nu ştia prin ce metodă putea demonstra tot ce ştia şi, mai mult decât atât, cine era maestrul păpuşar din spatele lui Griswold. Dar ştia cu siguranţă că nu va rosti nici

un cuvânt împotriva unui om cu reputaţia lui Griswold, fără să aibă dovezi clare şi incontestabile.

Presupuse că maşina ei se afla în parcarea de la Casa Albă, acolo unde o lăsase. Inhalatorul de sub scaunul ei putea constitui punctul de plecare al unei anchete, cu condiţia să se mai afle acolo, purtând amprentele lui Griswold şi urme de droguri. Dar avea nevoie de mai mult — dacă exista vreo lecţie pe care o învăţase în L.A., ştia că era nevoie de mult mai mult.

Între timp, trebuia să aibă grijă să nu cadă încă o dată victimă, iar de data asta în toată puterea cuvântului. Griswold nu era mai puţin respectat, influent sau chiar mai puţin crud decât Grupul celor 3C din L.A. Dacă avea de gând să-l deconspire pe el şi pe păpuşarul său, trebuia să se mişte rapid şi să-l ţină pe Griswold în alertă. Totodată, avea nevoie de ajutorul cuiva de încredere, iar lista persoanelor la care putea apela era scurtă, foarte scurtă.

Trebuia să vorbească cu Gabe cât mai curând posibil.

Alison trecu pe lângă două apartamente şi se apropie cu grijă de al său, prin grădina din spate. Apoi, lovi cu cotul geamul de la uşa din spate şi descuie. Micul ei apartament cu două dormitoare fusese răscolit cu meticulozitate. Conţinutul sertarelor zăcea răsturnat pe podea. Covoarele erau întoarse, dulapurile golite, iar pernele de pe canapeaua din sufragerie, despicate. Erau cioburi peste tot, iar puţinele obiecte personale pe care le adusese din San Antonio fusese-ră distruse.

Se putea ca Griswold să-şi fi dat seama de manevra pe care o puseseră la cale ea şi cu Lester sau poate că era doar îngrijorat — şi căutase orice care să-i indice vreo descoperire de-a ei.

La început, Alison se stăpâni să nu izbucnească în plâns, ca şi când Griswold ar fi privit-o, nedorind să-i ofere acestuia vreo satisfacţie. Apoi, mergând încet către baie, izbucni în plâns sub duş. Nu o interesa starea

apartamentului, se gândi ea, în timp ce se ştergea. Până când războiul cu Griswold nu se termina, nu avea de gând să stea acolo — nici măcar un minut.

Găsise o pereche curată de blugi şi o bluză cu mâneci lungi. Apoi căută cele două lucruri de care mai avea nevoie. Primul, un set de chei de rezervă de la maşină, pe care le găsise pe podeaua din bucătărie, sub o vază. Al doilea era chiar acolo unde-l ascunsese — un pistol Glock 26 de nouă milimetri, mic, dar eficient, îndesat bine într-un ciorap de damă trei sferturi, aflat într-unul din pantofii cu toc cui de zece centimetri pe care nu-i purtase niciodată, de frică să nu-şi sucească vreo gleznă. În celălalt pantof, îndesate tot într-un ciorap, se găseau două încărcătoare.

În cele din urmă, îşi aminti că se afla în raza de acoperire a staţiei de emisie-recepţie. Prima voce pe care o auzi când o aprinse, era cea la care se şi aştepta.

— Atenţie, toată lumea, spunea Griswold, aici Agentul Special Griswold. Pregătiţi-vă, Maverick pleacă cu Marine One. Decolarea în două ore. Repet, două ore până la plecare.

Marine One.

Griswold nu menţionase nimic de destinaţie. Baza Aeriană Andrews ? Camp David ? Vreun discurs pe undeva ?

Nu contează. Când va fi gata, îi va găsi. Dar mai întâi, trebuia să ia legătura cu Gabe. Telefonul din apartament încă mai funcţiona. Stând printre rămăşiţele lucrurilor ei, apucă receptorul şi formă numărul clinicii de la Casa Albă.

Capitolul 60

Elice.

Trecuseră doar vreo două săptămâni de când preşedintele venise să-l viziteze la fermă. Gabe era călare şi atunci, ca şi acum, ajutându-l pe Joe Rizzo, intendentul grajdurilor, şi pe fiul în vârstă de zece ani al acestuia, Pete, să conducă patru cai de la grajd la intrarea din spate de la Camp David, pentru plimbarea de seară a preşedintelui, împreună cu doctorul sau. Diferenţa dintre această plimbare şi multe altele efectuate pe acest traseu de alţi preşedinţi, începând din 1942, când Camp David — sau Shangri-la, după cum era denumită înainte ca preşedintele Eisenhower sa-i schimbe numele după cel al nepotului său — devenise oficial locul de vacanţă prezidenţial, era că, de data aceasta, preşedintele n-avea să se mai întoarcă.

În aproximativ o oră, Andrew Stoddard, unul dintre preşedinţii cu adevărat vizionari care deţinuseră vreodată această funcţie, avea să confirme acele zvonuri conform cărora era instabil mental, evadând de sub protecţia Serviciilor Secrete.

Mulţumit de calul său, Gabe voia să-l călărească din nou pe Grendel. Pete, de care Gabe se ataşase din prima clipă, mai ales după ce-l învăţase pe băiat câteva trucuri cu lasoul pe care-l avea în rucsac, îi promise că se rezolvă cu o periere, o baie răcoritoare cu buretele şi cu ceva ovăz în plus.

Totodată, se vedea clar că Joe Rizzo se bucura că are în preajmă pe cineva care era şi doctor şi cowboy pe deasupra. Când Gabe inspectă caii şi sugeră că preşedintelui i-ar plăcea să călărească un cal sur pursânge pe nume Mister Please, intendentul încuviinţă. Calul,

observă Gabe, avea gâtul şi picioarele lungi — un cal de viteză. Era evident că Grendel şi Mister Please i-ar întrece pe caii agenţilor într-o cursă în linie dreaptă, ca să nu mai vorbim despre o întrecere în care caii adversarilor ar fi plutit pe un nor de Nembutal, ketamină şi fentanil.

— Au aterizat ! exclamă Rizzo, cu accentul său încântător, în timp ce huruitul îndepărtat se auzea din ce în ce mai încet. Va fi o plimbare foarte plăcută, domnule doctor. Briza bate uşor şi nu sunt multe insecte.

— Oricum n-ar îndrăzni să-l înţepe pe preşedintele Statelor Unite, spuse Gabe.

Lângă poarta din spate a complexului se afla un stâlp pentru priponit caii. Gabe legă caii, apoi se pregăti să strecoare sub păturile de sub şei câte un tifon îmbibat cu substanţe chimice, fără să fie văzut şi fără să lase vreo urmă.

Scoase din rucsac o pereche de mănuşi de călărie. Nu le-ar fi purtat dacă n-ar fi trebuit să se protejeze — nu trebuia să absoarbă prin palme amestecul, altfel risca să cadă lat. În timp ce scotocea prin rucsac, desfăcu capacul recipientului, luă trei pachete de tifon îmbibat — cu două tampoane în fiecare — şi le puse sub pături. În acel moment, staţia de emisie-recepţie reveni la viaţă, făcându-l să tresară.

— Doctore, aici Griswold. Eşti acolo ? Terminat.

— Griz, ’nă ziua, prietene. Sunt la poarta din spate. Am nişte cai pe cinste pentru tine. Terminat.

— Vom fi acolo în cinci minute, imediat ce asistenta şi infirmierul termină de încărcat duba. Terminat şi închis.

Gabe tresări.

— Joe, despre ce fel de dubă e vorba ?

— Despre duba medicală, desigur. Preşedintele nu se deplasează niciodată fără trei sau patru agenţi ai Serviciilor Secrete şi duba medicală. Dar stai aşa, nu eşti tu doctorul ?

— *Noul* doctor, îl corectă Gabe, cu mintea întunecată. Nu am mai fost în deplasări până acum.

Se duseseră pe apa sâmbetei toate calculele lui ştiinţifice. *Cum dracu de nu mi-a spus Drew că ne va însoţi o dubă ?*

Gabe începu să se gândească haotic la puţinele cunoştinţe pe care le avea despre cum să scoată din funcţiune o maşină. Cea mai bună idee care-i veni era să arunce cuburile de zahăr în rezervor şi să spere că se va întâmpla ceva. Ridicol.

— Joe, ce se întâmplă cu duba dacă mergem pe o cărare mai îngustă ? întrebă el.

— Duba aşteaptă unde se poate. Acum câţiva ani, unul din cai l-a aruncat din şa pe un oaspete şi acesta şi-a rupt un picior. Agenţii au fost nevoiţi să-l care înapoi pe potecă până la dubă.

Asta nu-i era de nici un ajutor.

Ce încurcătură !

Gabe se uită la ceas. Chiar dacă le-ar fi ieşit planul cu caii, duba i-ar putea transporta pe agenţi înapoi în tabără, în câteva minute. Şi se putea ca el şi Drew nici să nu ajungă la maşină înaintea începerii unei urmăriri de amploare, desfă-şurate de Serviciile Secrete, cu tot cu elicopterul după ei.

Cum dracu’ de s-a gândit vreodată că ar putea reuşi ?

— Doctore, aici Griswold. Duba e gata. Suntem pe drum. Terminat şi închis.

La naiba !

— Joe, spuse el, dându-i cele două mere, le poţi da astea lui Grendel si lui Mister Please ? Am să verific şeile pentru ultima oară. N-am chef să mă joc de-a doctorul aici.

Mişcându-se rapid, trecu în spatele cailor, simulând o verificare a păturilor, a scăriţelor şi a chingilor, în timp ce îndesa tifonul cât mai bine posibil. Tocmai aranja cel de-al

treilea pacheţel, când echipajul preşedintelui apăru şi se apropie de corpul de gardă.

Gabe se uită la ceas şi începu să calculeze mental absorbţia substanţelor. Treizeci de minute.

În spatele preşedintelui şi al celor trei agenţi se afla o dubă mică — un Mitsubishi, cu o asistentă şi un infirmier înăuntru. Îi întâlnise pe amândoi în clinica de la Casa Albă.

Cele treizeci de minute se făcuseră douăzeci şi nouă, poate chiar douăzeci şi opt.

Stai liniştit, se îndemnă Gabe. *Stai liniştit şi gândeşte.*

Se apropie de preşedinte şi-i strânse mâna prieteneşte.

— De ce nu mi-ai spus de dubă ? îi şopti printre dinţi.

— În toată învălmăşeala, chiar nu m-am gândit la asta, spuse Stoddard. Suntem terminaţi ?

Gabe aruncă o privire înspre dubă. De unde se afla, vedea roata de rezervă care stătea în spate.

— Am nevoie de un minut singur la dubă, şopti el deodată. Poţi să mă ajuţi ?

— Ia fii atent !

Fără a mai ezita, preşedintele se aplecă, îşi duse mâna la gât şi se îndreptă nesigur spre intrare. Apoi, apucându-se de un colţ al postului de control, începu să tuşească... din ce în ce mai tare. În momentul în care agenţii au realizat ce se întâmplă, au luat-o în goană spre el. În acelaşi timp, Gabe scoase pe furiş cuţitul de vânătoare din rucsac.

— O insectă ! strigă unul dintre agenţi. Spune că un gândac sau o albină i-a intrat în trahee.

Tuşea chinuitoare continuă — era o prestaţie demnă de premiul Oscar, socoti Gabe. Acum, complet ieşit din câmpul vizual al agenţilor şi al echipei medicale, propti mânerul cuţitului de piept şi se lăsă cu toată greutatea pe partea laterală a anvelopei. Lama trecu uşor prin cauciuc, rămânând înfiptă. Scoase cuţitul şi-l băgă la loc în rucsac, tocmai când Griswold îl striga.

— Hei, doctore, ce se întâmplă ? Vino aici !

— Vin, vin.

Fără să se obosească să dea vreo explicaţie, alergă spre grup. Toţi stăteau neajutoraţi în jurul şefului statului care era aplecat, epuizat şi incoerent. Gabe puse o mână pe pieptul lui Stoddard şi cealaltă pe spatele acestuia.

— E în regulă acum, domnule preşedinte, zise el.

Îl apăsă uşor cu ambele mâini. Agonia luă imediat sfârşit. Stoddard scuipă o dată pentru impresie, apoi se îndreptă zâmbind.

— S-a dus, spuse el. Fir-ar să fie, a fost înfiorător.

Membrii echipajului, uimiţi şi complet impresionaţi, se întoarseră către Gabe.

— Un fel de variantă de Wyoming a manevrei Heimlich, spuse el degajat. Acum hai să călărim.

Încălecară şi se îndreptară spre traseu. Trecuseră şase minute.

Un cauciuc s-a dus, gândi Gabe, *mai urmează unul.*

Rapid, trioul agenţilor rămase în urmă, lăsând o distanţă de douăzeci sau douăzeci şi cinci de metri între ei şi cei doi călăreţi din faţă.

— Frumoasă scenă, domnule preşedinte, spuse Gabe.

— Exact ca în vremurile de altădată. Îţi aduci aminte de studenţii ăia de la Goucher ?

— Acum a fost mai bine.

— Ai reuşit ceva ?

— Am distrus roata de rezervă. Acum trebuie să ajung la încă unul sau două din celelalte cauciucuri şi apoi putem socoti că avem o şansă.

— Îmi pare rău că am uitat de dubă.

— Prostii. Ascultă, Drew, îţi sunt atât de recunoscător că ai încredere în mine. Ştiu că nu ţi-e uşor.

— Sunt speriat de moarte de ce urmează să facem, şi aş fi la fel de speriat dacă n-am face-o.

Gabe îşi verifică ceasul.

— Cu puţin noroc, mai avem cincisprezece sau douăzeci de minute. Cu cât ne îndepărtăm mai mult de Camp David, cu atât mai bine. Dacă nu li se întâmplă nimic cailor, suntem nevoiţi să o lăsăm baltă. Dar dacă sedativele îşi fac efectul, am de gând să mă întorc acolo. Vreau să măreşti treptat distanţa dintre noi. Am să mă întorc să le verific caii. Şi tot atunci o să încerc să mă ocup de dubă. Întrebări ?

— Când o iau la trap ?

— O ţii tot aşa; apoi, când ai să vezi că mă mişc, îi dai bice. Pe undeva pe acolo, prin stânga, se află o potecă ce duce până la maşină. Pe dreapta se vede un morman de pietre la vreo zece metri de potecă. Fii atent. Am făcut şi nişte semne pe copaci, la nivelul privirii, ca să ştim unde trebuie să cotim. Până atunci, te voi prinde din urmă.

— Aş fi mai puţin speriat dacă aş încerca să fug de oamenii mei de la Serviciile Secrete la bordul unui avion.

— Te descurci de minune.

Pentru câteva minute, cei doi merseră în linişte. Apoi, Gabe se aplecă uşor asupra fostului său colegul de cameră.

— Drew, vreau să-ţi spun ceva. Nu ştiu cum să-ţi zic asta, dar vreau să ştii că de ani de zile, chiar dacă nu am pus în gură un strop de alcool, am luat pastile — niciodată fără un motiv, dureri de cap, insomnii şi chestii de genul ăsta — dar îţi poţi da şi tu seama că motivele astea sunt mai mult justificări sau scuze. Ar fi trebuit să-ţi spun când ai venit la fermă.

— Crezi că ar fi contat pentru mine ? Uită-te la tot ce ai făcut cu viaţa ta.

— Partea ciudată e că de când am fost martor la moartea lui Jim şi a trebuit să mă concentrez asupra lucrurilor care s-au abătut asupra ta şi asupra ţării, să mă obişnuiesc cu dispariţia lui Alison, nu am mai vrut să iau nici o pastilă indiferent cât de tensionat, înspăimântat sau nedormit eram. Moartea lui Jim a fost o palmă care m-a trezit la realitate, mi-a deschis ochii şi m-a făcut să înţeleg

că nu plăteam pentru moartea femeii din Fairhaven şi a copilului ei distrugându-mi mie viaţa în mod sistematic. Voiam doar să ţi-o zic înainte să...

— Doctore, sunt Griswold, se auzi tare prin staţie. Opriţi-vă şi întorceţi-vă. Se întâmplă ceva cu caii.

— Suntem în plan ! exclamă Stoddard.

— Dumnezeu s-o binecuvânteze pe Ellen Williams. În regulă, domnule preşedinte, mergi înainte, încet şi ritmic.

Fără a se mai deranja să răspundă prin staţie, Gabe trase uşor de hăţul din partea dreaptă şi apoi mână calul înainte. Puternicul animal se învârti ca un participant la spectacolele de rodeo şi se întoarse pe traseu. Gabe era bucuros să vadă că distanţa dintre ei şi agenţi se mărea. Dacă aceştia ar fi fost mai atenţi la preşedinte decât la cai, ceea ce nu se întâmpla, nu le-ar fi fost greu să-şi dea seama că acesta continua să se îndepărteze.

Confuzie şi diversiune. Acum aceştia erau cei mai buni aliaţi. Confuzie şi diversiune.

Chiar şi de la distanţă, vedea că armăsarii agenţilor nu mai erau în stare să-şi continue drumul. Doi dintre ei stăteau nemişcaţi, cu boturile atârnând aproape de pământ, iar călăreţii erau încă în şa, încercând să-i îndemne să înainteze. Cel de-al treilea, calul lui Griswold, se clătina lângă un nuc american, frecându-se de scoarţa aspră. Griswold stătea lângă copac, uitându-se în ochii calului. Dar vestea cea mai bună era că atât infirmierul cât şi asistenta ieşiseră din dubă, încercând să dea o mână de ajutor.

Păstrează-ţi calmul, se îndemnă Gabe, în timp ce descăleca şi-l conducea pe Grendel spre dubă. Păstrează-ţi calmul şi dă impresia că ştii ce faci.

Ţinea strâns mânerul cuţitului de vânătoare, cu lama ascunsă de-a lungul antebraţului.

— Să se ducă cineva după preşedinte, ordonă Griswold.

— Calul ăsta nu vrea să se mişte, spuse unul dintre agenţi.

Gabe se aplecă şi înfipse lama în peretele lateral al cauciucului din stânga-spate. Duba se lăsă, fără nici un zgomot, pe acea parte.

— Atunci dă-te jos şi aleargă ! strigă Griswold. Nu te mai obosi. Lasă. Mă duc chiar eu după el. Domnule preşedinte. Opriţi-vă.

Dintre cei trei agenţi, agentul special Griswold era cel mai solid. În câteva clipe urmau să afle şi ce fel de condiţie fizică avea, gândi Gabe. Griswold îşi aruncă hanoracul şi începu să alerge după Stoddard. Cum toată lumea îl urmărea pe Griswold, Gabe putu să desumfle şi cauciucul dreapta-spate. Duba se lăsă pe spate ca un boxer care tocmai a încasat un upercut.

— Am să-l ajung ! strigă Gabe. Am să-l ajung !

Nu-şi amintea când călărise ultima oară la trap, dar nu ezită. Pe şaua lui Grendel, care, în câteva clipe, galopa cât putea de tare, Gabe îl înhăţă de coamă cu mâna stângă şi cu dreapta de şa, şi-şi vârî piciorul în scăriţă, încercă să-şi împingă şi piciorul drept, dar era deja în aer, încălecând puternicul animal. O secundă mai târziu, cu o forţă pe care nici nu şi-o bănuia, se aşeză drept pe şa, trecând ca un fulger pe lângă Griswold.

— Am să-l ajung ! repeta Gabe.

Mai în faţă, preşedintele îl privi şi zâmbi. Apoi luă frâiele în mână şi îndemnă calul cel sur cu o singură lovitură vioaie în coapsă.

— Mergi înainte ! strigă Gabe, ajungându-l din urmă.

Au galopat astfel, unul lângă altul, încă un minut, până ce Gabe a zărit mormanul şi a arătat cu degetul spre el şi apoi spre stânga, unde urma să se deschidă poteca.

Preşedintele încleştă pumnul.

Gabe încercă să pară entuziasmat, dar ştia că dăduse greş. Auzea încontinuu o voce în mintea sa care-i spunea:

Ce dracu’ ai făcut ?

Capitolul 61

Mergând cu farurile stinse, ATV-ul condus de preşedintele Statelor Unite, avându-l în spate pe doctorul său, se deplasa pe drumul stâncos al dealului ce ducea către castel. Până să ajungă la castel şi să parcheze vehiculul într-un loc ascuns de la marginea pădurii, deja se lăsase noaptea.

Pentru câteva clipe, cei doi bărbaţi se opriră lângă podul batant al castelului şi priviră spre cele trei elicoptere şi cele două aparate de zbor care survolau la est.

— Am reuşit ! exclamă Stoddard. Nu-mi vine să cred. Am reuşit ! Trebuie să se fi creat un adevărat haos în Washington.

— După cum am mai spus, această ţară este făcută să treacă de la un lider la altul în orice moment şi fără declanşarea haosului. Ştiu asta de când am ajuns prima oară în D.C. şi am citit Amendamentul douăzeci şi cinci. Ţara este şi va fi întotdeauna mai presus de orice om.

— Poate că aşa e. Totuşi, mi-ar plăcea să cred că mi se duce lipsa în acest moment.

— Sunt sigur de asta. Te descurci de minune.

— Mulţumesc. Apropo, trebuie s-o sun pe Carol. I-am lăsat un plic cu instrucţiuni, inclusiv numerele şefului Departamentului de Poliţie din Virginia, în care am mare încredere, precum şi cel al unui procuror federal. Carol îi poate contacta. Ne pot face rost de orice mandat am avea nevoie; se bazează pe nişte ofiţeri de nădejde. Se vor întâlni cu tine, acasă la Lily, mâine la prima oră.

— Perfect. Ai fost un adevărat erou, Drew. Nici nu-mi pot imagina cum trebuie să fie să părăseşti o funcţie ca a ta.

— Sper s-o mai pot lua înapoi.

— Atâta timp cât vei fi departe de acele transmiţătoare, sunt sigur că vei reuşi.

— Vorbind de eroi, şi tu ai fost unul... ba chiar mai mult. Ai fost un prieten de încredere, Gabe. Mai mult decât aş merita.

Ce cuvinte ciudate, se gândi Gabe.

— Aiurea. Du-te şi spune-i lui Carol că eşti bine şi că eu nu sunt nebun. Apoi vreau să-ţi arăt unde a hotărât bătrânul doctor al Maiestăţii Voastre că veţi petrece noaptea.

— Cred că ştiu deja.

Timp de încă un minut, cei doi rămaseră cufundaţi în liniştea pădurii, încercând să-şi dea seama de proporţiile realizării lor. În cele din urmă, Stoddard îi făcu semn lui Gabe să stea în preajmă până vorbeşte cu soţia sa. După numai două minute, îi întinse telefonul.

— Gabe, chiar crezi că cineva din echipa noastră se află în spatele acestor lucruri ? întrebă Carol Stoddard.

— Cred că e cineva care intră des în contact cu Drew. Altceva nu-ţi pot spune.

— Şi crezi că şi Lily este... era... şi ea implicată ?

— Sunt convins de asta. Am găsit dovezi clare când am fost acasă la ea, iar Jim Ferendelli îmi spusese acelaşi lucru înainte să... fie omorât.

— Dar... dar Lily era una din prietenele mele cele mai bune. Făcea parte din familie.

— Îmi pare rău, Carol.

— Şi crezi că şi ea a fost omorâtă ?

— Da. Reprezenta o ameninţare pentru cineva, dacă rămânea în viaţă. Odată ce eu am descoperit tunelul care ducea spre laborator, a fost pierdută.

— Gabe, mie îmi vine greu să cred asemenea lucruri.

— Înţeleg. Şi pentru mine ar fi fost, dacă nu aş fi văzut cu ochii mei toate astea. Ne întâlnim mâine la ferma lui Lily, să zicem la prânz; vino cu mandatele şi oamenii de care

avem nevoie şi te vei convinge singură. Pentru moment, Drew este în siguranţă, iar asta e tot ce contează. Cred că-l mai putem ţine ascuns încă douăzeci şi patru de ore sau chiar treizeci şi şase dacă trebuie, dar apoi va fi doar o chestiune de timp, înainte ca cineva să-şi dea seama unde suntem. Aş vrea să terminăm cât mai repede; înainte ca cineva să reacţioneze.

Gabe aşteptă până când Prima Doamnă nu mai avu nimic de spus şi apoi, rostind cuvintele *Nu ştiu*, îi dădu telefonul înapoi soţului ei.

— Te iubesc, draga mea, spuse Stoddard. Crede-mă, Gabe a făcut ceva extraordinar pentru noi. Ai să vezi.

Gabe simţi că, orice spusese Carol Stoddard, nu sprijinea teoriile sau acţiunilor lor.

— Mulţumesc, scumpa mea, răspunse Stoddard. Mulţumesc că ai atâta încredere în noi. Când vorbeşti cu băieţii, spune-le doar că sunt bine şi că-i iubesc. Nimic altceva. În regulă ?... În regulă ? închise telefonul şi se întoarse către Gabe. Ar fi bine ca acel tunel care duce către laboratorul nanotehnologic să fie unde spui că este... altfel, aşa cum îi spune Ricky Ricardo lui Lucy, „vom avea câteva ’splicaţii de dat“.

Cei doi bărbaţi intrară în castel.

— Ai de gând să mă duci în buncărul de la subsol, nu-i aşa ? spuse Drew.

— Oricine i-ar fi omorât pe Jim şi pe Lily şi ţi-a făcut ţie asta, nu are regrete şi nici nu şi-a epuizat resursele. Dacă ceva merge prost, vreau doar să te ştiu în siguranţă. Am verificat locul aseară.

Oricine i-ar fi omorât pe Jim şi pe Lily...

Aceste cuvinte îi reamintiră de Alison. Imediat ce lucrurile se rezolvau, de mâine, jurase să nu aibă linişte până nu o găsea.

— E nemaipomenit, spuse Stoddard. Am reuşit, Gabe. Ne-a reuşit răpirea asta, chiar sub nasul tuturor. Dar acum ce zici de o cameră cu privelişte ?

— Sunt postere pe pereţii buncărului.

— Dumnezeule, dar urăsc să primesc ordine.

— Probabil nu atât de mult pe cât urăsc eu să le dau. Am ajuns atât de departe. Hai să nu riscăm s-o dăm în bară doar pentru că ne culcăm pe-o ureche. Siguranţa ta e tot ce contează.

Stoddard oftă şi permise să fie condus jos, în buncăr.

În minutele ce urmară, Gabe simţi că se loveşte de un perete. Valul de adrenalină provocat de evadarea lor îl făcea să rămână vigilent, dar se trezi totodată cuprins de o epuizare pe care corpul său o resimţea de câteva zile. Era un omagiu adus cizmelor sale de 1 100 de dolari pe care abia dacă le simţea în picioare încă din acea dimineaţă. Se târî cu greu pe scara din piatră, în spirală, a Turnului Vestic, cărând singur rucsacul cu provizii, care îi fusese de atâta ajutor.

Dormitorul cu pereţi circulari şi tavan înalt era răcoros şi confortabil. Gabe îşi scoase cizmele, se întinse în pat şi se relaxă răsfoind paginile unei reviste vechi de trei ani, *Field & Stream*. Un articol despre pescuitul de păstrăvi în Tetons îl făcu să-i fie dor de casă şi decise că ar fi de bun-augur să-i ceară preşedintelui o vacanţă, imediat ce legea se punea în funcţiune şi începeau arestările. Deşi nu vorbiseră niciodată despre asta, era foarte sigur că lui Alison i-ar plăcea să încalţe o pereche de cizme de pescuit şi să intre într-un râu limpede din Wyoming, cu undiţa în mână.

Era aproape miezul nopţii când puse în cele din urmă revista deoparte şi se îndreptă către toaletă. Pe drum, scara de metal în spirală ce ducea către creneluri îi atrase atenţia. Şi brusc îşi dori să mai arunce o privire către panorama superbă care inspirase denumirea acelui castel. Urcă şi deschise uşa greoaie care dădea afară.

Cerul era destul de înnorat, dar, într-o zi senină, din turn puteai privi la o depărtare de optzeci de kilometri. Privea mai mult către vest şi nord, deşi panorama îi oferea un unghi de trei sute şaizeci de grade. Apoi, aproape din întâmplare, privi direct în jos. Acolo, lângă şanţul castelului, la marginea pădurii, văzu o siluetă furişându-se printre copaci.

Într-o clipă, îi dispăru orice urmă de oboseală.

— Opreşte-te imediat ! strigă el. Te văd şi sunt înarmat !

Cuvintele sale păreau a fi înghiţite de pădure.

Silueta dispăru în pădure.

Apoi, din dreapta sa, văzu o a doua umbră, mişcându-se în paralel cu prima.

Nu erau nişte copii puşi pe şotii. Era sigur că oricine ar fi fost acolo, jos, reprezenta un pericol.

Preţ de un minut, Gabe scrută cu atenţie întunericul din jur. Apoi alergă până jos, îşi puse cizmele şi se duse către uşă. Tocmai dădea să o deschidă, când aruncă o privire rucsacului. Scoase cuţitul de vânătoare şi pachetul în care se aflau sfoara şi celelalte lucruri de trebuinţă.

Apoi, luând cuţitul în mână, ieşi din dormitor şi coborî cu atenţie şi în tăcere scara de piatră.

Capitolul 62

Fusese o prostie faptul că ţipase din turn. O mare prostie.

Cu cuţitul de vânătoare în mână, Gabe se mustră în sinea lui, în timp ce cobora atent spre parter.

Şi acum ?

Încercă din răsputeri să-şi dea seama cine ar fi putut să-i găsească în mai puţin de şase ore. Convingerea lui Drew că foarte puţini oameni, în afară de familie, ştiau de castel era probabil una greşită. Altcineva ştia şi făcuse legătura. Gabe auzise că dintre toate serviciile de investigaţii, inclusiv CIA şi FBI, Serviciile Secrete erau cele mai ingenioase, eficiente şi inventive. Nu l-ar fi surprins să afle că respectivul castel figura în arhiva lor, împreună cu o descriere detaliată şi poate chiar şi câteva planuri.

Era posibil ca agenţii Serviciilor Secrete să fie cei care asediau castelul în acel moment. De fapt, deşi Gabe suspecta pe toată lumea de trădare împotriva lui Drew, ar fi avut încredere mai degrabă în departamentul de protecţie al preşedintelui. De un lucru era sigur — siluetele de afară nu erau rodul imaginaţiei sale. Îşi imagină că o echipă SWAT a Serviciilor Secrete sau a unei alte instituţii similare se poziţiona chiar în acel moment alara, în noapte.

Era nevoie de ceva muncă şi pregătire ca pereţii castelului să poată fi sparți. Probabil că oricine ar fi fost acolo, ar fi ales cea mai directă abordare, ar fi stat nevăzut şi ar fi aruncat în aer poarta metalică.

Ce dracu am făcut ? se întrebă din nou Gabe.

Scara din Turnul Vestic dădea înspre sala de mese. Ca să ajungă la Drev, ar fi trebuit să traverseze acea cameră imensă până la scara ce ducea la subsol. Gabe încercă cu

disperare să-şi dea seama ce ar fi trebuit să facă — să-l alerteze pe Drew înainte să ştie exact ce se întâmpla ? Ar fi fost Drew de acord să rămână acolo, până s-ar fi convins de unde venea primejdia ? Măcar acum era blocat în buncăr şi relativ în siguranţă. Dar avea telefonul mobil. Gabe luă în calcul posibilitatea de a se furişa afară şi de a coborî muntele pentru a cere ajutor, dar abandonă rapid ideea.

Poate că oricine ar fi fost afară, n-o să poată să spargă zidurile sau să arunce în aer bariera-ghilotină. Poate că erau doar nişte puşti puşi pe rele. Poate...

Şoapte apăsate se auzeau dinspre bucătărie, de la mai puţin de şase metri; se opri brusc.

Cum dracu' intraseră ?

Un tunel de asediu ! Gabe era convins de asta. Orice castel medieval avea una sau mai multe ieşiri secrete care înconjurau armata asediatoare sau ajungeau în spatele acesteia. Surprinzător ar fi fost dacă excentricul Bedard Stoddard nu ar fi construit una.

— Cracovski, ce dracu' ţi s-a întâmplat ?

Gabe recunoscu imediat acea voce tărăgănată, cu accent sudist.

Inima i se opri în loc, rămase aşa o clipă, apoi începu iarăşi să bată uşor, aritmic.

— Mi-am spart capul în nenorocitu' ăla de tunel, spuse celălalt bărbat, Cracovski. La dracu', sângerez.

— Uite ce păţeşti dacă te razi în cap.

— Du-te dracu, Carl. După ce ne terminăm treaba aici, am să te rad şi pe tine.

— Ţi-ar fi destul de greu să faci asta cu un glonţ fix în frunte. Acum hai să terminăm.

— Tu te duci prin faţă, iar eu te acopăr. Aprinzi câte lumini poţi. Oricine ar fi strigat, ştie că suntem aici, aşa că nu va fi pentru nimeni o surpriză. Unu' viu, unu' mort.

— Unu' viu, unu' mort, răsună ca un ecou vocea criminalului lui Jim Ferendelli.

Gabe se retrase uşor în camera imensă, unde erau câteva săbii şi o lance sau două, plus câteva ascunzători bune. Dacă înţelesese bine ordinele lui Cracovski, celălalt ucigaş, Carl, avea să vină pe acolo.

Unu' viu, unu' mort.

Gabe nu se îngrijoră prea tare la gândul că ar putea muri. Având la dispoziţie nanotehnologia, oricine avea transmiţă-toarele îl putea controla pe preşedinte în orice clipă. Desigur, era încă posibil, cum credea şi Ferendelli, ca Drew să fie adevărata ţintă, nu doar din pricina funcţiei sale de preşedinte. Iar Gabe, la fel ca Lily Sexton, devenise un pericol.

Cei doi criminali ştiau de tunelul folosit în caz de asediu. Ştiau oare şi despre existenţa buncărului ? Dacă Drew rămânea blocat înăuntru, nu prea aveau cum să ajungă la el... doar dacă nu îi tăiau căile de aerisire.

Bătăile inimii i se înteţeau; Gabe se lipi de perete, în spatele statuii imense ce întruchipa un călăreţ purtând armură; încercă să se calmeze şi să se concentreze, aşa cum făcea când se confrunta cu un caz dificil.

Erau şanse mari să moară, dar avea de gând să-şi vândă scump pielea.

Chiar atunci, Carl păşi cu atenţie în sală, cu pistolul pregătit. Gabe strânse cuţitul de vânătoare în mână şi încercă, fără succes, să-şi imagineze un scenariu în care ar fi fost în avantaj. Se lăsă pe vine şi se afundă mai mult în întuneric, în spatele statuii, în timp ce ucigaşul se apropia.

Cinci metri... trei... unu...

Din clipă în clipă, Carl ar trebui să-l poată vedea. Gabe se lipi mai mult de statuie, lângă piciorul calului, şi-şi încordă mâna pe cuţit, pregătit să-şi înjunghie inamicul. Probabil că diferenţa între greutatea calului şi a călăreţului era de cel puţin nouăzeci de kilograme de oţel, poate chiar mai mult. Trebuia să răstoarne statuia repede şi cu precizie.

Încă un pas, doar unul, şi...

Gabe îşi împinse umărul în armură, ca şi când ar fi încercat să oprească asaltul unui atacant de fotbal. Carl se răsuci brusc şi trase. Armura îl trânti la pământ, căzu la podea, iar calul se prăbuşi peste el. Gabe sări peste armură, lovind la întâmplare în jos, cu lama cuţitului, iar şi iar, până când simţi că străpunge ceva moale şi auzi strigătul de durere al lui Carl.

Apoi, o secundă mai târziu, Gabe simţi împuşcătura.

Un singur glonţ din rafala pe care o trăsese Carl îi sfâşie carnea de deasupra şoldului, trântindu-l jos de pe cal. Pe deasupra armurii, îl văzu pe criminal ţintind din nou, de data asta cu mai multă precizie, dar în întuneric văzu şi cuţitul de vânătoare înfipt în coapsa acestuia. Gabe reuşi să ajungă cu picioarele la statuie şi o împinse înspre criminal cât putu de tare. Apoi se răsuci şi se ridică în picioare, icnind de durere, în aceeaşi clipă în care Carl ţipa: „Nenorocitule ! M-ai înjunghiat ! Te omor ! Nemernicule ! Te omor !“

Se mai auziră câteva focuri de armă răsunând în sală.

Târându-şi piciorul, Gabe merse şchiopătând spre camera de mese şi se îndreptă spre scările care duceau la etajul următor, departe de locul de unde presupunea că celălalt criminal, Cracovski, ar fi venit. Blugii i se îmbibară rapid de sânge, simţi cum şuvoiul începea să i se scurgă în cizmă. Cel puţin, îl doborâse pe unul, ca să răzbune moartea lui Jim Ferendelli.

Durerea era intensă, dar suportabilă. Ajutându-se de scara de piatră, se târî până la etajul următor, apoi ocoli balconul care înconjura şanţul gol, de la aproape patru metri înălţime. Era uşor să ţi-l imaginezi pe Drew, pe tatăl şi pe bunicul său, precum şi pe familia şi prietenii lui sărind şi aruncându-se de la balcon direct în şanţ, care, după spusele lui Drew, avea şi o reţea de ţevi deasupra. De fapt, ţevile erau încă acolo, scoase şi mai bine în evidenţă de

lumina ce se strecura printre nori, pătrunzând înăuntru printr-un tavan de sticlă de mărimea şanţului.

În timp ce o idee prindea contur în mintea sa, Gabe ignoră durerea istovitoare de la şold şi reuşi să stea lipit de peretele balconului, rezemat de unul din stâlpii ce susţineau tavanul de sticlă. Apoi testă ţeava principală, care părea bine ancorată de un cadru de metal ce pornea din acoperiş. Indiferent dacă putea sau nu susţine mai mult decât dublul greutăţii unui om, trebuia să se caţere pe ea.

Nu mai avea cuţit şi se deplasa prea greu ca să-şi poată căuta altă armă. Dar avea deja o armă — măcar o potenţială armă — în rucsac şi ştia prea bine cum s-o folosească. Scoase cu grijă frânghia cu care mai devreme îl antrenase pe Pete, fiul intendentului de la grajduri — doisprezece metri de lasou cumpărat de la magazinul din care Gabe îşi luase şi cizmele. Apoi o apucă de un capăt şi o aruncă peste ţeavă. În cele din urmă, îşi legă unul dintre capete în jurul taliei şi cu celălalt verifică dacă îi putea susţine greutatea.

Nici o problemă.

Dificilă aruncare, dar undeva, într-o cutie din pivniţa sa, tronau zeci de trofee prăfuite care dovedeau că poate s-o facă.

Epuizat de durere şi efort, Gabe coborî la etajul inferior şi aşteptă, încercând să nu facă nici un zgomot, nici măcar când respira. Părea probabil că atunci când Carl îşi va reveni, cei doi criminali se vor despărţi din nou. Rana provocată lui Carl probabil că-i enerva, îi neliniştea şi poate îi speria chiar — reţeta perfectă pentru a comite erori. Tot ce putea spera acum Gabe era ca nu cumva vreunul din ei să urce la balcon.

Îşi schimbă poziţia şi simţi o durere înţepătoare în zona inghinală. Tocmai voia să caute o cale de ieşire, când auzi nişte zgomote venind de jos. Se uită atent între balustradele de ciment şi reuşi să distingă silueta unui

bărbat ce înainta încet prin şanţ. Nu şchiopăta. Apoi, deodată văzu cum lumina se reflectă pe capul ras.

Cracovski.

Gabe îşi schimbă din nou poziţia, verifică nodul care-i fixa lasoul în jurul taliei, apoi pe cel mobil de la celălalt capăt al frânghiei. Aruncă o privire deasupra, pentru a se asigura că totul era în regulă, apoi strânse frânghia, se ghemui cu greu din pricina durerii şi aşteptă să audă cum, cu fiecare pas, criminalul se îndrepta spre locul unde frânghia era legată de ţeavă.

În condiţii normale, Gabe ştia că-i pot reuşi zece aruncări din tot atâtea încercări — dar asta fără pereţi în spatele său, după câteva aruncări de încălzire şi, mai ales, cu condiţia ca cel asupra căruia arunca lasoul să nu aibă o armă în mână. De data asta, Gabe avea o singură încercare. Dacă rata, însemna că trebuia să fugă din calea unui trăgător profesio-nist, într-un singur picior, şi acela în stare destul de proastă.

Ridică lasoul şi încercă să-şi imagineze mişcările pe care ar fi trebuit să le facă, pentru a strânge laţul în timp ce se arunca de pe zidul balconului, folosindu-se de Cracovski pe post de contragreutate.

De-ar apuca încă o duminică în Dodge-ul său.

Fără milă, insistă el. *Fără milă... Fără ezitări...*

Făcu un pas înapoi, apoi se aplecă peste balcon, învârti lasoul o dată, descriind un cerc, şi-l trecu peste capul criminalului. Până să poată Cracovski să reacţioneze, Gabe se aruncă de la balcon, apucând strâns frânghia legată de ţeavă. Căderea fu rapidă, trosnetul gâtului dezgustător, iar moartea lui Cracovski instantanee. Gabe se izbi cu putere de podeaua de ciment, iar impactul îl ameţi uşor. Dezlegă frânghia legată încă în jurul taliei. Criminalul zăcea întins lângă el pe podea, iar duhoarea se simţea deja în aer.

Gabe rămase năucit pe podea mai mult de un minut, încercând să se dezmeticească din şocul suferit. Apoi, îi

veniră în minte imagini şi gânduri înceţoşate cu Carl, amestecate cu imagini ale profesorului de sport din liceu, stând în genunchi asupra sa, administrându-i săruri de amoniac şi intrebându-l dacă ştie unde se află şi dacă poate reveni în joc.

Nu trebuia să stea pe loc. Carl era rănit grav, dar se putea mişca şi era înarmat. Pentru o clipă, Gabe se gândi să găsească pistolul lui Cracovski. Apoi îşi aminti că-l văzuse căzând în şanţul gol. Chiar se întâmplase asta ?

Gemând la fiecare mişcare, se târî până la capătul găurii de ciment şi se uită atent în jos. Abia dacă distingea fundul acesteia, neputând vedea nimic altceva.

Poate că se înşela... Poate că arma era încă în apropiere... Poate că se afla sub trupul lui Cracovski.

Gabe ştia că nu gândeşte limpede, dar era incapabil să se concentreze mai mult de atât. Capul îi vâjâia, iar rana de sub şold îl împiedica să se răsucească. Se târî până la Cracovski. Ochii criminalului aproape că ieşeau din orbite, iar limba scoasă afară semăna cu o prună. Tinându-şi respiraţia, Gabe rostogoli corpul o dată, apoi încă o dată. Nici urmă de armă.

Încercând să se dezmeticească, dădu să se ridice, apoi căzu iar în genunchi. Când se întoarse spre şanţ, îl văzu pe Carl stând chiar acolo, uitându-se ciudat la el, cu pistolul greu în mână.

— Ia te uită. Asta nu e o scenă pe care să o vezi zilnic, îngână el.

Valul de adrenalină risipi ameţeala lui Gabe, la fel ca o rază de lumină.

— Cuţitul ală din coapsă doare ? întrebă el.

— Nu la fel de mult cât o să te doară pe tine.

— Ce spiritual eşti !

Din când în când, Gabe se întreba ce simţeau oare pacienţii săi în clipa morţii. Acum înţelese că nu era chiar atât de rău. Carl, indiferent care era numele său de familie,

urma să apese pe trăgaci, iar Gabe Singleton nu va mai exista. Era foarte simplu.

— Ridică-te !

Nu am de gând să mă las uşor, Carl, gândi Gabe. *Îţi promit că nu*.

— Arăt ca şi când m-aş putea ridica ? spuse el.

— Ridică-te sau îţi jur că te voi împuşca în fiecare articulaţie a corpului tău, începând cu degetele de la picioare.

Gabe auzise destul.

Să se termine odată, se gândea el. *Să se termine odată pentru amândoi.*

Fără ezitare, se sprijini în vârful cizmei drepte şi se împinse cu capul înainte, cu toată forţa pe care o mai avea, în abdomenul bărbatului. Carl se rostogoli peste marginea şanţului, iar Gabe se agăţase de el cu putere. În timpul căderii, se auzi o împuşcătură. Gabe simţi o altă durere sfâşietoare — de data asta în umăr. Apoi, impactul fu teribil, ca şi cum aerul i-ar fi explodat în plămâni.

Apoi n-a mai urmat nimic.

Capitolul 63

Ace de lumină străpunseră pleoapele lui Gabe şi-i pătrunseră ochii. Se simţea ca un pacient după o intervenţie grea în camera de recuperare, doar că lipseau analgezicele. Puţin câte puţin, reuşi să-şi dea seama de unde venea durerea. Şoldul drept îi zvâcnea, dar nu mai mult decât umărul stâng. Creştetul capului şi orbitele erau ca nişte monitoare cardiace, înregistrând fiecare bătaie a inimii cu o pulsaţie neplăcută. Fierea şi acidul gastric îi inundau gâtul.

Deschise puţin ochii, privind cu coada ochiului spre o sursă de lumină şi fu uimit să vadă candelabrele şi fanioanele zdrenţuite din salon. Puţin câte puţin, îi veniră în minte imagini din lupta cu cei doi criminali. Încercă să deschidă mai larg ochii.

— Ai făcut destul de mult deranj aici, doctore. Ar fi trebuit să vezi creierii bietului Carl împrăştiaţi pe fundul şanţului.

Gabe încremeni, dar nu încercă să se întoarcă spre locul de unde venea vocea. Nu era nevoie.

— Crezi că de data asta îţi vor mai fi acordate medalii, Griswold ? întrebă Gabe.

— Fiecare face ce crede de cuviinţă.

— Iar tu consideri că trebuie să distrugi viaţa omului pe care ai jurat să-l aperi ?

Cu mare efort, Gabe se răsuci şi reuşi să se ridice în mâini şi genunchi — de fapt într-o mână şi într-un genunchi. Umărul său drept pur şi simplu nu reuşea să susţină prea multă greutate. Un scaun negru de lemn, cu spătar înalt, era în apropiere. Se târî până la el şi se aşeză, fără nici un

ajutor din partea lui Griswold. Sângele se închega în blugii şi pe cămaşa lui Gabe.

— Nu-mi vorbi mie despre distugerea vieţilor, explodă Griswold. Două crime înainte să te duci la închisoare, încă două aici. Eşti o maşină de ucis. Pariez că îţi ucizi şi pacienţii.

— Destul, domnule Griswold, se auzi o voce familiară şi autoritară, din umbra coloanelor din spatele camerei. Mă ocup eu de aici.

Cărând o servietă mare şi subţire, LeMar Stoddard ieşi în lumină.

Gabe se holba la acel om, uluit, mintea sa neputând să accepte gravitatea faptelor care se petreceau sub ochii săi. Prima oară asasinul, apoi Treat Griswold şi, în cele din urmă, în vârful piramidei, Primul Tată al Americii.

— Presupun că preşedintele este jos în buncăr, spuse LeMar.

Gabe clătină din cap, cu dezgust şi groază.

— Dacă nu cumva îmi scapă din vedere ceva, răspunse Gabe, acel *preşedinte* de care vorbeşti este fiul tău.

Stoddard, îmbrăcat cu o uniformă kaki şi un hanorac marinăresc, păşi impunător prin salon, lăsă jos servieta cu formă ciudată şi se aşeză în stânga lui Griswold, la vreo doi metri de Gabe. Ochii săi erau de un albastru pătrunzător, iar Gabe se simţi uşor stingherit de forţa pe care o emanau aceştia. Era de-a dreptul năucit. Lista oamenilor la care se gândise nu-l includea şi pe tatăl lui Drew, deşi acum, în mod bizar, aflându-se în prezenţa lui, Gabe nu mai era atât de uimit.

— Te asigur, doctore, nimeni nu ştie asta mai bine decât mine.

— Atunci de ce încerci să-l ucizi ?

— Nu vreau să-l ucid. De ce aş vrea asta ? Îl iubesc. Doar că nu-l mai pot lăsa încă patru ani de zile să-şi impună doctrina lui comunistă asupra oamenilor acestei ţări.

— Şi vrei să ne faci pe toţi să credem că e nebun.

— Într-un fel, da. Din alt punct de vedere, chiar este nebun. Kurt Vonnegut spunea odată: *Suntem ceea ce ne pretindem a fi*.

— Aşadar dacă fiul tău se comportă ca şi cum ar fi nebun înseamnă că şi este.

— Exact.

— Oh, minunat ! Dar, nu te supăra, vicepreşedintele Cooper împărtăşeşte aproape toată ideologia politică a lui Drew. Toate sondajele spun că l-ar bate pe Dunleavy, dacă azi s-ar ţine alegerile.

— Dar alegerile nu se ţin azi, spuse Stoddard, ca şi când ar fi avut o revelaţie. Până când starea mentală a lui Stoddard va fi expusă publicului, fiind nevoit să abandoneze cursa, balanţa va fi aproape înclinată de partea noastră. În haosul care va rezulta, sunt sigur că electoratul american, din care o parte e influenţat de o puternică doctrină religioasă, iar cealaltă parte e în majoritate fără opinii, îşi va îndrepta voturile către preşedintele Dunleavy.

— Deci aceste crize ge care le-a avut fiul tău sunt, pur şi simplu, nişte experimente...

— Ca să găsim cea mai eficientă combinaţie de medicamente, încheie LeMar.

— Droguri, îl corectă Gabe. Nu medicamente, droguri — halucinogene, debilitante, droguri mortale pe care le administrezi propriului fiu. Şi asta doar pentru că a schimbat partidul şi politica pe care o îmbrăţişezi tu. E de-a dreptul dezgustător.

— Inventivitate politică, da, spuse LeMar, dar prea puţin dezgustător. Am jucat feste politice contracandidaţilor noştri din totdeauna.

Pentru prima oară, discursul său părea oarecum forţat, ca şi când propria retorică devenea din ce în ce mai greu de crezut şi de exprimat, chiar şi pentru el*.

Gabe făcu un efort să-i înfrunte magnatului privirea imperioasă.

Ceva e în neregulă, gândea Gabe. Bărbatul părea perfect capabil de răzbunare. Era o parte din ipoteză. Dar măsura în care se răzbuna pe fiul său părea disproporţionată în comparaţie cu durerea provocată de metamorfoza politică a lui Drew. Era ca şi cum ar fi hotărât să se folosească un tranchilizant de elefanţi pentru o muscă.

Ceva e în neregulă... Ceva...

În acel moment, lui Gabe îi atrase atenţia felul în care acest om era îmbrăcat — pantofii, şireturile, cămaşa de firmă, hanoracul atent aranjat. Erau genul de haine pe care Gabe le văzuse recent, foarte recent. Gânduri latente începeau să se închege acum în mintea lui.

— Acelea erau hainele tale pe care le-am văzut la ferma lui Lily, nu-i aşa, spuse Gabe deodată. Sau mai bine zis, ferma ta.

— Nu ştiu despre ce...

— Erai amantul ei, tăticul ei. Tu i-ai forţat pe preşedinte şi pe nora ta s-o numească în noul post de la cabinet; pentru orice eventualitate, în caz că planul tău dădea greş şi fiul tău era ales.

— Aiurea, spuse LeMar, dar se vedea că minte cu neruşinare.

— Dar de ce ? continuă Gabe. De ce ? Nu, aşteaptă... aşteaptă, îţi voi spune eu de ce. Pentru că laboratorul acela subteran e al tău, de-aia. Cei mai mari cercetători din lume în domeniul nanotehnologiei, ascunşi laolaltă sub un singur acoperiş. Dacă lumea ştiinţifică este încă la alfa în ceea ce priveşte transmiterea nanomedicamentelor, tu şi operaţiunea ta vă apropiaţi de omega. Domini acest domeniu, Tată. Monopolurile Suntem Noi.

LeMar încercă să nege, apoi făcu un pas înapoi, cu mâinile încrucişate la piept şi cu o expresie de mândrie.

— Ai descoperit multe, într-o perioadă foarte scurtă de timp, doctore.

Gabe nu terminase încă.

— Cât te-a costat acel bastion subteran al ştiinţei şi toate acele genii din el, *Tată ?* Ar trebui să fie, cât, miliarde ? Zeci de miliarde ? Din câte-mi amintesc, *Forbes* nu crede că ai atât de mult. De unde ai banii ăştia ? Cât esti de bogat, Tată ?

— Ajunge.

— De data asta, chiar ai aruncat cu zarul, nu ? Nu-ţi era de ajuns să fii în top zece sau top douăzeci. Voiai să fii numărul unu — ţarul celui mai mare imperiu farmaceutic din lume. Iar platforma liberală de control guvernamental asupra nanotehnologiei a fiului tău te-ar fi obligat să dai lucrurile pe faţă înainte să fii gata. LeMar, câţi ani se vor pierde dacă politicile lui sunt implementate ? Câţi bani ţi se vor duce pe apa sâmbetei ? Aproape toţi ? Chiar toţi ? Câte secrete va trebui să împărtăşeşti comunităţii siiintifice dacă fiul tău va fi reales ? Nu a fost niciodată vorba de ideologii politice. Ce prostie din partea mea să cred una ca asta.

LeMar Stoddard părea deodată agitat şi mai puţin sigur pe sine.

Lui Gabe i se părea că LeMar se uită cruciş.

— Am nevoie de tine, spuse brusc.

— Ce ?

— Am nevoie de tine. Te pot face mai bogat decât ţi-ai imaginat vreodată.

— De ce ai nevoie de mine ?

— Am nevoie să nu spui nimănui ceea ce ai descoperit şi am nevoie să spui lumii, când va veni vremea, că zvonurile sunt adevărate şi că preşedintele şi vicepreşedintele au indus în eroare publicul american în legătură cu starea mintală a preşedintelui.

— E vorba numai de bani, spuse Gabe, ignorând complet pledoaria. Nici un principiu politic. Doar bani. Lily

Sexton a fost amanta ta. Confidenta ta. Ai ridicat receptorul şi ai ordonat să fie omorâtă doar pentru că devenise o primejdie ? Pe care din brutele alea le-ai ales să facă această treabă ? Cracovski ? Carl ?

— E ridicol.

— Chiar aşa, nemernic arogant ce eşti ? De câte ori ai râs ironic gândindu-te că fulerenii şi nanotuburile care te vor îmbogăţi dincolo chiar şi de standardele tale oricum exagerate sunt uneltele cu care tu şi marioneta ta aţi intoxicat creierul fiului tău ?

— Scârnăvie mică şi nerecunoscătoare ! urlă LeMar, roşu la faţă de furie şi ridicându-şi vocea mai sus cu o octavă. După câte am făcut pentru tine când erai la ananghie bani, avocaţi, toate şpăgile pentru a-ţi reduce sentinţa la minimum. Da, prietenul meu naiv, au fost şi şpăgi. Şi... şi acum. Munca de convingere pe care am dus-o cu preşedintele pentru a te aduce la Washington. Apartamentul meu. Maşina mea.

Acum se observa mai bine că priveşte din când în când cruciş, iar obrajii îi erau roşii. Gabe se gândi la toate pastilele pe care magnatul le lua împotriva tensiunii arteriale crescute.

— Ia-le înapoi, LeMar, spuse Gabe. Maşina, apartamentul — preţul este oricum prea mare.

— A... ascultă-mă Gabe, acest preşedinte nu-şi merită funcţia.

Ce se întâmplă cu discursul său ?

— Votanţii ar trebui să decidă asta, *Tată*, spuse Gabe.

— Nu înţelegi. Îţi spun că această preşedinţie nu merită salvată.

— Lasă-mă să mă înţeleg eu cu el, interveni Griswold, fluturându-şi pistolul. Promit că o să-i schimb părerea.

— Nu, brută ! răsună o voce de femeie din partea laterală a salonului, îţi promit că tu vei fi cel care îşi va schimba părerea.

Venind pe coridorul de la intrare, Alison păşi în cameră, cu pistolul îndreptat spre Griswold, de la vreo opt metri depărtare.

— Alison ! strigă Gabe.

— Lasă arma jos, Griswold. Trânteşte-o pe podea şi împinge-o cu piciorul. Cât mai departe !

Griswold păru să cântărească opţiunile; apoi, încet, făcu cum îi ceru Alison.

— Cum doriţi, doamnă, bombăni el. Vai, vai, vai, vai, vai.

— N-ar fi trebuit să-mi laşi staţia, Griz. Te-am reperat când i-ai părăsit pe ceilalţi şi ai zburat de la Camp David spre Casa Albă. Mi s-a părut ciudat atunci, pare ciudat şi acum.

— Fetele astea obraznice, spuse Griswold, cu un zâmbet bizar. Ele ştiu foarte bine că insubordonarea nu va fi tolerată. Cred că se cere o bătaie la fund. Acum, dacă eşti bună, agent Cromartie, este rândul meu să-ţi cer să pui arma jos.

Ridică mâna stângă şi arătă transmiţătorul.

— Ce crezi că poţi să faci cu ăla ? întrebă Alison.

— Cred că pot ? Ei bine, pentru început, mă aştept să apăs aceste butoane şi să eliberez substanţele pe care inhalatorul meu de nădejde ţi le-a depus de-a lungul trunchiului cerebral şi în alte zone din tărtăcuţa aia simpatică a ta. Îndeajuns de multe substanţe, aş spune, să-ţi explodeze mintea — şi la propriu şi la figurat. Mult mai tare decât ceea ce i-am dat preşedintelui.

— Aruncă transmiţătorul, Griswold, sau jur că-ţi zbor creierii.

— De acolo ? în focul luptei ? Cu acel micuţ şi elegant... ce ai tu acolo ? Un Glock ? Un Glock 26 poate ? Tu glumeşti, nu ? De la distanţă aia, cu mâna tremurându-ţi ca o frunză şi privind moartea în ochi, sub înfăţişarea mea, ai noroc dacă nimereşti peretele din spate. Acum voi număra până

la trei. Pune arma pe podea sau apăs butoanele — toate odată. Unu... doi... trei !

Griswold apăsă butoanele transmiţătorului. Ochii săi înguşti se făcură mari de uimire. Se măriră chiar mai mult când Alison îi arătă punga în care era inhalatorul preşedintelui.

— Ghici ce am aici, spuse ea. N-ar fi trebuit să-l laşi pe hoţul de buzunare de lângă garajul tău din Fredericksburg să scape. A făcut schimbul, porc nenorocit. Alupentul cu care aproape că m-ai omorât nu a fost altceva decât Alupent. Mă bucur totuşi că ai apăsat butoanele. Înseamnă că am acţionat în legitimă apărare.

— Curvă neno...

Griswold încercă să-şi scoată pistolul din teacă, dar nu apucă să-şi termine mişcarea.

Alison se lăsă într-un genunchi, îşi întinse braţele, ţinti şi trase o singură dată — doar o dată. În acelaşi moment, o gaură perfectă apăru în mijlocul frunţii lui Griswold. Acesta rămase cu ochii aţintiţi asupra lui Alison, într-o uimire mută, până când viaţa i se scurse din trup. Apoi se prăbuşi cu faţa în jos pe podeaua de piatră.

N-a fost să fie cuvântul meu împotriva cuvântului tău, Griswold, gândea Alison cu furie. *Nu de data asta. Niciodată*.

Se apropie precaută de corpul agentului şi îl lovi uşor cu piciorul. Apoi se întoarse spre Gabe şi îi cercetă repede rănile.

— Nu-ţi face griji, scumpul meu, spuse, îmbrăţişându-l. Nu sunt mereu aşa de scorpie. Trebuie să te ducem la spital imediat. Să te punem pe picioare.

— Alison, fă cunoştinţă cu LeMar Stoddard, tatăl iubitor al lui Drew. Nu avea suficienţi bani.

— Am auzit.

— Gabe, t... te rog, ascultă-mă, spuse LeMar. Domnişoară, a... ascultă şi dumneata. Ascultaţi şi veţi lucra

amândoi pentru mine. A... ascultaţi-mă şi vă veţi da seama că... preşedintele nu-şi merită funcţia. V... vă spun eu că aşa e.

Se aplecă şi luă servieta de piele, de formă ciudată, de lângă cadavrul lui Treat Griswold.

Gabe oftă.

— Nu-mi imaginez ce ai putea spune ca să mă convingi, *Tată*, dar fie, dă-i drumul.

Privirea ciudată şi bolboroseala continuau. Se petrecea ceva în mintea lui LeMar, bănui Gabe. Ceva rău. Tensiunea arterială probabil că depăşise de mult limitele normale.

— Bine, atunci, continuă Stoddard. U... uite ce vreau să spun. Nu tu conduceai maşina care a omorât femeia şi copilul din pântecele ei, în noaptea aceea la Fairhaven. Ci omul care e jos în buncăr şi doarme acolo.

— E imposibil.

Dar în timp ce pronunţa cuvintele, tremurând, Gabe realiză că afirmaţia lui Stoddard nu numai că era posibilă, ci şi adevărată. Blackthorn îl avertizase şi propriile lui instincte îi spuneau că Drew minţea în legătură cu ceva — ceva important.

— V... viaţa ta a fost distrusă de... de un accident... de care preşedintele se face vinovat. A... ai fost în comă alcoolică în noaptea aia, dar nu şi preşedintele. El... el ştia ce se întâmplă. Şi... ştia cine a condus. Aţi fost găsiţi... pe marginea unui şanţ mocirlos, la vreo treizeci de metri de locul accidentului. E... erai lovit grav la cap şi nu-ţi aminteai nimic.

Bâlbâiala şi clipitul des din ochi se accentuau.

— Nu pot să cred că Drew ştia ce s-a întâmplat şi nu a spus nimic.

— Îi... Îi era frică de consecinţe dacă mărturisea... M-a rugat să-l ajut. N-am putut să refuz. Era fiul meu. I-am salvat viaţa... cariera. Am vorbit cu poliţistul... şi... şi uite ce a făcut Andrew: m-a făcut să arăt ca un imbecil ! în toţi

aceşti ani... ca un imbecil. Şi acum vrea să-mi ia totul. Totul !

LeMar vorbea din ce în ce mai repede şi mai tensionat, iar poticneala devenise evidentă. Se mişca şi gesticula, dar Gabe observă că mâna dreaptă nu i se mişca la fel de mult ca stânga. De fapt, de abia dacă se mai mişca un pic.

— LeMar... ?

— După asta, am f... făcut tot posibilul ca să nu-ţi fie prea g... greu... ţi-am luat cei mai buni a... avocaţi... am... am discutat cu judecătorul şi l-am ajutat cu o pro... problemă... ţi-am o... obţinut cea mai scurtă sentinţă.

Infarctul era evident acum, rostea cuvintele cu greutate, sacadat. Braţul îi atârna moale.

— Domnule Stoddard, spuse Alison repede, alergând să-l prindă în timp ce se prăbuşea.

Dar LeMar nu se opri, forţându-şi buzele şi limba să articuleze greoi şi stângaci cuvintele, doar prin puterea voinţei sale.

— Am dovezi... am dovezi că el a făcut-o. Începu să desfacă fermoarul servietei, murmurând în acelaşi timp. Am dovezi... am dovezi.

Piciorul îi cedă, iar Alison nu-i mai putu susţine greutatea. Îl lăsă încetişor pe podea. Gabe se ridicase de pe scaun acum, îngenunchind lângă el. Verifică pulsul din arterele carotide. Avea puls în ambele.

— Cred că e hemoragie, nu cheag de sânge, spuse către Alison. Dar poate fi oricare din ele.

— Servieta... servieta.

Gabe deschise fermoarul şi scoase o pungă de plastic sigilată, care conţinea un volan de maşină — o maşină veche. Erau pete de pulbere în anumite locuri.

— De la accident ? întrebă el.

— Maşina pe care aţi împrumutat-o... numai amprentele lui... nu şi ale tale... L-am ţinut în seif toţi aceşti ani.

LeMar Stoddard nu mai putea vorbi. I se închiseră ochii şi capul îi căzu într-o parte. În colţul gurii i se vedea un fir de salivă. Alison îşi împături jacheta şi i-o puse sub cap. Acum respira adânc şi sonor.

Gabe puse volanul la loc în servietă şi se ridică cu greu în picioare. Apoi o luă în braţe pe Alison.

— Eram sigur că ţi s-a întâmplat ceva.

— Nimic care să mai conteze acum, spuse ea, aranjându-i părul pe frunte.

— Vrei să chemăm poliţia ? întrebă el.

— Eşti bine ?

— Deocamdată. Dar trebuie să mă duc jos, să am o discuţie serioasă cu omul din buncăr.

Capitolul 64

Gabe nu trebui să apese decât o dată soneria electronică de la uşa buncărului. În câteva secunde, se deschise o portiţă în centrul uşii.

— Ei, doctore, zise preşedintele, perfect treaz, cu stăpânirea de sine şi siguranţa unui medic la urgenţă... sau a unui şef de stat. Ce-i cu tine aşa devreme ?

— Am avut vizitatori, Drew, dar acum e-n ordine. Pericolul a trecut. Zăvorul greu de pe dinăuntru se deschise. În lumina slabă, lui Drew îi luă câteva secunde să observe rănile. Îl ajută pe Gabe să intre şi să se aşeze pe un scaun.

— Pe mine mă căutau ? întrebă Stoddard.

— Nu chiar, răspunse Gabe. Mă căutau pe mine. Ştiu prea multe deja.

— Şi am dormit tot timpul ăsta ?

— Probabil că da.

Stoddard, îmbrăcat în pijamale de bumbac şi într-un halat subţire, turnă apă în două pahare,

— Povesteşte-mi, îi zise.

Neştiind cât timp avea să mai rămână treaz, Gabe îi povesti pe scurt, fără să omită nimic important, despre luarea cu asalt a castelului de către cei doi ucigaşi angajaţi să protejeze secretul privind centrul ştiinţific imens, deţinut şi condus de tatăl lui Drew.

— Cei doi sunt morţi acum.

— Tu i-ai ucis ?

— Nici nu vreau să mă mai gândesc. Treat Griswold e şi el mort.

Preşedintele îl privi surprins, dar nu şocat.

— Tot tu ?

— Alison. Ea îl urmărea. Încercase s-o omoare.

— Mă bucur că e bine.

— Nu mulţumită lui Griswold. A torturat-o, dar a scăpat. O să vorbim despre asta mai târziu. Se pare că de Griswold am fugit noi aici — el avea transmiţătorul. Tatăl tău a găsit o cale să-l şantajeze şi să te otrăvească. Griswold răpise tinere din Mexic şi îşi satisfăcea plăcerile cu ele.

— Treat şi tata, zise Stoddard. În cine să mai ai încredere ?

— Păi, nu în ei.

— Aş fi vrut să mă mire mai tare că a fost tata. Mai trăieşte ?

— Deocamdată. Nu poţi să ştii cum evoluează infarctul, şi el are unul destul de grav.

— Tata a făcut eliportul de pe acoperiş. Castelul a fost atât de bine construit încât să fie greu de accesat pe uscat. O să chem salvarea.

— Cheam-o. Spune-le că trebuie să facă două drumuri.

— Eşti rănit rău ?

— Nu atât de rău, pentru cineva care a fost împuşcat de două ori şi izbit de toţi pereţii.

— LeMar o să supravieţuiască ?

— Poate. Indiferent de ce s-ar întâmpla, viaţa lui de stăpân s-a încheiat. Dată fiind situaţia la care poate să se aştepte, cred că o să opteze pentru un sfârşit rapid.

— Îmi pare rău. Orice-ar fi, rămâne tatăl meu, totuşi.

— Nu pare să fi avut vreodată priorităţile bine trasate.

— Ei bine, prietene, de data asta chiar ţi-ai încălcat jurământul lui Hipocrat.

Gabe îşi schimbă poziţia în scaun, ca să mai reziste vreo câteva minute.

— Drew, nu ştiu cât o să mai pot rămâne conştient. Dar înainte să urcăm, vreau să-ţi dau asta.

Îi dădu servieta lui LeMar; preşedintele o deschise, îi cercetă conţinutul şi apoi îi închise uşor fermoarul.

— De la Fairhaven ?

— Tatăl tău a pus mâna pe ea după accident. Zice că e plină de amprentele tale. Nu şi de ale mele.

— Urma să vorbesc cu tine despre Fairhaven după treaba asta — cu alegerile — când vreau să se termine totul, zise Stoddard. Mi-a fost greu.

— Drew, *mie* mi-a fost greu !

— Mie... mie mi-a fost atât de teamă de tata în noaptea aia, de ce s-ar fi putut întâmpla. Se pare că el a ştiut tot timpul ăsta.

— El spune că i-ai cerut să te ajute.

— Eu... poate că am făcut-o. A trecut mult timp de-atunci.

— O, a trecut cam tot atât de când am fost eu în închisoare şi îmi amintesc fiecare detaliu al fiecărei zile petrecute acolo, Drew. Îmi amintesc că tatei i-a fost prea ruşine ca să-mi vorbească până în ziua în care a murit, îmi amintesc când mă duceam la întânirile Alcoolicilor Anonimi şi îi minţeam pe ceilalţi spunându-le că nu mai beau şi sunt treaz, deşi mă îndopam cu pastile. Eşti norocos că amnezia ta e mai selectivă şi că a durat mult mai mult decât a mea.

— Am încercat să mă revanşez prin tot ce-am făcut în viaţă.

— Poporul american îşi este recunoscător. Ai fost un preşedinte bun.

— Ai de gând să transformi asta într-o dezvăluire publică ? Ştii că nu aş mai avea nici o şansă să fiu reales.

— Nu ştiu, Drew. În momentul ăsta, tot ce ştiu e că am aproape cincizeci şi trei de ani şi că mi-am trăit jumătate din viaţă cu conştiinţa împovărată de două crime pe care nu le-am comis.

Stoddard se duse către locul unde îşi agăţase blugii şi scoase din buzunar un plic împăturit în două.

— Am primit scrisoarea asta la puţină vreme după ce am fost ales, acum patru ani. Urma să ţi-o dau când îţi

spuneam... de accident. Apoi, chiar înainte să plec din Camp David, am luat-o cu mine.

Gabe luă plicul şi scoase din el o singură foaie de hârtie, scrisă cu stiloul, cu caractere diferite.

Domnule Preşedinte,

Irina Kursova şi cu mine urma să ne căsătorim când a fost ucisă de o maşină în care vă aflaţi şi dumneavoastră. Fiul nostru nenăscut a murit şi el. Nu pot să dau de Singleton, cel care a condus maşina în noaptea aceea. Dacă l-aş găsi, l-aş omorî. Ştiu că se bucură de protecţia dvs., dar dacă trimiteţi adresa lui la Milton, Noian Street, numărul 253, Annapolis, cod 01409, o să mă ocup eu de restul.

— Cel care a încercat să mă omoare — de două ori. Cineva trebuie să-i fi arătat articolul de ziar în care se anunţa că devenisem parte din echipa ta. După atâţia ani, brusc eram în oraş.

— Nu-l cheamă Milton. Ci Leon. Leon Ureţki. E bucătar în Bowie. Adresa e a unui prieten de-al lui. Serviciile Secrete l-au găsit destul de uşor, dar în afară de câteva ameninţări, nu au putut face nimic. Nu am ştiut că e pe urmele tale decât după ce mi-ai spus de încercările de a te împuşca.

— Puteai să-mi spui de scrisoarea asta când ai venit la Tyler, Drew, zise Gabe obosit. Puteai să-mi apui atâtea lucruri pe care ai ales să mi le ascunzi.

— Îmi pare rău. Chiar îmi pare rău.

— Mai bine de treizeci de ani. Atâta durere încât să vrei să ucizi chiar şi după treizeci de ani. Omul ăsta s-a mai căsătorit de-atunci ?

— Din câte ştiu eu, nu.

— Vreau datele lui de contact, Drew. Cât de repede poţi să faci rost de ele.

— Gabe, ascultă, eu...

— Şi ştii ce mai vreau ? Să-l găseşti şi să te duci la el.

— Dar...

— Mâine, Drew. Vreau să-l găseşti pe Leon Ureţki şi să te duci să-i spui că tu conduceai în noaptea aia. Fă asta sau dacă nu, mă forţezi să iau o decizie şi să mă duc direct la ziar sau la oricine e dispus să mă asculte.

— Dar o să te întâlneşti şi tu cu el, nu ?

— Da. Dacă o să fie de acord. Noi doi trebuie să vorbim. Trebuie să vorbim despre durere... şi despre pierderi. Trebuie să vorbim despre tine.

— O să mă distrugă, Gabe. Dacă se află chestia asta, o să mă distrugă pe mine şi toate cauzele pe care le susţin.

— Poate, zise Gabe, apoi se ridică şi se îndreptă către uşă, şchiopătând. Poate că aşa o să se întâmple.

Capitolul 65

Era pentru prima dată de la accident, când Gabe se afla în Fairhaven, Maryland.

Pe o ploaie măruntă, îşi scoase bandajul care îi susţinea braţul şi încercă să se orienteze cu o hartă în mână. Starea lui de spirit se potrivea cu seara mohorâtă. Avea bagajele în portbagajul Hondei închiriate. Dis-de-dimineaţă, avea să o lase pe Alison în camera de hotel în care stăteau amândoi şi apoi urma să se îndrepte spre aeroport pentru călătoria spre Wyoming.

Trecuseră trei zile de la coşmarul din castelul *Aerie*. Nu se întorsese de la Casa Albă şi nici nu mai încercase să intre acolo din nou. Vorbise cu preşedintele doar cât să se asigure că îi respectase dorinţa de a-l vizita personal pe Leon Ureţki.

Fusese nevoie de mai mult de o oră în sala de operaţii ca să i se cureţe rănile de la coapsă şi umăr. Din fericire, nu mai rămăsese nimic grav şi ieşise din spital douăsprezece ore mai târziu. După care îşi petrecu timpul cu Alison, atunci când nu dădea declaraţii Serviciilor Secrete şi poliţiştilor. Nu ştia sigur ce avea de gând Alison după ce se clarificau lucrurile, dar spera ca planurile ei să îl includă şi pe el.

Alison derulase în minte de mii de ori — în timp ce era imobilizată, umilită, agonizând în subsolul de pe Beechtree Road — cum avea să-l pună la pământ pe Treat Griswold cu o singură împuşcătură — improbabila, remarcabila împuşcă-tură. În toate orele alea nesfârşite, toate speranţele ei se concentraseră pe acea împuşcătură. Nici nu voia să ia în calcul faptul că ar putea rata.

De câteva ori în timpul nopţilor petrecute împreună, Gabe o ţinuse în braţe, îi fusese alături, plânsese pe umărul lui la gândul că luase o viaţă în modul în care o făcuse, fie ea şi viaţa unui monstru ca Treat Griswold. Povestea pe care i-o împărtăşise în legătură cu felul în care se zbătuse să spele numele unei colege asistente din Los Angeles şi tortura la care o supusese Griswold justificau pe deplin acţiunile ei în ochii lui Gabe. Rămâneau totuşi lacrimile.

Reacţia lui Gabe după ce îi omorâse pe cei trimişi să-l elimine era mult mai temperată — nici nu se compara cu reproşurile pe care şi le făcuse de-a lungul timpului, când deciziile sale, luate în situaţii de maximă urgenţă, contribuiseră la moartea vreunui pacient.

Cimitirul Pine Grove.

Simţind un nod în gât, tremurând, Gabe îşi lăsă maşina în mijlocul străzii şi intră în cimitirul mic, pe o poartă cu o boltă de fier forjat, sprijinindu-se în baston. În mâna cealaltă, ţinea un trandafir. Zări silueta unui bărbat aşezat lângă o piatră de mormânt, deşi era întuneric şi ploua mărunt.

Treizeci de ani.

Bărbatul, cam de aceeaşi înălţime cu Gabe, dar mai slab, îşi ţinea capul plecat. Văzându-l pe Gabe apropiindu-se, ridică privirea. Avea o faţă prelungă şi o atitudine mândră.

— Singleton ?

— Gabe.

— Bine. Dacă aşa preferi, atunci Gabe. Sunt de acord să-mi spui Leon.

Ureţki vorbea cu un uşor accent rusesc, folosind topica est-europeană.

— Mulţumesc că ai acceptat să ne întâlnim.

— Am încercat de două ori să te ucid. Măcar atâta lucru puteam face să te întâlnesc.

— Mă bucur că nu te pricepi prea bine la arme.

— De fapt, doctore, sunt destul de bun. Am fost puşcaş în Armata Rusă înainte să mă mut aici, la douăzeci şi cinci de ani. Armele pe care le-am folosit erau ale mele, cumpărate acum câţiva ani pentru tir... ca să mă menţin în formă. M-am tot gândit la răzbunare. Apoi, în ultima secundă, în ambele ocazii, pur şi simplu n-am putut s-o fac. Acum treizeci de ani, cred că aş fi putut. Am încercat să dau de tine după ce ai ieşit din închisoare, dar eram un proaspăt imigrant şi nu aveam mijloacele potrivite. Nici o pistă nu ducea nicăieri şi mă costa mult. În final, am renunţat. Dar nu am uitat niciodată. Apoi, când mi-a arătat un prieten articolul despre tine...

Nu mai putu continua.

Gabe se apropie de Ureţki, neştiind dacă obrajii săi erau umezi din pricina ploii mărunte sau a lacrimilor. Un lucru rămânea cert. În acea clipă, se simţea puternic legat de bărbatul de lângă el.

— Ai iubit-o foarte mult.

— Eram făcut ca s-o iubesc, răspunse Ureţki.

Se îndreptă spre piatra de mormânt, pe care erau inscripţionate numele Irina Krusova şi Dimitri Ureţki.

— Şi am crezut că tu ai luat-o de lângă mine. Pe ea şi pe fiul meu.

— N-ar fi trebuit să bem atât cât băuserăm, de fapt, nu aveam dreptul să bem deloc şi apoi să conducem.

— Nimeni nu ar trebui s-o facă. L-ai trimis pe preşedinte ca să discute cu mine, pentru că ştiai că nu te-aş putea crede dacă veneai chiar tu să-mi spui.

— Acum mă crezi ?

— Da.

— Timp de treizeci de ani a trebuit să trăiesc cu gândul morţii Irinei şi a lui Dimitri şi, chiar dacă nu a fost la fel de dureros ca pentru tine, a fost o tortură.

— Stoddard ţi-a făcut mult rău pentru că nu ţi-a spus adevărul de la început.

— Aşa este. Nu pot să-ţi spun cât de greu e să fii exmatriculat din facultate, să fii aruncat un an într-o închisoare de maximă securitate. Totuşi, într-un fel, ai rupt cursul tragediei prin refuzul tău de a-mi lua viaţa, Leon. A fost cel mai minunat lucru pe care l-ai fi făcut pentru Irina.

— Poate. Poate că ai dreptate. Nu te-ai răzgândit, pleci, aşa cum mi-ai spus la telefon ?

— Da. Mâine, la prima oră. M-am săturat de Washington şi de politică.

— Crezi că ar trebui să dezvăluim oamenilor secretul celui pe care l-au ales ?

— Nu m-am hotărât încă. Tu ?

— Trebuie să mă gândesc — să mă întorc la brutăria mea, întâi, ca să mă gândesc. Irina era de şase luni în ţara asta când a murit. Învăţase bine engleza.

— Cred că noi doi ar trebui să ţinem legătura — să vorbim o dată, de două ori pe săptămână. Mi-ar plăcea să ne cunoaştem mai bine şi să ştiu ce-ai hotărât. Dacă decizi să faci publică treaba asta, probabil că o să te susţin.

— Andrew Stoddard ne-a făcut rău amândurora.

— Foarte mult rău. Dar avem timp să ne refacem viaţa. Cred că de data asta el va avea de suferit. Drew poate fi egoist şi rece, dar e totodată şi foarte uman. Indiferent de ce vom face noi doi, va suferi. Vrem răzbunare pentru ce a făcut ? Nu ştiu. Chiar nu ştiu.

— Există şi alţii care pot conduce ţara.

— A făcut treabă bună, dar da, cred că există şi alţii. Care să o poată conduce la fel de bine.

— Sau poate chiar mai bine. Trebuie să mă gândesc.

— Înţeleg.

— Am numărul pe care mi l-ai dat în Wyoming. Promit să te sun.

— Şi eu îl am pe-al tău.

— Trebuie să ţinem legătura, să ne împărtăşim sentimen-tele.

— Aşa cred şi eu, Leon. Cred că ne putem ajuta reciproc.
— M-ar bucura foarte mult.
— Şi pe mine.

Gabe puse trandafirul lângă cruce. Îl salută pe Ureţki printr-o mişcare a capului şi se înţeleseră din priviri. Gabe rămase tăcut pentru o vreme, apoi se întoarse şi se îndreptă şchiopătând către ieşire.

Epilog

Scena ar fi putut fi o pânză în ulei de Frederic Remington sau o fotografie de Bert Greer Phillips. Hambarul... camera... rotocoalele de fum ieşind pe hornul de piatră... calea ferată şerpuind... aburul care ieşea pe nările celor trei cai înhămaţi... bruma albă imaculată, acoperind pământul până la orizont... un cer cărămiziu...

Miezul iernii pe câmpiile înalte.

Îmbrăcat cu haine groase, Gabe se ivi de după uşa din spatele fermei, lăsând-o deschisă. Săltă pe Condor cu o graţie firească; deşi trecuseră cinci luni, cicatricele de la umăr şi coapsă încă îl mai supărau.

— Hai, băieţi ! Până se face zece, vreau să ajung cât mai departe de civilizaţie.

— Nu mai fi aşa nerăbdător, prietene, răspunse o voce. Doamna mă ajută să-mi pun ghetele. Ce amuzant, nu ? Tu chiar îţi ţii calul în frâu !

În sfârşit, apăru şi Alison, într-o jachetă de cowboy, cu guler de lână şi cu o pălărie texană împodobită cu o bandă din piele de şarpe cu clopoţei şi cu o pană de vreo cincisprezece centimetri.

Radioasă, se gândi Gabe, ca de fiecare dată cînd o vedea. *Absolut radioasa*.

În spatele ei, Leon Ureţki păşea grijuliu în cizmele sale noi. Pălăria texană pe care o împrumutase îi atârna pe spate. Avea ochii şi părul negri ca pana corbului, şi nişte trăsături atrăgătoare, ce emanau forţă.

— Piciorul stâng în scară, Leon. Acum apucă mânerul şi aruncă-ţi piciorul drept peste cal.

— E metoda ta să te răzbuni, nu ? întrebă Leon.

— Hai, Leon, îl îndemnă Alison. O să-ţi placă la nebunie. În plus... atât eu, cât şi doctorul aici de faţă lucrăm la spital. N-o să ţi se-ntâmple nimic.

Ureţki îşi balansă piciorul întocmai ca un cowboy. Apoi, pentru câteva momente, cei trei rămaseră nemişcaţi, respirând aerul curat, bucurându-se de liniştea magnifică.

— Frumos, murmură Ureţki. E pur şi simplu... superb. N-am fost niciodată într-un loc ca ăsta. Nici măcar în Rusia.

— Ţi-am zis eu, răspunse Gabe, întorcându-l pe Condor cu o mişcare lejeră. Mă bucur că te-ai hotărât să ieşi.

— Amândoi ne bucurăm, adăugă Alison. Iubitule, e târziu ?

— Nu încă. Mai avem timp să ajungem la Creasta Vrăjitorului până în zece.

Caii se îndepărtau de casă, pe o potecă îngustă.

— Ce-i asta, Creasta Vrăjitorului ? întrebă Ureţki.

— Nimic... şi totul. Am numit-o aşa pentru că... o să vezi tu de ce. Pâinea e în traista de la şa ?

— Şi untul şi gemul, dacă n-or fi îngheţat deja.

— Mmmm. Îmi place mult pâinea proaspătă, zise Alison.

— O să tot mănânci cinci zile. Mă gândesc să fac câte un fel de pâine în fiecare dimineaţă cât stau aici. Şi alte câteva bunătăţi.

— Grozav.

La zece şi cinci minute, suiră o pantă lină şi se opriră pe Creasta Vrăjitorului. Sub ei se întindeau zeci de kilometri de deşert alb, până spre munţi.

— Nemaipomenit, zise Alison. Doctore, chiar îmi place aici. Şi în caz că nu ţi-am spus-o de suficiente ori pe ziua de azi, te iubesc.

— Şi eu te iubesc, zise Gabe, încă surprins cât de uşor îi venea să pronunţe cuvintele. Leon, ţi-am spus după ce am plecat din Washington vara trecută, că eşti bine-venit la fermă oricând. Acum, iată-te aici. Sunt foarte fericit să pot

împărtăşi toate astea cu voi doi. Data viitoare să o aduci şi pe cea cu care ai început să te întâlneşti, dacă vrea să vină.

— Dolores ? Poate. Cred că i-ar plăcea aici. Ştii... cu cât te cunosc mai bine, cu atât mă bucur mai mult că nu te-am ucis.

— Şi eu mă bucur că nu m-ai ucis, prietene. Din asta nu avea de câştigat decât brutăria închisorii Hagerstown, unde-ai fi putut ajunge. OK, e zece fix. Ce ziceţi de o bucată de pâine ?

Trecură din mână în mână pâinea ovală, moale, fiecare rupând câte o bucată sănătoasă.

La aproape trei mii de kilometri, el tocmai punea mâna pe Biblie şi îşi începea jurământul. Mulţimea care înfrunta gerul de ianuarie ca să ia parte la scrierea istoriei stătea cu sufletul la gură, ascultând prin boxe cuvintele mult aşteptate.

— *Eu, Andrew Stoddard, declar solemn că îmi voi îndeplini cu credinţă îndatoririle de preşedinte al Statelor Unite şi voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să păstrez, să protejez şi apăr Constituţia Statelor Unite.*

— Leon, dă-mi şi mie gemul, te rog.

Sfârşit